MO HAYDER

INSULA PORCILOR

„Mo are marele talent de a-i șoca și surprinde pe cititori, iar *Insula Porcilor* depășește orice a scris anterior. Este cea mai provocatoare scriitoare pe care o cunosc."

KARIN SLAUGHTER

MO HAYDER

INSULA PORCILOR

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAYDER, MO
Insula Porcilor / Mo Hayder ; trad.: Graal Soft. –
Bucureşti : Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-302-6
821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

2012

ISBN 978-606-609-302-6

„Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este diavolul şi satana, şi l-a legat pe mii de ani.“

(APOCALIPSA SFÂNTULUI
IOAN TEOLOGUL; 20:2)

PARTEA ÎNTÂI

CRAIGNISH

AUGUST

Oakesy

1

Mi s-au aprins beculeţele pentru prima oară atunci când proprietarul şi pescarul de homari mi-au arătat ce adusese refluxul la mal. Am aruncat o privire la valurile care se spărgeau de ţărm şi mi-am dat seama că nu va fi deloc floare la ureche să rezolv cacealmaua legată de Insula Porcilor, aşa cum mă aşteptasem. Preţ de câteva clipe nu am scos o vorbă, doar am stat acolo, scărpinându-mi scăfârlia şi holbându-mă. Ce poţi face decât să te holbezi când ai de-a face cu aşa ceva, pentru că, în orice caz, asta te cam pune pe gânduri, nu? Oricât de mare şi tare te crezi, oricâte crezi că ai văzut la viaţa ta şi oricât de puţină importanţă ai da poveştilor nebuneşti despre care tot umblă vorba, când te trezeşti uitându-te cum ceva ca asta îţi stropeşte pantofii, cu siguranţă că îţi cam scarpini scăfârlia de uimire. De ce nu am ascultat eu acele semnale de alarmă atunci, de ce nu m-am întors pe călcâie şi nu am dat uitării întreaga poveste? Dar nu, chiar nu e cazul să mă mai întreb. Am încetat să mă mai întreb asta cu mult timp în urmă.

În vara aceea, clipul video cu ceea ce fusese numit „diavolul de pe Insula Porcilor" împlinea deja ceva ani de când circula

peste tot. Era ceva destul de deranjant şi o cacealma pe cinste. Or, eu mă pricep la cacealmale. Clipul fusese filmat într-o dimineaţă însorită de un turist pornit într-un tur petrecăreţ al insulelor Slate şi, atunci când a fost făcut public, toată lumea s-a concentrat pe asta, murmurând peste tot despre practici sataniste şi tot felul de lucruri rele care se întâmplau pe acea insulă îndepărtată de pe coasta de vest a Scoţiei. Poate că povestea ar fi continuat aşa mult şi bine, dar secretoasa grupare religioasă care trăia pe insulă, Preoţii Tămăduitori Psihogenici, a refuzat să acorde interviuri presei sau să răspundă acuzaţiilor aduse şi, în cele din urmă, povestea a fost dată uitării în lipsa oricăror alte informaţii. Apoi, după doi ani de tăcere, în luna august a acelui an, secta s-a hotărât să vorbească şi a ales un ziarist care să stea cu ei pe insulă timp de o săptămână, să vadă cum trăia această comunitate şi să „discute despre acuzaţiile atât de răspândite legate de ritualuri satanice“. Toate bune, dar cine era hoaşca aia bătrână de ziarist despre care era vorba? Ei bine, aici intru eu în scenă, Joe Oakes sau Oakesy, după cum îmi spun prietenii. Eu, singurul responsabil pentru cea mai mare contrafavoare pe care mi-am putut-o face vreodată.

2

– Carevasăzică, ai văzut clipul acela vechi? spuse pescarul de homari.

Ne vedeam pentru prima oară şi îmi dădeam seama că nu mă place. Eram doar noi patru în cârciumă în noaptea aceea: eu, proprietarul şi câinele lui, precum şi nenorocitul ăsta bătrân şi prost dispus, care stătea ghemuit într-un colţ, sprijinindu-se de lambriurile de lemn şi pufăind din ţigările pe care şi le făcea singur. Începuse să dea din cap de îndată ce mă apucasem să pun întrebări legate de Insula Porcilor.

– De asta te afli aici? Crezi că eşti vreunul care se pricepe la discuţii despre demoni?

– Mă consider ziarist.

– Nici mai mult, nici mai puţin! exclamă el, râzând şi ridicând privirea spre proprietar. Ai auzit, se crede ziarist!

În local plutea acel aer circumspect pe care îl au uneori cârciumile locale la limita subzistenţei, ca şi cum ar fi gata să înceapă vreo bătaie în spatele unuia dintre automate, deşi locul era pe jumătate gol. Erau două cârciumi prin partea locului, cea turistică, cu ferestrele spre port, şi cea pentru localnici, cocoţată pe o potecă în pantă, printre copacii îmbibaţi de apă.

Cea din urmă, cu pereţii de ipsos plini de pete, covoarele mizerabile şi ferestrele afumate şi roase de umezeală, dădea spre locul unde se înălţa Insula Porcilor, tăcută şi întunecată, la trei kilometri în larg.

– N-o să te lase să ajungi pe insulă, îi spuse proprietarul în timp ce ştergea tejgheaua. Ştii asta, nu-i aşa? N-a mai ajuns un ziarist pe insula aia de ani buni. Sunt nebuni de legat ăştia de pe Insula Porcilor, nu lasă pe nimeni pe insulă, cu atât mai puţin un ziarist.

– Şi *chiar dacă* te-ar lăsa să ajungi pe insulă, nu s-ar găsi nimeni în Craignish care să te ducă acolo, spuse pescarul de homari. Nu, nu, niciunul dintre noi nu calcă pe insula aia blestemată, continuă el, privind chiorâş pe fereastră prin vălul de fum, spre locul unde se ivea silueta întunecată a insulei, o simplă pată profilându-se prin umbra înserării. Barba lui albă purta urme de pete de nicotină, ca şi cum ar fi salivat în ea ani la rând. Nu, eu unul mai degrabă aş trece prin vâltoarea bătrânei vrăjitoare decât să dau roată Insulei Porcilor şi să dau nas în nas cu Aghiuţă.

Dacă am învăţat ceva în meseria pe care o fac de optsprezece ani e că cineva profită întotdeauna de pe urma fenomenelor supranaturale, chiar dacă nu e vorba de bani sau răzbunare, ci doar de puţină atenţie. Fusesem deja la Bolton ca să îi iau un interviu turistului care filmase clipul video. Nu avusese nimic de-a face cu cacealmaua. Sărmanul era atât de beat, încât nu era în stare să vadă dincolo de tabelele cu meciurile din ligă din următoarea sâmbătă după-amiază, cu atât mai puţin să îl ducă mintea la aşa ceva. Aşadar, cine avea de câştigat de pe urma filmului cu Insula Porcilor?

– Ei sunt proprietarii insulei, nu-i aşa? am întrebat în timp ce îmi roteam gânditor halba de Newkie Brown[1], pe locul pe

[1] Newcastle Brown Ale – specialitate de bere neagră produsă de Heineken International în Newcastle upon Tyne, Marea Britanie şi un mare succes la export în SUA (n. tr.)

care alte halbe pătaseră deja tejgheaua. Despre Preoţii Tămăduitori Psihogenici vorbesc. Am citit pe undeva că ar fi cumpărat-o prin anii '80.

– Au cumpărat-o sau au furat-o, depinde cum vede fiecare lucrurile. Un nesăbuit, proprietarul, spuse bărbatul, aplecându-se cu umerii peste bar. Un nesăbuit! Ferma de porci dă faliment, şi el ce face? Le dă voie tuturor fermierilor din Argyll să îşi deverseze chimicalele periculoase acolo, aşa că a ajuns o mină mortală, plină de porci, chimicale şi puţuri de forare. În cele din urmă a trebuit să lase totul baltă. Pentru zece mii de dolari puteau la fel de bine să îi fure insula, ar fi fost o treabă mai cinstită.

– Nu vă convine asta, nu-i aşa? am spus pe un ton conversaţional, măsurat. Faptul că oamenii ăştia din sud au venit şi au cumpărat tot pământul de pe aici.

– Nu ne deranjează asta, pufni pescarul de homari, dar ceea ce *nu tolerăm* este să cumpere un loc şi apoi să se închidă acolo şi să se dedea ritualurilor lor ciudate. Asta ne deranjează, faptul că se ascund acolo şi se fac frate cu Aghiuţă şi nu fac decât să mănânce copii mici şi să îşi tragă câte o ciomăgeală de pomină între ei ori de câte ori le pofteşte sufleţelul.

– Exact, spuse proprietarul. În plus, mai e vorba şi de miros.

– Miros? Mirosul care vine de pe insulă? am întrebat eu, privindu-l pe proprietar şi încercând să zâmbesc.

– Da, mirosul! spuse el aruncându-şi şervetul pentru şters vesela pe umăr, pescuind de sub tejghea o pungă enormă de chipsuri şi umplându-şi gura. Ştii ce spune lumea? Ştii care e mirosul caracteristic al diavolului? Mirosul diavolului e ăla de rahat, chiar aşa. Pe oricine ai întreba de pe aici – continuă el arătând spre fereastră cu degetul plin de firimituri de chipsuri, în timp ce alte firimituri îi cădeau în voie pe tricou –, pe insula Jura sau prin Arduaine, toţi o să îţi spună acelaşi lucru. Mirosul

de rahat vine de pe Insula Porcilor şi nici că poate demonstra altceva mai bine ca asta ce ritualuri ţin ei acolo.

L-am privit gânditor, apoi mi-am îndreptat privirea în largul mării întunecate. Răsărise luna şi începuse să bată vântul, izbind crengile copacilor de ferestre. Dincolo de propriile umbre şi de imaginea proprietarului stând în picioare sub lumina artificială, am observat că lipsea ceva, acel spaţiu întunecat profilat pe cerul nopţii care era Insula Porcilor.

– Vă cam enervează, am spus, încercând să mi-i închipui pe cei mai bine de treizeci de oameni care trăiau acolo. Fac ce pot ca să vă calce pe toţi pe nervi.

– Aici ai dreptate, spuse proprietarul, venind spre masă şi aşezând punga de chipsuri în faţa lui, chiar se străduiesc ceva să ne calce pe toţi pe nervi. Nu sunt prea populari, asta mai ales de când au împrejmuit bucata aia de plajă aşa frumoasă din partea de sud-est a insulei şi nu le-au mai dat voie tinerilor din Arduaine să mai vină acolo cu bărcile. Nu făceau şi ei decât să joace o partidă mică de fotbal sau *shinty*[1] pe nisip, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuiau să fie aşa severi cu ei, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Nu-s nişte vecini prea de treabă.

– Nu, nu prea.

– Acolo de unde vin eu, dacă te comporţi aşa înseamnă că ai ceva de ascuns.

– Aşadar, începi să înţelegi ce vreau să zic.

– Eu, să fiu în locul vostru, aş încerca să mă gândesc cum să le fac viaţa grea.

– Am fost tentaţi să facem asta, râse proprietarul, lingându-şi cu grijă degetele, după care şi le duse la ochi de parcă i-ar fi dat lacrimile. Nu mă sfiesc să-ţi spun că am fost tentaţi, de exemplu, să le punem nişte parafină în sticlele cu băutură.

---

[1] Shinty – formă de hochei scoţian care se joacă cu o minge şi cu beţe curbate în partea inferioară (n. tr.)

– Ştii, dacă aş fi în locul vostru, aş... aş... nu ştiu exact ce aş face, am spus dând din cap şi fixând tavanul, de parcă mi-aş fi căutat ideile. Probabil că aş încerca să dau naştere unui fel de... zvon periculos. Da, am continuat dând din cap a confirmare, aş pune în practică o păcăleală şi aş face să circule nişte zvonuri.

– Vrei să spui că noi inventăm lucrurile astea? spuse proprietarul, oprindu-se din râs şi frecându-şi nasul.

– Aşa deci, ne iei peste picior, spuse pescarul de homari, ridicând-se dintr-odată, roşu la faţă de mânie. Îţi baţi joc de noi, nu? Asta vrei să spui!

– Tot ce vreau să spun este că e cam cusută cu aţă albă, am zis, privindu-l serios când pe unul, când pe celălalt. Să fim serioşi, *satanişti?* Aghiuţă care se plimbă pe plajele de pe Insula Porcilor?

Pescarul de homari păli uşor şi strivi în scrumieră ţigara pe care şi-o făcea singur, după care se ridică în picioare şi mă privi nesigur, răsuflând de câteva ori puternic, greoi.

– Băiete, ia zi-mi, eşti slab de înger? Văd că eşti un tip solid, dar pun pariu că eşti destul de impresionabil. Ce crezi, îi spuse proprietarului, este? Oare e genul de om care ar da în isterie dacă ar vedea ceva ciudat rău? Mie aşa mi se pare.

– Şi de ce ai crede asta? am întrebat, lăsând jos paharul. De ce? Ce aveţi de gând să îmi arătaţi?

– Dacă eşti aşa de deştept şi nu crezi ce îţi spunem, atunci hai cu mine şi-o să vedem despre ce cacealma este vorba.

Insula Porcilor sau, după numele ei scoţian, Cuagach Eilean, este situată într-un mic intrând pe care îl face marea într-un colţ al bazinului Firth of Lorn[1], prinsă asemenea unei pietre preţioase în montura formată de insulele Luing[2] şi Jura[3] şi

[1] Firth of Lorn – porţiune de apă situată între Argyll şi Bute, pe coasta de vest a Scoţiei (n. tr.)
[2] Luing – una dintre insulele Slate, situată la vest de Argyll, parte din Scoţia (n. tr.)
[3] Jura – una dintre insulele Hebride (n. tr.)

peninsula Craignish, ca şi cum ar fi fost aşezată acolo pentru a bloca intrarea în golful Jura[1]. Are o formă ciudată, ca o arahidă când e privită de sus, acoperită cu păşuni şi păduri dese şi tăiată în mijloc de un defileu stâncos adânc. Odinioară, înainte să devină fermă de porci şi mai apoi un loc de depozitare a deşeurilor chimice, în partea de sud exista o carieră de gresie funcţională şi o comunitate de mineri care locuia acolo, în timp ce legătura cu continentul era asigurată de un serviciu regulat de feribot. Însă, când am ajuns eu acolo, Insula Porcilor era deja izolată aproape complet de continent. O dată pe săptămână, Preoţii Tămăduitori Psihogenici trimiteau o bărcuţă după provizii, şi aceea era singura lor legătură cu restul lumii.

Cunoşteam cât de cât acea parte a Scoţiei, întrucât mai scriam articole despre această zonă din când în când, dar în mare parte îmi câştigam pâinea încercând să demontez tot felul de lucruri. Fiind născut în Liverpool, recunoşteam în mod natural orice înşelătorie când vedeam una şi, în plus, sunt din fire un sceptic, unul care nu crede nimic fără dovezi, un Scully[2], un James Randi[3], un adevărat vânător de păcăleli. M-am plimbat prin jumătate din lumea asta urmărind *zombi* şi *chupacabra*[4], vindecători religioşi în Filipine şi animale sălbatice

---

[1] Sound of Jura – strâmtoare de pe coasta de vest a Scoţiei (n. tr.)

[2] Dana Scully – agent FBI extrem de pragmatic din serialul TV *Dosarele X*, care găseşte mereu explicaţii ştiinţifice pentru evenimentele la care asistă alături de partenerul ei, agentul Fox Mulder, pe care le opune încrederii pe care acesta o vădeşte în supranatural (n. tr.)

[3] James Randi – magician şi sceptic renumit, cunoscut drept unul dintre cei mai eficienţi demistificatori ai fenomenelor paranormale şi pseudoştiinţei (n. tr.)

[4] Chupacabra – presupus animal care ar trăi în America. Prezenţa sa este afirmată mai ales de membrii comunităţii latino-americane. Se presupune că atacă animale domestice, în special capre, pentru a le suge sângele. Aceste animale stranii sunt observate cu precădere în timpul creşterii numărului de OZN-uri semnalate în regiune. Cadavrele au numeroase răni, de regulă de formă circulară, cu un diametru între 0,6 şi 1,25 cm, şi foarte adânci, uneori atingând 12 cm în profunzime. (n. tr.)

în Bodmin[1]. Am adunat picături de lapte din sânii statuilor închinate Fecioarei Maria în Mexic şi, făcând toate astea, am devenit foarte bun în meseria mea. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că până şi mie mi se părea că ceva nu era în regulă cu insula asta a Preoţilor Tămăduitori Psihogenici. Dacă e să crezi în cultul sataniştilor, atunci în mod evident te aştepţi ca aşa ceva să se întâmple într-un loc îndepărtat şi izolat de ape, precum Insula Porcilor. În noaptea aceea, în timp ce ne împleticeam şi ne împiedicam de-a lungul unei cărări întunecate care ducea spre capătul peninsulei, am privit pe fereastră la silueta neagră şi dezolantă a insulei şi preţ de câteva clipe a trebuit să îmi spun să nu mai fiu aşa de fricos.

Proprietarul mă înghesuise pe locul din spate al camionetei ruginite şi uzate a pescarului de homari şi lăsaserăm câinele la cârciumă.

– Asta pentru că înnebuneşte pur şi simplu de fiecare dată când venim aici, explică proprietarul, în timp ce maşina ieşea de pe şosea şi intra pe o plajă mocirloasă şi îngustă. Îl scoate din minţi şi nu am de gând să înfurii câinele doar pentru că *tu* nu mă crezi pe cuvânt.

Am ieşit cu toţii din maşină şi eu m-am oprit puţin. Deşi nu mă îmbătasem, dădusem pe gât câteva sticle bune la cârciumă şi preţ de câteva clipe am simţit nevoia să trag în piept aerul nopţii. Era linişte pe plajă şi un aer care anunţa deja venirea toamnei. Deşi era trecut de unsprezece noaptea, lăsasem Craignishul atât de departe înspre nord, că cerul mai păstra încă o linie subţire azurie. Aproape că ai fi putut crede că, dacă te ridici în vârful picioarelor şi îţi mijeşti ochii, poţi vedea un ren sau un urs polar cocoţat pe o frunză uriaşă de mentă din ţinutul soarelui-apune, observându-te de dincolo de orizont.

– Vezi conducta? spuse pescarul de homari, îndreptându-se spre sud cu paşi cât se poate de fermi, în ciuda whisky-ului pe

[1] Bodmin – localitate din Anglia, situată în comitatul Cornwall (n. tr.)

care îl băuse, în timp ce pantofii lui vechi lăsau urme în noroi, iar umbra proiectată în lumina lunii îl urma îndeaproape. Chestia aia mirositoare de acolo, adăugă el, arătându-mi silueta lunguiață și joasă a unei conducte de canalizare care se întindea pe plajă în fața noastră. Ia aminte la circumstanțe, vântul e perfect în regulă, avem flux și reflux, dar tot ceea ce iese de pe Insula Porcilor nu ajunge nici în lac și nici măcar pe Luing, cum te-ai putea aștepta, ci aici, pe partea asta a peninsulei. Cea mai mare parte rămâne dincolo de conducta aia.

Proprietarul se trase puțin înapoi, aruncându-mi o privire suspicioasă, și mi se păru că în lumina lunii fața lui era oarecum gălbejită și ridată.

– Ești sigur că ești pregătit pentru asta? întrebă el, ridicându-și dintr-odată gulerul de parcă s-ar fi făcut subit frig.

– Da, de ce nu?

– Ce e prins sub conducta aia nu e pentru cei slabi de înger.

– Nu sunt slab de înger, am spus, privind pe plajă după pescarul de homari. Am văzut cam tot ce e de văzut.

Am mers în tăcere o vreme. Nu se auzea decât zgomotul valurilor spărgându-se de mal și sunetul metalic al unei saule de pavilion de pe o barcă ancorată undeva în larg. M-a izbit prima oară mirosul. Chiar înainte să îl văd pe pescarul de homari ezitând puțin pe lângă conductă, dând din cap și aplecându-se ca să scuipe ceva în nisip, mi-am dat seama că avea să fie unul dintre momentele alea grozav de neplăcute care îmi va întoarce stomacul pe dos și voi regreta că am băut atâta. Am tras aer în piept, am înghițit adânc și mi-am pipăit buzunarele pe măsură ce mă apropiam, în speranța că voi găsi vreo gumă de mestecat rătăcită, care să îmi șteargă gustul ciudat din gură.

– E mai rău, nu? spuse proprietarul, apropiindu-se de pescarul de homari.

– Da, e mult mai rău decât săptămâna trecută.

Mi-am tras tricoul peste nas şi m-am uitat de partea cealaltă a conductei. Nişte siluete întunecate se legănau, lovindu-se unele de altele, înconjurate de o spumă galbenă. Era carne, bucăţi de carne în descompunere atât de putrede, încât era imposibil să îţi dai seama unde începeau şi unde se terminau. Valurile le forţau să se adune în crăpătura de sub conductă, prinzându-le în laţuri formate de alge. Bulele de gaz generate de procesul de descompunere se ridicau la suprafaţă de sub bucăţile de carne.

– Ce naiba e asta?

– Carne de porc, spuse pescarul de homari. Porci morţi. Omorâţi în vreunul dintre ritualurile lor de pe Insula Porcilor şi aduşi aici de valuri.

– A fost şi poliţia aici, spuse proprietarul, dar nu s-a sinchisit să ia vreo măsură. Nu se poate dovedi de unde vin şi, oricum, câţiva porci morţi nu fac nimănui niciun rău, cel puţin asta par să gândească ei.

– Porci morţi, am spus ridicând privirea spre gura strâmtorii. Drumul argintiu al lunii era vizibil pe suprafaţa valurilor până departe, unde Insula Porcilor se profila după capătul insulei Luing, cocoşată şi tăcută asemenea unui monstru adormit. Toţi ăştia sunt porci morţi?

– Da, aşa spun ei, confirmă proprietarul, izbucnind într-o serie de hohote de râs sec, ca şi cum lumea n-ar înceta niciodată să îl surprindă. Asta spune poliţia, că tot ce e aici e doar carne de porc. Dar ştii ce cred eu?

– Ce crezi?

– Cred că, atunci când vine vorba de satanişti, nu poţi fi niciodată sigur de nimic.

3

Ia să ne gândim la greşelile pe care le-am făcut în toată treaba asta cu Insula Porcilor. Prima dintre ele a fost că am lăsat-o pe nevasta-mea să vină cu mine în Scoţia. Unde mi-o fi fost mintea oare? Ar trebui să nu mă mai învinovăţesc atâta, căci trebuie să găseşti moduri în care să îţi păstrezi ceva din facultăţile mintale, aşa că, indiferent din a cui vină, Lexie se afla acolo alături de mine. Evident că nu ştiam că se afla acolo şi din motivele ei personale, că pusese ceva la cale. Credeam că e perfect mulţumită cu slujba ei de recepţioneră la o clinică din Londra, înnebunită după neurochirurgul acela, mare iubitor de publicitate, care îi era director (v-aţi dat seama că nu mă omor după el, nu-i aşa?). Ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat era să vrea să plece din Londra, dar nici nu am auzit-o bine zicând că vine în Scoţia, şi în clipa următoare deja căuta pe internet căsuţe de vacanţă.

A găsit un bungalow cu un singur pat, vai de capul lui, în peninsula Craignish, pe care mi-l puteam permite. Era foarte cald şi neaerisit înăuntru, iar Lexie avea un somn foarte agitat. În noaptea aceea, când m-am întors de pe plajă, ea dormea deja, întorcându-se de pe o parte pe alta în somn, scâncind şi

înghiontind perna. Am intrat încet şi m-am întins lângă ea, cu ochii pironiţi în tavan. A doua zi aveam să fiu pe Insula Porcilor şi trebuia să mă gândesc la ceea ce urmăream. Trebuia să am grijă şi să procedez cu precauţie. Trebuia să mă concentrez şi să fiu pregătit pentru orice.

Preoţii Tămăduitori Psihogenici voiau să vin la Centrul lor pentru un Trai Pozitiv de pe Insula Porcilor datorită insuliţei Eigg din arhipelagul Hebridelor, aflată la optzeci de kilometri nord de ei. Deşi nu-mi spuseseră asta, o ştiam prea bine. Pe Eigg, locuitorii strânseseră bani să cumpere insula de la proprietar şi primiseră donaţii de peste tot, din întreaga ţară, chiar şi din partea Loteriei Naţionale. Dar ăştilalţi îi scoseseră din joc pe bătrânul Schellenberg şi pe Maruma, şi reuşiseră asta prin intermediul unei reclame bune. Cât se poate de simplu. Cineva avea să facă până la urmă cunoscută lumii povestea lor şi acel cineva eram eu. Mai făcusem asta, ajutasem să apară povestea în presă. După cum vedeam eu lucrurile acum, probabil că Preoţii Tămăduitori Psihogenici aveau ceva probleme legale şi voiau să strângă bani să le rezolve şi se gândiseră că i-aş putea ajuta. Dacă ar fi ştiut cum îl cunoscusem eu pe membrul lor fondator, pastorul Malachi Dove, dacă ar fi ştiut că scrisesem un articol despre el cu optsprezece ani în urmă sub numele de Joe Finn, care îl scosese atât de tare din sărite, încât încercase să mă dea în judecată pentru calomnie, nu aş fi reuşit nici măcar să mă apropii de Insula Porcilor. Dar, după cum am spus, sunt un tip deştept.

Am stat treaz jumătate din noapte, bifând în minte lucrurile de care aveam nevoie: MP3, playerul, aparatul de fotografiat, bateriile, cardul de memorie de rezervă pentru aparat, telefonul... De-abia pe la trei dimineaţa am reuşit să termin tot, aşa că a doua zi eram cam cu capsa pusă. După micul dejun şi după ce am terminat de făcut bagajele, pregătit să o pornesc spre Insula Porcilor, am mai scos o dată laptopul.

Nu reuşisem niciodată să aflu ce apăruse mai întâi: zvonurile că Preoţii Tămăduitori Psihogenici erau satanişti sau clipul video. Cu toate acestea, când au văzut clipul, oamenii au decis că era vorba despre chipul diavolului, adus pe Insula Porcilor de ritualurile satanice ale Preoţilor Tămăduitori Psihogenici. În mod cât se poate de evident, asta nu era altceva decât o mare tâmpenie, dar chiar şi eu trebuia să recunosc că era ceva în clipul acela care îţi cam dădea fiori.

În primul rând, nu era vorba că se mânărise filmarea, deoarece clipul trecuse prin mâinile a nenumărate echipe de specialişti în editare video şi trecuse cu brio fiecare test. Disecaseră filmul cadru cu cadru şi, cu toată aparatura sofisticată pe care o folosiseră, clipul se dovedise cât se poate de autentic. Cine plănuise cacealmaua nu se jucase cu filmarea, în mod clar ceva se aflase pe plaja de pe insulă în ziua aceea fierbinte de 18 iulie, cu doi ani în urmă.

În dimineaţa aceea am pus să ruleze din nou clipul pe laptop. M-am aşezat pe marginea scaunului şi m-am aplecat în faţă, concentrându-mă din răsputeri. Îl mai văzusem de câteva mii de ori şi ştiam deja fiecare cadru. Începea într-un mod destul de obişnuit, în timp ce camera video se concentra asupra liniei orizontului în largul mării, înclinându-se uşor în timp ce barca cu un singur motor sălta pe creasta valurilor prin Firth of Lorn. Am derulat până la momentul când s-a auzit un ţipăt din barcă. Asta se întâmpla fix când unul dintre ceilalţi turişti a văzut ceva mişcându-se pe insulă. S-au auzit câteva strigăte nedesluşite dinspre ecran şi camera a început să se mişte în timp ce, uimit, turistul a sucit camera într-o parte, surprinzând una sau două dintre feţele şocate din barcă, apoi s-a concentrat asupra unei linii neclare de un verde-maroniu de cealaltă parte a golfului – linia ţărmului de pe Insula Porcilor. Cineva vorbise aproape de cameră, dar nu se puteau distinge cuvintele din cauza vântului din fundal. Cu toate acestea, echipa de la

BBC adăugase pe exemplarul meu din clip dialogul subtitrat, şi ce se spunea era: „Ce naiba e chestia aia?"

Ei, asta era partea importantă. Puteai simţi cum tipii din barcă se aplecau curioşi în faţă, privind fix spre plajă, unde o creatură pe care nu o puteai numi în vreun fel se mişca greoi prin frunzişul care dădea spre apă. Avea în jur de un metru şaizeci. Tehnicienii de la BBC reuşiseră să scoată cifra asta prin măsurători comparative, folosindu-se de soare şi de copaci. Din multe puncte de vedere părea o fiinţă umană goală-puşcă (clipul o arăta din spate de la mijloc în jos, în timp ce partea superioară a corpului era ascunsă de umbră). Cu toate acestea, *nu era* o fiinţă umană, pentru că îi atârna ceva la baza coloanei vertebrale, ceva cam de şaizeci de centimetri lungime, din aceeaşi carne maronie bătătorită care îi acoperea şi corpul. Părea să fie o coadă cărnoasă care se mişcă pe partea din spate a picioarelor creaturii în timp ce aceasta se deplasa.

Chiar şi în căbănuţa aia asudată, în care soarele pătrundea prin ferestre, formând pătrate mari pe covorul năclăit de praf, cu Lexie la doar câţiva metri mai încolo în bucătărie, am simţit cum mă trece un fior deloc plăcut. M-am aplecat şi mai mult spre ecran şi am privit la linia maronie, tremurândă a plajei pustii, în timp ce camera rămânea fixată pe insulă, în caz că animalul se întorcea. Au trecut vreo trei minute până ca turistul să se sature de aşteptat şi să întoarcă apoi camera spre ceilalţi oameni din barcă. Aceştia stăteau în picioare pe copastie, aliniaţi toţi patru în cămăşile lor Bolton Wanderers la parapet, privind în tăcere locul de pe plajă unde apăruse creatura.

Cei de la BBC s-au gândit că era vorba de un actor, de cineva care purta un costum. Echipa lor de montaj lucrase la filmul *Bluff Creek Bigfoot* şi se gândeau că şi clipul prezenta cam aceleaşi caracteristici: după cum ştim cu toţii, Sasquatch nu era decât un tip îmbrăcat într-un costum de gorilă, aşa că tehnicienii au hotărât că probabil asta se întâmpla şi în filmul

de pe Insula Porcilor. Problema era că, deoarece se filmase de la câteva sute de metri depărtare de ţărm şi „creatura“ apăruse dintre copaci la cadrul 1 800 şi deja dispăruse în frunziş la cadrul 1 865 (la o viteză de treizeci de cadre pe secundă, asta însemna ceva mai mult de două secunde), iar mişcările bărcii făcuseră imaginea să se plimbe de colo-colo, cei de la BBC nu reuşiseră să obţină o imagine suficient de bună cât să o poată analiza mai îndeaproape. Prin urmare, puteau spune doar ce *părea* să fie, şi anume ceva pe jumătate om, pe jumătate animal.

– Îţi pun bricheta în rucsac, spuse Lexie dintr-odată din bucătărie. O pun în buzunarul din faţă.

Am pus clipul pe pauză şi m-am întors să o privesc. Stătea în picioare lângă masă, cu părul strâns la spate cu coroniţa pe care o purta la slujba ei sus-pusă, şi avea o pereche de pantaloni scurţi pe care îmi dădeam vag seama că ar trebui să îi observ. Nu i-am răspuns imediat. Deşi avea un ton relaxat, ştiam amândoi că vorbeşte serios. Mă „lăsasem“ de fumat cu câteva luni înainte şi mă gândeam că ascunsesem destul de bine ţigările pe care le mai fumam ocazional. Acum însă era şi bricheta.

Am urmărit-o în timp ce închidea rucsacul.

– Era în buzunarul de la haină, zise ea, citindu-mi gândurile.

– Am luat-o pentru maşina de gătit, nu există aprinzător.

– Sigur, spuse ea râzând, eşti atât de uşor de citit.

– Uşor de citit sau nu, am folosit-o pentru aragaz, am spus, râzând şi eu puţin.

– Bine, confirmă ea uşurel, bine, te cred. Eşti atât de credibil! continuă ea, împingându-şi dinţii din faţă cu limba şi zâmbind cu ochii în tavan, ceea ce îi încordă muşchii gâtului, făcându-i să iasă în evidenţă. Slăbise de curând. Am aşteptat preţ de câteva clipe să văd dacă avea de gând să meargă mai departe cu asta. A, şi erau urme de tutun în pantalonii pe care

i-ai purtat ieri, rosti ea pe acelaşi ton, continuând să zâmbească, fără să coboare privirea din tavan.

– Mă cauţi prin buzunare acum?

– Da. Soţul meu mă minte că nu mai fumează, aşa că îi cotrobăi prin buzunare, spuse ea, coborând bărbia şi privindu-mă în ochi.

Am observat în acea clipă că se făcuse de un violet profund, ca şi cum ar fi avut două vânătăi pe post de obraji.

– Soţul meu crede că sunt proastă, aşa că trebuie să îi dau replica.

Cel mai important lucru în legătură cu căsnicia mea era faptul că nu mă mai omoram prea mult după nevastă-mea. Ştiam asta de luni bune şi nu luasem nicio măsură. E unul dintre lucrurile alea pe care le alungi în străfundurile minţii şi le ignori, dacă eşti suficient de deştept. Ciudat cum sunt, încă mai ţineam la ea, aşa cum ţineam şi la fidelitate. La Londra, jumătate dintre prietenii mei erau deja la primul sau al doilea divorţ, pe când eu eram bastionul care credea că trebuie să fii alături de celălalt la bine şi la rău şi care nu voia să ajungă la momentul ăla rece, de indiferenţă, dintr-o căsnicie. *Touché*[1], *nemernic pios ce eşti, Joe Oakes! Să te înveţi minte!*

M-am ridicat încet şi m-am postat în cadrul uşii de la bucătărie, privind-o.

– Îmi pare rău, am spus, chiar îmi pare.

Rămase nemişcată preţ de o clipă, apoi îşi coborî umerii, cu un oftat.

– E în regulă, spuse ea dând din cap şi întinzându-mi rucsacul. Bănuiesc că nu e uşor să te dai bătut.

– Nu, dar mă străduiesc, crede-mă, am spus, punându-mi rucsacul în spate.

– Ţi-am pus nişte sticle cu apă în rucsac şi nişte loţiune cu factor de protecţie solară zece, preciză ea cu un zâmbet forţat,

[1] Touché – punct ochit (în lb. fr., în orig.) (n. tr.)

netezindu-mi chingile rucsacului de pe piept şi frecând apoi cu degetul umezit o pată imaginară de pe tricou.

Întotdeauna preocupată de curăţenie, Lex încerca să îmi arate în felul ei, având grijă de mine şi ciugulindu-mă de scame, că m-a iertat.

– Aşa, ştiu că e rândul tău să găteşti în seara asta, dar o să fii epuizat, aşa că o să fac eu o salată de paste cu avocado, şuncă şi măsline. O să fie încă bună şi dacă întârzii.

– Lexie, ţi-am spus, nu? am rostit. Ţi-am spus că nu ştiu dacă mă întorc în seara asta. Ţii minte că ţi-am spus? Ţi-am zis că s-ar putea să rămân acolo câteva zile.

– Câteva zile? spuse ea muşcându-şi buzele.

– Am vorbit despre asta, nu-ţi aminteşti? Ţi-am spus că probabil va trebui să rămân acolo şi ai zis că o să te descurci de una singură.

– Da, am spus eu asta?

– Da.

– Ei, atunci nu-ţi face griji, spuse ea scuturând din umeri. Adică mi-ar fi plăcut să petrec puţin timp cu soţul meu dacă tot suntem în vacanţă şi, desigur, aş fi preferat să *nu* rămân în locul *ăsta* de una singură, continuă ea deschizând braţele pentru a arăta căsuţa.

O urâse de cum o văzuse. Deşi ea o rezervase, se părea că era vina mea că era atât de mizerabilă.

– Nu-ţi face griji, o să fiu bine, o să fie totul în regulă.

– Lex, am spus că e vorba de muncă, îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum am spus că e...

– *Te rog!* mă întrerupse ridicând mâna. Te rog, nu. Pleacă, o să fiu bine.

– O să te sun dacă am semnal pe insulă. O să îţi spun cum merge treaba şi când mă întorc.

– Nu, spuse ea. Nu face asta, serios, nu o face. Pleacă... pleacă pur şi simplu, du-te şi vezi-ţi de-ale tale, continuă, bătând

darabana cu degetele pe masă, fără să mă privească. Hai, pleacă! repetă, văzând că nu mă dădeam plecat. Pleacă odată.

Am oftat şi i-am atins umărul, deschizând gura să spun ceva, dar răzgândindu-mă în ultima clipă. Am tras de bretelele rucsacului, asigurându-l, şi am plecat fără să mă mai aplec să o sărut de rămas-bun, închizând încetişor uşa de la bucătărie în urma mea. Cam aşa mergeau lucrurile în ultima vreme. Odată ajuns afară, m-am oprit. La capătul aleii private, pline de rododendroni, a căsuţei, solul se deschidea ca într-o pâlnie şi acolo, scăldată de marea strălucitoare, se afla Insula Porcilor.

4

„Dezlănţuiţi-vă împotriva filistinilor ştiinţei! Nu permiteţi aroganţei comunităţii medicale să vă pervertească şi să vă supună puterile autovindecătoare înnăscute. Luptaţi-vă să preluaţi controlul asupra vieţii voastre!“

PREOŢII TĂMĂDUITORI PSIHOGENICI,
volumul 14, capitolul 5, versetul 1

Preoţii Tămăduitori Psihogenici ar spune că problemele mele cu Lexie se datorează faptului că nu cred în Dumnezeu. Ar spune că, dacă mi-aş deschide inima către El, dacă aş converge spre iubirea Lui cosmică, mi-aş regăsi imediat sentimentele faţă de Lexie. Nu mai fusesem niciodată la Centrul pentru un Trai Pozitiv de pe Insula Porcilor, dar ştiam mai multe decât aveam nevoie chiar despre ce ar spune Preoţii Tămăduitori Psihogenici în legătură cu mine şi Lexie. Le ştiam filosofia de parcă aş fi scris-o chiar eu.

Ce s-a întâmplat între mine şi membrul lor fondator, pastorul Malachi Dove, a început acum douăzeci de ani în Liverpool. Erau anii ’80, şi Liverpool era capitala Europei în ceea ce priveşte rata şomajului, iar vărul meu Finn era ceea ce mi se părea

că se apropie cel mai bine de conceptul de Dumnezeu. Era un seducător plin de farmec şi nu părea deloc să fie înrudit cu mine, cu părul lui blond slinos şi nasul arogant. Un fel de Kurt Cobain din Toxteth[1]. Era primul din familia noastră care se ducea la facultate şi venea acasă în vacanţă în pateticul orăşel de provincie, vorbind cu accent londonez. Ne povestea tot ce se putea despre facultate şi cu cine se mai culcase. Avea să fie ziarist şi să se plimbe prin lume. Toată lumea îl ura, iar eu, ei bine, mie mi se părea că atunci când se apleacă parcă văd şi eu soarele strălucind.

Probabil că fetele m-au ajutat, căci anul următor am fost admis la UCL şi m-am pregătit să merg cu el în Sud. Eu şi Finn împreună, mi-am zis, o sursă nesecată de distracţie. Apoi s-a întâmplat ceva care ne-a schimbat cursul vieţii. Mama lui Finn s-a îmbolnăvit de cancer.

Acuma, mie mi-a plăcut întotdeauna de maică-sa şi am crezut tot timpul că e sănătoasă tun. De fapt, am crezut mereu că e deşteaptă, iar ea, ca o bună catolică, ce face când află că e pe moarte? Refuză să facă chimioterapie şi se îndoapă cu cartilaj de rechin şi tot felul de remedii pe bază de flori, se duce la Lourdes şi ajunge să îşi vândă casa şi să se ţină după un vindecător de-ăsta religios peste tot prin Statele Unite, pastorul Malachi Dove pe numele lui. Pastorul ăsta nu credea în niciun fel de intervenţie medicală, ci în puterea rugăciunii şi a gândirii pozitive. După două luni de zile, mama lui Finn s-a întors la Toxteth şi a murit, agonizând, într-un ospiciu din Ormskirk[2]. Aşa s-au desfăşurat faptele, după cum ar spune Vonnegut[3].

În ceea ce mă priveşte pe mine şi pe Finn, religia constă în lucrurile pentru care te îmbeţi criţă. Dacă eşti beat mort sâmbătă seara, probabil că e vorba de Everton şi Liverpool sau de catolici şi protestanţi şi de aici se iscă bătaia.

---

[1] Toxteth – zonă din sudul oraşului Liverpool (n. tr.)
[2] Ormskirk – oraş din West Lancashire, în apropiere de Liverpool (n. tr.)
[3] Kurt Vonnegut – scriitor american din secolul XX (n. tr.)

Faptul că mama lui Finn a murit în asemenea circumstanţe ne-a umplut de mânie împotriva pastorului Malachi Dove. Am căutat exemplare din revista *Charisma* şi am aflat că acesta se afla în sud-vestul Statelor Unite. Ne-am luat bilete la primul zbor disponibil spre New Mexico, cu banii pe care îi lăsase în urmă mama lui Finn, crezându-ne grozavi nevoie mare, nişte băieţi răi care procedează aşa cum e bine.

Oral Jones[1] tocmai spusese lumii că Dumnezeu avea să îl ucidă dacă nu ajunge la opt milioane de enoriaşi, şi Peter Popoff[2] tocmai fusese dat afară de la emisiunea *The Johnny Carson Show*[3].

Am petrecut cam o săptămână în circuitul ăla cu prelegeri libere, ţinându-ne după toate personajele astea prin sud-vestul ţării şi învăţând cam cu merg treburile astea. Ne-am întâlnit cu adepţi ai răpirii[4], cu pre-tribulaţionişti[5], preterişti[6], post-tribu-

[1] Oral Jones – predicator american metodist-penticostal, cunoscut pentru contribuţia lui în a aduce cultul penticostal printre religiile majoritare (n. tr.)

[2] Peter Popoff – profet autoproclamat şi vindecător religios american, dovedit a fi un simplu impostor (n. tr.)

[3] *The Johnny Carson Show* – emisiune populară de divertisment care a rulat pe posturile americane de televiziune în anii 1955–1956, avându-l ca gazdă pe Johnnie Carson (n. tr.)

[4] *Rapture* în limba engleză, în original, cu sensul religios de ridicare la cer. Preceptele religioase la care se face referire ţin de cultele penticostale şi metodiste, dezvoltate cu precădere în America şi Marea Britanie, de aceea şi traducerile acestor concepte sunt literale. (n. tr.)

[5] În cadrul doctrinei penticostale, există mai multe ramuri de gândire, în funcţie de momentul în care se crede că va avea loc *răpirea* (oarecum echivalentă cu ridicarea la cer; se crede că la un moment dat, la mijlocul celor şapte ani ai necazului celui mare, cum este numită Apocalipsa sau sfârşitul lumii, un număr de aleşi vor dispărea de pe pământ, fiind răpiţi/ridicaţi la cer şi salvaţi astfel de la moarte). Astfel, pre-tribulaţioniştii cred că aceasta va avea loc la începutul Apocalipsei, post-tribulaţioniştii la sfârşitul ei şi mid-tribulaţioniştii pe la mijlocul ei. (n. tr.)

[6] Preterismul este o doctrină mistico-religioasă care interpretează profeţiile din Biblie ca fiind evenimente care s-au întâmplat deja în secolul I î.Hr., făcând parte din curentul escatologic legat de soarta finală a omenirii, sfârşitul lumii şi Judecata de Apoi. (n. tr.)

laţionişti şi mid-tribulaţionişti, am mers la slujbe de mântuire şi lanţuri de rugăciune şi încet, încet, ne-am apropiat de ţinta noastră. Apoi, în luna iulie, s-a şi întâmplat: ne-am întâlnit cu pastorul Malachi Dove, principal predicator şi membru fondator al Fundaţiei Preoţilor Tămăduitori Psihogenici.

Asta s-a întâmplat la un centru de adunări din Albuquerque[1], unde aveau aer condiţionat, pentru că afară era cald al naibii. Eu şi Finn arătam cât se poate de aiurea acolo, eu cu fesul meu şi cu haina mea de motociclist şi Finn cu tricoul lui cu Big Kahuna şi cu gentuţa lui cam feminină cu fermoar, pentru care l-ar cam fi luat peste picior prin Seaforth. Aici însă avea în ea un reportofon cu caseta în el şi un microfon. Stăteam pe un rând în formă de T, gândindu-ne că toată lumea se uita la noi, ştiind de ce ne aflam acolo.

Prima surpriză pe care am avut-o a fost scena, cam goală şi neîmpodobită. Parcă ar fi fost un spital acolo, nu o biserică. Ajutoarele, toate femei, erau un hibrid între îngeri şi luptători de judo, purtând pantaloni de judokani de 8 *dan*[2] şi tenişi albi, strălucitori în picioarele goale. Pe scenă s-a adus o targă pe rotile, fiind proptită lângă un fundal pe care era proiectat un cer albastru. Eu şi Finn stăteam acolo, bombănind, gata să începem să chicotim. Apoi Malachi Dove a urcat pe scenă şi am avut parte de surpriza numărul doi.

În primul rând nu era american, ci englez. (Am aflat mai târziu că era fiul unui comis-voiajor din Crydon, care vindea agrafe de hârtie.) Pe urmă, arăta cât se poate de normal, fără să poarte vreun costum de negustor ambulant. Purta o haină din catifea cord şi părea mai degrabă vreun profesor tânăr de şcoală publică, cu faţa lui copilărească şi frumoasă şi coama de păr blond care i se revărsa pe frunte. Purta ochelari fără

---

[1] Albuquerque – cel mai mare oraş din statul New Mexico din SUA (n. tr.)
[2] *Dan* (în lb. jap., în orig.) – rang foarte înalt la judo, care denotă un sportiv foarte avansat (n. tr.)

rame pe nasul în vânt şi îţi puteai da seama că avea o tendinţă spre îngrăşare, şi nu una spre răutate. Ani mai târziu, după ce Leo diCaprio a devenit celebru, ei şi Finn ne întorceam unul spre celălalt spunând: „Malachi Dove. Malachi Dove şi Leo au fost despărţiţi la naştere".

Malachi Dove nu a sărit pe scenă, ci s-a urcat uşor pe ea, şovăind puţin, dregându-şi vocea şi aşezându-şi ochelarii în buzunarul de la piept, de parcă ar fi avut de gând să ţină o prelegere teologică. S-a aşezat pe un taburet şi s-a uitat serios şi gânditor la public, în timp ce mulţimea a explodat în urale, aplauze şi promisiuni de dragoste eternă care au început să răsune prin toţi pereţii. A aşteptat până s-au stins zgomotele, apoi şi-a dus neîndemânatic microfonul la gură, lovindu-şi nasul de el.

– Ăăă, scuze, nu mă pricep prea mult la tehnologie, a spus el.

Publicul a izbucnit din nou în aplauze frenetice.

– Uitaţi ce e... lăsaţi-mă să vă explic cine sunt, a spus el ridicând mâinile cu modestie.

Adunarea a amuţit, şi asistentele şi-au ocupat locurile la marginea scenei. Malachi Dove a aşteptat puţin, apoi şi-a fixat publicul cu ochii lui albaştri, în tăcerea deplină.

– Orice aţi crede, a continuat el, suntem cu toţii religioşi. Poate credem în profeţi diferiţi. Al meu e Iisus. Al vostru ar putea fi... nu ştiu, Mahomed sau poate Krishna. Unii dintre voi poate credeţi că nu aveţi niciun profet, şi asta e la fel de bine. Nu vă verificăm credinţa la uşă.

Un murmur de râs a traversat adunarea. Îi cunosc sclipirea aceea din ochi şi zâmbetul ironic.

– Un lucru e sigur însă. Credem cu toţii în acelaşi *Dumnezeu*. Eu îl ştiu pe Dumnezeul *vostru* şi *voi* îl ştiţi pe *al meu*. Poate că îl ştiţi sub un alt nume, dar tot îl ştiţi.

S-a întrerupt şi a rânjit din nou, ridicând mâna spre mulţime, de parcă tocmai ar fi spus o glumă deocheată.

– OK, nu intraţi în panică, nu am de gând să vin cu citate din Biblie.

Publicul a râs din nou. Finn mi-a dat un cot, arătându-mi microfonul ieşind puţin din gentuţă, ca botul unui animal, îndreptat spre scenă. Am aşteptat să înceapă lucrurile nebuneşti ca să ne revoltăm. Pe scenă, Malachi şi-a ridicat mâinile, studiindu-şi pe rând palmele, foarte teatral.

– Mâinile astea nu au nimic special, nu-i aşa? Sunt doar o pereche de mâini obişnuite. Nu pretind că aş avea vreo putere în ele. Nu pot scoate fulgere din ele. Îmi cunosc bine mâinile, pentru că, asemenea vouă, nu m-am mulţumit să cred ce îmi spun evangheliştii predicatori. Mi-am făcut o regulă din a studia asta. Ştiaţi, de exemplu, că un soldat din armata învingătoare poate supravieţui unor răni care ar ucide un soldat din armata învinsă? Ştiaţi asta? Înţelegeţi înlănţuirea chimicalelor din corpul vostru? Corpul vostru... a spus el arătând cu degetul spre mulţime, zâmbind.

Poate că pe undeva mai că m-a cucerit, pentru că m-am văzut nevoit să ignor o imagine care mi-a apărut în faţa ochilor, a lui nu ca fiinţă umană, ci în chip de câine răguşit care mă privea direct în ochi de pe scenă.

– Corpul vostru se poate vindeca de unul singur, *el* deţine cunoştinţele necesare pentru asta. De când am plecat din casa părinţilor mei nu am mai călcat pragul vreunui medic *şi nici nu o voi face vreodată!* Şi-a privit din nou mâinile, câte una pe rând, de parcă ar fi fost un mister pentru el. Credinţa mă ajută să îmi canalizez endorfinele şi, cu o credinţă atât de puternică, le pot canaliza şi în cazul dumneavoastră.

– Ce prostie, a bombănit Finn.

– Ce tâmpenii penibile, am spus şi eu şi am dat amândoi din cap.

Cu toate acestea, am fost subjugaţi şi nu aveam curajul să ridicăm privirea unul spre celălalt. Ne-am dat seama amândoi

ce văzuse mama lui Finn la pastorul Malachi Dove. Imediat ce s-au aprins luminile, s-a format o coadă de suferinzi pe culoarul care ducea spre scenă. Infirmii erau duşi în cărucioare cu rotile spre scenă şi ajutaţi să urce acolo de către rude. Una dintre ajutoarele lui Malachi, Asunción (i-am aflat numele de la cei din mulţime), îi lua de braţ. Era o adevărată apariţie care îţi provoca imediat o erecţie, cu părul lung împletit într-o coadă care îi atârna pe spate peste jacheta albă de judo. Îi alinia pe invalizi pe scenă, ţinându-i cu o mână de braţ şi reţinându-i până când Malachi era gata. Apoi îi împingea înainte, ridicându-i pe jumătate şi pe jumătate convingându-i să se suie pe targă, unde stăteau culcaţi pe spate, în timp ce Malachi era aplecat deasupra lor, cu spatele la public şi ambele mâini pe targă, sprijinindu-şi întreaga greutate acolo, cu capul plecat şi ochii închişi, ca şi cum ar fi aşteptat să îi treacă vreo migrenă. Nu se ruga, ci doar stătea acolo, aşteptând. Nu apăreau de nicăieri flăcările iadului. După câteva clipe, îşi punea mâinile pe acea parte a corpului aflată în suferinţă, închizând din nou ochii. Apoi îşi ridica mâinile şi îi şoptea ceva pacientului, care se ridica şi pleca de unul singur sau susţinut de rude.

– Du-te, îmi şopti Finn, dându-mi un ghiont, hai, du-te. Treci acolo.

M-am ridicat şi m-am aşezat la coadă. Mă simţeam ca un neghiob, pentru că eram cel mai înalt şi tot ce puteam vedea în faţa şi în spatele meu erau numai pălării de mers la biserică, cu pene albastre sau roz legănându-se pe ele. După o jumătate de oră de aşteptat, am ajuns pe scenă, sub lumina reflectoarelor. Malachi s-a uitat la mine şi, văzând cât de înalt şi solid eram, a ezitat preţ de o clipă. Dacă şi-a dat seama că era o păcăleală, nu a dat niciun semn.

– Cum te cheamă?

– Joe.

– Ce parte a corpului te-a adus aici în această seară, Joe? Ce parte?

– Intestinele, am spus, pentru că aşa se stinsese mama lui Finn şi pentru că a fost primul lucru care mi-a trecut prin cap. E vorba de un cancer, domnule.

M-am urcat pe targă, gândindu-mă că Finn mai mult ca sigur chicotea în public în clipa aia. Malachi s-a aplecat deasupra mea cu ochii închişi şi capul plecat, cu broboane de sudoare sub coama lui blondă. I-am observat porii pielii şi mi-am dat seama că era dat cu pudră sau fond de ten şi dintr-odată am devenit tare curios să văd ce avea să zică.

După o bună bucată de vreme, şi-a ridicat capul şi m-a privit încruntat.

– Cum de au ştiut? a spus el cu o voce şoptită, cum şi-au putut da seama? Cum şi-au putut da seama când e aşa de mică?

Am înghiţit în sec şi dintr-odată mi-a pierit orice poftă de râs.

– Când ce e aşa de mică? am spus, simţind că mi se pune un nod în gât. Când ce e atât de mică?

– Tumoarea. Are mai puţin de un centimetru în diametru. Cum de au ştiut că e acolo în primul rând?

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Finn.

Coborâsem de pe scenă şi eram scăldat de sudoare şi simţeam că îmi explodează capul.

– Două săptămâni, am bolborosit, stând acolo jos şi asudând, în timp ce îmi frecam stomacul pe sub betelia blugilor. Două săptămâni şi pe urmă vin la o întâlnire de rugăciune şi o să elimin tumoarea.

– O să elimini tumoarea? Ce naiba vrea să însemne asta, o să elimini tumoarea? a izbucnit el, oprindu-se apoi când mi-a văzut faţa. Oakesy? Oakesy, ce e? a întrebat devenind brusc îngrijorat.

– Nu ştiu, am bombănit, ridicându-mă nesigur în picioare. Nu ştiu, dar vreau să ies de aici, cred că vreau să mă vadă un medic.

Cele zece zile care au urmat sunt în ceaţă. M-am perindat pe la nu ştiu câţi medici, cu Finn după mine, năucit şi îngrijorat. Am cheltuit jumătate din moştenirea mătuşii, încercând să conving un medic primar să îmi dea o recomandare pentru un test de cancer, pe motiv că un vindecător mistic îmi spusese că sunt pe moarte. Am ajuns să plătesc pentru un test pentru detectarea hemoragiilor oculte[1] la spitalul prezbiterian. Pe doctoriţă o chema Leoni – era scris cu litere gri-pastel pe insigna ei cu numele de pe halat. Îmi amintesc că mă holbam la numele ei în timp ce îmi citea rezultatele şi inima îmi bătea nebuneşte în piept.

Testul era negativ. Nu era nicio tumoare, nu aveam niciun cancer. Chiar crezusem ce îmi spusese un predicator evanghelist? mă întrebase ea cu milă în glas.

Ei bine, asta a fost destul pentru mine. Dacă până atunci îl urâsem pentru ce îi făcuse mamei lui Finn, de-acum îmi venea să îi smulg inima din piept pastorului Malachi Dove. Când ne-am întors la întâlnirea de rugăciune a Preoţilor Tămăduitori Psihogenici, aveam o singură idee în cap: voiam să îl omor.

De data asta ne-am dus la Santa Fe. Scena arăta la fel. Asunción purta un veşmânt brodat pentru ceremonia botezului şi, când m-a văzut stând din nou la coadă, aproape tremurând de cât de nervos eram, m-a luat de mână şi m-a condus până în spate, prin mulţime.

– Ce se întâmplă, unde mergem? am spus, văzând că ne apropiam de uşa de la ieşire.

Nu mi-a răspuns, dar a continuat să mă conducă cu un calm imperturbabil, pe uşa din spate a capelei, apoi la stânga, pe o uşă, în clădirea unde erau toaletele.

[1] Test care ajută la detectarea cancerelor colono-rectale (n. tr.)

– Mişcă-ţi intestinele, a spus ea, arătându-mi una dintre toalete.

– Poftim?

– Mişcă-ţi intestinele ca să termini tratamentul.

– Dar nu pot pur şi simplu să... am spus uluit, mutându-mi privirea de la ea la capacul toaletei şi apoi din nou la ea.

– Cred că îţi va fi mai uşor decât crezi.

M-am holbat la ea vreme îndelungată. Îmi venea să pocnesc pe cineva, dar chiar şi la optsprezece ani puteam recunoaşte o poveste bună când vedeam una.

– Şi tu unde o să stai? am spus, ezitând cu mâna pe curea.

– Am mai văzut asta de câteva ori.

– Vrei să zici că o să *te uiţi?* Trebuie să fii... am început, dar nu am mai continuat, pentru că se uita la mine cu genul ăla de privire, cu sprâncenele puţin ridicate, bărbia lăsată în piept şi braţele încrucişate, de parcă era un ofiţer SS. Îşi ţinea buzele strânse, spunând parcă „N-ai decât să te cerţi cât vrei cu mine, nu mă mişc de aici". Bine, bine, am cedat, oftând, numai dă-te puţin înapoi, pentru numele lui Dumnezeu, după care mi-am desfăcut nasturii de la pantaloni, mi-am dat jos boxerii şi m-am aşezat pe toaletă, cu coatele pe genunchi şi mâinile fluturându-mi, cu privirea ridicată spre ea. Ei, am zis eu după o bucată de vreme, ţi-am spus că n-are să se întâmple... însă, înainte să mă dezmeticesc, Asunción a scos de undeva un teanc de hârtie igienică şi mi l-a împins în fund. *Ce crezi că faci acolo, scoate-ţi mâna din...* am spus, luptându-mă cu ea şi contorsionându-mă, după care, la un moment dat simt ceva deloc familiar, rece şi umed prin dos şi o văd că se trage înapoi, dându-şi triumfătoare părul din ochi şi ţinând în mână hârtia împăturită. *Nebuno!* am ţipat. Pentru ce ai făcut *asta?*

– Uite tumoarea! a spus ea, băgându-mi hârtia sub nas şi făcându-mă să mă trag înapoi din cauza mirosului îngrozitor. O grămăjoară de ceva negru şi lipicios era în mijlocul

mănunchiului de hârtie imaculată, ceva care mirosea a putregai şi a moarte. Ai dat-o afară.

– Dă-o-ncoace, am spus, întinzând mâna să i-o iau, dar Asunción a fost prea rapidă şi, înainte să pun mâna pe ea, s-a tras înapoi, s-a răsucit pe călcâie, a deschis larg uşa cabinei de toaletă şi a şters-o. Hei, opreşte-te, am strigat, pornind după ea, ţopăind şi sărind, mai-mai să mă împiedic în pantalonii neîncheiaţi, încercând să îmi strâng cureaua şi şliţul şi să deschid uşile pe care le trântea ea pe drumul spre scenă. În timp ce am ajuns-o din urmă pe hol, şi-a făcut intrarea triumfală, cu mâna ridicată şi un zâmbet imens, de boxer în ring. Eu m-am împiedicat după ea, în timp ce mărşăluia pe culoar. În faţă, pastorul s-a oprit, aparent şocat, şi ochii i s-au mărit teatral văzând că se apropia de el.

– Asunción, a strigat el, ce e cu întreruperea asta?!

Ea a urcat pe scenă, şi Dove şi-a acoperit discret microfonul de la rever, aplecându-se spre ea ca să îi poată şopti la ureche. Apoi şi-a ridicat sprâncenele până aproape de marginea părului, în semn de mare uimire şi încântare la ceea ce îi spusese. Şi-a ridicat ochii spre mine cu un zâmbet şi era pe punctul de a întinde mâna spre mine şi de a mă trage pe scenă când mi-a văzut expresia de pe faţă.

– Ce faceţi aici, nenorociţilor? am spus, urcând câte două trepte odată, simţind cum se clatină puţin scena sub paşii mei. Dă-mi porcăria aia.

– Joe? a spus el. Ce s-a întâmplat? Ce...

– Dă-mi aia, am spus, făcând un gest ca să îi iau hârtia din mână, arătaţi-mi ce faceţi aici, fraierilor.

Asunción a icnit şi a încercat să îşi tragă mâna, în timp ce un strigăt de răspuns s-a propagat la microfon. Eu însă o ţineam bine de încheietură. Publicul a sărit în picioare, înlemnind, consternat. Mi-am înfipt adânc unghiile în carnea lui

Asunción, gândindu-mă că nu trebuie să mă opresc doar pentru că e femeie, şi făcând-o să dea drumul hârtiei.

– Joe! a strigat Malachi, smulgându-şi microfonul de la reverul hainei şi punându-mi o mână pe braţ, după care s-a apropiat atât de mult de mine, încât îi puteam simţi pudra de pe faţă. Apoi a încercat să ne facă să ne întoarcem cu spatele la public, astfel încât să ne poată vorbi în particular. Începuse să transpire, se uita la ce ţineam în pumn şi transpira. Pleacă de pe scenă acum, Joe! a spus, umezindu-şi buzele şi întinzând degetele, stăpânindu-se cu greu să nu încerce să apuce hârtia din mâna mea. Dă-mi tumoarea şi părăseşte scena. Oricare ar fi problema, o să discut cu tine în particular. Lasă-mă doar să... a continuat, mişcându-se să îmi apuce mâna, dar eu l-am dat la o parte.

– *Auzi, rahat cu ochi ce eşti,* am şuierat spre el, întorcându-mă şi apropiindu-mi faţa de a lui, mi-ar plăcea să te omor. Dacă aş şti că pot scăpa nepedepsit, te-aş omorî, să ţii minte asta, am spus, şi apoi am plecat, ieşind din sală cu premiul în mână, în timp ce Finn mi s-a alăturat pe culoar. Nişte femei de culoare foarte revoltate ne-au lovit cu poşetele lor albastre în timp ce ne îndreptam spre ieşire.

Tumoarea s-a dovedit a fi un ficat de pui în putrefacţie.

– Probabil că a fost lăsat să putrezească timp de câteva zile, ne-au spus cei de la Departamentul de Mediu din Santa Fe. Dar de unde aţi făcut rost de minunea asta, băieţi?

Aveam în mână o poveste atât de suculentă, încât eram nebun de fericire. Îl prinsesem pe pastorul Dove cu ocaua mică.

Cât de ironică e viaţa – nu-i aşa? –, pentru că tocmai Finn, cel care începuse cruciada de la Albuquerque şi care avea de gând să se facă jurnalist, m-a lăsat baltă şi s-a îndrăgostit lulea de o fată pe care o întâlnise într-un bar, s-a dus după ea în oraşul ei natal, Sausalito, în California, şi şi-a petrecut

următorii câţiva ani dându-se cu placa de surf. A ajuns un tip bronzat cu accent tâmp de pe Coasta de Vest şi la întoarcerea în Marea Britanie a scos câteva numere dintr-o revistă despre surf, după care s-a făcut agent literar la Londra. Aşadar, doar eu am mai rămas dintre cei care voiau să îl înfunde pe pastorul Malachi Dove.

Mi-am ocupat locul la universitate la Londra şi am început să caut o revistă în care să-mi public articolul despre ficatul de pui. Înainte de a reuşi să găsesc vreuna, am auzit nişte zvonuri despre gruparea din deşertul din New Mexico. Preoţii Tămăduitori Psihogenici erau în criză, şi Fiscul le revizuia statutul de neplătitor, de impozit. Malachi Dove fusese spitalizat cu diagnosticul de manie depresivă. Ei bine, în momentul acela a început să se adeverească vorba proverbului, iar piesele de domino au început să se prăbuşească una câte una: era suspectat că ar fi incendiat casa unui poliţist de la circulaţie, care îi dăduse o amendă pentru depăşirea limitei de viteză; câţiva dintre discipolii lui de gen feminin vorbeau cu presa şi spuneau că le-a alungat, pentru că au adus tampoane igienice la sediul preoţilor psihogenici, pretextând că articolele de igienă feminină reprezintă o intervenţie medicală, şi, mai mult, spuneau că a făcut asta ca să le umilească, pentru că este misogin.

– Mi-am pus întrebări grele când am fost la ananghie, a declarat Dove unui ziarist de la *Albuquerque Tribune,* după ce a ieşit din spital. L-am întrebat pe Dumnezeu dacă în marea Lui bunătate ar vrea să mă ia lângă El, dar, deşi răspunsul a fost negativ, mi s-a revelat faptul că eu *îmi voi controla* moartea. Moartea mea va fi un eveniment important pentru omenire.

– Vorbim despre sinucidere aici, a spus ziaristul. Biblia spune că este un păcat.

– Nu, spune: Să nu ucizi. Traducerea e greşită. Evreii spun: Să nu *comiţi crimă.*

– N-am ştiut asta.

– Ei bine, acum ştii. Mă voi ruga în fiecare duminică şi voi întreba dacă mi-a sunat ceasul.

– Şi când va veni momentul, cum o vei face? Spânzurătoare?

– Nu, nu mă voi spânzura şi nu mă voi arunca de undeva de sus. Fiind creştin, asemenea metode implică ideea de vină, legată de moartea lui Iuda Iscarioteanul.

– Pastile?

– Nu iau pastile de niciun fel.

Probabil că în acel moment s-a prins că oricare ar fi metoda de sinucidere pe care avea să o folosească, asta îi va aduce în prim-plan manifestul, întrucât după aceea a schimbat subiectul şi a pus punct interviului. Articolul includea şi o poză şi am putut observa că arăta groaznic. Se îngrăşase, şi grăsimea se depusese pe umeri, gât şi piept. Coama lui de păr blond contrasta cu pielea lui roşie, fie din pricina soarelui din New Mexico, fie tensiunii arteriale. Când m-am uitat la poză, mi-a venit în minte un singur gând, şi anume că Malachi arăta de parcă cineva i-ar fi *jupuit* faţa.

La Londra, am încorporat toată afacerea cu depresia şi sinuciderea în articol şi l-am vândut în cele din urmă ziarului *Fortean Times*. Se prea poate să fi avut o presimţire (cine ştie?), pentru că l-am publicat sub pseudonimul de Joe Finn. La două săptămâni de la publicarea articolului, *Fortean Times* a primit o scrisoare din partea unui avocat. Eram la ananghie cu toţii, pastorul Malachi Dove avea de gând să ne dea pe toţi în judecată, adică *Fortean Times* şi mai ales pe „acel eretic care îndrăzneşte să pretindă că e ziarist, Joe Finn".

5

Urma să mă întâlnesc cu persoana de contact de la Preoții Tămăduitori Psihogenici la micul magazin din Croabh Haven[1], unde aceasta venea în fiecare săptămână după provizii pentru comunitatea lor. În timp ce mergeam, încercam să îmi imaginez cam ce fel de ritualuri are o comunitate care aruncă măruntaie de porc în mare. „Nici nu e de mirare că v-au înfierat ca fiind sataniști, mi-am spus, întorcându-mi privirea spre insulă. Ce tot coaceți voi acolo, descreieraților? Ce joc faceți?"

Dintr-odată copacii s-au rărit, dând la iveală punctul de panoramă din Croabh Haven într-o explozie de lumină. M-am oprit preț de o clipă, clipind în fața luminii bruște și gândindu-mă cât de diferit părea acum totul față de noaptea anterioară și cât de greu îmi venea să pun un semn de egalitate între portul acesta turistic al naibii de frumos, cu iahturile și SUV-urile lui, și mirosul de carne putredă din apropierea conductei de canalizare care zăcea la doar câteva sute de metri în sus pe țărm.

Punctul central al portului turistic era micul magazin de pe spațiul verde, înconjurat de mașini care sclipeau în lumina

[1] Sat și port turistic pe peninsula Craignish, pe Coasta de Vest a regiunii Argyll and Bute din Scoția. Numele este folosit greșit în roman, în mod obișnuit este Craobh Haven, nu Croabh Haven. (n. tr.)

soarelui, un camion care livra lapte, turişti care se plimbau de colo-colo în şlapi, cărând sacoşe pline cu salată proaspătă şi roşii şi reviste *Hello!*, şi păsări marine care ciuguleau din iarbă ambalajele de la îngheţata pe băţ. Un tip, purtând un şorţ dungat de măcelar, depozita cutii în partea din spate a magazinului şi înăuntru, la răcoare, o fată care făcea gropiţe în obraji când zâmbea, îmbrăcată cu un maiou galben, îi servea pe turiştii din spatele casei de marcat şi le aşeza cumpărăturile în pungi.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Blake Frandenburg. Fusese unul dintre primii locuitori ai Insulei Porcilor cu douăzeci de ani în urmă şi îl ştiam după nume, dar nu puteam asocia nicio faţă cu el. Cum niciunul dintre bărbaţii cu tricouri cu rever şi pălării de pânză nu s-a arătat prea prietenos, m-am plimbat puţin prin magazin, alegând diverse articole de care aş fi putut avea nevoie în cursul următoarelor zile: nici vorbă de Newkie Brown, aşa că am luat o sticlă de Stolichnaya în caz că s-ar fi întâmplat să rămân mai mult pe Insula Porcilor, câteva lame de gumă de mestecat mentolată (mi-am amintit din nou de mirosul din noaptea precedentă) şi nişte prăjituri Kendal cu mentă[1], întrucât nu ştii niciodată ce primeşti de mâncare în astfel de locuri. Să nu uităm că vorbim despre oameni care se hrănesc cu ceai verde şi propria urină.

Mă aflam la casă şi aproape că terminasem de plătit, când am observat-o pe casieră făcând o pauză, ridicându-şi bărbia şi privind peste umărul meu pe fereastră.

– Scuză-mă, a mormăit şi a ieşit în tăcere din spatele casei de marcat.

M-am întors să văd ce îi captase atenţia. Nu era nimic afară, cu excepţia ierbii atent tăiate şi a drapelelor care se legănau pe catarge. În acel moment, o femeie corpolentă, în pantaloni scurţi şi sutien, se îndrepta în grabă spre magazin, asudată,

---

[1] Prăjitură făcută mai ales din glucoză, aromatizată cu mentă, originară din Kendal, comitatul Cumbria, foarte populară printre alpiniştii din Marea Britanie (n. tr.)

împingând în acelaşi timp înainte un băieţel. Amândoi aruncau priviri îngrijorate peste umăr în direcţia debarcaderului.

Casiera s-a dus la uşă şi a deschis-o ca să intre femeia care ţinea copilul.

– Aşa, ce băiat cuminte, hai înăuntru. Ce băieţel cuminte!

Casiera a închis uşa şi a ridicat puţin storurile, astfel încât acum putea sta cu nasul lipit de geam, privind afară. Femeia cea corpolentă stătea lângă mine, scrutând fereastra şi frecându-şi gâtul în timp ce ţinea copilul lipit de şold. Afară, un cuplu parcase maşina în apropierea spaţiului verde. Deschiseseră amândoi portierele şi femeia pusese un picior încălţat cu sanda jos pe asfalt, dar ceva i-a făcut să se răzgândească şi au dispărut din nou în maşină, închizând uşile. Se putea auzi zgomotul familiar al sistemului centralizat de blocare a uşilor. În spatele meu, alţi cumpărători se întorceau încetişor ca să vadă ce se întâmpla şi o tăcere apăsătoare se aşternuse în magazin. Eram pe punctul de a spune ceva când un chip a apărut de cealaltă parte a geamului de la uşă, ieşind parcă de nicăieri.

– Dumnezeule mare! a izbucnit femeia cea corpolentă, e nebun!

În partea din spate a magazinului, o fetiţă a scos un sunet de spaimă şi s-a ascuns după picioarele mamei ei.

Chipul s-a lăţit pe geam cu nasul turtit şi ochii mari, astfel încât se vedeau marginile lor interioare, rozalii, în timp ce buzele s-au depărtat de gingii cu un rictus de cap de mort.

– Bauu! a spus chipul, bauu, fugi, fugi de omul negru!

Aşa l-am întâlnit pe Blake Frandenburg, primul dintre cei aproape treizeci de membri ai comunităţii Preoţilor Tămăduitori Psihogenici pe care aveam să îi văd pe parcursul următoarelor câteva zile.

S-a dovedit a arăta chiar mai ciudat atunci când nu avea faţa lipită de geamul uşii. Era un tip bronzat, foarte scund, cu un cap foarte mic şi teşit, de parcă ar fi fost strâns în părţi într-o menghină. Avea pielea îngroşată şi plină de cicatrice, asemenea

celei de rechin, şi era îmbrăcat în aşa fel încât pe jumătate părea că vine de la un hotel din Florida şi pe jumătate de pe un teren de golf: purta o cămaşă galbenă cu cravată, pantaloni scurţi albi, şosete până la genunchi şi pantofi de golf de culoare deschisă, cu şireturi. Când am dat mâna cu el pentru prima oară, în faţa micului magazin, m-am simţit de parcă aş fi ţinut în mână un schelet de peşte grozav de uscat.

– Îmi cer scuze pentru episodul cu omul negru, a spus el cu un rânjet nervos, dar chiar vreau să te fac să înţelegi asta, Joe, ei te determină să faci asta, chiar te împing să faci asta. Lucrurile au fost aşa de la început, nu au făcut decât să se pună contra.

Era din Statele Unite şi, când vorbea, zâmbea tot timpul cu unul dintre colţurile gurii, ca şi cum cealaltă parte ar fi fost paralizată, iar când făcea asta îşi arăta dinţii albi cum doar un yankeu îi poate avea.

– Toate lucrurile astea pe care le spun despre noi, dacă vrei să îţi spun ce cred, ei bine, cred că fac asta doar ca să se pună contra.

– Spun că sunteţi satanişti, asta spun despre voi.

Asta nu l-a oprit să zâmbească în continuare, însă şi să îmi strângă mâna în timp ce îmi cerceta nervos chipul, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă tocmai făcusem o glumă isteaţă sau nu. Palmele i se umeziseră de la transpiraţie şi, tocmai când credeam că va continua să tot facă asta, s-a dat un pas înapoi şi mi-a lăsat mâna de parcă l-ar fi ars.

– Sigur, sigur, vom ajunge şi la asta ceva mai încolo, a spus el ştergându-şi palmele de cămaşă (fie pentru a o netezi, fie ca să îşi cureţe mâinile, n-aş putea spune cu siguranţă) şi rânjind din nou. Toate la timpul lor, toate la timpul lor, a continuat.

Veselia asta nervoasă şi neutră s-a dovedit felul de a fi al lui Blake şi s-a purtat aşa pe întregul drum pe apă către insulă. Plin de bunăvoinţă, mi-a furnizat date şi informaţii despre Preoţii Tămăduitori Psihogenici: la câţi oameni ajungeau prin

intermediul website-ului lor, cum construiseră generatoare şi se ocupaseră de cultivarea pământului şi cum se rugau zilnic.

– Trăim în Paradis, Joe. Treizeci dintre noi trăiesc în Paradis. Doar cinci oameni au plecat din rândurile noastre pe parcursul a douăzeci de ani şi o să vezi de ce. Chiar şi *tu* îţi vei dori să nu mai pleci, Joe.

Stăteam la proră, cu mânecile cămăşii ridicate ca să îmi bronzez cât de cât oasele albe de băiat de la oraş, şi observam cum, încet-încet, aşezarea de pe Insula Porcilor începea să apară în câmpul meu vizual ca o linie neclară pe ţărmul de nord, devenind apoi o fâşie de nisip. Pete incerte de culoare deasupra fâşiei începeau să se transforme în douăzeci şi ceva de căsuţe adunate, cu ferestre care reflectau apa mării în acea dimineaţă, asemenea unor oglinzi. Acum, că o puteam vedea îndeaproape, aşezarea nu părea prea sinistră, cu excepţia stâncii încununate de copaci care se ridica deasupra ei. Nu părea nicidecum locul unde te-ai putea aştepta să întâlneşti nişte satanişti. Fiecare căsuţă fusese vopsită la un moment dat într-o culoare diferită a curcubeului, asemenea caselor dinspre mare de la Tobermory[1]. Acum însă culoarea se estompase şi căsuţele se înclinau asemenea unor flori muribunde spre pajiştea centrală. Singurul lucru care amintea de Dumnezeu era o cruce impunătoare de piatră din centrul pajiştii, o cruce celtică medievală, arătând destul de păgână. În timp ce ne apropiam de ea, mi-am dat seama cam cât de mare era de fapt. La cel puţin doisprezece metri, era mai înaltă decât casa noastră din Kilburn[2].

Barca de pescuit înainta repede, chiar şi aşa, plină ochi cu provizii pentru o săptămână, era o adevărată rachetă pe apă. Apa trecea rapid pe sub noi şi fumul degajat de motor se ridica uşor în aer. Blake a purtat-o spre o mică deschizătură dintre stânci şi debarcader. Deasupra era întinsă o reţea de undiţe pentru pescuit

---

[1] Satul principal de pe insula Mull din Scoţia (n. tr.)
[2] Zonă din nord-vestul Londrei (n. tr.)

de crabi, montată pe un troliu, pe care a coborât-o şi a prins-o de parâmă. S-a mişcat repede, oprind motorul şi deplasând tranchetele, astfel încât să nu lovească barca de stânci. Odată ajunşi la debarcader, l-am ajutat să descarce barca şi să transfere conţinutul – conservele şi laptele proaspăt, lăzile cu legume şi (am răsuflat uşurat văzând asta) o mică provizie de cutii de bere Guiness şi gin – într-un mic cărucior pe care l-am împins eu în locul lui. Mi s-a părut corect ca eu, tipul mare şi păros, să fac asta şi nu un tip minuscul ca el. Apoi l-am urmat în tăcere pe poteca îngustă care se îndepărta de debarcader, privindu-i venele gambelor umflându-se de la efort la urcarea pantei.

Când poteca s-a sfârşit, am lăsat jos căruciorul şi m-am oprit, holbându-mă la aşezarea îngrămădită. Părea un teren de golf modern, cu iarba tăiată îngrijit şi potecile care conduceau în direcţii diferite, astfel încât te aşteptai să vezi apărând în orice clipă o femeie teleghidată prin preajmă asemenea unui ceas cu cuc. Chiar în spatele primului rând de case, acolo unde panta urca, se zărea acoperişul unei clădiri construite din blocuri de ciment, care aducea puţin cu acel gen de clădiri pentru activităţi recreative care răsăriseră peste tot în anii ’70. În comparaţie cu ea, căsuţele păreau şi mai dărăpănate, cu acoperişurile lor decolorate, de aceeaşi culoare verde-pământie ca a solului, cu câte o pată de culoare ici-colo, pe unde înlocuiseră vreun olan cu altul nou. În plus, era atât de linişte! Nu se zărea ţipenie de om, cu excepţia noastră.

– Uite, a spus Blake indicându-mi pajiştea, aşteaptă-mă acolo, mă întorc repede. Te rog să nu ieşi de pe pajişte, pentru binele tău, continuă şi, înainte să îl pot opri, se şi porni la drum, urcând poteca şi privind în lateral în timp ce mergea, cu cămaşa de golf fluturându-i pe spatele slăbănog.

La început am stat o bucată de vreme în mijlocul pajiştii, holbându-mă la locul unde dispăruse, dar apoi, când mi-am dat seama că nu avea să revină, m-am întors şi am privit în jur.

Cu excepţia valurilor care se spărgeau pe plaja de dedesubt, nu se simţea nicio mişcare. Totul era încremenit, extrem de cald şi liniştit sub soarele amiezii. Perdelele de la toate ferestrele erau trase bine pentru a proteja de căldura de afară şi dincolo de acoperişurile căsuţelor se ridicau dealurile acoperite de păduri dese. Coasta de Vest a Scoţiei e plină de musculiţe enervante şi îmi puteam închipui cum e să stai printre copacii ăia unde probabil colcăie de asemenea insecte minunate.

M-am dus să mă aşez la umbra crucii şi mi-am scos telefonul mobil din rucsac. Uitându-mă la el, mi-am zis: „La naiba, Lex, îmi pare rău, dar nu e semnal". Tipic, aş zice. M-am plimbat până la marginea pajiştii să văd dacă prind ceva semnal, dar degeaba. M-am tot mutat încoace şi-ncolo pe lângă pajişte, uitându-mă la ecranul telefonului, ţinându-l departe de mine, stând pe vârfuri, pe stânci, iar apoi, nereuşind să găsesc semnal, l-am pus la loc în buzunar şi m-am aşezat din nou. Pentru o bună bucată de vreme, m-am uitat lung la continent, adică la peninsula Craignish, aşa cum se vedea ea, verde, plină de spumă şi greu de distins pe marea albastră, cu o pată argintie acolo unde era portul turistic. De ce mă făcea oare Blake să aştept? Probabil că era vreun test ca să vadă dacă aveam să rămân unde îmi spusese. După cum ar fi apreciat Lexie, întrucât eu făceam parte din clasa muncitoare, nu-mi era uşor să rezist testului, pentru că pur şi simplu nu puteam sta locului. După vreo cinci minute, a trebuit să mă ridic, pentru că aveam o grămadă de lucruri de făcut aici, pe Insula Porcilor.

Mi se părea ciudat că scrisoarea pe care o primisem cu douăzeci de ani în urmă fusese scrisă pe această insulă. Dove vânduse bunurile comunităţii, le dăduse cu flit celor de la Fisc şi venise cu coada între picioare înapoi în Marea Britanie, împreună cu o mână de discipoli devotaţi. Cumpărase Insula Porcilor şi fondase acolo Centrul pentru un Trai Pozitiv.

Singurul lucru care îmi tulbură fericirea – spunea el în scrisoare – este aroganța anumitor membri ai presei. Îmi amintesc foarte bine de dumneata, domnule Finn, îmi amintesc de dumneata în Albuquerque şi de faptul că ai spus că ţi-ar plăcea să mă omori. Ar trebui să ştii că eu voi controla momentul când viaţa mea va lua sfârşit şi că va fi un sfârşit mai frumos, mai spectaculos şi mai memorabil decât ar putea înţelege cineva de teapa dumitale. Bucură-te însă, căci vei şti când se va întâmpla, întrucât, când mă voi sinucide, am de gând *să îţi iau cu mine şi liniştea sufletească.* Aşa voi face, domnule Finn, în acel moment final o să fii legat de mine.

Celor de la *Fortean Times* nu le-a plăcut asta.

– O să ajungi să vinzi spaţiu la rubrica de anunţuri despre nunţi, botezuri şi comemorări de la *Crosby Herald,* mi-a spus Finn fericit, în timp ce departamentul legal al ziarului îşi încorda muşchii pentru bătălie. Cu toate acestea, nu ne-a parvenit niciodată citaţia. Am tot aşteptat şi ne-am ţinut respiraţia, dar nu s-a întâmplat nimic. Au trecut săptămâni şi luni de zile şi, după aproape un an, am cedat în faţa curiozităţii şi am scris pe adresa căsuţei poştale, întrebând dacă Malachi avea de gând să continue „discuţia adusă în atenţia noastră în ultima dumneavoastră scrisoare". Nu am primit niciun răspuns. Am aşteptat câteva săptămâni şi apoi am scris din nou, încheind cu: „Aştept cu nerăbdare veşti din partea dumneavoastră". Cu toate acestea, iarăşi nu am primit răspuns şi aşa am tot scris fără să primesc vreodată vreun răspuns de pe Insula Porcilor. Într-un final, după vreo şase luni, am primit un bilet scurt din partea trezorierului care zicea cam aşa: „Dragă domnule Finn, îmi pare rău, dar trebuie să vă anunţ că pastorul Dove nu se mai află alături de noi".

– Nu se mai află alături de noi? Ce vrea să zică asta? l-am întrebat pe Finn.

– Habar n-am, probabil că a dat colţul şi, dacă s-a întâmplat asta, mă bucur.

– A spus că moartea lui avea să fie memorabilă, îţi aminteşti? A spus că o să ştim cu toţii de ea, şi eu în special. A spus că o să îmi ia cu el şi liniştea sufletească.

– Ei bine? a zis Finn. Şi aşa e?

– Nu cred, am spus după o pauză. Nu mă simt altfel decât de obicei. Vreau să spun că mi-ar plăcea să aflu cum s-a sinucis, să ştiu dacă a revenit asupra crezului său, în ce fel şi-a făcut moartea memorabilă, pentru că eu am crezut întotdeauna că avea să fie ceva public, înţelegi, undeva unde ar fi fost văzut de toată lumea, pentru că el era un tip care voia să fie în centrul atenţiei.

– Va trebui să îi găseşti trupul, e singurul mod în care poţi afla.

– Da, aşa e, şi cred că e pe undeva, pe vreo insulă nenorocită din Scoţia.

După aceea, timp de douăzeci de ani am lucrat ca ziarist pe cont propriu, dar de fapt nu am încetat niciodată să fiu la curent cu ce se petrecea pe Insula Porcilor. Mi-am făcut treaba, m-am ocupat de paranormal şi am distrus mit după mit, dar, de fiecare dată când intervenea ceva prin insulele de vest ale Scoţiei, eram gata să plec şi eu acolo. Cam aşa am ajuns să iniţiez revolta pe Eigg şi să fiu invitat, într-un final, pe Insula Porcilor. Mi se părea ciudat să mă gândesc că trupul lui Dove era pe undeva pe insula asta liniştită şi cine ştie ce ar fi putut face preoţii lui cu el. Probabil că ridicaseră un mausoleu sau îl lăsaseră într-un catafalc deschis, sub o vitrină de sticlă, undeva printre copacii ăia, ca lumea să vină şi să îşi aducă omagiile, de parcă ar fi fost Lenin sau Jeremy Bentham[1].

---

[1] Scriitor, jurist, filosof şi reformator al dreptului englez. A devenit unul dintre cei mai importanţi teoreticieni ai filosofiei dreptului şi un radical din punct de vedere politic, ideile lui influenţând dezvoltarea doctrinei cunoscute ca welfarism. (n. tr.)

6

Am traversat în linişte pajiştea cu iarbă frumos tăiată şi am pornit-o pe o potecă îngustă care trecea prin spatele căsuţelor. Totul era îngrijit şi ordonat, containerele de gunoi aliniate frumos lângă perete, un container enorm pentru deşeuri reciclabile, cu un nor de muşte în jurul capacului, şi un şopron unde am observat o maşină de tuns iarba, de genul acela cu loc pentru şofer, care stătea cu capacul de la motor deschis, şi grămezi de rezervoare galbene de benzină stocate în spatele ei. Nimic ciudat până aici, după care potecuţa se îndepărta de case şi intra în pădure. Picioarele mă avertizau că începuse o pantă uşoară.

De-a lungul anilor, făcusem ceva treabă în State urmărind evanghelişti, femei cu părul în dezordine în halate de casă care desenau OZN-uri în praful unui parc de rulote, iar în dimineaţa aceea pe Insula Porcilor, îmi amintisem dintr-odată de o pădure pe care o vizitasem pe parcursul acelei călătorii lungi. Se afla în Louisiana, chiar în apropiere de Baton Rouge[1], şi îmi trezise interesul, pentru că cineva îi speriase pe localnici furişându-se noaptea prin pădure şi decorând toţi copacii cu mici păpuşi voodoo cu ochi rubinii. Mai târziu am aflat că un

[1] Capitala statului american Louisiana (n. tr.)

ucigaş de copii bântuia prin pădurea aceea cam prin aceeaşi perioadă. Nimeni nu a reuşit să îşi dea seama dacă păpuşile aveau vreo legătură cu crimele sau dacă erau o simplă coincidenţă, dar mie mi-au rămas în memorie şi, din acel moment, oriunde am mers prin lume, când treceam printr-o pădure, îmi aminteam de punctele roşietice care se reflectau în ochii lor şi mă întrebam dacă ucigaşul le pusese acolo sau dacă mă privise şi pe mine în ziua aceea când mă plimbasem prin pădure. Mi-am adus aminte acum de toate astea ca şi cum m-ar fi trecut un fior: atingerea muşchiului spaniol şi a stejarului de Virginia şi vibraţia estompată a unui instrument cu coarde.

Am ezitat, simţind cum mi se ridică părul pe ceafă, şi m-am întors uşor să privesc înapoi. La doar câţiva metri în urma mea, Blake apăruse fără zgomot pe potecă şi îmi făcea cu mâna prietenos.

– Bună, Joe, bună, mă bucur să te văd! mi-a spus, oferindu-mi din nou zâmbetul lui jalnic, deformat. Îţi aminteşti, Joe, că te-am rugat să rămâi pe pajişte? Nu te-am rugat eu asta, ia zi-mi? continuă el râzând.

Voiam să rânjesc şi eu la el, să îl bat prieteneşte pe spate şi să îi spun: „Ba da, dar nu te aşteptai cu adevărat să stau acolo, nu-i aşa? Ai făcut un test din asta, aşa că ce te aşteptai?"

De fapt, aproape că asta am şi spus. Cu toate acestea, profesionistul din mine m-a mustrat, spunându-mi: „Nu îţi da în petic, Oakesy, bătrâne!"

– Credeam că ai uitat.

– O să îţi dai seama că suntem foarte, foarte prietenoşi aici, la Preoţii Vindecători Psihogenici, Joe, a spus el mişcând un deget dintr-o parte în alta, dar te rog crede-mă când îţi spun că avem reguli pentru propria protecţie. Facem asta pentru că ne pasă, Joe, a continuat ridicând din sprâncene şi zâmbind din nou, vrem să te bucuri de timpul petrecut aici, nu să îl regreţi. Acum ce-ai zice dacă m-ai însoţi la prânz?

Acestea fiind spuse, m-a condus înapoi spre căsuţe cu mâinile desfăcute, pentru a-mi arăta aşezarea, de parcă ar fi vrut să mi-o vândă.

– Ne-ar plăcea să ajungem să te cunoaştem, a spus el rânjind peste umăr pe măsură ce am ajuns din nou pe pajişte şi am traversat-o. Apoi a luat-o pe o potecuţă care ducea pe partea laterală a clădirii mari din blocuri de beton, continuând să vorbească:

– Ne-ar plăcea să stai cu noi şi să ajungi să ne cunoşti. Vrem să simţi că faci parte din familia noastră. La capătul potecii s-a oprit puţin, întinzând mâna cu un gest teatral. Pe aici, a zis făcându-mi cu ochiul, ca şi cum ar fi spus: „Ştiu că pur şi simplu o să-ţi placă asta la nebunie!“

Am avansat şi apoi, după colţ, am văzut cum treizeci de feţe mă priveau bucuroase din spatele a două mese. Erau discipolii lui Dove. Unul sau doi dintre ei s-au şi ridicat pe jumătate de la masă, cu zâmbete largi pe faţă, cam nesiguri de normele de politeţe în această situaţie şi undeva în spate cineva a aplaudat timid. Mesele erau pline cu mâncare şi adierea vântura şerveţelele şi feţele de masă colorate festiv, umflând câteva bluze şi scuturând enormul banner entuziast de deasupra capetelor lor care proclama: „Bine ai venit pe CUAGACH EILEAN!!!!“

– Joe, spuse Blake întinzând mâna pentru a mi-i prezenta pe meseni, Joe Oakes. Aceştia sunt Preoţii Tămăduitori Psihogenici. Bine ai venit în familia noastră!

Se prea poate ca în acel moment să îmi fi dat seama cu adevărat că nimeni de pe Insula Porcilor nu făcea legătura între mine şi acel Joe Finn de acum douăzeci de ani, marele duşman al lui Malachi Dove.

Toată lumea ştie povestea lui Aleister Crowley[1], nu-i aşa? E vorba despre cea legată de momentul când cel supranumit

[1] Ocultist şi mistic englez care a avut o mare influenţă la începutul secolului XX. Cunoscut ca un mare libertin, este, printre altele, creatorul filosofiei telemite. (n. tr.)

Marea Bestie Crowley a încercat să îl trezească la viață pe Pan. Ei bine, e o poveste cât se poate de simplă: discipolii lui Crowley l-au închis pe el şi pe fiul lui, McAleister, într-o cameră de la ultimul nivel al unui hotel parizian, şi el i-a făcut să îi promită că nu vor intra din nou în cameră până dimineață sub niciun pretext, indiferent ce zgomote aveau să audă. Discipolii au aşteptat la etajele inferioare, strânşi laolaltă şi înfăşurați în pături, pentru că în hotel se făcuse dintr-odată, în mod inexplicabil, foarte frig. Pe parcursul nopții au auzit cu groază cum se desfăşura ritualul la ultimul etaj, însoțit de o serie de trosnete, țipete şi zgomot de lemn făcut țăndări, în fine, prostiile obişnuite. Într-un final, la răsăritul soarelui, după ce s-a aşternut liniştea, au îndrăznit să urce la etaj, găsind uşa încuiată şi camera cufundată în tăcere. După ce au spart uşa, au văzut că ritualul lui Crowley fusese un succes. Fiul lui, McAleister, zăcea mort într-un colț al camerei, iar în celălalt Crowley stătea ghemuit, plin de sânge şi bolborosind cuvinte nedesluşite. A reuşit să vorbească din nou normal de-abia după patru luni petrecute într-un sanatoriu.

În fine, povestea e faimoasă. Singura problemă e că *aceste lucruri nu s-au întâmplat*. Este vorba doar despre un mit, care e parte integrantă a dorinței lui Crowley de a se autopromova şi de a se afla în centrul atenției. De fapt, asta şi sunt sataniştii în general, o mână de tipi cu talent actoricesc al căror scop principal, după umila mea părere, este acela de a da câte o lovitură din asta de geniu. Aşadar, la ce mă aşteptam din partea Preoților Tămăduitori Psihogenici? Deşi nu îmi mai amintesc exact, cred că era vorba de prostiile obişnuite: mantii gotice, ritualuri înfăptuite pe altar, cântat psalmi în copaci la asfințit. Ceea ce nu mă aşteptam să văd erau tocmai aceşti oameni obişnuiți, în mare parte din clasa de mijloc, îmbrăcați în marea lor majoritate de parcă ar fi fost la cumpărături într-o după-amiază de sâmbătă.

– Vezi, Joe, suntem destul de normali, a spus Blake indicându-mi locul la masă. Nu avem de gând să te mâncăm!

– Nu, a râs unul dintre meseni, şi nici să încercăm să te convertim!

Păi asta şi trebuia să fie prima impresie, cea de normalitate şi plenitudine scăldată de soare cât se poate de autentică, începând cu faţa de masă cadrilată şi până la mâncarea ca la mama acasă: *quiche* cu o crustă groasă şi ceapă verde pe deasupra, plăcintă de carne de porc, castroane mari de metal cu salată de cartofi. Aveau chiar şi vin în carafe aburite aşezate din loc în loc pe mese şi, oriunde m-aş fi uitat, întâlneam doar oameni cu chipuri plăcute care îmi zâmbeau, întinzându-mi mâna şi salutându-mă. Cu toate acestea, indiferent de ce făceau, cântecul celor de la REM, *Shiny happy people,* mi se tot derula în cap. Era ceva uşor sinistru în fericirea asta totală... Oameni fericiţi şi senini. Şi mai era şi soarele acela strălucitor. Fericire la sticlă, ce mai, asta voiau să mă facă să cred!

Şi ce făceau ei: puseseră la cale un joc foarte complicat de scaune muzicale, adică vecinul meu de masă se tot schimba din zece în zece minute şi fiecare persoană care lua loc lângă mine făcea o muncă acerbă de promovare a comunităţii, chinuindu-se să îmi spună câtă muncă presupunea întreţinerea Centrului pentru un Trai Pozitiv şi câtă dragoste şi pură putere a minţii se investiră în Cuagach Eilean.

– Tot ce facem este respectând total mediul: reciclăm, nu folosim pesticide sau erbicide, ne bucurăm de ceea ce Gaia şi Dumnezeu ne-au dat pe Cuagach Eilean şi vrem să îi răsplătim într-o măsură cât de mică. Vezi copacii înalţi de colo? Noi i-am plantat. Cu cât iubim mai mult pământul, cu atât mai mult ne răsplăteşte. Fructele şi legumele pe care le mâncăm sunt cultivate de noi şi trebuie să spun că, atunci când vine vorba de mărime şi gust, legumele noastre le depăşesc ca valoare pe cele

din Findhorn[1]. Vezi clădirea unde e sala de mese? Eu am făcut ferestrele de acolo, eram tâmplar de meserie înainte să vin aici, mulţumesc lui Dumnezeu. Cheresteaua pe care o folosim este din surse regenerabile şi parte din ea provine chiar de pe Cuagach. Acum lucrez la nişte uşi noi pentru căsuţe.

Un tip înalt de origine africană, care purta un *dashiki*[2], mi-a spus că sosise în Anglia pe post de misionar, ca să facă cunoscut britanicilor cuvântul lui Dumnezeu, „această naţiune mândră care l-a uitat pe Dumnezeu". (V-aţi prins? Un nigerian vine să ne creştineze, cum vi se pare aşa o răsturnare de situaţie?) Cu toate acestea, nimeni nu pomenise numele lui Dove, ceea ce era cam ciudat. Am aşteptat o bucată de vreme ca să fiu sigur că, atunci când aveam să întreb, ar fi luat asta ca pe o curiozitate cât se poate de normală.

– Ce s-a întâmplat cu membrul fondator, Malachi Dove? Nu îl văd pe-aici.

Misionarul tocmai îmi zâmbea şi, când a auzit numele, zâmbetul i-a îngheţat pe buze pentru o clipă.

– A plecat, a spus el continuând să surâdă, pradă unei veselii simulate. A plecat cu ani în urmă. S-a abătut de la calea cea dreaptă.

– S-a sinucis, am spus. Umblă vorba că avea o pasiune pentru suicid.

– A plecat, a repetat el şi zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult pe faţă. E ceva vreme de-atunci. S-a abătut de la calea cea dreaptă.

– Îţi mulţumesc că ai întrebat de Malachi, a spus Blake, care ajunsese dintr-odată lângă mine, punându-mi o mână pe umeri ca să mă întoarcă cu spatele la misionar. Fondatorul nostru, Malachi, mesagerul. Îi preţuim numele, deşi mulţi l-au uitat.

– Mi-am făcut temele în ceea ce îl priveşte şi se pare că a dat colţul, am spus, privind la feţele palide ale femeilor de pe

[1] Sat din Moray, în nord-estul Scoţiei (n. tr.)
[2] Un fel de cămaşă, purtată în Africa de Vest (n. tr.)

cealaltă parte a mesei, care mâncau. Una dintre ele tocmai se chinuia să îşi scoată un zgârci dintre dinţi cu o unghie ruptă. Nu îmi pot da seama de ce ar fi făcut aşa ceva într-un paradis ca acesta.

– Nu, nu, nu, a negat el zâmbind din nou în acelaşi fel în care o făcuse şi misionarul mai devreme, fondatorul nostru nu şade încă lângă Creator.

– Este în viaţă? am spus făcând o pauză. Asta chiar era interesant.

– O, da.

– Atunci unde naiba... am spus oprindu-mă apoi brusc. Atunci unde este?

– A... a plecat, a plecat acum multă vreme.

– Unde, în New Mexico?

A urmat un moment de tăcere.

– La Londra? am întrebat din nou.

– A plecat, a repetat el cu un zâmbet fix şi o umbră a coborât în privirea lui. Îţi mulţumesc, Joe, pentru interes. La momentul potrivit îţi voi spune tot ceea ce doreşti să ştii despre Malachi Dove. Toate la timpul lor.

În vreme ce soarele se ridica spre cel mai înalt punct pe cer şi umbrele copacilor de pe stâncă se mişcau asemenea limbilor de ceas, i-am întâlnit pe circa jumătate din membrii comunităţii: bărbaţi cu pieptul lat îmbrăcaţi în salopete şi purtând şlapi Birkenstocks, care îşi înclinau binevoitori capetele într-o parte atunci când vorbeau; un fost profesor de teologie în vârstă, cu ochelari cu rame subţiri de metal, care descoperise fântâna cu apă proaspătă pe care o foloseau şi făcuse sistemul de pompe care deservea comunitatea; studente serioase, purtând fuste înflorate, cu care puteau discuta ore întregi despre teoria care stătea la baza comunităţii Preoţilor Tămăduitori Psihogenici.

Am un fel de a da din cap a încuviinţare şi de a alimenta discuţia în timp ce o altă parte din mine se detaşează de toate şi

zburdă nestingherită. Zâmbeam şi dădeam din cap, dar în sinea mea întorceam pe toate părţile ce spusese Blake, că Malachi nu murise. Oare acesta era motivul pentru care încă mă mai bucuram de linişte sufletească? Oare cum reuşise să iasă de sub lumina reflectoarelor? Dacă ar fi fondat o altă comunitate prin altă parte, aş fi aflat. Am luat în considerare toate locurile unde ar fi putut pleca şi relaţiile pe care le avea. Era din Londra. Ar fi fost ciudat să fi trăit în acelaşi oraş cu mine în aceşti douăzeci de ani.

Indiferent ce se întâmplase cu fondatorul lor, asta nu îi preocupa deloc pe membrii comunităţii Preoţilor Tămăduitori Psihogenici. Odată ce te amestecai printre ei, îţi devenea cât se poate de clar că aşa stăteau lucrurile. Se întâmpla altceva aici, oamenii erau împărţiţi, existau ceva probleme în Paradis.

La celălalt capăt al mesei se afla un grup de aproximativ opt persoane cu chipuri mohorâte, care nu făceau vreun efort să vină şi să se prezinte. Am observat că şuşoteau nervoşi între ei, iar unii nu se puteau abţine să nu privească peste umăr la stâncă atunci când credeau că nu îi pot vedea. Blake a văzut că îi descoperisem.

– Hai să te prezint familiei Garrick, oricum va trebui să facem asta mai devreme sau mai târziu, a spus el luându-şi paharul şi bătându-mă pe umăr.

Benjamin Garrick, trezorierul comunităţii, era un bărbat înalt, tras la faţă, cu o tunsoare foarte scurtă; purta o cămaşă gri încheiată până sus. Soţia lui, care stătea în stânga, era o femeie ciolănoasă, cu trăsături masculine, îmbrăcată cu un caftan albastru-închis şi purtând un batic pe cap, de sub care scăpaseră câteva bucle roşcate. M-au salutat dând din cap, dar în mod evident nu eram bine-venit. Susan Garrick, mai ales, părea că ar fi preferat să mă vadă mort. Stătea jos ţeapănă, fără să scoată o vorbă, ferindu-şi în mod vădit privirea, în timp ce soţul ei îmi oferea detalii preţioase despre situaţia financiară a

comunităţii. La cinci minute după ce începusem să discut cu soţul ei, ea şi-a lăsat jos furculiţa şi a început să adulmece aerul.

– Bate vântul dinspre sud, a spus ea şi zulufii au început să i se mişte încolo şi încoace. Nu ar fi trebuit să venim aici dacă ştiam că se porneşte vântul dinspre sud.

– Nu acum, a mormăit o femeie din apropiere, care purta o pălărie ponosită de paie.

Lui Benjamin Garrick i-a cam picat faţa.

– Dragă, lasă-l pe Blake să se ocupe de asta, a murmurat el cu voce scăzută, ducându-şi şervetul la gură.

Se vedea însă că ea dăduse naştere la ceva, întrucât puteam observa cu coada ochiului că şi alte femei începeau să facă feţe-feţe şi să strâmbe din nas, în timp ce una sau două dintre ele se întorceau cu spatele la stâncă. Mi-am lăsat jos furculiţa şi am adulmecat şi eu aerul. Da, apăruse mirosul de putregai. Era oare vegetaţie în putrefacţie sau fosa septică a comunităţii? Oricum, era un miros pe care era imposibil să nu îl recunoşti, era acel iz distilat de boală şi moarte. Atunci m-am gândit la carnea putrezită care se adunase în spatele conductei de canalizare.

Una sau două dintre femei şi-au dat la o parte farfuriile, în timp ce altele încercau să mănânce salata de cartofi cu o expresie nefericită pe chipuri. Una dintre ele a scos o batistă şi şi-a acoperit nasul cu ea.

– Ei, a spus Blake, aplecându-se deasupra lor şi făcându-le semn spre farfurii cu cuţitul, după care a continuat să îşi mestece mâncarea, dând din cap cu un gest elocvent.

Femeile au ezitat preţ de câteva clipe, apoi au luat curajoase furculiţele în mâini, cu chipurile lipsite de expresie, şi au reînceput să mănânce, ţinându-şi privirea fixată în farfurie în timp ce mestecau.

– Ce miroşi? am spus aplecându-mă pe lângă Garrick pentru a o putea vedea pe soţia lui.

– Nimic, absolut nimic, a bombănit ea cu voce scăzută, dând din cap şi ţinându-se de nas.

– Ce este? am întrebat din nou, menţinându-mi privirea fixată asupra stâncii, unde soarele era atât de puternic încât se distingea fiecare frunză. Spune-mi ce este.

– Toate la timpul lor, a spus Blake, oferindu-mi din nou acelaşi zâmbet liniştitor. Mai vrei vin? a întrebat ridicând carafa. Vrem să te simţi bine.

– Ce e în vârful stâncii? am insistat. O să mă simt şi mai bine dacă îmi spuneţi la ce vă tot holbaţi cu toţii.

– Ei, *vezi?* a spus dintr-odată Susan Garrick, dându-şi scaunul la o parte şi ridicându-se, cu privirea fixată asupra lui Blake. *Ţi-am spus* că o să se amestece, pentru că asta fac ziariştii. O să momească...

– *Destul, Susan,* a spus Blake, ţine lucrurile astea pentru tine.

Benjamin şi-a aşezat o mână pe braţul soţiei, făcând-o să îşi reia locul la masă şi încet-încet aceasta s-a lăsat să alunece înapoi pe scaun, privindu-l pe Blake cu chipul aprins de mânie, de parcă l-ar fi urât mai mult decât orice pe lume.

– Ei, şi acum să mergem, Joe, spuse Blake zâmbind şi luându-mă de braţ, forţându-mă astfel să mă ridic în picioare. Hai să îţi arăt şi restul Paradisului nostru.

7

Pe tot parcursul după-amiezii, am primit acelaşi răspuns la toate întrebările mele, cum că Malachi plecase, îi părăsise şi că Blake avea să îmi spună totul la timpul potrivit. În timp ce două femei mai în vârstă, cu şorţuri albastre de batist, strângeau masa, mi s-a oferit un tur al aşezării. Ştiţi ce vreau să spun, adică generatorul, sistemul de canalizare, livezile şi straturile de legume. Mi-au dat prune verzi din copac şi o scoică proaspăt culeasă de pe stâncile din apropierea debarcaderului. M-au târât într-un hambar enorm şi mi-au arătat cum ardezia trecea printr-o maşină de tăiat, fiind apoi întoarsă, şlefuită mecanic şi unsă cu ulei de in, pentru a se transforma apoi în crucile celtice pe care membrii comunităţii le vindeau pe continent ca să-şi asigure un venit. Un grup de oameni mă însoţea peste tot, stând aproape de mine şi subliniind nerăbdători cât de mare grijă aveau de locul acesta. Şi totuşi, oriunde am fi mers, ne limitam la pantele de la baza stâncilor.

– Unde sunt porcii? l-am întrebat pe Blake după ce am intrat într-o pădurice şi am început în sfârşit să urcăm o pantă care ducea către stânci. Ne plimbam deja de vreo două ore şi grupul de primire se reducea acum doar la el şi la o adolescentă

posomorâtă cu braţe subţiri ca două scobitori, care se oferise să îmi ţină geanta de la aparatul de fotografiat în timp ce făceam poze. Vreau să spun că i se zice Insula Porcilor, dar nu am văzut nici măcar un porc.

– Da, spuse el luându-mă de braţ cu un zâmbet, dar acesta e doar un nume de alint. Numele adevărat al insulei este Cuagach Eilean, adică Limping Island[1], care nu are nimic de-a face cu porcii.

– Aşadar, nu sunt porci pe-aici?

– Ia priveşte! spuse el vesel după o pauză, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-mi răspunde la întrebare, dar şi-ar fi schimbat imediat hotărârea, şi o luă pe o potecuţă care se îndepărta de cea pe care o apucaserăm, pătrunzând adânc în pădurice. Ei, şi acum ajungem la adevăratul centru al comunităţii noastre.

L-am urmat şi, după ce am mai parcurs câţiva metri, am ajuns la o biserică decolorată, cu acoperiş din şindrilă, pe jumătate ascunsă printre copaci şi scoasă în evidenţă doar de câteva spărturi în coronament, pe unde pătrundea soarele. Biserica avea un turn dreptunghiular cu o mică turlă şi două ferestre gotice decorate cu vitralii, deşi multe dintre geamuri fuseseră înlocuite cu unele de sticlă simplă. De-a lungul anilor, fusese acoperită de iederă, dar aceasta fusese îndepărtată, astfel că acum se puteau observa straturile succesive de vopsea de pe ea, care lăsaseră urme ciudate, asemenea celor lăsate de reflux. La stânga uşilor bisericii, un crucifix în mărime naturală se scălda în lumina soarelui. Ca şi crucea celtică de pe pajişte, era cioplit în piatră. Chipul lui Hristos fusese sculptat destul de neîndemânatic, asemenea acelor icoane ciudate filipineze pe care le fotografiasem la Manila, cu pielea trasă înapoi de pe dinţi, de parcă ar fi fost un animal care urla în agonie. Trupul îi era plin de mici săgeţi şi de alte semne. După ce mi-am pus mâna streaşină la ochi să mă apăr de lumina soarelui şi

[1] Insula care şchiopătează, în traducere literală (n. tr.)

le-am examinat mai îndeaproape, am putut observa că erau numere scrijelite în carne.

– Este populaţia estimată pentru fiecare ţară din lume în anul 2020, a explicat Blake. Datorită intervenţiei medicale în cursul natural al vieţii şi al morţii, noi credem că aceste numere sunt înscrise în carnea lui Hristos şi că şi acum, când El stă la dreapta Tatălui, poate simţi agonia planetei. Hai înăuntru! m-a invitat ţinând uşa deschisă pentru mine. Păşind în clarobscurul dinăuntru, am observat podeaua rece din dale de piatră şi am simţit un iz de camfor, lac pentru parchet şi vin roşu.

– Treci pe lângă El, Joe, te priveşte doar cu dragoste, doar cu dragoste şi compasiune. Treci pe lângă El şi intră.

Mă simţeam puţin ameţit la gândul de a trece atât de aproape de crucifix. Era aproape la fel de înalt ca mine şi părea atât de real încât, când treceai pe lângă ochii lui Iisus, era ca şi cum te-ai fi aflat în prezenţa unui mort. Am privit drept în faţă şi am intrat în vestibulul întunecos unde stătea Blake, uitându-se la mine din semiîntuneric.

– Vreau să vezi asta, Joe.

Am stat pe loc până când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul. Cele două ferestre gotice din spatele meu proiectau lumina pe podeaua de dale, în timp ce restul capelei era în umbră. Pentru o clipă nu mi-am dat seama de ce. M-am întors şi am privit spre uşi, văzând apoi că turla acoperită cu şindrilă era doar un cordon care conţinea micul vestibul. Restul capelei, care se întindea dincolo de locul unde stătea Blake în întuneric, fusese săpată adânc în stâncă. Altarul, amvonul, tavanul boltit, chiar şi rândurile de bănci erau cioplite în stânca cu vine cenuşii. Deşi era una dintre cele mai fierbinţi zile din an, în capelă era mai frig decât într-un congelator.

– Noi am făcut asta – a spus Blake plin de mândrie, în timp ce vocea îi răsuna în încăpere – cu ciocane şi cu dălţi şi cu sudoarea frunţii noastre. Ne-a luat trei ani să o terminăm şi cincisprezece

dintre noi au lucrat la ea zi şi noapte. Joe, îţi poţi imagina dragostea insuflată de un asemenea proiect?

Am căutat aparatul de fotografiat, dându-i fetei geanta şi trăgând câteva cadre, sprijinind aparatul de o bancă pentru a nu ieşi imaginile mişcate şi nedorind să folosesc bliţul. Pe peretele din partea opusă atârna o cruce de lemn şi sub ea, cu litere aurite dispuse în semicerc, asemenea unor raze de soare, era scris: „Lasă lumea în urmă când te cheamă Domnul, nu rezista voinţei Lui. Acceptă harul Lui şi simte cum te cuprinde". Altarul era foarte mare şi, judecând după reprezentarea de pe crucifix, probabil că era opera aceleiaşi persoane.

– Ce se întâmplă aici? am spus deplasându-mă printre rândurile de bănci.

– Ce se întâmplă aici? spuse Blake izbucnind într-un râs nervos, care îi dezveli dinţii lungi, ca şi cum nu ar fi putut crede că am pus o întrebare atât de prostească. Îşi mută privirea de la mine la fată şi înapoi la mine, împărtăşindu-şi neîncrederea. Ce se întâmplă în majoritatea bisericilor creştine? Aici ne ţinem adunările pentru rugăciune şi slujbele.

– Adunări pentru rugăciune? Slujbe? am întrebat lăsând jos aparatul.

– Asta am spus. Ai fost vreodată la o slujbă creştină, Joe? m-a întrebat el studiindu-mă cu ochii lui deschişi la culoare.

– Da, Blake, am fost. O să fiu invitat şi la una a voastră?

– Da, vei fi, toate la timpul lor.

I-am zâmbit, susţinându-i privirea. Jucam un joc acum, eu şi Blake, şi o ştiam amândoi.

– Broasca aia, am spus arătând spre uşile mari de la intrare, e una destul de serioasă. O observasem de cum intrasem, era o broască enormă, din fier, care putea fi deschisă atât din afară, cât şi din interior. Cheia era pe dinăuntru şi, în plus, existau şi nişte piroane care ajungeau până în interiorul uşii. Ferestrele nu aveau mânere, întrucât nu fuseseră proiectate pentru a fi deschise.

Oricare ar fi fost motivele, Preoţii Tămăduitori Psihogenici simţeau nevoia să ferece bine această capelă, deşi era la kilometri buni depărtare de continent.

– E foarte sigură, te simţi ca într-o cazemată aici, am spus făcându-i şiret semn cu ochiul. Bănuiesc că asta este încă ceva despre care îmi vei spune la timpul potrivit, nu-i aşa?

– O să rămâi la noi în seara asta, nu-i aşa, Joe? se interesă Blake îndreptându-se şi respirând adânc. Eu unul nu am de gând să mă duc pe continent, am pregătit un pat la mine în căsuţă.

– Sigur că voi rămâne, Blake, sigur că voi rămâne, am răspuns, izbucnind într-un hohot de râs.

8

După acest tur, Blake m-a lăsat în pace timp de vreo oră, răstimp în care am făcut nişte fotografii. Mi-a permis să merg pe oriunde voiam, atâta vreme cât nu avansam prea mult pe panta dinspre stânci, dar a trimis-o şi pe adolescentă să îmi ţină companie. Mi-a cărat geanta de la aparat cât timp trăgeam câteva cadre, apoi reflectorul, dar nu a spus prea multe până nu ne-am îndepărtat de căsuţe.

– Sunt de cealaltă parte a insulei, mi-a şoptit aproape la ureche, apropiindu-se de mine în timp ce eram ocupat să schimb obiectivul.

M-am oprit şi m-am uitat la ea. Avea chipul foarte palid şi ochii de un albastru rece şi lăcrimoşi ca o fântână.

– Porcii, voiai să ştii ce se întâmplă cu porcii şi chiar asta îţi spuneam, că sunt acolo, continuă ea întorcându-şi privirea spre partea din faţă a stâncilor şi dând din cap afirmativ, ca şi cum ar fi vrut să îmi arate efectiv, dar i-ar fi fost teamă să nu fie prinsă. Acolo sunt, tocmai în partea cealaltă, dar să ştii că nu te vor lăsa să te duci acolo.

– De ce? Ce e acolo? am întrebat lăsând jos aparatul de fotografiat.

– Asta nu îţi pot spune, nu trebuie să vorbim cu tine despre asta. O să îţi spună Blake.

Am examinat-o puţin. Avea părul lung, blond, dat după urechi şi era atât de palidă şi subţirică, încât ţi se făcea milă de ea, cu degetele ei ca de păianjen şi cu picioarele scheletice, pline de vânătăi şi răni, îndesate în nişte sandale roz de plastic.

– Şi tu cine eşti?

– Eu sunt Sovereign, răspunse ea zâmbind şmechereşte şi ştergându-şi mâna de pantalonii scurţi, după care mi-o întinse. Da, ştiu, *Sovereign.* Aşa mi-au spus părinţii, după toate aparenţele pentru că eram foarte preţioasă pentru comunitate când am venit pe lume.

– Te-ai născut aici?

– Da, şi locul ăsta nu mi se potriveşte *deloc.* În clipa în care voi împlini optsprezece ani, *gata!* spuse ea, transformându-şi mâna în avion şi mişcând-o prin aer, făcând-o să decoleze spre continent. Pa-pa, uuuu-ci-ci-ci, nici n-o să mă vezi de cât praf o să ridic în urma mea când o să plec. Mai sunt patru luni până atunci.

– Cine sunt părinţii tăi?

– Soţii Garrick, i-ai cunoscut, sunt ăia care se poartă de parcă ar avea un băţ în fund.

– A, da, i-am cunoscut.

– Ştiu ce gândeşti, parcă ar fi de la secţia de geriatrie, nu? spuse ea rânjind, lăsând să se vadă un canin lipsă pe falca inferioară. Asta mi-a amintit că nu credeau în intervenţia medicală. Au aşteptat până la treizeci şi opt de ani înainte să mă facă; erau deja bătrâni. Ce oribil, nu-i aşa? Oricum cam aşa merg lucrurile pe-aici, sunt toţi nişte imbecili.

Fata s-a oprit apoi pentru câteva clipe şi m-a privit, balansându-şi puţin picioarele şi rozându-şi degetul mare de la mână.

– Ştii, nu arăţi deloc a ziarist, a spus scoţându-şi degetul mare din gură. Ţi-a mai spus cineva asta? Mă uit o grămadă

la televizor şi ştiu cum ar trebui să arate un ziarist, or, primul lucru care mi-a trecut prin cap când te-am văzut a fost că în niciun caz nu arăţi a ziarist.

M-am uitat la pantalonii mei scurţi murdari, la mâinile mele mari şi pătate şi la sandalele murdare şi practic distruse de atâta mers şi nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Avea dreptate, în ciuda diplomei mele în psihologie, a casei frumoase şi a slujbei, se pare că pe undeva nu reuşisem să ies din pielea docherului din Merseyside. Lucrasem ca docher doar o singură vară, ajutându-l pe taică-meu, dar treaba asta era în familia mea şi era înscrisă în mine asemenea ADN-ului.

– Ştiu, am spus, arăt ca un docher.

– Da, aşa e, arăţi ca un docher.

Am pus la loc capacul obiectivului şi m-am uitat la ea cu luare-aminte.

– Sovereign, ce se întâmplă aici? am spus. Ce se întâmplă în biserică? Pentru ce fel de ritualuri a fost construită?

– Ştiu la ce te gândeşti, a spus ea râzând. Ştiu despre clipul video, ţi-am zis că ne uităm la TV.

– Atunci ce e chestia aia de pe plajă? Cine e?

– Depinde de persoana pe care o întrebi. Unii spun că e ceva, alţii că e altceva.

– Tu ce spui?

– Spun că nu suntem satanişti. Nu se întâmplă nimic în biserică, cu excepţia lucrurilor obişnuite, gen adunări de rugăciune, tamburine, mama şi tata făcându-se de doi bani. E aşa de plictisitor că parcă nici nu ar fi real. Şi e frig. Mama nu mă mai pune să merg acolo decât duminica.

– Şi cu broasca aia ce e? E cam solidă, de parcă ar vrea să oprească pe cineva să iasă.

– E atât de limpede, Joe! spuse Sovereign cu un hohot de râs, dându-şi seama ce gândeam după câteva clipe de confuzie şi atingându-şi uşor tâmpla de parcă mi-ar fi spus că trebuie să

fiu tare prost. Nu să nu iasă, ci să nu *intre!* Nu încearcă să oprească pe cineva să iasă, ci să intre.

– Nu ai de gând să îmi răspunzi la niciuna dintre întrebările la care vreau răspunsuri. Nu vrei să vorbeşti nici despre ritualuri, nici despre zvonurile care circulă prin zonă şi nici despre motivul pentru care toată lumea e atât de neliniştită în legătură cu ce o fi în vârful stâncii ăleia. În schimb, îmi reciţi un comunicat de presă excelent despre cât de bine au grijă PTP de Cuagach Eilean, am spus, aplecându-mă peste masă şi înşfăcând încă un pahar cu gin.

Era târziu, aproape de miezul nopţii, şi ne întorseserăm la căsuţă după cina pe care o luaserăm în sufragerie. Stăteam la masa din bucătărie, în apropierea ferestrei care dădea spre stâncă. Afară era întuneric şi tot ce se putea distinge erau propriile imagini, feţele noastre, luminate de mica lampă de pe masă. Sovereign îmi furnizase nişte indicii, dar aveam nevoie să aflu adevărul de la Blake.

– Ştii ceva? am spus dând sticla la o parte şi aşezându-mă confortabil pe scaun în timp ce savuram băutura. Mi-a trecut prin minte că mi s-a mai întâmplat asta doar o singură dată înainte, acum zece ani, cu revoluţia de pe Eigg.

Blake îmi aruncă o privire sinceră, în timp ce îşi sprijinea capul de degetul mare, din lateral, cu ţigara aprinsă între două degete.

– Aşa, şi? spuse el.

– Am fost unul dintre ziariştii care au făcut publică toată povestea, făcându-le reclamă, aşa cum aveau nevoie.

Blake a dat din cap fără să scoată o vorbă, aşteptând să continui.

– Aţi cumpărat insula cu banii lui Malachi Dove, nu-i aşa? am spus zâmbindu-i. V-aţi mutat aici cu el, dar el nu e aici acum şi nimeni nu vrea să vorbească despre el. De aceea o să sar la alt subiect, Blake, şi poţi să îmi spui că sunt prea

direct, dar am de gând să *sugerez* că m-ai chemat aici sub un pretext fals, am continuat, arătându-l cu degetul şi zâmbind şmechereşte. Vezi tu, nu prea cred că o să aud prea multe despre satanism sau despre clipul video. Eu cred că Malachi v-a lăsat pe toţi aici şi s-a dus unde s-o fi dus, iar tu eşti foarte nesigur în privinţa asta. Vrei să strângi bani şi să cumperi Cuagachul de la el, dar cum nu poţi să faci asta vânzând crucile alea, trebuie să apelezi la donaţii şi vrei ca eu să fac pentru Cuagach ce am făcut pentru Eigg.

– Eşti isteţ, Joe.

– Da, Blake, sunt, am spus dând ginul pe gât şi aşezând paharul pe masă, în faţa lui, întâlnindu-i privirea.

A urmat un moment de tăcere, pentru că voiam să îl las să fiarbă puţin în suc propriu. După o bună bucată de vreme, şi-a dres glasul şi şi-a coborât privirea, după care a scuturat ţigara şi s-a foit pe scaun, nesimţindu-se deloc în largul lui.

– Suntem cât se poate de nenorociţi aici, Joe, lucrurile nu au mers deloc bine.

– E în regulă, am zis oftând. Uite cam cum merge treaba, tu îmi oferi subiectul pe care îl vreau, adică povestea cu satanismul, şi eu pun şi o povestioară lacrimogenă lângă articol, mă asigur că e publicată într-un ziar naţional şi o să te pomeneşti că ai câştigat simpatia naţiunii cât ai bate din palme. Dove vrea să vândă?

– Nu, dar, dacă reuşim să strângem bani să plătim costurile de judecată şi să dovedim că nu e în toate minţile, am putea să îl trimitem în faţa Curţii, fie aici, fie în Anglia. Am putea obţine să fie numit un reprezentant legal, şi apoi o procură, după care am putea cumpăra insula. Nu vrem să îl păcălim, o să îi dăm cât a plătit pe ea.

– Nu e în toate minţile? am spus aprinzându-mi o ţigară şi mijind ochii. Bine, dar care ar fi motivele?

– Motivul ar fi că practică satanismul pe Cuagach Eilean.

M-am oprit, şi bricheta a pâlpâit uşor, după care s-a stins. Mi-am ridicat privirea spre Blake şi el mi-a întors-o semeţ:

– Am spus că motivul ar fi că practică satanismul pe...

– Te-am auzit, am spus, aprinzând din nou bricheta şi apoi ţigara, după care am ridicat capul. Se află încă pe Cuagach, asta vrei să spui? N-a plecat înapoi în State sau la Londra?

– Vino cu mine mai bine, Joe, a spus Blake dându-şi la o parte scaunul cu un zgomot puternic. Vino aici, mi-a făcut el semn cu ţigara, după care a intrat în holul din spatele casei.

– Am fost unul dintre primii discipoli ai lui Malachi, a spus el, eu cu Benjamin Garrick şi cu soţia lui, Susan. Casa asta a fost prima construită pe Cuagach şi a constituit locul nostru de întrunire. Nu m-a lăsat inima să o schimb, a continuat el în timp ce descuia o uşă solidă din scânduri şi aprindea lumina într-o mică anexă a casei, construită tot din piatră, ca şi restul acesteia. Avea o fereastră micuţă, cu menou, dar înăuntru era frig şi praf, ca un loc părăsit, cu un covor subţire şi peticit. Pereţii erau decoraţi cu postere ale turului din 1970 al lui Malachi Dove, pe care le-am studiat, deplasându-mă încet prin cameră: Dove pe scenă, în timp ce un reflector din spatele lui proiecta un fel de aură în jurul lui, un portret al lui făcut în studio, cu bărbia sprijinită pe mâini, privind spre aparat cu o expresie sinceră şi apropiată. O altă poză îl înfăţişa tolănit pe spate cu ochii închişi şi mâinile pe piept, ca şi cum ar fi fost aşezat în sicriu. Am examinat îndeaproape acea poză, în care Malachi arăta bătrân şi umflat, fără ochelari. Sub fotografie apăreau cuvintele: „Când Domnul mă va chema, mă voi duce la El".

– Ce face, am spus, ce e asta?

– Se roagă. Doar în poziţia asta, tolănit pe spate, se putea concentra, şi încă o mai face, din câte ştiu.

M-am lăsat pe vine să scotocesc printr-un vraf de fotografii înrămate care stăteau rezemate de perete. Erau alte poze cu Malachi Dove, dar de această dată se părea că toate fuseseră

făcute pe insulă. Într-una dintre ele apărea însoţit de un Blake tânăr şi de familia Garrick, ţinându-se toţi de braţ şi zâmbind către aparat. În spatele lor se vedeau căsuţele proaspăt văruite. Doamna Garrick purta o rochie Laura Ashley cu guler înalt şi bucle. Doar Malachi părea să fie în plus în poză, arătând obosit şi gras, cu o privire pierdută în spatele ochelarilor. Purta un caftan ca să ascundă faptul că se îngrăşase, iar pielea de pe faţă era întinsă şi strălucitoare, de parcă şi-ar fi făcut un lifting.

– Parcă ar fi bolnav.

– Era agitat, dădea în judecată un ziarist din Londra, şi asta îl deprima groaznic.

– Un ziarist? am întrebat fără să ridic privirea, întrucât nu voiam să îmi citească gândurile, după care am abandonat vraful de fotografii. Când se întâmpla asta?

– În 1986, dar nu a dus acţiunea în justiţie până la capăt din cauza unor evenimente care l-au oprit să o facă.

– E vorba despre evenimentele despre care ai de gând să îmi povesteşti?

Blake s-a aplecat deasupra vrafului de fotografii şi a ales una cu o ramă aurită, care îl înfăţişa pe Dove ţinând pe după mijloc o femeie îmbrăcată într-o bluză în stil grecesc, strânsă cu şiret.

– E soţia lui, a spus el bătând cu degetul în sticla fotografiei. Asunción, o bună catolică.

„A, Asunción, m-am gândit eu, lumina ochilor mei, te-ai însurat cu ea, aşadar. Probabil asta ca răsplată pentru toate fundurile de femei bătrâne unde a trebuit să îşi vâre degetele."

– S-au rugat să aibă un copil, dar atunci când chiar s-a întâmplat asta, Malachi şi-a pierdut credinţa.

Am ridicat din sprâncene, iar Blake a dat neputincios din umeri.

– Da, ştiu, nu ne-am fi aşteptat nici noi, dar Malachi era mai slab decât am fi crezut. Când Asunción a intrat în travaliu, îţi puteai da seama că erau probleme după modul cum respira. S-a întâmplat chiar aici, în această cameră, a spus

Blake, împingând din nou fotografia în teanc şi ridicându-se în timp ce îşi ştergea mâinile de praf. În noaptea aceea, Malachi s-a rugat cu fervoare alături de ceilalţi discipoli să îi dea Dumnezeu putere. Am stat toţi trei la masa aceea de bucătărie, unde am stat noi doi acum, şi l-am ţinut de mână, am vorbit cu el... L-am ţinut de mână, dar, în felul nostru, am încercat să-l încurajăm. Cu toate astea, nici măcar dragostea lui Dumnezeu nu l-a putut convinge să îşi respecte jurămintele şi, după douăzeci şi patru de ore, a aşezat-o pe Asunción în barcă şi a dus-o la un spital de pe continent.

– Chiar dacă asta era contrar lucrurilor în care credeau Psihogenicii?

– Chiar dacă era contrar *tuturor* lucrurilor în care credeam, a spus Blake cu privirea fixată în podea şi braţele puţin pe lângă corp. Apoi, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că nu văzuse stafiile lui Malachi şi Asunción în fibrele covorului, îşi lăsă mâinile să cadă şi ridică spre mine ochii injectaţi. Crede-mă, Joe, adăugă el atingându-şi zona inimii cu degetul mic, nu m-a bucurat deloc ce s-a întâmplat pe urmă.

– De ce? Ce s-a întâmplat pe urmă?

– La început nici nu l-am mai văzut timp de săptămâni bune şi, când s-a întors într-un final, era distrus, era pur şi simplu distrus. A venit şi s-a aşezat la masa aia şi mi-a spus ce avea pe suflet: cât de rău se simţea că îşi încălcase jurămintele şi că oricum fusese prea târziu, pentru că Dumnezeu îl chemase pe micuţul lui la El, căci se născuse mort, şi că Asunción nu voia să se întoarcă pe insulă şi că nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Centrul pentru un Trai Pozitiv sau cu Preoţii Tămăduitori Psihogenici. Oricum, după tot ce se întâmplase, poate că nici nu era de blamat, spuse Blake şi se opri, atingându-şi fruntea cu degetul şi coborându-şi privirea, de parcă ar fi fost prea afectat pentru a putea continua.

– Bine, dar mai e aici, în sat?

– Nu, spuse Blake scuturând din cap, cu o voce tensionată. Nu a mai putut rămâne în comunitate după aceea. Îi era prea ruşine de slăbiciunea lui, continuă el trăgând adânc aer în piept. Dar, desigur, insula asta era căminul lui.

– A rămas aici, prin urmare?

– Şi-a găsit o veche baracă de mineri în zona unde fusese mina de ardezie, la vreo cinci kilometri depărtare, pe partea insulei care dă spre mare, în capătul de sud al lui Cuagach. Uneori primeşte comenzi de la un magazin din Bellanoch, dar el nu vorbeşte cu ei şi nici măcar nu îl văd. S-a izolat complet.

Blake se duse la perdea şi o trase de tot, după care deschise fereastra şi se aplecă în afară, privind la partea din faţă a stâncii, în timp ce respiraţia lui forma mici nori de condens în aer. Afară era pustiu şi linişte şi începea să se aştearnă o ceaţă fină, coborând dinspre stelele reci de pe boltă.

– I-am dus mai departe învăţăturile, dar nu l-am mai văzut prin sat de douăzeci de ani. Stă acolo de douăzeci de ani, de unul singur.

M-am dus şi eu lângă el, deschizând şi cealaltă fereastră şi scoţând nasul afară, privind în depărtare la stânca aceea care se ridica semeaţă în noapte. Am încercat să îmi închipui bucata de insulă care se întindea de aici până în capătul ei sudic, kilometri întregi de pământ nelocuit ieşind din mare asemenea unui deget. „Aşadar, Malachi, trăieşti cu porcii, m-am gândit. Dar oare îi şi tranşezi?"

– Dar ce face el acolo, Blake? am murmurat. Ce a fotografiat turistul acela în ziua aia?

– S-a întâmplat ceva rău cu Malachi, a răspuns Blake cu o voce atât de scăzută, încât a trebuit să ciulesc bine urechile ca să pot auzi ce spunea. Se întâmplă lucruri în colţul acela de Cuagach la care încerc să nu mă gândesc prea mult.

În noaptea aceea era lună plină şi aerul atât de proaspăt, de sărat şi răcoros, încât, aşa cum stăteam lungit în pat în căsuţa

de lângă mare, mă simţeam de parcă aş fi fost în mormânt. Stăteam treaz şi ascultam cum se înteţea vântul afară, gândindu-mă la copacii de pe pantele de deasupra, care se unduiau şi se plecau în bătaia vântului, şi la toate locurile secrete pe care le dădeau la iveală. Malachi Dove, în viaţă şi doar la cinci kilometri distanţă. Îmi tot vene, în minte poteca pe care o apucasem când mă oprise Blake. „Aşadar, unde duce poteca aia, Blake, până la urmă? Încotro duce?" După ce într-un final am renunţat să mai încerc să adorm şi m-am dat jos din pat, telefonul mobil îmi arăta că era ora 2.47 dimineaţa.

Mi-am tras pe mine vechii mei pantaloni scurţi jegoşi, de armată, mi-am înhăţat rucsacul şi m-am strecurat în jos pe scări. În bucătărie încă mai persista mirosul de băutură, după cât ne cinstiserăm, şi cele două pahare pe jumătate pline erau încă pe masă. Pe blatul de lucru de lângă uşa din spate se afla o lanternă solidă cu un *post-it* lipit deasupra ei, ca Blake să-şi amintească să verifice bateriile. Am luat lanterna şi am păşit în noaptea înstelată, trăgând binişor uşa după mine.

Era frig afară. Căsuţele păreau îngheţate şi încuiate. Singura lumină era o lampă demodată, din acelea care ard prin port, care stătea aprinsă pe ponton, sclipind printre copaci, şi, dincolo de ea, norii se adunau sus pe cer, deasupra estuarului argintiu, luând o formă ciudată, asemenea unei alge imense, care prinde într-unul dintre tentaculele ei insula, încercând cu cealaltă să ajungă la locul de pe peninsula Craignish unde era bungalow-ul, ca şi cum ar fi încercat să creeze o legătură între cele două limbi de pământ. Mi-o imaginam pe Lexie ghemuită în pat, cu bluza de pijama galbenă puţin ridicată, dezgolindu-i spatele lung şi faţa boţită de pernă. „Îmi pare rău, Lex dragă", m-am gândit în timp ce îmi scoteam telefonul mobil să verific dacă am semnal. Nu aveam. La început, când ne-am întâlnit, nu ar fi contat că aş fi lăsat-o singură, pentru că fie ar fi fost pe undeva cu prietenii

ei, fie în pat, cu o sticlă de vin lângă ea, uitându-se la prostiile alea de la televizor pe care le uram. Acum însă totul se schimbase. După modul în care vorbea despre slujba mea, toate nopţile alea departe de ea erau ca şi cum aş fi pus sare pe o rană deschisă. Cu toate acestea, m-am gândit, vârându-mi telefonul la loc în buzunar, că cineva chiar trebuia să facă asta. Mi-am pus rucsacul în spate şi tocmai mă pregăteam să o iau la pas pe potecuţă când am auzit un sunet slab care m-a făcut să mă opresc. Ce naiba?

M-am întors şi m-am holbat la conturul întunecat şi neregulat al stâncii, care apărea distinct pe fondul mai deschis la culoare al cerului. Sunetul venise din acea direcţie, dar fusese atât de scurt, instantaneu şi slab, încât m-am gândit că poate mi-l închipuisem. „Oakesy, băiete, ai halucinaţii!" Şi, tocmai când îmi spuneam asta, sunetul s-a auzit din nou, mai distinct de această dată, şi m-a făcut să mă înfior. Era un sunet foarte uşor, singuratic şi foarte, foarte îndepărtat, dar am ştiut de îndată că nu era scos de o fiinţă umană. Părea a fi un guiţat sau un urlet de animal, şi în acea clipă mi-au revenit în memorie imaginile cu carnea putrezită de sub conducta de canalizare.

Porci.

Mi-am aşezat degetele pe bretelele rucsacului şi mi-am întors faţa spre cer, stând nemişcat pentru o bună bucată de vreme şi chinuindu-mă să ascult, dar, deşi trecuseră minute bune, sunetul nu s-a mai repetat. Stânca stătea în continuare semeaţă şi tăcută, cu excepţia zgomotului făcut de copacii care se mişcau din când în când în bătaia vântului. Într-un sfârşit, când am crezut că am aşteptat destul, am asigurat din nou rucsacul şi, privind din când în când spre stâncă, am pornit-o pe potecă, ţinând lanterna în aşa fel încât să îmi lumineze calea.

Am luat-o pe poteca îngustă care şerpuia prin pădure, amintindu-mi de singura vacanţă cu familia, o idee nefericită de mers cu rulota prin Ţara Galilor, minunata trădare pe care o

reprezenta să stai noaptea sub cerul liber, copil fiind, şi luminiscenţa de un gri-deschis a şoselei. Cine s-ar fi gândit că asfaltul poate arăta atât de gri în întuneric? La vreo sută de metri de şopronul pentru scule, asfaltul se termina şi începea un drum de pământ. Intram în pădure, iar poteca începea să urce acum. Am tot urcat timp de vreo zece minute prin pădurea întunecată şi, preţ de câteva momente, care mi s-au părut că nu se mai termină, îmi puteam auzi zgomotul propriilor paşi şi inima bătându-mi. Apoi, cât se poate de brusc, copacii s-au rărit şi am văzut la lumina lunii că ajunsesem într-o poieniţă.

M-am oprit, pentru că în faţa mea se ridica un gard de sârmă foarte înalt, de aproape trei metri. Parcă era una dintre îngrăditurile acelea de la grădina zoologică. M-am holbat la el o bună bucată de vreme, gândindu-mă că şi-ar fi avut rostul la vreun Zoo sau în Jurassic Park. În mijlocul gardului, chiar în dreptul potecii, era o poartă înaltă cu un lacăt solid. Am stat în faţa ei preţ de câteva clipe, luminând cu lanterna la dreapta şi la stânga ei, până unde se termina. Apoi am introdus lanterna printr-o gaură din gard şi am luminat poteca pe partea cealaltă, văzând că poteca şerpuia în continuare, urcând din ce în ce mai mult în pădure.

„Ei bine, Tatăl nostru Care eşti în ceruri, de asta ai inventat foarfecele pentru sârmă", mi-am zis, gândindu-mă la şopronul pentru scule pe lângă care trecusem în dimineaţa precedentă.

– Stai!

Când am auzit vocea, găsisem foarfecele pentru sârmă în şopron şi eram la jumătatea drumului spre poartă. M-am oprit în loc, simţind cum îmi îngheaţă inima.

– Am zis *să stai!* Ce crezi că faci?

M-am întors, îndesând foarfecele în buzunar. Blake alerga pe potecă în spatele meu, roşu la faţă şi gâfâind, cu o expresie indignată pe chip.

– Ce... pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

– Mă uit şi eu pe-aici...

– Nu! Pe Cuagach nu poţi pur şi simplu să „te uiţi pe-aici“, contravine regulilor, spuse el ajungându-mă din urmă, pufăind şi clătinând dezaprobator din cap. Purta o geacă sport peste un tricou purpuriu lung, iar în picioarele goale avea nişte tenişi cu şireturile nelegate. Nu poţi să părăseşti aşezarea, înţelegi? continuă el aprinzând o lanternă de buzunar şi luminându-mi faţa cu ea, apoi rucsacul şi la urmă poteca din faţa noastră. Unde te duceai?

– Acolo, am spus pe un ton amabil. Tocmai mă duceam să vorbesc cu Dove.

– Nu, nu, *nu*, Joe! strigă el trăgându-mă de mânecă şi ţinând-o între degetul mare şi arătător ca să nu mă lase să mă mişc. O, nu, nu poţi pur şi simplu să *te duci şi să vorbeşti cu el,* nu e o idee bună, nu e deloc o idee bună.

– Ei bine, ştii ceva, poate ai dreptate, poate nu e o idee bună, dar tot am să o pun în practică, am spus răspicat, uitându-mă fix la mâna cu care mă ţinea de mânecă şi simţind nevoia să îi dau un ghiont. Mi-am tras mâneca din mâna lui şi am început să mă îndepărtez.

– Nu! a strigat începând din nou să alerge. Deşi mergeam destul de repede, a reuşit să ajungă pe potecă în faţa mea şi şi-a desfăcut braţele în lateral, dându-se înapoi, în încercarea de a mă împiedica să avansez. Poţi trece doar peste trupul meu!

M-am oprit şi m-am uitat la picioarele lui slăbănoage şi la craniul lui ciudat şi turtit şi am scuturat din cap amuzat.

– Doar nu sugerezi că vrei să te baţi cu mine!

– Nu râde de mine, m-a averizat el pe un ton fioros. Să nu îndrăzneşti să râzi, băiete! Dacă eu nu pot să mă lupt cu tine, o vor face ceilalţi, care vor fi aici din clipă în clipă.

– Ei bine, se pare că am stricat învoiala, că nu mai vrei să îţi fac reclamă până la urmă.

Auzind acestea, Blake a făcut o pauză şi şi-a muşcat buzele. Ne-am privit în tăcere şi după câteva clipe l-am împins din drum fără o vorbă şi am continuat să avansez pe potecă. La început am crezut că avea să mă lase în pace, dar apoi i-am auzit paşii în spatele meu, alergând să mă ajungă din urmă şi m-am oprit.

– *Bine,* a spus el gâfâind. Bine, o să te duc acolo, dar poteca se opreşte la defileu şi acolo ne oprim şi noi.

– Defileu?

– Da, nu se poate trece pe-acolo deloc, mai ales cu o furtună pe urmele noastre. Aproape imediat, luna s-a ascuns după un nor, lăsându-ne în întuneric. Vezi? a spus el aprinzând lanterna şi luminându-şi faţa cu ea, arătând de parcă era un dovleac de Halloween. Ţi-am spus că vine furtuna.

– Ce putem vedea din defileu?

Şi-a ridicat privirea spre cer, unde fuioarele de nori se destrămau asemenea mercurului, fugind unele de altele în fragmente peste faţa lunii.

– Dacă luna rămâne pe cer, o să vezi totul, spuse el, şi o umbră îi acoperi faţa preţ de câteva clipe. O să vezi tot ce trebuie să vezi.

Am continuat să merg spre poartă, în timp ce Blake s-a întors la căsuţă pentru a aduce cheile. Când s-a întors, în pas alergător, purta nişte blugi şi un pulover pe gât şi un binoclu în jurul gâtului. Se vedea că era încă supărat pe mine. A descuiat poarta în tăcere şi pentru o vreme am mers fără să vorbim, de parcă am fi fost într-o pasă proastă. Am trecut de poartă şi am continuat pe potecă, mergând spre vârful stâncii în zigzag prin întuneric, auzind doar zgomotul propriilor paşi şi vântul legănând ramurile copacilor în jurul nostru. Norii se plimbau prin faţa lunii, proiectând umbre imense, care luau forme de animal filtrate de copaci în faţa noastră pe potecă, după care dispăreau din nou în pădure. Blake şi-a aprins lanterna şi după

vreo zece minute am făcut şi eu acelaşi lucru, îndreptând din când în când lumina ei spre copaci când auzeam vreo creangă legănându-se sau vreo ramură rupându-se.

Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai nervos devenea Blake. Mergea foarte încordat şi cu ochii scrutând pădurea din dreapta şi din stânga potecii, ca şi cum ar fi verificat că nu ne urmăreşte nimeni.

– Ei, mergem de mai bine de o jumătate de oră, am spus cam tare. Eşti nervos?

– Nu, mi-a spus în şoaptă, fără să mă privească, în timp ce îşi menţinea privirea fixată spre copaci. Nu, de ce aş fi?

– Din cauza a ceea ce apare în clipul video.

– Clipul acela e o mare neînţelegere, a replicat uitându-se la mine.

– O neînţelegere? L-am văzut şi e o creatură al naibii de ciudată care apare în el plimbându-se prin pădurile astea afurisite. Unde e neînţelegerea?

La început, Blake nu a răspuns şi am continuat să mergem. Tocmai mă pregăteam să repet întrebarea, când s-a oprit, şi-a stins lanterna şi a ridicat privirea spre mine.

– *Ascultă,* a şoptit stând atât de aproape de mine, încât îi puteam simţi respiraţia puţin amară, ca şi cum frica i s-ar fi transformat în cetone[1]. *Să lămurim asta, Malachi era în clipul video.*

– *Malachi?*

– *Da,* chiar Malachi, a spus el ducând un deget la buze pentru a-mi indica să păstrez tăcerea. Nu ştiu ce făcea, în orice caz era vorba de ceva care nu înseamnă nimic pentru noi, dar totul pentru el.

– Dar ce? În costumul acela de vacă cu...

– Ideea, spuse el întrerupându-mă şi privind în faţă şi în spate pe potecă, ideea că poţi să îl ridici din morţi pe Belzebut, Pan sau Satana e o prostie. Ştim amândoi asta. Malachi era în clipul video.

---

[1] Grupare carbonil legată de un radical organic (n. tr.)

– Dar se pare că nu toată lumea este de acord cu tine, nu-i aşa?

– *Te rog,* vorbeşte mai încet, a şuierat el.

– De ce sunt alde Garrick atât de speriaţi? am şoptit. Susan face pe ea de frică la gândul că o să încep ceva, că o să adulmec ceva. Ei bine, Blake, poate că *tu* crezi că era Malachi în clipul acela, dar ei nu cred asta. Ei cred că l-a adus pe Satana pe Cuagach, nu-i aşa? am spus ridicând brusc lanterna şi luminând trunchiurile copacilor, în timp ce raza de lumină se distorsiona în forme şi umbre ciudate. Ei cred că...

– *Ssst!*

– ...ei cred că e ceva care nu e deloc uman pe-acolo.

– A fost o decizie importantă să te invit pe insulă, spuse Blake, punând mâna pe lanterna mea şi deturnând raza de lumină dinspre copaci. Unii oameni sunt foarte superstiţioşi, adică Benjamin şi Susan, şi alţi câţiva. Ei cred că, cu cât se spun mai puţine lucruri despre ce se întâmplă pe Cuagach, cu atât mai bine va fi, că a vorbi despre asta cu oricine din afară ar putea fi... o provocare.

– Mda, atâta lucru am priceput şi eu.

– Crede-mă, Joe, spuse el apropiindu-şi faţa de a mea, crede-mă, au fost momente astăzi când m-am întrebat de ce te-am implicat până la urmă în asta. Ei, şi acum să terminăm cu asta, a spus aprinzând din nou lanterna şi îndreptând-o spre potecă.

Începu din nou să meargă, de data asta ceva mai rapid, ca şi cum ar fi vrut să se distanţeze de cuvintele Belzebut, Pan, Satana, ca şi cum acestea ar fi atârnat pe undeva de vreo creangă de copac în urma noastră ca dovadă că le rostise.

L-am urmat pe cărarea argintată de lumina lunii şi tocmai îl ajunsesem din urmă şi voiam să spun ceva, când am observat ceva mic şi palid în mijlocul potecii din faţa noastră.

– *Ce Dum...* am început, după care m-am oprit şi am proiectat fasciculul de lumină pe forma aceea. Era mică şi cocoşată,

înaltă cam de vreo şaizeci de centimetri şi stătea nemişcată. Avea forma unei fiinţe umane de talie foarte mică, cu spatele întors spre noi.

– Ce naiba, Blake? am murmurat apropiindu-mă cu grijă. Am trecut pe lângă obiect, m-am întors şi am pus lanterna pe el. Un gargui?

– Da, a bombănit el nerăbdător, se consideră că...

– Ştiu ce ar trebui să facă. Ar trebui să ţină departe... dar n-am mai terminat propoziţia, concentrându-mă mai degrabă pe poteca din faţa noastră. Aceasta mai continua câţiva metri, după care dispărea printre copaci. Undeva, dincolo de ea, se aflau defileul şi casa lui Dove.

– Înţeleg, am spus întorcându-mă la gargui. Avea nişte ochi ciudaţi, de sticlă, asemenea păpuşilor voodoo din Louisiana. Blochează poteca. Soţii Garrick l-au pus acolo, ca să ţină departe diavolul de cărarea asta, nu-i aşa?

– Lasă asta, şopti Blake, trebuie să ne mişcăm. Aproape că am ajuns.

A început din nou să meargă, lăsându-mă să mă holbez la gargui, închipuindu-mi cum Benjamin şi Susan veniseră acolo şi îl aşezaseră cu faţa spre sud, blocând poteca. „Hristoase, m-am gândit, aruncând o privire spre copacii întunecaţi, Dove a făcut o treabă a naibii de bună dacă a reuşit să convingă pe cineva din comunitate că diavolul era real." Atât de bună, că îi speriase într-atât încât să-şi transforme biserica într-o fortăreaţă, în caz că ar fi avut nevoie să se refugieze acolo.

Am stins lanterna şi l-am urmat pe Blake, imaginându-mi ochii garguiului urmărindu-mă. Potecuţa cobora pentru o vreme, în timp ce de o parte şi de alta a ei relieful urca din ce în ce mai mult, până când am ajuns să păşim într-o ravenă îngustă. Apoi cărarea se lărgea foarte mult, descoperind cerul şi luna care scălda totul în lumina ei glacială. Blake stătea în capătul ei, aşteptându-mă. Am parcurs şi ultimii paşi şi m-am oprit lângă el, privind lung cum Cuagach se întindea la picioarele noastre.

– Hristoaseeee, am şoptit. Hristoase!

Stăteam pe un platou, la vreo şase metri de marginea unei faleze. Solul cobora brusc de la acest punct de panoramă vreo treizeci de metri spre ceea ce părea a fi matca unui râu secat, foarte lat, presărat cu bolovani de mărimea unei case. Vreo patru sute de metri mai încolo, relieful urca din nou, fiind marcat de liziera unei pădurici. Defileul dintre cele două pante era arid, asemenea unui deşert, fără vreo urmă de arbuşti sau copaci şi părea la fel de străin şi singuratic ca o planetă îndepărtată. Împrăştiate printre bolovani erau nişte forme ciudate maronii, care sclipeau din când în când în lumina lunii atunci când aceasta îşi arăta chipul dintre nori. Mi-a luat ceva să pricep despre ce era vorba.

– Butoaie? Containere? Asta sunt?

– Locul acesta era un depozit de deşeuri chimice înainte să ajungem noi aici.

De pe platoul pe care stăteam am făcut câteva poze şi apoi am privit la umbrele ghemuite din stânga şi dreapta.

Alţi gargui. Aceştia erau plasaţi la distanţă de trei metri unii de alţii şi toţi priveau curajoşi dincolo de defileu, cu ochii scăpărându-le în aşteptare. În spatele platoului pe care ne aflam, partea superioară a falezei forma un perete pe care fuseseră scrise cu vopsea roşie litere înalte de vreo trei metri. Vopseaua se scursese şi literele purtau parcă nişte urme însângerate: „Stai departe de mine, Satană. Stai departe de mine, Satană. Stai departe de mine, Satană“.

– Iisuse, am spus cu voce slabă, scoţând aparatul de fotografiat şi holbându-mă la litere. Iisuse Hristoase! Cineva de aici e speriat rău, nu glumă! M-am lăsat pe vine şi am tras câteva cadre, apoi m-am ridicat în picioare şi am privit dincolo de defileu. Literele erau atât de mari, încât erau greu de citit de aproape, pentru că nu fuseseră scrise pentru a fi citite de unde stăteam noi. Ar fi putut fi citite cu claritate doar de la distanţă,

cum ar fi fost de exemplu dacă ai fi stat la liziera păduricii de pe cealaltă parte a defileului.

– Asta e, locuieşte de partea cealaltă, nu-i aşa? De asta aţi pus toate... toate porcăriile astea pe aici, am spus mergând spre marginea defileului şi chinuindu-mă să disting ceva în întuneric. Putem să coborâm, vreau să ajung mai aproape.

– Nu, singurul mod în care se poate ajunge pe partea aceea de insulă unde stă Malachi este cu barca şi *te rog să nu te apleci,* a spus el întrerupându-se şi apucându-mă de cămaşă în încercarea de a mă trage înapoi. Joe, te rog, este *foarte* periculos. Dacă ai coborî acolo, nu te-ai întoarce viu şi oricum...

– Şi oricum... ce vrei să spui? am zis întorcându-mă.

– Nimic, e foarte periculos, foarte periculos, a bâiguit el ezitând, palid la faţă, de parcă ar fi spus prea multe.

– Nu, nu asta voiai să spui, am zis ridicându-mă în picioare şi privindu-l uşor amuzat. Ce aveai de gând să spui?

– Nimic.

– Ba da.

– Ba nu, a spus pe un ton ferm.

– Ei bine, dacă nu ai de gând să-mi spui, va trebui să aflu eu însumi, am zis oftând şi am început să merg de-a lungul platoului, evitând garguii şi luminându-mi calea în încercarea de a găsi un loc pe unde să cobor.

– Opreşte-te!

– Doar dacă îmi spui ce aveai de gând să zici, am spus privind spre el.

– Un ordin de restricţie, bombăni el făcând o scurtă pauză şi muşcându-şi buzele, după care îşi coborî privirea şi începu să se mute de pe un picior pe altul, deloc în largul lui.

– Poftim? Ce înseamnă asta?

– Am spus *un ordin de restricţie*. Malachi a obţinut un ordin de restricţie împotriva noastră. S-a dus la tribunal şi a făcut rost de el.

– S-a dus la tribunal? am repetat. O, Blake, dar ce aţi făcut ca să meritaţi aşa ceva? am întrebat aplecându-mă mai aproape de el cu un zâmbet prefăcut.

– *Nimic.* Malachi nu e chiar bine, noi nu am făcut nimic rău.

– Atunci de ce a obţinut un ordin de restricţie împotriva voastră?

– *Pentru că e nebun!* Nebun îţi zic, noi nu am făcut nimic rău! a repetat făcând o mică pauză şi respirând cu greutate, după care şi-a şters faţa de parcă i-ar fi fost greu să se controleze. Şi-a smuls binoclul de după gât şi mi l-a îndesat în mâini. Uite, priveşte acolo, casa aia a lui e ca o fortăreaţă.

Am lăsat aparatul de fotografiat să mi se bălăngăne la gât şi am ridicat binoclul, focalizând şi trecând pe rând printr-o multitudine de peisaje: mai întâi partea laterală a unui bolovan, apoi o grămadă de butoaie ruginite, strălucirea galbenă a unei substanţe periculoase. Faleza din cealaltă parte era formată din rocă mai închisă la culoare şi părea să fie de origine complet diferită din punct de vedere geologic, arătând neagră şi mult mai compactă. Am ridicat binoclul şi am observat o linie continuă în punctul în care începeau copacii, iar deasupra ei un model haşurat uşor impresionist.

– Ce e aia, un alt gard? Are gard cum aveţi şi voi?

– Da.

– Şi când a montat minunăţia aia?

– Acum doi ani. Poţi să vezi camerele video? Chiar acum sunt fixate pe noi, Joe.

Am deplasat încet binoclul şi am observat că gardul continua pe toată lungimea falezei şi că în faţa lui, asemenea tripozilor lui H.G. Wells, erau montate pe puţin patruzeci de camere video, îndreptate spre defileul scăldat de lumina lunii, sclipind în direcţia noastră asemenea unor ochi necruţători.

– Dacă ne prinde pe camerele alea video, înseamnă că am încălcat ordinul şi aşa nu vom obţine niciodată procura.

– Acesta e zidul tău din Fâşia Gaza? Aici se întâmplă totul? am spus şi eram gata să las jos binoclul când acesta a trecut de ceva ce nu puteam numi, aşa că l-am mişcat înapoi, văzând cum structura reticulară a gardului se estompează, în timp ce acesta e mişcat şi...

– Blake? *Blake,* asta chiar e o chestie grozav de ciudată.

Mă uitam drept la o pereche de ochi mânjiţi şi lipsiţi de expresie, sub care apăru un rât. Era capul unui porc care se urcase pe gard. Am mişcat binoclul spre dreapta şi am observat un alt porc cu aceleaşi trăsături supte, ochi goi şi limba atârnându-i afară. Am lăsat jos binoclul şi m-am holbat la liziera păduricii. Îi puteam vedea acum ca nişte puncte slabe de lumină, unul lângă celălalt călare pe gard, aliniaţi asemenea capetelor de pe metereze în Evul Mediu, cam din trei în trei metri, asemenea garguilor de pe partea noastră, cât puteai vedea cu ochii. De unde Dumnezeu au apărut?

– *Ţi-am zis,* Malachi e foarte bolnav, vrea să ne sperie.

– Şi dacă l-aş întreba pe Benjamin Garrick, el ce-ar spune?

Blake şi-a lăsat privirea să se plimbe de partea cealaltă a defileului.

– Dacă l-ai întreba pe Benjamin, ţi-ar spune că Pan i-a pus acolo şi că Pan poate să rupă în bucăţi un porc viu cu mâinile goale.

9

Se pare că soţii Garrick aveau un mic grup de adepţi. Reuşiseră să convingă cel puţin cincisprezece alţi membri ai comunităţii că Pan trăia pe Insula Porcilor sub controlul lui Malachi sau, şi mai rău, sub controlul nimănui. Blake ştia că nu aveam să fiu uşor de convins, aşa că în dimineaţa următoare m-a dus la căsuţa lor ca să vorbesc cu ei. După cum promisese, furtuna sosise şi, peste noapte, insula fusese prinsă într-un nor de furtună care stătea deasupra ei ca într-o revistă de benzi desenate, înconjurând-o cu o pâclă cenuşie şi ploaie. Când am pornit la drum pe la unsprezece, părea că satul dispăruse şi rămăsese doar strălucirea portocalie mută a luminii electrice din căsuţe, care străpungea ceaţa subţire.

Familia Garrick locuia în capătul potecii care ducea spre debarcader. Odinioară casa lor fusese văruită într-o nuanţă de verde crud, dar acum devenise aproape albă, peticită ici-colo cu vopsea de grund gri şi umedă de la ceaţa care se transformase în condens. Era singura casă cu televizor, iar antena se ridica în ceaţa de deasupra acoperişului asemenea unei reţele de pânză de păianjen. Ne-am aşezat în bucătăria bine luminată, cu jaluzele cadrilate în culori vesele, şi am băut cafea din cănile

aburinde, ospătându-ne cu negresele făcute în casă de Susan. Sovereign stătea pe braţul canapelei din camera vecină. Deşi nu vorbea, eram conştient că mă urmărea cu un zâmbet amuzat, de cunoscător. Purta un tricou negru cu Avril Lavigne şi o fustă mini plisată, legată cu cordon în talie. Îşi bălăngănea picioarele subţiri în sus şi în jos, ca şi cum ar fi dansat pe o melodie din capul ei.

M-am aşezat confortabil şi mi-am deschis bloc-notesul.

– Vă pot ajuta doar dacă îmi spuneţi totul, am precizat. O să vorbim despre Malachi şi voi îmi veţi spune tot ce ştiţi.

Susan Garrick se înroşi la faţă.

– Nu îmi place asta, Blake, spuse ea mutându-şi privirea de la mine la Blake. Nu îmi place atitudinea asta. Ce s-a întâmplat cu înţelegerea noastră din martie 2005?

– Susan, nu a fost nicio înţelegere, a spus el pe un ton egal. *Tu* ai spus că nu aveai de gând să vorbeşti despre asta cu cei din afară, dar eu nu am promis nimic în acest sens. Acţionez spre binele întregii comunităţi.

– Ei bine, eu nu mă pot abţine, spuse ea plimbându-şi mâinile pe braţe, unde i se făcuse pielea ca de găină, nu pot să nu mă gândesc că, dacă Malachi ştie că am vorbit despre asta, o să trimită aici *chestia* aia din nou şi nu am de gând să îl provoc.

– Domnule Oakes, mi se adresă Benjamin, chiar trebuie să facem asta? Tot ce vrem este să ne spuneţi povestea, să spuneţi cât de greu ne-a fost pe Cuagach şi cât de devotaţi îi suntem. Vrem doar ca Malachi să plece de pe insulă ca să putem merge acolo şi să exorcizăm orice ar fi ademenit el să trăiască acolo.

– Benjamin, Susan, este important, spuse Blake lăsând jos cana de cafea şi aplecându-se peste masă, după care le luă mâinile într-ale lui. Joe mi-a spus că nu va scrie articolul decât dacă vorbim despre asta.

– E adevărat? mă întrebă Susan fixându-mă cu privirea.

– E important să captezi atenţia cititorilor, am spus eu cu diplomaţie, trebuie să îi atragem, să se simtă implicaţi în poveste.

– Blake primeşte întotdeauna ceea ce doreşte, replică ea pe un ton morocănos, privindu-şi soţul care scutură din cap şi ridică neputincios din umeri. Mereu a fost aşa, continuă în timp ce culegea câteva firimituri de negresă, după care îşi întoarse privirea spre Blake. Cămaşa de un albastru-papagal o îmbătrânea. Dacă vorbesc, Blake, te rog să nu încerci să mă subminezi. Ştiu că faci asta doar pentru că eşti speriat, dar să ştii că mă răneşte că o faci.

– Nu te voi submina, Susan. Gândeşte-te doar că, dacă publicul află despre boala lui Malachi, asta nu poate decât să ne facă povestea şi mai credibilă.

– Tocmai asta e, spuse ea adresându-mi-se. Nu e nebun, e malefic. Se ocupă cu lucruri cu care niciun creştin nu ar trebui să aibă de-a face şi toată lumea, inclusiv Blake, ştie asta.

– Se ocupă... Cu ce se ocupă? m-am interesat.

– Unde e lumină e şi întuneric, spuse ea fixându-mă cu ochii ei de un verde-deschis. Lucrurile sunt simple: nu e vorba de nicio nebunie. Malachi a învăţat să invoce fiinţa biformă.

– Fiinţa biformă?

– Pe jumătate om şi pe jumătate animal, explică ea cu voce scăzută, aplecându-se mai aproape de mine şi cercetându-mi atent chipul. De ce, nu crezi că este posibil? Unde crezi că duc puţurile alea de mină din partea de sud?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o aproape imediat. Regula de bază pentru un amator e să nu îţi exprimi niciodată îndoiala şi nici să nu ridiculizezi. Dacă cineva spune că l-a văzut pe Elvis în izolaţia acoperişului, nu râde.

– Doamnă Garrick, am spus precaut, scoţând capacul stiloului şi scriind cuvintele „fiinţă biformă“ pe bloc-notes. Puteam

să simt privirea lui Sovereign din cealaltă cameră, aşteptând parcă să vadă ce spun. Blake sugerează că... că *fiinţa biformă* din clipul video ar fi chiar Malachi, posibil deghizat. El crede că...

– Ştiu ce crede Blake, spuse ea supărată, dar *el* nu l-a văzut pe monstrul ăla, or, *eu* l-am văzut.

– *L-aţi văzut?*

– A, vezi? zise ea mulţumită de ea însăşi. Ţi-am *spus* să mă iei în serios, continuă ea începând să zâmbească. Se ridică apoi şi se îndreptă spre un sertar din şifonierul sprijinit de perete, după care se întoarse la masă cu un teanc de hârtii. Acum aproape trei ani, cu mult înaintea acelui clip nenorocit, spuse ea aşezând hârtiile în faţa mea. Era târziu şi toată lumea era deja în pat. Era rândul meu să strâng rufele din bucătărie. Mergeam pe poteca de-acolo... continuă aplecându-se pe fereastră şi indicând cărarea care ducea spre sala de mese. Afară ceaţa se amesteca în spirale subţiri.... şi am avut o senzaţie... şi aici se întrerupse ezitând. Am avut un sentiment oribil că sunt... se întrerupse din nou ducându-şi mâna la ceafă, ca şi cum ar fi retrăit momentul acela, în timp ce picăturile cenuşii de ploaie se scurgeau pe faţa ei ca nişte lacrimi.

– Da? am murmurat eu, aţi avut sentimentul că sunteţi...

– Că sunt *urmărită,* rosti ea tuşind şi scuturând din cap. Mi s-a ridicat părul aici, pe ceafă, înţelegeţi, şi am privit în sus şi l-am văzut stând în copac, de parcă era vreun leu sau ceva asemănător.

– OK, am spus pe un ton egal, punând stiloul jos şi luând din teanc prima coală de hârtie, despăturind-o şi aşezând-o desfăcută pe masă. Şi asta e... am continuat privind la desenul în cărbune uşor mânjit şi încreţit pe alocuri, dar destul de bine realizat. Cea mai mare parte a lui era formată din frunze schiţate, dar erau şi nişte ramuri care apăreau acolo, iar pe una dintre acestea era reprezentat foarte meşteşugit un picior de om care

se ţinea de creangă cu putere, asemenea unei maimuţe. Aproape de el era înghesuit un şezut şi – o, Doamne, ce mi-ar fi plăcut să pot zâmbi! – *o coadă,* o coadă atârnând cel puţin o jumătate de metru sub creangă.

– Observi cum stătea? spuse ea aşezându-se pe vine lângă scaunul meu şi ţinându-se de masă ca să nu îşi piardă echilibrul.

În cealaltă cameră, Sovereign pufni cu zgomot pe nas, exprimându-şi dezgustul faţă de maică-sa.

– Vezi, aşa, spuse Susan ridicându-şi bluza, astfel încât să-i pot vedea pulpele în colanţii maro, bocancii şi şosetele de tweed pe care le purta. Am putut să văd toată partea asta, spuse ea trasând un cerc vag în jurul labei piciorului şi feselor ei, de aici până aici. Aici nu am putut vedea nimic (unde se îmbina coada cu restul corpului), pentru că era ascunsă de copaci, dar i-am văzut coada.

– Cât timp a rămas în copac? am întrebat luând următoarea foaie de hârtie, care înfăţişa aceeaşi imagine, dar la o altă scară.

– N-a mai stat mult după ce am ţipat, a şters-o.

– Am căutat peste tot în partea asta a insulei, dar nu am reuşit să găsim nimic, deşi te rog să mă crezi că am căutat temeinic, preciză Benjamin.

– Picioarele sunt de om, am spus căutând prin hârtii, care redau aceeaşi imagine la infinit.

– Da, şi are peste tot piele ca un om, chiar şi pe coadă, o piele maronie, genul acela de maro de pielărie. Am văzut-o îndeaproape şi pot spune asta cu certitudine.

– E latex, un costum şmecher din latex, spuse Blake. Probabil că Malachi are el motivele lui.

– Ei bine, spuse Susan ridicându-se şi aşezându-şi mâinile pe masă în timp ce stătea aplecată ca să îl poată privi pe Blake drept în faţă, ia răspunde-mi, Blake, dacă era un costum, cum făcea să îşi mişte coada?

– Se mişca? Ce vrei să spui cu asta? am întrebat.

– Se mişca aşa, explică ea şi îşi legănă mâna, imitând un spasm muscular, care mă duse imediat cu gândul la un şarpe sau la un rechin. O mişca aşa cum face o pisică.

Mi-am desprins ochii de la mâna ei şi l-am privit pe Blake, cerându-i parcă o explicaţie.

– Uite ce e, spuse el nerăbdător, poţi să scrii despre asta în ce fel vrei, chiar nu contează ce se întâmplă acolo. Asigură-te doar că mesajul transmis e unul cât se poate de clar. Malachi are un comportament de netolerat, e nebun. Dacă strângem destule donaţii, vom putea să redăm insula asta oamenilor cărora le pasă de ea.

– Vreau să ştiu ce altceva a mai văzut Susan. Ştiţi de capetele de porc de pe gard?

– Toată lumea le-a văzut, zise Benjamin, dar e mai mult decât atât, continuă foindu-se pe scaun şi privind spre locul unde Sovereign stătuse fără să scoată o vorbă. Spune-i domnului Oakes ce ţi s-a întâmplat.

Sovereign însă nu îi dădea atenţie tatălui ei, ci îmi zâmbea cu acel aer atotştiutor şi dezarmant, în timp ce picioarele ei încălţate cu sandale de plastic băteau distrate tactul. Benjamin se întoarse şi îi urmări privirea de parcă ar fi fost o entitate bine definită care umbla prin cameră, iar când privirea îi poposi asupra mea, expresia feţei i se schimbă.

– Sovereign! exclamă el pe un ton ascuţit care o făcu să tresară. M-ai auzit?

– Ce? întrebă ea clipind de parcă ar fi dormit. Ce e?

– Spune-i domnului Oakes ce ai prins tu în capcană, spune-i despre capcană.

– După ce mama a văzut, în fine, după ce a văzut lucrurile alea ciudate, m-am gândit, hei, asta e foarte mişto, aşa că am făcut un fel de *capcană,* spuse ea zâmbindu-mi, acolo în pădure, continuă, indicând direcţia printr-o mişcare a capului pe fereastră. Vezi tu, eu nu îl văzusem *niciodată* pe Malachi

decât în poze, înţelegi? Aşa că m-am gândit eu că trebuie să dau de capătul poveştii ăsteia, să văd ce e de capul tipului ăstuia, aşa că m-am dus în pădure, am făcut o groapă şi am acoperit-o cum se face prin junglă (era destul de mişto chiar). După aia am lăsat-o acolo vreo câteva zile, după care m-am dus să văd.

– Să-i arătăm ce ai găsit, Sovereign? spuse Susan ridicându-se în picioare şi apucând un polar dintr-un cuier de pe uşă. De când ajunsesem eu în bucătărie se schimbase, avea acum pe chip o expresie victorioasă, de parcă ar fi fost gata să câştige disputa. Să mergem la congelator să îi arătăm?

Deşi ne-am luat umbrele, nu ne-au ajutat prea mult, întrucât ploaia era de consistenţa unei ceţi uşoare, pulverizate, de parcă am fi stat lângă o cascadă din junglă şi, prin urmare, intra peste tot, în urechi şi în ochi. Pe scurtul drum spre sala de mese, am fost acoperiţi de o rouă fină.

– Mă dau în vânt după fotografiat, îmi spuse Sovereign pe drum. Dacă ai vreodată nevoie de cineva care să îţi ducă geanta, să îţi înmâneze obiectivul sau alte chestii de genul ăsta, eu sunt persoana potrivită. Când am creat capcana, am avut o idee cât se poate de năstruşnică. Am făcut capcana asta cu sârmă şi am legat-o de un aparat de fotografiat pe care l-am fixat în copacul de deasupra capcanei, ca să poată fotografia orice intra în capcană.

– Malachi însă a dat camera jos, interveni Blake când intrarăm în sala de mese. A găsit-o, nu-i aşa?

– *Ceva* a dat-o jos, spuse Benjamin, nu ştim dacă a fost Malachi, nu am stabilit cine sau ce a făcut asta.

– Trebuia să fi văzut aparatul ăla de fotografiat, Joe, spuse Sovereign scuturându-şi umbrela. Pun pariu că n-ai mai văzut unul aşa de şmecher şi că te-ai minuna până peste poate, ai zice că e foarte mişto, continuă ea în timp ce ne conducea prin sufragerie spre locul unde se aflau mesele de lemn, strălucitoare

şi dezinfectate, dincolo de bucătăria unde doi bărbaţi care serveau mereu masa se mişcau de colo-colo, manevrând tigăi şi farfurii, intrând apoi într-o cameră laterală. Aprinse apoi lumina şi atunci apărură trei lăzi frigorifice mari, care zumzăiau uşurel. Îşi aşeză mâna pe una dintre ele, privindu-mă cu un mic zâmbet.

– Asta era în capcană. Mă apucă nervii când mă gândesc că există o fotografie cu el când cade în capcană în aparatul ăla foto pe care l-a şutit.

A ridicat capacul lăzii frigorifice şi un val de aer stătut a năvălit în cameră. Ne-am strâns cu toţii în jurul ei şi am văzut un porc care zăcea înăuntru, lungit pe o parte şi acoperit pe jumătate de fulgi albi de gheaţă.

– Un porc, spuse ea zâmbindu-mi, cu o luminiţă jucăuşă în privire, porcul meu personal. Îţi place?

– Arată-i domnului Oakes şi cealaltă parte, spuse Benjamin. Hai, întoarce-l pe partea cealaltă.

– Atunci ajută-mă, spuse ea oftând şi îşi înfipse mâinile în gheaţă încercând să apuce namila.

Ne-am adunat cu toţii, vârându-ne mâinile în gheaţă şi rostogolind porcul pe spate, cu picioarele în sus. Am observat noroiul îngheţat amestecat cu iarbă din crestătura copitelor.

– Întoarceţi-l pe-o parte, spuse Benjamin. Aşa că l-am ridicat din nou şi l-am lăsat să cadă iarăşi cu un zgomot puternic, împroşcând cu gheaţă prin jurul lăzii frigorifice.

M-am uitat încordat la el în timp ce bâjbâiam după aparatul de fotografiat. Pe partea laterală, exact în centru, marcat în carne cu un obiect înroşit în foc, era simbolul preferat al vrăjitoarelor şi al celor *care se declarau* satanişti, cunoscut în lumea întreagă, pentagrama. Am tras câteva cadre cu simbolul.

– Blake, am spus punând la loc capacul obiectivului după ce am terminat, următorul lucru pe care vreau să îl fac e să mă duc acolo şi să vorbesc cu Malachi.

– Nu se poate, nu ne descurcăm cu barca pe aşa o vreme. E ca şi cum mi-ai cere să mă sinucid.

– Ba nu te duci deloc acolo, spuse Susan cu chipul contorsionat de mânie. Nici cu barca şi nici altfel. Ştii absolut tot ce trebuie să ştii pentru articolul tău şi nu trebuie, nu trebuie sub nicio formă să te duci acolo şi să îl deranjezi, este cel mai periculos lucru pe care l-ai putea face.

10

Până la urmă, Sovereign a fost cea care m-a ajutat. În timpul prânzului, m-am ridicat de la masă ca să iau un bloc-notes nou din căsuța lui Blake și la întoarcere am auzit pe cineva șoptindu-mi numele prin ceață. După ce m-am întors puțin, am văzut-o stând în picioare între două căsuțe cu un deget la buze, făcându-mi semn cu cealaltă mână. Purta o haină din blugi și era dată cu creion negru pe la ochi, de parcă ar fi fost gata să meargă la o întâlnire. M-am uitat peste umăr să mă asigur că nu eram urmăriți, apoi am pășit pe alee.

– Te duc eu acolo, se oferi ea aplecându-se în față nerăbdătoare. Știu cum să ajung pe partea aceea a insulei unde stă Malachi fără să ne vadă camerele de luat vederi. E un unghi mort la un moment dat.

– Cu barca adică?

– Nu, prin defileu. Am studiat camerele alea și sunt sigură că se poate.

– Când asta?

– Acum, spuse ea cu un zâmbet răutăcios și cu ochii sclipindu-i de emoție. Mi-a arătat un rucsac sprijinit de peretele căsuței.

– Apă îmbuteliată şi ghete. Mama şi tata o să fie înnebuniţi, dar mai trebuie să trăiesc şi eu puţin.

Am privit înapoi, peste umăr, pe aleea îngustă, spre pata de ceaţă lăptoasă din capăt. Oare după cât timp îmi vor simţi lipsa? Zece minute?

– Bine, am spus aplecându-mă să-i iau rucsacul, dar trebuie să plecăm repede.

– Nu, stai, am nevoie de nişte bani.

– *Bani?*

– Da, douăzeci de lire şi te ajut.

– Ce faci cu douăzeci de lire?

– Îi strâng pentru când voi pleca. Douăzeci de lire sau poţi să îţi scoţi asta din cap.

– Iisuse! am spus aruncându-i rucsacul şi începând să mă caut prin buzunare după portofel. Eşti o adevărată femeie de afaceri, Sovereign, trebuie să recunosc.

– Ştiu, spuse ea cu ochii la portofelul meu, în timp ce am descoperit nişte bancnote mototolite de câte zece lire şi i le-am întins. Le-a apucat repede, de parcă ar fi fost gata să dispară, şi le-a îndesat în buzunarul de la haină.

– A, şi mai e ceva, spuse ea, muşcându-şi buzele şi întorcându-se spre mine, în loc să se pregătească de plecare.

– Ce mai e?

– Vreau şi eu să văd cum e, aşa rapid.

– *Poftim?* am spus, oprindu-mă în timp ce încercam să vâr la loc portofelul în buzunar.

– Vreau să văd cum e, înţelegi ce vreau să spun, zise ea privind spre capătul aleii şi aplecându-se şi mai mult spre mine, astfel încât îi puteam simţi respiraţia, cu un vag iz de caramel, ca de pralină. Puţină pipăială.

– Stai să văd dacă am înţeles, am spus, oarecum uimit. Vrei o pipăială şi în schimbul ei o să mă duci prin defileu?

– Da.

– Şi ce vrea să însemne asta? Adică te pipăi eu pe tine sau tu pe mine?

– Şi una, şi alta.

– Glumeşti, am zis izbucnind în râs, fără să-mi vină a crede.

– Nu, spuse ea pe un ton puţin nesigur de această dată, de parcă ar fi fost ofensată, vorbesc serios.

– Ei, hai, doar nu... am spus oprindu-mă apoi, văzând cum îi picase faţa.

Toată bravada pierise şi dintr-odată părea mai tânără, ca un copil în pragul lacrimilor.

– Sovereign, Sovereign, ascultă-mă, nu ar fi corect.

– Ce n-ar fi corect, spuse ea cu buzele tremurânde, de ce nu ar fi corect?

– Pentru că... am spus întinzând mâinile, chiar trebuie să spun ce este atât de evident? Pentru că am treizeci şi opt de ani, Sovereign şi asta e de două ori vârsta ta.

– Am aproape optsprezece ani.

– Ai aproape optsprezece ani şi eşti foarte drăguţă, Sovereign, dar nu poţi să spui astfel de lucruri unor bărbaţi de vârsta mea.

– De ce nu?

Am ridicat privirea spre cer, căutând parcă un răspuns. Eram cu Lexie de cinci ani şi ne respectaserăm jurămintele de la nuntă, dar în mintea mea îi fusesem infidel de un milion de ori, o făcusem cu multe tipe, cu femeia de afaceri care citea o carte în format electronic lângă mine într-o cursă interminabilă spre California, cu fata care împacheta puiul organic de la măcelăria din Kilburn, cu asistenta care îmi luase la un moment dat tensiunea, după ce m-am plâns de dureri de piept la întoarcerea dintr-o călătorie în Mexic. Să mă trăsnească dacă nu mi-am închipuit că o fac chiar şi cu câteva dintre prietenele lui Lexie şi lista ar putea continua. Şi să mă ia naiba de pervers ce sunt, dar unele dintre fetele alea erau de vârsta lui Sovereign sau poate chiar mai mici.

– De ce? repetă ea de parcă mi-ar fi ghicit gândurile, de ce nu e în regulă?

– Ei, uite că nu e şi gata, am spus în chip de scuză jalnică. Oricum, sunt căsătorit, am continuat ridicând mâna şi arătând verigheta. Nu ar fi corect faţă de soţia mea.

Sovereign a început să se smiorcăie şi şi-a dat părul după urechi, muşcându-şi buzele şi privind fix verigheta. Îmi puteam da seama că de-abia îşi ţinea lacrimile.

– E atât de... atât de nasol aici, Joe, spuse ea cu o voce tremurândă. Nu e nimeni pe-aici cu care... Vreau să spun cu cine aş putea să îmi încep viaţa sexuală? Pentru numele lui Dumnezeu, cu Blake?

– Lucrurile se vor schimba când vei pleca, am spus privind-o cu milă şi abţinându-mă să-i pun o mână pe braţ sau pe umăr ca să o liniştesc.

– Dar asta se va întâmpla *peste patru luni,* spuse ea ştergându-şi o lacrimă cu vârful degetelor. Tot ce vreau este să... spuse ea oprindu-se apoi, de parcă i-ar fi venit o idee. Nu pot măcar să *te miros?* Asta nu cred că ar fi o problemă.

– Sovereign...

– Promit să nu te ating, Joe, doar că... nici măcar nu ştiu cum miroase un bărbat. Ştiu cum miroase tata, dar eu vreau să ştiu... ezită ea, vreau să ştiu cum miroşi *tu.*

Am aruncat o privire spre alee. Lipseam de mai bine de cinci minute. Nu peste mult timp, Blake avea să se întrebe ce se întâmplase şi eu eram aici, prins în capcană de o adolescentă care voia să mă *miroasă,* privindu-mă cu ochii mari şi umezi. Asta mi-a amintit de campania aceea cu puii de focă, o campanie împotriva uciderii animalelor pentru blană, şi am suspinat scuturând din cap, nevenindu-mi să cred ce mi se întâmplă.

– Repede, am spus scoţându-mi hanoracul.

Ea a făcut o pauză, privindu-mi pieptul îmbrăcat în tricou şi apoi braţele mele dezgolite.

– Da, sunt un nătărău bătrân şi murdar, am spus coborându-mi privirea spre ea. Nu prea mă spăl, dar să nu crezi că suntem toţi aşa de împuţiţi.

Nu a răspuns, dar şi-a şters ultimele lacrimi şi a înaintat, ajungând doar la un pas de mine. Tocmai mă pregăteam să mă dau puţin înapoi, gândindu-mă că avea să îşi arunce braţele în jurul gâtului meu, dar, în loc de asta, ea a închis ochii şi şi-a apropiat faţa de mine, inspirând adânc. I-am privit pielea care se întrezărea prin părul rar, gândindu-mă ce imagine ciudată formam, eu cu pieptul înainte şi braţele la spate, iar Sovereign în faţa mea, mişcându-şi capul încet cu un zâmbet larg pe faţă, inspirând de parcă ar fi mirosit un vin nobil, şi nu corpul meu bătrân şi stătut, într-un extaz total. Cât de tristă era situaţia, fata asta dichisită, care mirosea tricoul murdar al unui tip pe o alee. Cum avea să se descurce după ce pleca de pe Cuagach? Credea că e destul de şcolită într-ale vieţii, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce bal era viaţa de pe continent.

– Ei bine, ţi-ai făcut o idee, am spus, gata să îmi pun la loc hanoracul.

– Da, mi-am făcut o idee, spuse ea îndepărtându-se puţin şi zâmbind visătoare cu ochii încă închişi. Joe? continuă ea apoi, deschizând ochii.

– Ce e?

– De-abia aştept să mă duc pe continent, cred că o să îmi placă la nebunie.

M-am oprit pe la căsuţa lui Blake şi mi-am luat rucsacul, punând în el aparatul de fotografiat şi nişte apă. Încă nu era niciun semn că ar veni potera să mă caute. Deşi cleştele de tăiat sârmă mai era încă la fundul rucsacului, nu aveam nevoie de el ca să trec de poartă, pentru că Sovereign furase o cheie de la ea cu câteva luni în urmă. Era într-o dispoziţie de zile mari

şi drumul a fost mult mai uşor decât în noaptea anterioară. În ciuda fâşiilor de ceaţă subţire care se insinuau printre copaci, cărarea care ducea la defileu era lină şi nu punea deloc probleme.

– A fost ideea mamei, a spus Sovereign după ce am trecut de primul gargui, aruncându-i o privire urâtă şi ocolindu-l de parcă ar fi fost gata să o muşte. Te uiţi la ei şi crezi că sunt nişte părinţi normali, dar ascultă-mă ce-ţi zic, sunt ciudaţi rău de tot. Îmi pare rău, dar chiar nu o poţi lua pe mama în serios. Vreau să zic, când vine vorba despre chestiile alea cu diavolul şi puţurile de la mină, să fim serioşi!

– Sunt lucruri pe care nu le poate înţelege, am spus cu voce scăzută, fără să am un motiv anume. Nu voiam să discut despre asta în drum spre locul unde trăia Malachi. Cam asta constituie nouăzeci la sută din munca mea, să mă gândesc la lucruri pe care lumea nu le poate explica.

– Sunt lucruri din care simte nevoia să facă o tragedie.

Am ajuns pe terasă şi dintr-odată burniţa lăptoasă din pădure a dispărut, descoperind cerul de deasupra defileului, fierbinte, uscat şi fără umbră de nor. Pământul de dedesubt arăta pârjolit, iar lumina era atât de puternică, încât trebuia să privesc cu ochii întredeschişi. Pe Sovereign nu o interesa, peisajul, faleza lui Malachi care arăta ca o fata morgana din cauza căldurii. A luat-o la dreapta de-a lungul terasei şi a început să meargă repede, răsuflând cu greutate şi dând din mâini în timp ce vorbea.

– De aceea am marcat porcul cu pentagrama, nu m-am gândit niciodată că cineva chiar va lua asta în serios.

– Poftim? am spus oprindu-mă în loc.

– Nu te uita la mine cu faţa aia, spuse ea întorcându-se spre mine, ştiu că am înrăutăţit foarte mult lucrurile, dar chiar a trebuit să fac asta, să îi sperii de moarte.

– Şi porcul?

– Nu, spuse ea dând din umeri şi începând să coboare panta din nou, asta chiar s-a întâmplat, l-am găsit în capcană. Şi aparatul de fotografiat, Malachi chiar l-a dat jos.

– De asta a obţinut ordin de restricţie împotriva satului?

– Nu era vorba doar de mine, toată lumea se ducea la el şi îl sâcâia. Dar cred că treaba cu capcana a fost cea mai rea. Gândeşte-te puţin, puteam să îl prind în timp ce îşi purta coada detaşabilă.

Am continuat să mergem vreo opt sute de metri, simţindu-ne mici de tot în faţa literelor roşii, uriaşe, până am dat de albia unui râu secat.

– Blake minţea când spunea că nu se poate coborî, spuse ea, pur şi simplu nu voia să cobori tu şi să apari pe camerele de supraveghere ale lui Malachi.

Mai mult aunecând, am coborât dislocând pietricele în faţa noastră. Când am ajuns jos, am putut vedea cât de întins era locul, părea să continue la infinit, cu butoaiele de deşeuri chimice adunate în grămezi peste tot, ruginite şi distruse şi etichetele galbene cu craniul şi oasele strălucind în soare. Solul părea de consistenţa cauciucului şi picioarele ei se afundau parcă în el. Puţinii copaci rătăciţi prin peisaj erau morţi, uscaţi iască, iar ramurile lor goale se ridicau spre cer asemenea unor sperietori pârjolite de arşiţă, cu doar câteva frunze maronii, veştede, legănându-se pe ele.

Din când în când Sovereign se oprea şi privea fix la camerele video de pe panta din depărtare, făcându-şi mâna streaşină la ochi ca să se apere de lumina puternică.

– Mă jur, Joe, dacă apărem pe camerele video, Blake o să ne omoare.

Se tot oprea şi pornea din nou, răzgândindu-se şi luând-o într-o parte sau chiar făcând cale întoarsă. Era atât de cald, încât trebuia să îmi şterg încontinuu faţa cu partea de jos a tricoului. Într-un final, după vreo două ore după ceasul

meu, am intrat în raza camerelor video şi am început să urcăm panta opusă.

Gardul lucea printre copacii de deasupra, cu capetele de porc ca nişte pete ciudate, luminiscente, pe fondul verde al desişului. Era o pantă mai domoală decât cea din centru şi în curând pământul galben scorojit a făcut loc unei roci mai roşiatice şi vegetaţiei. La început au apărut pâlcuri de iarbă neagră şi pătlagină, apoi smocuri de iarbă, iar pe alocuri flori sălbatice. Dintr-odată, am dat de gard, care s-a ridicat în faţa noastră la mai puţin de trei metri, măsurând cel puţin patru metri şi jumătate înălţime. Pe gard, uitându-se la noi printre copaci, un cap de porc cu un roi de muşte în jurul lui otrăvea aerul. Ochii îi pieriseră, mâncaţi de vreme şi de viermi, dar dinţii rămăseseră la locul lor, lungi şi dezgoliţi până la os. Mirosul care ajunsese şi de partea cealaltă a insulei în ziua de dinainte ne înconjura acum, sufocându-ne. Mi-am dres vocea şi mi-am trecut limba peste buze. „Ei, Malachi, Malachi, aici te ţii tu de ritualurile tale, nebun bătrân şi netrebnic ce eşti?"

– Hmmm, spuse Sovereign cu curaj, privind înspre copacii de dincolo de gard, unde nori de musculiţe pluteau printre arbori. Crezi că a pus camere şi dincolo de gard, ce zici? m-a întrebat lăsându-se pe vine şi lungindu-şi gâtul spre coroana copacilor în timp ce îşi mijea ochii. Bună, Malachi, bătrân nerod, hai vino şi arată-ne ce poţi cu coada ta detaşabilă!

Dincolo de gard, frunzişul era atât de des, încât nu puteam vedea decât la câteva picioare mai încolo. Totul acolo era ciudat de liniştit, ca şi cum căldura de peste zi ar fi fost înmagazinată de frunzele groase. Nu era nicio mişcare, doar bâzâitul molcom al insectelor prin copaci, care mă ducea cu gândul la o apă stătătoare.

– Nu am venit niciodată atât de aproape, spuse ea, cel puţin nu de când a pus gardul. Ar putea la fel de bine să fie mort

prin copaci pe-acolo, în plin proces de descompunere. Joe? mă strigă ea oprindu-se.

Nu am răspuns. Mă ridicasem, cu bărbia înainte, privind atent peste umărul ei.

– Ce este? spuse ea.

Mi-am dus degetul la buze, cu ochii pironiţi pe gard şi am întors încet, neîncrezător capul puţin într-o parte, întrebându-mă dacă ceea ce vedeam era cumva o geană de lumină. Dincolo de cablurile alarmei şi de gardul masiv, ceva mai deschis la culoare decât ce era în jur stătea culcat pe sol. Avea forma şi mărimea unui şarpe mare şi era de culoarea pielii omeneşti îmbătrânite. Părea să iasă din umbra frunzoasă a unui trunchi de copac imens. Am simţit cum mi se zburleşte părul.

– *Joe,* spuse Sovereign în şoaptă, *este în spatele meu, nu-i aşa?*

– Da, am şoptit clipind.

– Stă de veghe, nu? spuse ea coborând glasul până ajunse aproape imposibil de auzit, după care se întoarse încet şi se uită la pădure, unde copacii de dincolo de gard erau tăcuţi şi imobili şi doar valul de insecte se mişca în mici cete printre umbre, în timp ce ciudata bucată de carne stătea lungită pe pământ, fără să se mişte. O! icni ea, o!

Fără să fac vreun zgomot, am căutat aparatul de fotografiat în rucsac şi m-am aşezat pe vine lângă Sovereign, ataşând în grabă obiectivul şi dându-i jos capacul. Carnea poate că are un mod în care să-ţi comunice că e reală prin intermediul unor canale şi simţuri care ne sunt necunoscute, pentru că eram sigur şi gata să pariez că ceea ce vedeam era viu. Am ridicat aparatul foto şi tocmai ajustam obiectivul, când, dintr-odată, coada s-a mişcat uşor asemenea cozii unei pisici. S-a mai mişcat o dată şi Sovereign a ţâşnit în picioare lângă mine, respirând cu greutate.

– La naiba, ah, la naiba, ai văzut asta? şuieră ea. Ai văzut asta?

Vocea ei a alarmat creatura care şi-a mişcat din nou coada, dispărând apoi printre copaci într-un foşnet de frunze, lăsând în urmă doar pete de umbră şi soare.

– Fir-ar! am spus lăsând jos aparatul, holbându-mă la locul unde se aflase mai devreme şi încercând să pricep jocul de lumini şi umbre.

– Ce naiba a fost aia? a şoptit Sovereign cu o voce tremurândă, în timp ce se dădea câţiva paşi înapoi. Ce-a fost?

– Sst!

– Joe, vreau să plecăm, hai să mergem, a spus ea apucându-mă de tricou şi încercând să mă facă să mă ridic. Acum, te rog, vreau să mă duc acasă.

Ei bine, acesta a fost momentul culminant, desigur. Atunci când Sovereign a venit înapoi prin defileu plângând şi împiedicându-se, plină de praf, am căpătat statutul de *persona non grata* printre Preoţii Tămăduitori Psihogenici. Când renunţasem deja să mai stau să văd dacă mai apare creatura şi plecasem şi eu după Sovereign, veniseră deja să ne caute. Stăteau şi ne priveau de pe terasa cu graffiti. Când şi-a văzut părinţii, Sovereign a început să alerge spre ei, târându-se prin matca râului secat, zdrelindu-şi genunchii până la sânge, şi s-a aruncat plângând în braţele tatălui ei. Benjamin m-a privit acuzator şi, în timp ce urcam obosit, pe ultima bucată, Blake a venit spre mine, privindu-mă drept în ochi.

– M-ai făcut să-mi pierd complet răbdarea, Joe, a bombănit el. De îndată ce se ridică ceaţa, te duc înapoi pe continent.

Bun, acum eram la fel de bine-venit ca un rahat, excomunicat în căsuţa lui Blake, aşteptând să se ridice ceaţa. Cu toate astea, nu i s-a împlinit dorinţa, pentru că, la lăsarea nopţii, ceaţa încă nu se ridicase, învăluind în continuare insula asemenea

unui vas-fantomă. Eu eram ca un naufragiat, zăcând în pat cu farfuria goală de la masă.

La parter încropiseră un fel de grup de veghe format din Blake şi misionarul nigerian, în caz că încercam din nou să o şterg. Când s-a lăsat întunericul afară, am închis ochii, încercând să reiau în minte cele câteva secunde cât foşniseră copacii atunci, aşa cum revăzusem de nenumărate ori clipul video al turistului. Cum reuşise Dove oare? Am trecut în revistă orice scenariu fantastic asemănător poveştii cu Frankenstein. Mi l-am închipuit pe Dove îmbrăcat cu un halat de savant nebun, galvanizând o coadă de animal tăiată prin intermediul şocurilor electrice, apoi în laborator, făcând planuri aplecat asupra unui schelet robotic, cel mai probabil învelit în carne. Mi-am dat pur şi simplu frâu liber imaginaţiei.

Pe la zece i-am auzit umblând prin casă pentru o bună bucată de vreme, mutând mobilă, dar pe la unsprezece în căsuţă se aşternuse liniştea. Când am coborât la parter, am găsit un dulap cu sertare rezemat de uşa din spate şi pe nigerian adormit pe un pat pliant lângă el, în timp ce Blake stătea pe un scaun lângă uşa de la intrare, ca o santinelă. Am stat şi m-am uitat la el o vreme, observând cum i se ridica şi i se lăsa pieptul. Ţinea strâns în mână un vătrai de fier, care se sprijinea de pieptul lui. Probabil că se gândise că va trebui să se lupte cu mine, care eram de două ori mai mare ca el ca statură şi aveam jumătate din vârsta lui. Am ridicat mâna în semn de la revedere, simţind un pic de milă pentru el, pentru temerile şi ambiţia lui.

Coborârea de la fereastra dormitorului nu a fost prea grea. Am încălecat pervazul, după care am sărit jos, aterizând cât de cât în bună stare pe iarbă, cu rucsacul bălăngănindu-mi-se pe spinare. Afară ceaţa începuse să dispară, ca şi cum mi-ar fi dat un semn că era bine ceea ce făceam, lăsând în urmă o noapte rece, luminată de lună. În timp ce porneam la drum

cu cleştele de tăiat sârmă la îndemână, auzeam doar zgomotul îndepărtat al valurilor spărgându-se pe plajă. Din când în când, mergând singur prin pădure şi, dincolo de defileul plin cu butoaie, am început să fluier uşurel pentru a-mi menţine buna dispoziţie. Exista o explicaţie pentru ceea ce văzusem dincolo de copacul acela, doar că nu-mi puteam da seama care ar fi putut fi.

Până la miezul nopţii am ajuns la locul unde mă oprisem cu Sovereign. Mirosul de carne stricată răspândit de capetele de porc era mai puternic decât înainte. Am început să mă plimb de-a lungul acelui perimetru, îndreptându-mi lanterna spre copacii de partea cealaltă a gardului şi adulmecând aerul. Teritoriul lui Dove era foarte tăcut, nu se auzea decât un vag scârţâit venind de undeva din interior, asemenea sunetului făcut de un echipament ruginit în bătaia vântului. Să fi fost mina, vechea mină de gresie? m-am întrebat. Am continuat să merg timp de încă cinci minute şi mi-am dat seama că mă apropiam de capătul defileului, întrucât puteam auzi marea dincolo de un cot al gardului. M-am gândit la un corp în descompunere, la Malachi zăcând prin copaci cu mâinile pe piept aşa cum făcea în timpul rugăciunilor. Mi-am scos hanoracul şi mi l-am legat în jurul nasului şi al gurii, am scos cleştele de tăiat sârmă din rucsac şi m-am îndreptat hotărât spre gard, prin iarbă.

După cum am spus, treaba e că nu sunt un tip superstiţios, nu prea mă uimeşte nimic. Tocmai de aceea, de îndată ce m-am apropiat de gard şi am simţit cum mi se ridică părul pe mâini şi pe faţă, m-am oprit deconcertat. Mi-am privit mâinile, întorcându-le şi ridicându-le astfel încât firele de păr ridicate deveniseră vizibile în lumina lunii. Oare al şaselea simţ provocase asta? Nu-mi stătea deloc, dar deloc în fire să reacţionez aşa. Am scrutat copacii de dincolo de gard, dar nu am sesizat nicio mişcare, ci doar scârţâitul echipamentului. În plus, vântul se redusese la o adiere uşoară, aşa că nu ar fi putut să îmi facă părul

să fluture în sens invers. Am deschis cleştele încruntându-mă, în timp ce mă apropiam de gard, şi, în clipa în care lamele s-au întâlnit, mi-am dat seama care era răspunsul la contactul cu curentul: „E un câmp electrostatic, prostovane!“ Totuşi, era cu câteva milisecunde prea târziu, căci cinci, şase sau şapte sute de volţi şi Dumnezeu ştie cam câţi amperi mi-au făcut pectoralii să tremure şi mi-au lovit bicepşii cu atâta putere, încât braţele mi-au fost aruncate în lateral, proiectându-mă în spate peste stânci. Am alunecat fără drept de apel şi mi s-a rupt una dintre baretele sandalei, în timp ce cleştele de tăiat sârmă mi-a zburat într-un arc electric argintiu pe deasupra capului.

„CES. Câmp electrostatic – îţi zburleşte firele de păr.“

Zăceam pe iarbă asemenea micuţului Scouser Tommy[1], purtând pantaloni scurţi militari, cu braţele depărtate de trunchi, aşa cum căzusem, şi doar ochii mi se mai mişcau, înregistrând norii care umbreau stelele şi întrebându-mă de acel rai despre care crede jumătate de planetă că s-ar întinde dincolo de ele. „E un avertisment, bătrâne, un avertisment pentru cei grei de cap.“ M-am gândit că mă lăsau nervii şi asta m-a făcut să izbucnesc într-un hohot de râs, care a fost şi primul semn că mă aflam în viaţă. „Bun, m-am gândit, nu sunt pe moarte, dar am suferit prima cădere nervoasă, primul şoc electric.“ E ca şi cum ceva şi-ar croi un drum de foc prin tine, o potecă pe care o descoperă în carnea ta de-abia după ce te spintecă. Cel puţin aşa vede Finn lucrurile, cum că ai putea pune degetul în el şi ai putea spune pe unde a luat-o curentul electric, la fel cum pui un pix în gaura creată de un glonţ în perete.

Mai întâi am simţit cum mi se dezmorţeşte laba piciorului stâng, apoi un val de căldură mi-a traversat întregul picior stâng şi partea stângă a corpului. Am flexat degetele de la mâna stângă şi am simţit cum mi se mişcă nasul şi urechile. Apoi

---

[1] Personaj din refrenul cântat de fanii echipei de fotbal FC Liverpool (n. tr.)

mi-am dat brusc seama că puteam tuşi şi, cu un mic efort, m-am rostogolit pe-o parte şi am scuipat în iarba neagră, cu braţul drept atârnându-mi ca o bucată de carne moartă pe spate, ca şi cum nu ar fi făcut parte din mine. Am ridicat bărbia şi am privit în jur. Probabil că zăcusem aşa întors pe spate ceva vreme, ore bune adică. Luna coborâse şi puteam vedea o uşoară lumină rozalie spre est, anunţând zorii. Mi-am forţat capul în lateral şi am privit peste umăr spre gard. Nu exista niciun avertisment pe nicăieri cum că ar fi fost o zonă militarizată, nici nu era vreun semn de zonă cu curent de înaltă tensiune pe toată lungimea gardului.

– Hu-hu, a strigat ceva de cealaltă parte a gardului, hu-hu.

Am îngheţat instantaneu şi tot părul mi s-a ridicat pe corp ca la o pisică.

– Hu-hu.

M-am întors cu faţa spre gard, ajutându-mă de piciorul bun. Copacii erau întunecaţi, pătaţi de umbre. Deasupra mea unul dintre capetele de porc cu noianul de muşte călătoare mă privea fix. Mi-am lăsat bărbia în piept şi m-am chinuit să disting ceva în întuneric, simţind o durere fulgerătoare în gât. Am auzit un foşnet de frunze şi o creangă rupându-se şi apoi doar linişte. Mi-am ţinut respiraţia.

– *Nu ţi-au spus că...?*

Am simţit cum mi se accelerează pulsul. M-am zvârcolit ca un peşte pe uscat în încercarea de a mă întoarce cu faţa în direcţia din care se auzea vocea. Era cineva acolo, la doar câţiva metri depărtare, după gard. Îl puteam vedea: o formă umflată şi palidă, jos printre copaci, ca şi cum ar fi stat pe vine. Nişte ochi se mişcau rapid în întuneric.

– *Nu te-au avertizat în privinţa mea?*

Era el, mi-am dat seama imediat de asta, observând un picior într-un tenis uzat şi o mână albă care strângea mânerul unui obiect, probabil o armă. Toate simţurile îmi spuneau că

mă aflu la ananghie rău de tot. Ceva din poziţia aceea chircită, ca de broască, îmi dădea de înţeles că era gata de atac. M-am zvârcolit nebuneşte pe sol, încercând să îmi fac corpul să reacţioneze, dar, văzând că refuza să mă asculte, am început să respir greu.

– *Nu ţi-au spus? Nu ştii despre...?*

Aici s-a întrerupt şi a urmat o pauză îndelungată. A început să respire mai greu, congestionat, ca un om bătrân, şi am putut simţi că devenea din ce în ce mai interesat de mine. „Asta e, mi-am zis, intrând în panică, ştie cine eşti." M-am încordat, aşteptând să îi văd faţa apărând la gard, dar, în loc de asta, s-a îndepărtat, dispărând printre copaci. Trupul lui imens se mişca greoi. S-a auzit un zgomot de crengi rupte şi foşnet de frunze, după care s-a aşternut liniştea, iar lumea a amuţit.

Punându-mi în mişcare toată energia pe care o posedam, m-am ridicat cu greu pe o parte şi am privit lung spre locul întunecat unde stătuse, cu inima bătându-mi nebuneşte, întrebându-mă dacă îmi imaginasem sau chiar fusese acolo. Pietrele, iarba şi copacii erau nemişcaţi. După o vreme care mi s-a părut că durează secole întregi, când orice zgomot a încetat în copaci şi după ce am zăcut acolo mult timp, simţindu-mă de parcă lumea trecuse cu un grad sau două mai departe în cursul dimineţii, am respirat adânc şi, folosindu-mă de întreaga forţă pe care o aveam, m-am ridicat anevoie în capul oaselor.

Am stat acolo clipind în lumina rozalie a răsăritului, îngropându-mi degetele funcţionale în carnea bicepsului drept în încercarea de a-l trezi la viaţă. M-am uitat în lateral de-a lungul gardului. Era linişte. Oare gardul avea vreo poartă care i-ar fi permis să ajungă pe partea mea? Oare se îndrepta spre ea? Habar n-aveam unde îmi era rucsacul, dar lanterna zăcea pe jos cam la vreo zece metri depărtare, luminând pâlcul rar de iarbă neagră cu raza ei muribundă. Lângă ea era

cleştele de tăiat sârmă, sclipind în lumina lanternei. M-am răsucit complet, împingându-mă înainte de fund, ca un copil care nu a învăţat încă să meargă, zgâriindu-mi picioarele prin iarba neagră. Cleştele. „Ridică-te acum, Oakesy, băiete! Ridică-te şi pune mâna pe el.“ Mi-am înşfăcat piciorul drept – cel amorţit – şi l-am mişcat dându-l la o parte din drum, apoi m-am răsucit cu neîndemânare pe genunchiul drept, cel bun. „Haide, haide“, mi-am spus. Am reuşit să-mi trag piciorul stâng sub mine, târându-mi-l neputincios pe cel drept. Totuşi, nu aveam destul echilibru şi nici forţa necesară să mai avansez. Efortul aproape că mă doborâse şi nu puteam sta drept. Trebuia să stau acolo cu fundul în sus, privindu-mi genunchii juliţi, legănându-mă puţin şi încercând să nu leşin. Îmi puneam problema dacă să mă arunc pe sol în direcţia cleştelui de tăiat sârmă.

L-am văzut apoi printre picioare, întors invers, o siluetă proiectată pe cerul rozaliu. Tăia dealul liniştit, mergând în voie, ca o umbră enormă, ca un munte care îmi acoperea câmpul vizual. Preţ de o clipă nu m-am putut mişca, rămânând îngheţat, în timp ce înregistram toate aceste detalii. Era masiv şi purta ceva extrem de uzat şi murdar. Îi crescuseră sâni. Nu se vedea nicio coadă detaşabilă atârnându-i între picioare, însă ducea cu el un topor. „Da, m-am gândit în timp ce piciorul îmi amorţea, e un topor, un topor.“

– *Haideţi,* am şuierat, adresându-mă rotulelor, îndreptaţi-vă, nenorocitelor! Era în zadar însă, nu mai eram capabil de nimic, trebuia să rămân acolo ca un nenorocit de ac de păr, legănându-mă dintr-o parte în alta şi tremurând de parcă aş fi fost beat, în timp ce el venea liniştit din spatele meu. Şi-a menţinut ritmul, fără să se repeadă spre mine. Pur şi simplu a venit la mine şi m-a ciocnit din spate.

Nu m-am putut abţine şi am căzut cu faţa în iarbă şi mâinile sub burtă, auzind în minte sunetul nasului meu strivindu-se.

– Uuuhhh, am reuşit să îngaim. Am zăcut acolo preţ de o clipă, cu capul învârtindu-mi-se şi faţa una cu pământul, şi un muc mare plin de sânge scurgându-mi-se din nas ca şi cum m-ar fi legat de pământ. Uuuhhhh, Iisuseee...

S-a pus în genunchi pe spatele meu, lăsându-se cu toată greutatea pe mine, de parcă ar fi vrut să mi-o tragă. Am stat acolo cu inima bătând, de parcă ar fi vrut să îmi iasă din piept, încercând să respir în ciuda greutăţii pe care o suportam, prea speriat ca să încerc să mă mişc, aşteptând să văd ce avea să facă. Nu a făcut nimic totuşi, pur şi simplu a stat acolo, peste mine, în felul acesta ciudat, amiabil, cu faţa întoarsă în lateral, lipită de obrazul meu. O şuviţă de păr îi cădea în lateral pe chip, chiar în raza mea vizuală. Mi s-a părut că e groasă de vreo o treizeci de metri.

Mi-am îndoit uşor degetele de la mâna stângă. „Probabil că mai poţi încă să te mişti, băiete", mi-am zis. Mi-am încleştat gura de câteva ori, încercând să îmi pun maxilarul în funcţiune. M-am gândit că aş fi putut face asta. Am înghiţit sângele care mi se prelingea la spate, pe gât. Dacă îmi dădeam ochii peste cap, puteam să văd raza lanternei şi cleştele care era chiar lângă ea. Deasupra mea l-am simţit pe Dove crispându-se.

– Ce, ce faci? am spus şi glasul mi-a sunat puternic şi răguşit, de parcă aş fi fost răcit rău.

– Liniştea ta sufletească, a şoptit el, îţi mai aminteşti de ea, Joe Finn? Ei bine, mă joc cu ea acum, Joe, mă joc cu liniştea ta sufletească, a spus el şi s-a dat jos de pe mine. M-am rostogolit în lateral, trăgând aer în piept şi ridicând convulsiv braţele.

El a pus mâna pe topor şi, înainte să reuşesc să mă ridic, l-a coborât asupra mea, cu partea teşită înainte. Am făcut o încercare timidă să îl interceptez, orbeşte, şi încheietura mea stângă a intrat în contact cu capul toporului, prinzându-l preţ de câteva clipe, înainte ca el să îl tragă înapoi. Am căzut

înapoi cu mâinile pline de sânge, simţind cum se învârte totul în jurul meu.

Cam asta a fost. Bum-bum, şi ciocanul argintiu al lui Maxwell prăvălit asupra mea, şi micuţul Oakesy a căzut lat. N-am murit, desigur, dar nici departe n-am fost.

11

M-am întors pe Cuagach de-abia după trei săptămâni, dar nu am încetat să mă gândesc la asta nici măcar o clipă. Tot timpul cât am stat în pat, fiind prea slăbit să mă pot ridica, pe jumătate adormit, pe jumătate visând la Belzebut al lui Malachi, nu a trecut o clipă să nu mă gândesc cum aş putea să mă răzbun pe nenorocit. Mă aranjase destul de bine. Îmi jupuise o bucată bună din scalp şi îmi fracturase craniul. Deşi nu era o fractură deschisă şi nu ajunsese nicio bucăţică de os în creier, era destul de serioasă: o tăietură de aproape opt centimetri în osul parietal, orice va fi însemnând asta. Acum, fractură serioasă sau nu, îmi „dislocase“ şi o bucată bună de memorie, pentru că nu-mi aminteam aproape nimic din primele patruzeci şi opt de ore.

Dumnezeu ştie cum m-am întors în sat. Probabil că Blake a dat alarma, a venit şi m-a găsit acolo, zăcând în iarba neagră unde mă lăsase Dove cu un roi de muşte în jurul feţei, ca nişte avioane survolând în formaţie aeroportul Heathrow. Îmi aminteam că fusesem purtat printre copaci şi că îmi era atât de frig, încât îmi tremurau oasele, îmi aminteam şi gustul sângelui, că vomitam la fiecare cinci minute (poţi încerca să convingi

stomacul unui om să tolereze sângele negătit, dar nu va merge). Ştiu că la un moment dat am fost dus undeva unde era groaznic de frig şi întuneric şi lăsat acolo pe o podea de piatră, de parcă aş fi fost mort, o grămadă de vreme, în timp ce Blake şi Benjamin se certau în apropiere şi ecoul vocilor lor străbătea până la mine, de parcă am fi fost într-un mormânt. Blake voia să-l denunţe pe Malachi la poliţie, zicând că aici era vorba de o tentativă de omor, în timp ce Benjamin ţipa ca o fetiţă că nu voia să aibă nimic de-a face cu asta.

– N-ar fi trebuit să chemăm niciodată un ziarist pe Cuagach!

În cele din urmă, cineva (bănuiesc că a fost Blake) trebuie să mă fi aşezat în barcă şi să mă fi dus pe continent (nu a scos cardul de memorie din aparatul meu, nu ştii niciodată cine e de partea ta, nu-i aşa?), pentru că pescarul de homari m-a găsit la şase dimineaţa în ziua următoare sub o pătură, pe un ponton lângă Croabh Haven.

Mai târziu, Lexie mi-a spus că atunci când a deschis uşa şi m-a găsit în prag, susţinut de pescarul de homari, ţinându-mi mâna dreaptă, ca un animal mort, cu stânga, cu capul plin de sânge închegat şi tricoul plin de vomă, primele cuvinte pe care le-am spus au fost:

– Un cleşte gură-de-lup, Lex, cu mânere izolante, trebuie să îmi faci rost de unul.

Văzându-mi chipul, ea a crezut că făcusem un infarct şi încă mai ţin minte masca aia de Halloween care mi se înfăţişase în faţa ochilor când îmi arătase o oglindă: partea dreaptă a feţei se lăsase ca nişte ceară topită şi ochiul meu drept atârna atât de rău, încât puteam vedea ţesutul roşu din fundul orbitei. Uneori încă îmi mai revine faţa aceea în vis, alături de alte coşmaruri. Am refuzat însă cu încăpăţânare să mă duc la spital sau la poliţie şi să dau totul în vileag înainte de a reuşi să mă întorc pe insulă, iar în zilele care au urmat, când am fost destul de puternic să vorbesc, m-am certat în această privinţă

cu Lexie. Toate certurile noastre se terminau ca o sfadă legată de locul în societate, pentru că de fiecare dată ea umbla furioasă prin cameră, cu braţele în aer, perorând despre bărbatul de o clasă socială superioară cu care ar fi trebuit să se mărite.

– Nu pot să cred! Nu ai avut niciodată încredere în poliţie, pentru că tu şi Finn aţi crescut ca nişte mici răufăcători şi credeţi că trăim cu toţii într-un fel de dictatură orwelliană, în care nu te poţi încrede în autorităţi. Cum asta este o gândire *perfect rezonabilă,* nu ai de gând să denunţi această tentativă de omor.

– Lex...

– *Eu* una am fost educată *să respect* autoritatea. O să ajungi să te urmărească treaba asta, Oakesy, treaba asta, faptul că nu ai făcut denunţul, ascultă ce-ţi zic, o să te urmărească...

Era mult, *mult* mai supărată pe mine decât pe Dove. Singurele dăţi când se oprea din urlat erau când îmi aducea de mâncare sau îmi schimba aşternutul, sau îmi ştergea sângele închegat din păr, sau încerca să îmi lipească cele două părţi ale scalpului. Era ciudată combinaţia asta de furie şi afecţiune pe care o revărsa asupra mea. A doua zi, pe 2 septembrie, s-a băgat goală sub cearşaf, lipindu-şi picioarele reci de gambe mele şi atingându-mi penisul. Am stat acolo fără să scot o vorbă, cu ochii închişi, ştiind că nu aveam cum să am vreo erecţie în starea în care mă aflam şi, după zece minute de tăcere, ea a izbucnit în lacrimi şi a sărit din pat, ieşind din cameră trântind uşa. Tot restul nopţii am auzit-o bocind sonor în camera de zi, destul de tare cât să o aud, pentru că, evident, trebuia să o aud.

Chiar dacă aş fi putut să mă ridic din pat, nu aş fi ştiut ce să-i spun. Nu puteam spune de ce mă îndrăgostisem mai mult, de Lexie sau de fustiţa aia mini neagră pe care o purta în noaptea în care am cunoscut-o. De fustiţă sau de aerul acela distant de pe faţa lui Finn când a văzut-o în ea. Am luat-o de nevastă două luni mai târziu. Mireasa şi omul de Neanderthal păşeau

pe culoar spre altar, mireasa arătând minunat în organdi şi omul de Neanderthal cu mâna pe ea. *Acum* prietenii îmi spun că nu au plăcut-o niciodată, *acum,* şi nu atunci, de la bun început.

Mulţumesc pentru avertisment aşa-zişilor amici. În noaptea aceea am stat lungit în pat în bungalow, fixând tavanul în timp ce ea nu mai contenea cu bocitul. Din când în când o auzeam deschizând uşa de la camera de zi şi probabil că scotea capul ca să verifice dacă ascultam.

După asta am stat câteva zile fără să ne vorbim. M-am uitat o grămadă la televizor, apoi a venit proprietarul bungalouw-lui şi am negociat chiria pe încă două săptămâni.

După zece zile, nu mai eram deloc paralizat şi se retrăseseră şi umflăturile, aşa că am lăsat-o pe Lexie să mă ducă la spital pentru radiografii, inventând o grămadă de prostii despre un accident de bicicletă. S-a dovedit că Lexie era o asistentă bună. Bănuiesc că asta se datora timpului petrecut la clinica aia. Fractura se vindeca frumos şi nu aveam nevoie de tratament sau de copci. Prin urmare, mi-am ciufulit părul ca să acopere cicatricea şi am început să plănuiesc să mă întorc pe Cuagach. M-am dus la Lochgilphead şi am cumpărat un cleşte gură-de-lup zdravăn, cu mânere izolante. Evident că nu am reuşit să găsesc un singur pescar sau proprietar de barcă dispus să mă lase în sudul insulei şi să mă aştepte. În cele din urmă, după patru zile de căutări, am găsit pe cineva în Ardfern care era gata să îmi închirieze o mică barcă auxiliară în schimbul unei sume frumuşele. Dar tocmai când mă pregăteam să o pornesc la drum s-a schimbat vremea. Venise deja toamna în Scoţia. În ziua în care am fost scos de pe insulă părea că vine din oră în oră: acum aveam parte de o vară indiană reconfortantă, acum scădea temperatura şi dădea chiar şi zăpada prin munţi. Acum era chiar şi mai rău. Se înteţise vântul şi urla de-a binelea în jurul coastei. Marea se arunca furioasă asupra plajelor o zi după alta, aşa că, dacă nu voiam să eşuez pe stâncile de lângă Luing, trebuia să mai amân plecarea.

Şi am amânat-o ceva, nu glumă. De-abia după o săptămână m-am trezit cu nişte raze de soare reci care străluceau pe coama valurilor din estuar.

E ciudat, dar cea mai clară amintire a mea legată de Lexie pe parcursul acestui întreg episod de doi bani nu este ce v-aţi putea închipui. Nu este nici unul dintre coşmarurile acelea, ci mai degrabă ceva mai benign prin comparaţie. Amintirea e din dimineaţa în care a venit la debarcader să mă conducă. Chiar şi acum îmi aduc aminte perfect momentul. Era furioasă că mă duceam înapoi pe Insula Porcilor; era atât de furioasă, că de-abia putea vorbi. Îmi amintesc perfect cum stătea acolo în picioare, cu mâna în şold, împingându-şi ochelarii de soare pe nas şi privind în depărtare la insulă, pentru că nu se putea convinge să se uite la mine. Îşi tăiase părul la Londra înainte să plecăm şi încă mai păstra o urmă de bronz văratic pe nas, şi, una peste alta, nu prea părea a fi nevastă-mea în ziua aia, mă gândeam eu atunci, privind-o dintr-o parte.

– De ce nu te întorci la Londra? i-am spus. Ia un taxi şi apoi urcă-te în tren.

Nu mi-a răspuns, ridicând doar din umeri şi încrucişându-şi braţele pe piept, cu atenţia concentrată asupra insulei. Am privit-o timp de câteva clipe, apoi m-am urcat în barcă şi am pornit motorul.

– Sunt bani în husa laptopului dacă ai nevoie, în buzunarul din faţă, i-am strigat, în timp ce desprindeam nodul legăturii de ponton al bărcii şi aceasta începea să se îndepărteze.

Nu s-a sinchisit să mai stea şi, când am scos barca de la ancoră şi am privit înapoi spre ea, întrebându-mă dacă merita să o fac pe romanticul şi să întorc barca, să sar pe mal şi să o sărut fără vreo vorbă, se întorsese deja cu spatele şi se îndrepta spre treptele de pe chei, iar ocazia era pierdută. „*C'est la vie,* oameni buni“, mi-am spus, bătând darabana nervos pe

fusul cârmei în timp ce o priveam îndepărtându-se. O dovadă că niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

Fluxul mă avantaja, aşa că am fost purtat direct din lacul Craignish în estuar, unde vârtejurile făceau să sară de col- colo noduri de spumă de mărimea unei mingi de tenis şi nişte capre mă priveau de pe insule nelocuite. Parcă ar fi fost capre ale Armadei spaniole, naufragiate pe insulele acelea de secole, săracele. Şi când te gândeşti că Sovereign credea că o duce rău. Pentru o vreme, marea a fost destul de agitată şi mi-am imaginat scenarii în care eram atras în puternicul vârtej Corryvreckan, mestecat şi scuipat afară, dar apoi am prins un curent şi, înainte să îmi dau seama, apele s-au calmat şi marea aproape că m-a depus, ca nişte mâini blânde o carte de rugăciune, în partea părăsită a Insulei Porcilor.

Pe măsură ce mă apropiam de ţărm, am putut distinge un mic ponton părăsit cu o plasă de pescuit albită şi uscată de la sare încurcată în jurul lui şi plaje cu pietricele cât vedeai cu ochii. La vreo treizeci de centimetri dincolo de liziera pădurii se zărea un gard care trebuie să fi fost continuarea celui din defileu. Poate că fusese ridicat acolo pentru a-i opri pe Preoţii Tămăduitori Psihogenici să debarce acolo sau poate că era o cuşcă pentru a împiedica ceva să iasă.

Am legat barca de ponton, am aruncat cleştele pe umăr, privind spre interiorul insulei, dincolo de gard, aşteptându-mă pe jumătate să îl văd pe Dove ieşind dintre copaci. Era linişte însă, se auzea doar zgomotul pe care îl făcea barca frecându-se de scândurile albite de soare ale pontonului. După o vreme, mi-am luat rucsacul şi am pornit-o în jos de-a lungul plajei, încercând să găsesc un loc retras unde să fac un popas. Se înteţise briza, o briză rece, deloc naturală, care aducea miros de peşte şi trezea copacii la viaţă, imprimând gardului o mişcare leneşă. Până am ajuns la stâncile de la capătul plajei, briza se transformase într-un vânt puternic care îmi zburlea părul şi

făcea să mă doară capul aşa cum nu mă duruse niciodată înainte să primesc lovitura aia de topor de la Dove. La lumina zilei, nu părea deloc aşa de sumbru ca ultima oară când fusesem acolo, dar simţeam că bucăţile de iarbă neagră şi crengile măturate de vânt erau doar nişte semne că ceva mult mai puternic avea să iasă din îngrăditura aia. Mă bucuram să simt greutatea cleştelui gură-de-lup pe umăr.

M-am apropiat de gard, oprindu-mă la câţiva centimetri depărtare şi ridicând mâna şi aşteptând să mi se electrizeze firele de păr, dar de această dată nu s-a întâmplat nimic, părul nu a reacţionat, fluturând doar uşor în bătaia vântului. Nu se auzea deloc bâzâitul acela caracteristic pe care mi-l aminteam de luna trecută. Mi-a dat prin minte că, deşi nu reuşisem să avariez circuitul electric, se prea poate să îl fi făcut pe Dove să oprească sursa de curent ca să poată repara stricăciunile.

Mi-am aşezat cu grijă mâinile pe mânerele izolate ale cleştelui, uitându-mă cum mi se poziţionau degetele mari pe ele. Exista şansa ca gardul să nu aibă curent în el, dar asta nu îmi putea opri inima să bată nebuneşte. Am coborât cleştele, apropiindu-l din ce în ce mai mult de gard, l-am lăsat să intre în contact cu el, pregătit să îmi fie smuls din mâini. Numai că asta nu s-a întâmplat. Cleştele stătea inert, mişcându-se din când în când în bătaia vântului, şi soarele sclipea pe fălcile lui. Am scuturat din cap şi am zâmbit ironic, râzând aproape de sentimentul de teamă care mă cuprinsese. „Nu mai ai nicio scuză acum, băiete..." mi-am spus. Am trecut cleştele peste gard dintr-o singură mişcare, ca să verific dacă mai era vreo urmă de curent, şi, când acesta a căzut la pământ cu un zgomot puternic, fără să dea naştere la vreo scânteie sau vreo smucitură, m-am aplecat pe vine şi am început să tai sârma.

Faţă de cleştele micuţ al lui Blake, ăsta trecea prin gard ca un cuţit înroşit în foc prin unt, aşa că, în mai puţin de trei

minute, făcusem o gaură de sus până jos. Dacă m-ar fi urmărit cineva de dincolo de gard, dintre copaci, nu ar fi avut niciun dubiu asupra intenţiilor mele. Mi-am cules rucsacul şi am trecut dincolo, aşezând cleştele pe umăr, astfel încât să le pot transporta pe amândouă confortabil sau să le pot coborî dintr-o singură mişcare, despicând aerul cu ele iute ca fulgerul.

Primul lucru care m-a frapat a fost faptul că pădurea era plină de rahat de porc. Erau peste tot, grămezi întregi, în unele se călcase, altele erau perfect ovale, cu crustă deasupra, asemenea biscuiţilor pentru câini. Am trecut pe lângă urme de copite şi fire încurcate de păr de porc prinse de ramuri şi de pietre, în funcţie de locurile unde se scărpinaseră porcii. De fiecare dată când vântul îşi schimba direcţia, simţeam şi un iz neplăcut, dar nu acela al capetelor de porc descompuse, ci unul de iarbă şi frunze digerate.

Cum vântul nu putea pătrunde în adâncul pădurii, o bucată bună de vreme totul a rămas într-o nemişcare ciudată, inclusiv copacii. M-am oprit să mă orientez puţin. Urechile îmi vâjâiau. Am observat că în faţă, printre trunchiurile copacilor, apăruseră pete de lumină, ca şi cum ar fi fost un luminiş mare ceva mai departe. Puteam distinge nişte forme, o veche bară de încărcare ruginită, funia unei macarale funiculare suspendată la înălţime, cu un vagonet vechi bălăngănindu-se în capăt. Era mina de gresie.

Mi-am iţit capul printre copaci, verificând dacă era vreun semn că ceva era în viaţă pe-acolo, dar totul era părăsit. Vagonetul scârţâia înainte şi înapoi în bătaia vântului, emiţând sunetul acela bizar pe care îl auzisem de dincolo de gard. Am început să cercetez mina, uitându-mă prin puţuri, împingând puţin bara de încărcare şi ridicând fragmente de rugină în aer. Pe partea laterală a unei stânci era o intrare într-un puţ pe jumătate mascată de un container ruginit de apă. Emana un miros de materie în descompunere, ca o conductă de canalizare

şi, când am îndreptat într-acolo raza lanternei, m-am pomenit faţă în faţă cu un porc, holbându-mă în ochii lui stinşi pentru o bună bucată de vreme, gândindu-mă că era un loc tare ciudat în care să se fi vârât. Probabil că fusese îndesat acolo, dar nu era pe atât de descompus pe cât mirosea, părea de fapt destul de proaspăt. Poate că era unul dintre locurile unde Malachi scăpa de ei. Mi-am amintit ce îmi spuseseră soţii Garrick, cum că puţurile astea făceau legătura cu iadul. Tocmai mă gândeam să mă târăsc înăuntru şi să-l dau jos când ceva m-a făcut să mă opresc.

Cineva râdea.

M-am îndepărtat în tăcere de puţ şi am stins lanterna, după care m-am lăsat pe vine şi am privit spre copaci sprijinindu-mă pe pulpe. Era un râs odios, asemenea unei vrăjitoare din desenele animate, care răsuna în jurul golului stâncos părăsit. Am simţit cum mi se face pielea de găină. Râsul s-a întrerupt şi s-a auzit un alt zgomot, ca şi cum cineva monologa cu voce scăzută. Am recunoscut un aer familiar în asta, atât de familiar încât...

Apoi m-am ridicat încet cu un zâmbet de faţă. Era *un televizor,* eram sigur de asta. Undeva în faţă, printre stâncile pustii, era un televizor pornit.

Casa semăna cu un conac victorian, arătând deplasat aici în pădure. Poate că fusese construită pentru cineva care avea vreo funcţie mai înaltă în conducerea minei. Era înălţată pe o mică platformă împânzită de buruieni. Vopseaua se scorojise şi căzuse, iar ferestrele erau murdare şi pline de muşchi. Cu toate astea, era locuită: erau perdele de dantelă la ferestre, trase de o parte şi de alta, butoaie cu ulei depozitate lângă generator, pe laterală, şi un televizor, unde rula un film alb-negru, probabil cu Celia Johnson după accent, în spatele unei ferestre deschise de la parter.

M-am uitat fix la fereastra aceea. Ceva din felul în care se unduia perdeaua de dantelă în bătaia vântului şi din întunericul dinăuntru, ca şi cum ar fi fost menite să atragă atenţia, mă făcea să cred că era o capcană. Am ridicat încet cleştele gură-de-lup deasupra capului. „Nu prea eşti echipa specială, bătrâne, nu te arunca cu capul înainte în ceva fără niciun rost.“

M-am apropiat cu grijă pas cu pas într-un unghi larg, dinspre capătul îndepărtat al zidului casei, prelingându-mă de-a lungul lui cu spatele la el, devenind conştient de cât de calde erau cărămizile pe grumazul meu. Aproape fără să respir şi ţinând în continuare cleştele ridicat, m-am aplecat încet de tot şi am aruncat o privire în cameră. Era totul în dezordine: pachete murdare de cartofi pai, ceşti murdare şi borcănele goale de iaurt împrăştiate peste tot, în timp ce lumina soarelui reflecta straturile succesive de praf. Televizorul era poziţionat cu spatele la fereastră şi dincolo de el, cu faţa la mine, era o canapea care lucea din pricina folosirii îndelungate. Mai încolo se afla o altă fereastră, închisă, cu aceleaşi perdele de dantelă atârnând tăcute în lumina soarelui de toamnă, împodobită cu schelete de muşte moarte.

Am atins uşor uşa cu vârful unui deget şi s-a deschis, dând la iveală un hol lung pavat cu gresie. De îndată ce am păşit înăuntru, sandalele mi s-au cufundat în mizerie. În camera din faţă a început genericul de la *Vecinii*, făcându-mă să mă gândesc în mod ridicol la prânzurile cu supă şi chifle din Kilburn, când Lexie era la clinică şi eu lucram de-acasă. Am stat nemişcat şi am ascultat, dar în afară de zgomotul făcut de televizor nimic nu se mişca, în afară de foşnetul ocazional al perdelelor în bătaia vântului.

Am păşit în sufrageria mică şi sufocată de mobilă şi gunoi. O reproducere a crucifixului cu Iisus al lui Blake atârna deasupra căminului, acoperit de un strat gros de praf, şi într-o firidă

am observat o statuie din ipsos în mărime naturală a Fecioarei Maria. Era genul de statuie pe care o văzusem de vânzare pe la cozile de la biroul de imigrări din Tijuana. Fiecare bucăţică din ea era pictată cu o altă culoare, vălul albastru, buzele şi obrajii roşii, iar ochii de culoarea albăstrelei. Era îmbrăcată cu diverse lucruri, tulpini de flori şi beteală care se târau pe podea. „E casa unui om de o religiozitate maniacă, m-am gândit, chiar genul de lucru..."

Am auzit cum ceva se punea în mişcare în spatele meu şi cuvântul *capcană* mi-a venit în minte cu iuţeală. M-am întors cu cleştele ridicat, gata de lovitură, aşteptându-mă să îl văd pe Dove sau chiar mai rău, însă sufrageria era goală. Într-o glastră de pe pervaz, o morişcă de copil aplecată într-o parte prinsese briza şi se rotea de mama focului. M-am uitat la ea clipind, pe măsură ce începea să se învârtă din ce în ce mai repede, apoi revenind la loc, iar luând-o la goană şi tot aşa, într-o succesiune de clic-clic-clic până când am reuşit să disting culorile roşu şi galben, şi morişca s-a oprit destul de nesigură.

Nu m-am mişcat, ci doar am continuat să mă holbez la morişcă, lăsându-mi inima să pompeze şi restul de adrenalină. Casa se liniştise din nou, doar televizorul îşi continua drama în spatele meu. Mi-am încleştat dinţii şi am aruncat o privire spre maldărul de haine din hol, apoi am revenit la morişcă. Unele haine erau de copil, aparţineau unei fetiţe. Mi-a trecut prin minte că poate unul sau mai mulţi copii erau prizonieri acolo. Mi-am ridicat privirea spre tavan, lăsând gândul să capete formă, şi apoi, ştiind că, dacă aveam să îmi păstrez mintea limpede, nu puteam continua cu fanteziile astea, m-am întors în hol şi am început să scotocesc prin casă.

S-a dovedit a fi goală, nu era nimeni pe-acolo. Tot ce am reuşit să aflu din această casă era că Malachi era pe atât de dus pe cât mi se spusese. Nu avea nimic de-a face cu igiena sau cu civilizaţia şi poate că nişte femei sau o femeie şi posibil şi nişte

copii fuseseră în acea casă la un moment dat. Una dintre camere era ciudat de curată în comparaţie cu celelalte, cu un pat simplu făcut, cu perdelele trase şi cărţi aliniate pe rafturi. Nu voiam să mă gândesc unde ar putea fi ocupanţii camerei. În clipa în care aveam să părăsesc insula, aveam de gând să sun la poliţie şi să îi pun să îşi verifice registrele cu persoane dispărute.

„Eşti deştept, Oakesy, ce mai, eşti deştept."

Stăteam la marginea luminişului cu spatele la casă, respirând cu greutate şi dorindu-mi grozav să nu o fi lăsat pe Lexie să vină în portul turistic. Nu avusesem vreme să aleg ceva tutun şi acum mi-aş fi dat unul dintre rinichi să trag un fum dintr-o ţigară făcută manual. Mă holbam la o cărare bătută, care ducea în pădure în direcţia defileului, pe care îmi dădeam seama că se mersese de curând. Partea proastă era că trebuia să o urmez şi eu, să o iau pe urmele bestiei diforme a lui Malachi, a creaturii lui *biforme*.

Erau cam vremea să-mi alung teama, aşa că mi-am făcut mâna pumn şi mi-am tras o castană în cap. „Dă-i înainte, prostovane!" Mi-am pus rucsacul în spate, mi-am aşezat cleştele pe umăr şi am pornit la drum.

Poteca şerpuia şi ocolea, dar ştiam că mă ducea în direcţia defileului. Copacii se îngrămădeau în aer, încălzindu-l şi camuflând sunetul, ascunzând chiar şi zgomotul paşilor mei. După vreo jumătate de oră de mers, am observat gardul sclipind printre copaci şi am mărit viteza, simţind că defileul era aproape după cum începuse să se mişte aerul. Vântul bătea prin crăpăturile stâncilor ca printr-un tunel şi am simţit cum se lipesc de mine hanoracul şi pantalonii scurţi, doar ca să se umfle apoi în vânt, fluturând în jur asemenea unor pânze. La vreo şase metri de la gard, copacii începeau să se rărească şi m-am trezit pe o bucată de pământ cu iarbă înaltă care se culca la pământ în forme aleatorii la fiecare pală de vânt. Lângă gard zăcea un porc mort, ca şi cum ar fi fost dezumflat, cu pielea care-i intrase

parcă la apă, întinsă peste coaste, când acoperit, când descoperit de iarbă, cu maxilarul şi dinţii mumificaţi. După cum zăcea acolo, mă făcea să cred că fusese aruncat la pământ. Apoi am observat pata neagră de pe rât, care arăta că fusese electrocutat. Am ridicat ochii posomorât spre gard, acolo unde lucea şi scârţâia în bătaia vântului şi am observat că se desţelenise o potecă prin iarbă spre o poartă care stătea deschisă, ceea ce mi-a accelerat pulsul.

Mi-am ajustat rucsacul în spinare, am trecut peste cadavrul porcului şi m-am apropiat de poartă, privind spre defileu. Ceva sau cineva trecuse pe acolo mai devreme.

Vântul mătura copacii morţi, făcându-i să se aplece şi să se frece unul de altul, în timp ce soarele se reflecta în vechile butoaie cu deşeuri chimice. La şapte sau opt sute de metri mai departe, deasupra mesajului scrijelit de Preoţii Tămăduitori Psihogenici, *Stai departe de mine, satană*, copacii se legănau şi gemeau şi, preţ de o clipă, acea parte a insulei mi s-a părut la fel de străină cum mi se păruse odinioară gardul. Am privit în spatele meu cum vântul trecea printre copaci, pătrunzând în frunziş şi deschizând breşe mari în el, dând la iveală pete de culori felurite, imagini ale copacilor şi cerului. Nu era nimeni pe partea asta a insulei şi dintr-odată am fost mai sigur de asta decât fusesem vreodată de orice. M-am întors spre defileu, privind spre terasa de la celălalt capăt, la poarta larg deschisă, şi am simţit cum se insinuează în mine un sentiment ciudat şi mi-au venit cuvintele astea pe buze, ca o şoaptă: „Dove s-a dus în sat şi şi-a luat şi diavolul cu el“.

12

Mi-a luat trei ore să traversez defileul şi, când am ajuns la marginea comunităţii, terminasem toată apa şi îmi simţeam limba în gură ca o bucată de carne vie. Aveam băşici pe tălpi şi mă durea umărul din cauza cleştelui. Mă aflam pe insulă de vreo patru ore şi soarele coborâse binişor pe cer. Vântul, care mă făcuse să îmi pierd de două ori echilibrul în defileu, se potolise în această parte a insulei, de-abia simţit acum, lăsându-mi un zgomot în urechi şi faţa aprinsă.

Am luat-o pe poteca umbrită de copaci care ducea în sat şi m-am oprit. Poarta era larg deschisă. Umbrele serii coborau şi avea să se lase în curând întunericul. Peste tot domnea un întuneric ciudat, totul era nemişcat de parcă m-aş fi aflat pe altă lume. M-am odihnit puţin, după care am pornit-o spre poartă, încercând să nu mă gândesc ce însemnau toate astea. În timp ce înaintam pe potecă, mi-au apărut în faţă acoperişurile căsuţelor şi mi-am dat seama că era ceva în neregulă. De obicei, la ora asta, seara, ar fi trebuit să fie o întâlnire de rugăciune sau cineva care îşi face de lucru pe pajişte cu un castron cu legume de curăţat. Cu toate acestea, tot ce vedeam erau ferestrele goale şi, dincolo de case, pajiştea pustie.

La aproape o sută de metri la dreapta mea am văzut ceva mişcându-se şi am rămas pe loc, concentrându-mă. Era aproape de sol, într-o adâncitură mică în formă de V, care se continua drept ca o matcă de râu secat, dispărând apoi între două căsuţe. Era ceva mai deschis la culoare decât verdele ierbii din jur. Am înaintat câţiva paşi. Era un porc care mirosea ceva în pământ, în timp ce codiţa i se făcea covrig şi i se îndrepta asemenea unei momeli. M-am apropiat de el în tăcere, nedorind să îl deranjez. Mânca ceva cu râtul într-un punct fix, în timp ce copitele din spate frământau hrana, încercând să o ţină în loc. M-am mai apropiat câţiva paşi şi...

– Fir-ar să fie!

M-am pitulat printre copaci şi m-am aşezat pe sol, holbându-mă în gol. Animalul a ridicat capul, vag interesat, fără să dea vreun semn de teamă. Avea râtul mânjit cu ceva care părea să fie vomă, dar probabil că era, m-am gândit simţind cum îmi vine rău, conţinutul stomacului omului pe care îl mânca. *La naiba, la naiba!* M-am uitat fix la piciorul alb şi subţire încălţat cu sandaua de plastic roz. *Sovereign?*

– Of, fir-ar să fie, am repetat luându-mi gleznele în mâini şi plecându-mi capul. Dacă e să o spunem pe-aia dreaptă, nu prea mă impresionează multe lucruri, dar în momentul ăla am cedat nervos şi am început să tremur incontrolabil.

Mi-am amintit mai târziu că şi câinii erau la fel, omnivori, şi se duceau mai întâi la stomacul victimei şi consumau plantele pe jumătate digerate, seminţele şi sâmburii pe care îi găseau, înainte de a continua cu carnea şi oasele. Poate că, pe vremea când era vânător, şi omul făcuse la fel. După o bună bucată de vreme, m-am ridicat şi am început să adun pietre, simţindu-mă ca şi cum eram pe punctul de a vomita de fiecare dată când mă aplecam. M-am îndreptat de spate, am ochit şi, tocmai când eram pe punctul de a arunca prima piatră, am început să mă întreb dacă nu cumva cineva mă urmărea.

Am lăsat mâna jos, m-am întors şi am cercetat pădurea din care venisem. Urechile îmi vâjâiau şi capul îmi bubuia. Poarta era deschisă, dar nu era nimeni acolo, cu excepţia unui cadavru. Nu o omorâseră porcii, pentru că nu sunt animale de pradă, dar oare ei o rupseseră în bucăţi în halul ăla? Mi-am frecat capul cu putere cu încheieturile degetelor, încercând să alung gândul acela din minte. M-am uitat apoi la căsuţe. Totul era neclintit şi tăcut. Clădirea unde se afla sala de mese era la doar câteva sute de metri de mine, cu uşile glisante deschise, reflectând soarele care începuse să apună. Nu se vedea nimeni pe-acolo.

De după copaci au mai ieşit câţiva porci adulţi, cu aceeaşi expresie flămândă în privire, şi au început să smulgă carnea de pe Sovereign, desprinzând bucăţi mari din stomacul ei şi sfâşiind ţesutul conjunctiv. Am privit detaşat cum un porc tânăr, judecând după mărimea lui, a şters-o cu unul dintre picioarele ei. A muşcat oasele care s-au rupt cu un zgomot specific, apoi a fugit aproape vesel cu piciorul, cu tot cu sandaua de plastic roz, spre copaci, unde l-am putut auzi rozând la el, înecându-se cu plasticul. Am dat drumul pietrelor şi mi-am scos mobilul, verificând dacă apăruse cumva şi cea mai slabă urmă de semnal pe Cuagach, aşa, peste noapte. Din păcate, nu era semnal. „La naiba, m-am gândit, punând mobilul înapoi în buzunar şi frecându-mi fruntea, şi acum ce fac?"

După o lungă pauză, am oftat şi m-am săltat în picioare. Am ridicat cleştele deasupra capului, ezitând. Deşi voiam să o rup la fugă, am început să merg, ţinându-mi privirea fixată pe sala de mese şi urechile ciulite spre pădure şi spre iarba de o parte şi de alta, cu cleştele ridicat în unghiul numai bun pentru a lovi orice m-ar fi putut ataca.

„Nu există nici un diavol şi nici o bestie. Nu există nici o fiinţă biformă..."

Atunci cine naiba i-a făcut una ca asta lui Sovereign?

Era târziu şi umbrele începeau să coboare printre căsuţe. M-am dus la ferestrele clădirii unde era sala de mese, privind precaut peste umăr. Pădurea însă era complet tăcută şi nimic nu se mişca, în timp ce soarele cobora domol pe sub vârfurile copacilor. M-am întors şi mi-am mijit ochii în întunericul din sala de mese. Umbrele se adunau în colţuri şi nişe şi tot ce am putut distinge au fost mesele demontabile, fără vreo urmă de tacâmuri, strălucind de curăţenie şi date cu dezinfectant, aşa cum le lăsau întotdeauna membrii comunităţii după cină. Am deschis uşa şi am păşit înăuntru, văzându-mi reflexia pentru o clipă. O faţă îngrijorată şi arsă de soare se uita la mine, cu urme de sudoare trasând poteci prin praf asemenea unor tuşe de creion. Am închis uşa în urma mea şi am stat puţin acolo, în timp ce ochii mi se obişnuiau cu clarobscurul.

Preţ de vreo treizeci de secunde am crezut că eram singur. Uşa de la bucătărie era întredeschisă, aşa că am putut vedea toată vesela rânduită şi prosoapele atârnate la uscat unul lângă altul, deasupra aragazului. Am făcut un pas în faţă şi tocmai mă îndreptam într-acolo când am văzut ceva care m-a făcut să înlemnesc, în timp ce mâinile mi s-au strâns pe cleşte. M-am întors cu el ridicat, gata să mă apăr, şi am văzut că Blake mă privea din întuneric din stânga mea. Stătea la locul lui obişnuit, în capul uneia dintre mese, cu spatele la cămin. Purta o cămaşă cu guler polo curată şi îşi ţinea ambele mâini pe masă. Capul îi era aplecat puţin spre spate şi într-o parte. Mi-a luat câteva clipe în care inima îmi bătea mai să îmi iasă din piept până să îmi dau seama că nu avea să se năpustească asupra mea urlând, pentru că era mort. Avea gura deschisă şi vinele de la gât erau încordate. Ochii care priveau fix erau aproape opaci, iar poala cămăşii îi era pătată de sânge.

Mi-am ţinut respiraţia şi, după câteva clipe, după ce m-am asigurat că nu avea să închidă gura şi să se ridice, am coborât cleştele şi m-am apropiat, oprindu-mă cam la treizeci de

centimetri distanţă. L-am privit aproape fără suflare, apoi m-am aplecat să văd pe ce stătea. Mi-am dat seama imediat cum murise. Stătea pe un scaun, iar stomacul, precum şi jumătate din pantaloni lipseau. Am putut observa un fragment de os în rană. Să fi fost pelvisul? Cert e că ceva îi smulsese stomacul. Te-ai fi putut gândi că, dacă nu am fi fost pe Cuagach, asta ar fi putut trece drept un accident provocat de vreun utilaj agricol.

Am privit peste umăr cum se lăsa seara în iarbă, dincolo de fereastra împărţită în patru casetoane. *Oare de ce nu văzusem asta mai devreme?* Acum observam o urmă însângerată care ducea aici, de la uşă, ca şi cum Blake fusese atacat afară şi era deja rănit când se împleticise până aici, încercând să scape de ceva... În mod neaşteptat, am simţit cum picioarele îmi cedează într-un mod pe care nu mi-l putusem închipui vreodată posibil, anatomic vorbind, aşa că a trebuit să mă agăţ de masă să îmi recapăt echilibrul şi să nu cad.

Am clipit de câteva ori, privindu-mi fix imaginea în suprafaţa lustruită a mesei. „Ce naiba se întâmplă aici, bătrâne, în ce rahat ai intrat?“ Mi-am şters fruntea şi am ridicat din nou privirea spre Blake şi la urma care ducea spre uşă.

M-am forţat să mă îndepărtez de masă şi m-am dus la mica fereastră care dădea spre pajişte. De-acolo puteam avea o imagine limpede a comunităţii, a platformei, a căsuţelor, unele dintre ele cu perdelele trase. Totul era nenatural de imobil, nimic nu se mişca. Marea, mai devreme tivită cu spumă albă, săltând de colo-colo plină de viaţă, era calmă în lumina arămie a serii şi puteam distinge continentul, cu câteva lumini înşirate ca într-un colier spânzurat de-a lungul liniei orizontului, şi conul mişcător al farurilor maşinilor care treceau pe şoseaua de pe coastă. Mai jos, acolo unde marea îşi dădea mâna cu pământul, se vedea o pată pe coastă: era Croabh Haven, unde poate că Lexie stătea privind apusul de soare.

Atunci când mi s-a părut că nu mai era nimic altceva de făcut, m-am dus la bucătărie şi mi-am aşezat faţa sub apa rece de la robinet, spălându-mă de frunze, praf şi sudoare şi bând apă până am simţit că nu mai puteam. Apoi mi-am şters faţa cu un prosop de bucătărie şi m-am întors în sala de mese unde stătea Blake. L-am privit preţ de-o clipă, aproape aşteptându-mă să îl aud vorbind.

– E vreun mod în care să scap de-aici? l-am întrebat. E vreun mod să o şterg de-a dreptul, fără să trebuiască să fac faţă confruntării?

Am mers spre uşile glisante şi am stat acolo simţind cum ceva se zbătea fără speranţă în pieptul meu, gândindu-mă la toate ferestrele alea din sat, din spatele cărora m-ar fi putut privi cineva. *Oare ai putea pur şi simplu să stai aici până se face ziuă?* „Nu“, mi-am spus, închizând uşa după mine, trăgând adânc aer în piept şi strângându-mi degetele în jurul cleştelui, după care am ieşit în noapte.

Am mers în linişte, cu paşi măsuraţi, cu cleştele pregătit, şi singurele sunete pe care le auzeam erau valurile refluxului spărgându-se de stâncile de dedesubt şi şuieratul propriei respiraţii care îmi ţinea companie. Nu m-am uitat nici peste umăr, nici de o parte sau de alta a potecii. Dacă mă urmăreau, să dea naiba dacă aveau să afle că sunt speriat! Felinarul de la debarcader nu era aprins, aşa cum se întâmpla de obicei, aşa că a trebuit să mă apropii foarte mult ca să îmi dau seama că barca dispăruse.

Am stat puţin acolo, privind cum împroşcau valurile sub reţeaua de undiţe pentru pescuit crabi, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte. „Să o ia naiba de treabă!“ mi-am spus, cu spatele lipit de unul dintre piloţii debarcaderului, privind înapoi la căsuţe. Nu era nici o lumină la niciuna dintre ferestre şi nicio mişcare în copacii din stânga mea, nu era niciun semn de viaţă pe nicăieri. „Ei, şi acum ce fac?“

Aveam destul de puţine opţiuni. Ori trebuia să mă întorc la barca mea din cealaltă parte a insulei, adică prin defileu, pe întuneric, neştiind ce naiba mişuna prin pădure, ori – şi asta era şi mai rău – să găsesc un locşor în sat unde să mă închid până dimineaţă.

– Ha! am spus cu voce tare, lunecând în jos până am ajuns să stau cu spatele spre unul dintre piloţi. Sau poţi să înoţi, bătrâne, sau poţi să înoţi, am rostit privind morocănos la apa îngheţată.

Frigul m-a dus cu gândul la capelă. Am stat aşa chircit pe ponton vreme îndelungată, fără să ştiu ce să fac, privind soarele apunând peste stâncă şi stelele minuscule apărând pe cer. Satul era cufundat într-o tăcere absolută. Ziua însorită, dar rece se transforma într-o noapte îngheţată şi, dintr-odată, amintirea capelei îngrozitor de reci, cu zăvoarele pe uşa mare de stejar, îmi reveni în minte. Când te gândeşti că râsesem când Sovereign îmi spusese că se ferecau acolo ca să se ascundă de ceva.

M-am ridicat neîndemânatic din poziţia mea îngheţată, sprijinit de pilotul pontonului, şi am pornit-o în sus pe potecă, alunecând printre căsuţe ca o umbră şi trecând pe lângă ferestre. Dacă voiam, puteam fi silenţios, chiar şi cu picioarele bocnă mă puteam mişca precum o pisică. La prima vedere, ai fi zis că satul era neatins. Privind pe fereastră, puteam observa frânturi de normalitate: scaune puse unele peste altele, un calculator de modă veche, un castron de fructe pe masa de bucătărie a familiei Garrick. Totul era complet gol, conservat perfect, asemenea căsuţelor de păpuşi, cu mobilă doar de decor, nefiind menită a fi folosită. În spatele căsuţelor, containerele pentru gunoi erau aliniate la locul lor pe potecă şi, în şopron, maşina de tuns iarba stătea ca de obicei, cu capota de la motor deschisă. Totul era cât se poate de normal. Asta până am ajuns la capelă, pentru că atunci am început să îmi dau seama ce va să însemne cu adevărat sentimentul de teamă.

Câţiva metri mai încolo, în susul potecii, m-am oprit brusc, simţindu-mi pulsul bătând groaznic de zgomotos în creier. Luna săgeta umbre de frunze peste luminiş şi mi-am dat seama pe loc că ceva nu era în regulă. În loc să vin într-un loc sigur, făcusem exact opusul: dădusem peste miezul a ceea ce se întâmplase pe Insula Porcilor în absenţa mea.

M-am strecurat în linişte de pe potecă şi am luat-o încetişor prin pădure, oprindu-mă în spatele unui copac şi stând nemişcat, gândindu-mă că m-aş putea contopi cu petele de lumină lăsate de lună. Douăzeci de metri mai încolo, turla bisericii spânzura într-un unghi precar spre stele, ca un braţ rupt, ca şi cum ar fi fost trasă în jos de ceva greu. Crucifixul de lângă uşa de la intrare căzuse cu faţa în iarbă, cu un braţ rupt, şi se auzea şi un zgomot, sunetul apei care picură într-o peşteră în întuneric.

Când, după o vreme îndelungată, nimic nu a părut să se mişte, m-am îndepărtat de cărare şi m-am apropiat atât de mult de capelă că am putut vedea uriaşa uşă de stejar. Aceasta fusese distrusă, crestată şi tăiată fâşii, ca şi cum o gheară imensă s-ar fi abătut asupra ei. Nu mai rămăseseră decât câteva fragmente de lemn care se legănau de balamale, scârţâind. Pe podea, pe jumătate afară şi pe jumătate înăuntru, se afla o formă pe care un instinct aparte m-a făcut să o recunosc chiar şi cu atât de puţină lumină la dispoziţie. Am respirat de câteva ori cu gura deschisă, alungându-mi starea de şoc din corp şi aşteptând să mi se mai potolească bătăile inimii. Am lăsat să cadă rucsacul şi am căutat prin el după lanternă. Mi-am îndesat cleştele între picioare, am tras adânc aer în piept şi am aprins lanterna.

Am îndreptat-o spre uşa deschisă, numărând în minte ca să pot rămâne calm şi gata să o zbughesc înapoi înspre copaci dacă raza lanternei ar fi descoperit vreo mişcare. Nu s-a întâmplat nimic însă. Am plimbat lumina lanternei pe forma aceea. Era un corp şi mi-am dat seama aproape instantaneu că

era misionarul nigerian. Era în pijama, nu puteai să îl confunzi, dat fiind mijlocul lui tras ca prin inel şi membrele în formă de triunghi. Zăcea cu faţa în jos, iar unul dintre picioare era sucit din locaşul lui de la coapsă în jos, aşa că stătea în sus, ţintind spre stele. Braţul drept lipsea, fiind smuls exact ca stomacul lui Blake. Părea că încerca să se târască afară din capelă când murise.

Am menţinut raza lanternei fixată pe el, la fel de persistent ca un lunetist, şi m-am forţat să privesc, continuând să număr în minte în încercarea de a rămâne calm. „Şaizeci şi unu, şaizeci şi doi, şaizeci şi trei..." Mi-am dat seama tremurând că îi puteam simţi mirosul şi era mai rău decât cel al porcilor, pentru că era mai proaspăt. Era mirosul de rumeguş de la măcelărie, rece şi metalic. Apoi mi-am dat seama ce era sunetul acela. Nu era deloc apă. Am ridicat încet de tot lanterna către uşă.

Capela era plină de carne umană, bucăţi ce tremurau în lumina nesigură a lanternei, agăţate de pereţi şi de aplice. Nu era apă ceea ce picura pe podeaua de piatră, ci sânge. Stăteam ca un soldăţel de jucărie, cu lanterna luminând în faţa mea ca o baionetă, nemişcată, în timp ce ochii mei înregistrau totul şi pulsul îmi bătea cu putere în tâmple. Era ceva pe spatele uneia dintre bănci, ceva care părea a fi un chip, smuls şi aruncat acolo ca unul dintre ceasurile din tabloul lui Salvador Dali. Nu îmi închipuisem că pielea poate fi supusă la aşa ceva, că poţi să cureţi o întreagă faţă ca pe cauciuc. Chiar şi în ziua de azi încă mai văd faţa aceea apărându-mi în faţa ochilor în somn.

E cât se poate de simplu. Dacă laşi asemenea lucruri să îţi pătrundă în minte, ori începi să ridici nişte bariere ca să le ţii departe, ori o iei razna. Cum stăteam aşa acolo, am simţit cum încep să îmi curgă lacrimile. Mi-am şters ochii cu mâneca şi am aşteptat câteva clipe, examinând lanterna şi făcând să se scurgă greu câteva minute în care m-am prefăcut că netezesc cauciucul de pe mâner. Nu mai plânsesem de ani buni şi era

un sentiment ciudat, pentru că nu era violent şi nu mă îneca, era blând. Era mai degrabă ca şi cum ar fi trăit în mine un bazin cu apă care se umpluse până la refuz şi acum conţinutul se revărsa în afara ochilor mei. Am stins lanterna şi am stat acolo în întuneric, înghiţind cu greutate şi continuând să număr ca să îmi pot ţine firea. Când am ajuns la două sute douăzeci m-am oprit, dându-mi seama că nu avea niciun sens. M-am întors şi am mers şchiopătând înapoi la sala de mese. Dumnezeu ştie de ce m-am întors acolo, poate pentru că era Blake acolo, poate că un Blake mort era mai bine decât să nu fie nimeni cu mine.

– Nu ştiu ce să fac pentru tine, amice, am spus, stând în picioare acolo, în întuneric, holbându-mă la trupul lui tăcut, şi dintr-odată nu mi-a mai fost teamă. Depăşisem momentul, ştiam că aveam să mor. Îmi pare rău.

Apoi, pentru că îmi venea din nou să plâng, m-am dus în bucătărie şi am scos sertarul cu tacâmuri, cu cuţitele şi sucitorul. Am aşezat cleştele gură-de-lup într-un colţ şi am târât câteva lucruri în jurul meu, ca un fel de barieră – o masă, un coş de gunoi cu pedală –, după care m-am aşezat jos şi am aşteptat.

Chiar nu ştiam ce aşteptam. Să vină dimineaţa? Nu, nu aşteptam dimineaţa, trecusem deja de acel punct, aşteptam să mor.

13

Am auzit ceva puţin după miezul nopţii. Când s-a întâmplat asta, priveam stelele mişcându-se pe fereastră şi ascultam valurile pe ţărm de vreo patru ore, meditând la toate credinţele, crezurile şi vieţile pe care le luasem în derâdere de-a lungul anilor.

Apoi s-a întâmplat: un declic sau un târşâit care venea din sala de mese, aflată la dreapta. M-am ridicat rapid în picioare, trezindu-mă din reverie şi cuţitul aproape că mi-a alunecat printre degete, dar am reuşit să îl prind, cu mâinile asudate. Am înşfăcat cleştele, am dat la o parte coşul de gunoi şi m-am îndreptat în tăcere spre uşă, cu inima bătându-mi nebuneşte. Mi-am lipit urechea de uşă cu grijă, să nu fac vreun zgomot. Mi l-am imaginat pe Blake, stând drept în scaun, cu ochii mari şi mâinile aşezate pe masă. Mi-am imaginat un animal lângă el, ridicându-se în sala de mese aproape până la tavan şi dând din labe pe podea şi am simţit cum mă trec transpiraţiile. Apoi am auzit un alt zgomot, ca şi cum cineva ar fi împins înapoi un scaun. „OK, OK, mi-am zis, nu e nimic, totul va merge şnur." Blake era mort şi probabil că zgomotul provenea doar de la un porc. Probabil că era doar un porc dincolo.

„Mda, numai că... ai închis uşa aia nenorocită..."

Am scuturat din cap de parcă mi s-ar fi lipit ceva de păr, am tras aer în piept şi am păşit în sala de mese cu cleştele ridicat în mână.

– *Hai, Malachi, vino să îţi dau la moacă, luate-ar naiba!* am urlat gata de bătaie. *Vino odată să te omor!* i-am dat înainte, după care m-am oprit. Uşa glisantă era uşor deschisă, iar dincolo de ea iarba de pe pajişte devenise argintie în lumina lunii. Blake se afla tot la locul lui, nemişcat în întuneric, dar acum ceva înalt şi cocoşat se apleca deasupra lui, cu spatele întors la mine. Purta o haină bărbătească veche şi murdară şi cizme grele, şi când s-a ridicat de pe rămăşiţele însângerate ale lui Blake, am văzut că de sub haină ieşea o coadă. Nu mi-a luat mult să mă gândesc că se hrănea şi că îi întrerupsesem masa. A dispărut imediat, sărind spre uşă şi strecurându-se în noapte.

Am rămas paralizat, cu gura deschisă preţ de câteva minute, cu mâinile deasupra capului, fără să respir sau să mă mişc, fără să clipesc, holbându-mă la acel punct din întuneric unde dispăruse. Nu era Malachi. Nu era Malachi cu o coadă detaşabilă. Era prea înalt şi prea musculos. Am simţit că îmi explodează pieptul şi am dat afară tot aerul în acelaşi timp, coborând cleştele şi luând-o la goană după bestie.

În capătul potecii care urca pe stânca de deasupra satului m-am oprit şi am examinat pădurea. Dacă nu greşeam prea tare, urmărirea asta avea să mă ducă înapoi spre defileu şi chiar înainte de a vedea forma aceea îndepărtându-se de mine pe cărare, deplasându-se rapid printre copaci înspre terasă, am ştiut că noaptea avea să se încheie înapoi la mină. Dacă aş fi avut vreo brumă de simţ practic, aş fi făcut mai bine să o iau în direcţia opusă şi să mă închid în sala de mese. Lexie sau proprietarul bărcii ar fi dat alarma în cele din urmă. Cu toate astea, simţeam ceva însufleţindu-mă. Lexie ar fi zis că era prostie crasă, dar am ales să merg mai departe.

Am sărit peste un bolovan acolo unde poteca şerpuia, coborând câteva picioare, împroşcând pietriş în jur, şi m-am oprit doar cât să îmi recapăt echilibrul. Apoi am continuat să merg pe cărare, cu cleştele lovindu-se de mine dintr-o parte. Creatura era rapidă şi ştia bine drumul. O puteam vedea din când în când cum se mişca, fără să şovăie, de-a lungul cărărilor din pădure, plutind asemenea unei stafii. M-am repezit după ea, făcând o grămadă de zgomot, frângând câteva crengi sub picioare de-a lungul potecii. O ajungeam rapid din urmă. Am trecut de gargui şi dintr-odată, ca şi cum mi-ar fi luminat drumul subit o rază a lunii, am ieşit în defileu, oprindu-mă la marginea stâncii.

Am stat puţin acolo, respirând cu greutate, în timp ce scrutam stânca, gândindu-mă că îi pierdusem urma, dar apoi am văzut-o, am observat o mişcare. Era o pată estompată în josul stâncii, de parcă ar fi făcut parte din ea, o bucată de rocă mai deschisă la culoare decât restul, care cobora în defileu.

– *Nenorocitule!* am urlat lipindu-mi cleştele de gât, astfel încât îi puteam simţi fălcile în jurul lui, cu mânerele ieşind în afară asemenea unor aripi osoase. Nu aveam de gând să pierd timpul coborând prin albia secată, aveam să o iau pieptiş. Am întors spatele fundalului şi m-am lăsat în genunchi, aruncându-mi picioarele invers în întuneric, peste buza stâncii. M-am oprit preţ de o clipă cu ochii privind în sus, gândindu-mă că aveam să mă las să cad şi simţind adrenalina amorţindu-mi degetele.

„Fă-o odată“, mi-am zis, căzând în întuneric, în momentele mai fericite târându-mă ca un păianjen şi în cele mai rele lovindu-mă şi alunecând parcă kilometri întregi în timp ce tricoul mi se ridicase până la piept, iar pietrele şi arbuştii îmi juleau coapsele şi stomacul. Eram zdrelit bine de tot şi îmi curgea deja o grămadă de sânge când am ajuns în fundul defileului, dar nu m-am oprit. M-am ridicat şi am început să fug prin defileu cu privirea fixată pe forma nedefinită din faţa mea,

evitând butoaiele şi punându-mi picioarele în mişcare pe solul plin de chimicale. Inima îmi bătea mai să iasă din piept, şi gâtul mi se transformase în carne vie, în timp ce limba mi se umflase în gură. Cu toate astea, mai degrabă aş fi picat mort atunci şi acolo decât să mă opresc din urmărire. Şi aşa am continuat să alerg, neavând drept tovarăş decât lumina lunii.

Mi s-a părut că alergam de o veşnicie când am ajuns în sfârşit în cealaltă parte a defileului şi m-am năpustit asupra pantei ca o şopârlă, cu braţele şi picioarele acţionând ca nişte pistoane, folosindu-mă de interiorul gambelor deja zdrelite ca să mă trag în sus, pierzându-mi punctele de sprijin la fiecare metru şi alunecând înapoi, agăţându-mă de arbuşti şi de iarba neagră ca să reuşesc să avansez. Când am ajuns sus, mi-am permis să mă opresc câteva clipe să mă odihnesc, zăcând pe spate, suflând greu, plin de transpiraţie şi numărând până la şaizeci riguros ca un metronom. Eram plin de sânge, dar aveam mintea limpede şi eram cât se poate de raţional. Cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă, şi la şaizeci m-am şi ridicat, târşâindu-mi puţin picioarele la început, cât eram încă aproape de sol, cu braţele bălăngănindu-mi-se, dar încet-încet am început să capăt viteză pe măsură ce mă ridicam. Am intrat pe poartă, văzând în continuare acea străfulgerare printre copacii întunecaţi din faţa mea, ceea ce mi-a dovedit că nu îi pierdusem urma. Simţeam cum aerul şi copacii treceau pe lângă faţa mea, în timp ce îmi forţam braţele să se mişte.

– Mişcaţi-vă, lua-v-ar naiba! strigam către picioare. Continuaţi să mergeţi!

Apoi, dintr-odată, am ajuns acolo, în luminişul de lângă casă, tocmai la timp să văd bestia dispărând după colţ şi să aud uşa trântindu-se şi nişte zăvoare trase pe dinăuntru.

Mi-am lăsat capul să cadă şi mi-am aşezat mâinile pe coapse, scuturând din cap şi scuipând pe jos, în timp ce aşteptam să mi se mai rărească bătăile inimii şi să îşi revină plămânii. Nu mai

conta acum, nu mai era nevoie să alerg, pentru că nenorocitul era înăuntru, prizonier în casă. Când am reuşit într-un final să îmi fac picioarele să se oprească din tremurat şi am ridicat capul, am văzut că fereastra era închisă pe tăcute, în secret parcă, de o siluetă fantomatică aproape, care scosese o mână pe sub perdeaua de dantelă.

– *NU,* am răcnit năpustindu-mă spre casă. *Nu!* am repetat, chinuindu-mă să pun mâna pe fereastră. Era prea târziu însă, aceasta se închisese ermetic. Am sărit înapoi plin de furie, ca într-un fel de dans nebunesc, înălţând cleştele şi lovind cu el fereastra, cu o mişcare de golf perfectă. Geamul s-a spart în formă de stea şi cioburile de sticlă au sărit, lucind, în sufragerie. Mi-am scos repede hanoracul şi, înfăşurându-l în jurul pumnului, am înlăturat şi ce mai rămăsese din geam şi am deschis fereastra. În câteva secunde am pătruns înăuntru, unduindu-mă asemenea unui vierme şi căzând pe un umăr, după care m-am rostogolit pe o parte printre fragmentele de geam spart. M-am ridicat forţat cu o mişcare neîndemânatică de moluscă pe vine, cu ochii strălucitori şi atenţi, scuturându-mi uşor capul dintr-o parte în alta. Eram singur în sufragerie.

Morişca de copil de pe raft se învârtea scârţâind, ca şi cum s-ar fi bucurat să mă vadă. Încet şi pe tăcute, am cules cleştele de pe podea şi m-am îndreptat de spate. În jurul meu, casa se cufundase în tăcere.

M-am dus tiptil la perete şi am aprins lumina, stând apoi în picioare nemişcat, în mijlocul camerei, încercând să mă concentrez asupra aerului din casă şi simţindu-i vibraţiile de-a lungul pielii. Nu se mişca nimic. Nu puteam simţi nicio mişcare şi nici auzi vreun sunet. Mi-am întors capul într-o parte, parcă simţind cum începe să mă mănânce pielea de la atâta concentrare. Mi-am ridicat încet bărbia şi am privit spre tavan. Se mişcase ceva acolo, la doar câteva picioare deasupra capului meu, auzisem un zgomot infim, o scândură scârţâind uşurel.

– Aha, *acolo eşti, aşadar,* dragă... am şoptit, lăţindu-mi gura într-un zâmbet şi expirând.

M-am îndreptat fără vreun zgomot spre scară, ţinând cleştele la îndemână. Noaptea era perfect liniştită. Am văzut cum o pânză de păianjen de pe becul de deasupra capului zboară ca o stafie, ca şi cum ar fi fost curent pe undeva. Am pus mâna pe balustradă şi am început să urc încet, încercând fiecare treaptă. În capul scărilor m-am oprit. Erau trei uşi în faţă, două dintre ele deschise şi a treia, cea din stânga, închisă.

Mi-a venit din nou în minte că aş putea foarte bine să pic într-o capcană şi asta mi-a făcut pielea de găină. Am strâns din dinţi, cedând în faţa acestei slăbiciuni de moment, apoi am avansat în continuare pe hol, oprindu-mă în faţa uşii închise, cu picioarele depărtate, pregătit să înfrunt ceva ce ar fi ieşit de acolo gata să mă rupă în bucăţi.

Am respirat adânc de cinci ori. „Încă mai poţi să o ştergi, amice..." mi-am spus în timp ce ridicam cleştele deasupra capului şi am deschis uşa cu o lovitură de picior. Când s-a deschis, m-a izbit un val de aer stătut şi de întuneric, dar am văzut imediat creatura stând în colţ, lipită de perete, plângând şi făcându-se mică-mică, în timp ce dădea furioasă din picioare. Am văzut de îndată că era o ea, o femeie la vârsta adolescenţei sau cam de douăzeci de ani. Îşi ţinea mâinile pe cap şi scotea un sunet ascuţit de groază.

– Cine naiba eşti? am spus stând cu cleştele pregătit în faţa mea, ca o sabie, gata să îl folosesc dacă s-ar fi mişcat vreun pic în direcţia mea. Respiram atât de greu că trebuia să mă opresc după fiecare cuvânt. Te-am întrebat cine naiba eşti! Cum nu a răspuns, am făcut o fandare lungă, intrând în cameră şi ridicând cleştele de parcă aveam de gând să o atac. Spune-mi ACUM cine eşti! *Cine eşti?*

– Nu, nu face asta, nu! spuse ea făcându-se una cu peretele, ţinându-şi mâinile pavăză, cu chipul plin de lacrimi şi sânge.

Probabil că nu era decât o adolescentă. Avea părul negru, tuns atât de scurt, încât pe alocuri i se vedea scalpul. Avea privirea unui băieţel de treisprezece ani nemâncat, murdar şi dependent de droguri. Oricare ar fi fost şmecheria cu coada, ori scăpase de ea, ori o ascunsese binişor la spate, pentru că tot ce puteam vedea erau vârfurile genunchilor acoperiţi cu cruste de piele albă, întărită.

– Te rog, nu!

– Ridică-te!

– Nu pot!

– Am spus *să te ridici!* am repetat făcând un alt pas mare către ea.

– Nu, spuse ea printre sughiţuri, nu, nu pot să mă ridic.

– Ridică-te sau te lovesc!

A scuturat din cap şi a început să plângă şi mai tare. M-am apropiat de ea, aplecându-mă cu precauţie, cu privirea aţintită asupra mâinilor ei. Avea unghiile roase până la carne şi vârfurile degetelor erau roşii şi iritate. Înainte să poată vedea ce făceam, i-am înşfăcat mâna dreaptă, smucind-o atât de sus şi de brusc că şi-a pierdut echilibrul.

– NU! Nu, nu, te rog, te rog, nu, spuse ea zbătându-se în încercarea de a mă prinde cu mâna stângă, dar eu am lăsat cleştele şi i-am înşfăcat-o şi pe aceea, smucindu-i-o şi apropiindu-i cele două încheieturi.

– *NUUU,* lasă-mă în pace, *te rog, nu!* Dă-mi drumul.

– TACI DIN GURĂ! am urlat izbindu-i mâinile de peretele de deasupra capului. Ei bine, acum o să... am început, dar ea s-a răsucit încercând să mă lovească şi să îşi elibereze mâinile. *Încetează! Încetează* să te zbuciumi atât şi *ridică-te naibii* în picioare!

– Nu pot.

– Fă-o, fă-o odată!

De data asta i-am lovit mâinile mai puternic de perete şi a încetat să se mai zbată. Şi-a ridicat privirea spre mine şi ne-am studiat reciproc cu răsuflarea întretăiată. Avea nişte ochi lăcrimoşi şi înflăcăraţi de culoarea noroiului şi un nas obraznic, în vânt.

– Aşadar, am spus tremurând atât de tare că aproape îmi simţeam dinţii clănţănindu-mi în gură, ai de gând să te ridici?

I-am văzut buzele mişcându-se, dar, cum nu a scos niciun cuvânt, ci doar un murmur, am zgâlţâit-o din nou.

– Ai de gând să te ridici?

– O să... o să mă ridic dacă nu îmi faci rău.

– Nu o să îţi fac rău.

Şi-a coborât privirea, cu trupul tremurând, şi şi-a apropiat picioarele, ţinându-le cât mai aproape unul de celălalt sub ea, apoi şi-a împins capul înainte, astfel încât toată greutatea să se mute spre vârful picioarelor, şi a început să se ridice încet, ţeapănă. I-am înălţat mâinile ridicând-o, lipindu-le de perete şi trăgând-o în sus, arcuindu-mi braţele deasupra capului ei. Era înaltă, cam de un metru optzeci, şi, în timp ce se ridica, mi-am dat seama că o parte din ea, ceva cărnos şi greu, nu se ridica odată cu ea, ci cădea pe podea. Am putut vedea ce era în lumina care venea de pe hol. I-am dat drumul şi am înşfăcat cleştele, îndepărtându-mă ca să o pot vedea mai bine.

– Nu te mişca, am spus, ţinând bine cleştele în mână.

Şi-a cuprins faţa cu mâinile şi a rămas în picioare în mijlocul camerei, cu umerii aplecaţi.

– Nu mă omorî, te rog, nu mă omorî!

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu am de gând să te omor, am spus umezindu-mi buzele. Fă un pas în faţă.

M-a ascultat şi şi-a târşâit picioarele în faţă, abătută, fără să îşi ridice faţa din palme.

– Aşa, atât, opreşte-te. Acum... dă-ţi haina jos.

Şi-a descheiat haina şi a lăsat-o să cadă pe podea. Purta o cămaşă bărbătească ce îi ajungea până la genunchi şi îi lăsa descoperite braţele slăbuţe şi pieptul mic, ca de băiat. Picioarele goale şi musculoase erau vârâte într-o pereche de ghete cu şiret. Am făcut un pas în lateral, dându-i roată şi uitându-mă fix la ceea ce se bălăngănea sub cămaşă, ca şi cum ar fi depozitat-o acolo. Era o excrescenţă obscenă, cărnoasă, cu pielea de pe ea palidă şi pe alocuri destul de galbenă. Îi atârna între picioare până la podea, terminându-se cu o bucată de carne de o formă ciudată, asemenea unei spatule. Mi-am dat seama imediat că nu era nicio păcăleală şi că era coada ei. O venă din vârful cozii pulsa de la efortul pe care îl depusese fugind de mine.

– Te rog, mă imploră ea încercând să o ascundă, te rog, nu te uita!

Am privit-o o bună bucată de vreme, neştiind ce să fac, nici ce să spun, apoi mi-am dat seama că uitasem să respir şi am expirat adânc, dând din cap.

– Dumnezeule, ce naiba se întâmplă aici? am murmurat coborând cleştele.

– Nu ştiu, *nu ştiu. Te rog, lasă-mă să mă aşez. Te rog!*

– Aşază-te, i-am spus arătând cu mâna spre pat.

S-a prăbuşit pe el, trăgând şi haina peste ea, şi a aranjat plapuma atât de repede încât, orice ar fi fost excrescenţa aceea, a dispărut în spatele piciorului ei stâng, făcând-o să se încline uşor într-o parte. M-am holbat la locul unde o ascunsese în timp ce o mie de gânduri mi se învârtejeau prin cap.

Când am ridicat privirea, am văzut că mă privea şi ea, ca şi cum mi-ar fi spus că nu avea ce face, că nu era vina ei.

– Of, Hristoase, am spus simţind cum mi se înmoaie picioarele de oboseală. M-am prăbuşit pe podea frecându-mă la ochi. Ce se întâmplă, cine eşti?

– Angeline, a spus ea, Angeline. Nu am ce să fac.

– Angeline? am spus pe un ton detaşat de parcă mi s-ar fi părut cel mai ciudat nume pe care îl auzisem vreodată. *Angeline?* am repetat încruntându-mă.

Vocea ei era stranie, stinsă, rostea consoanele într-un mod special, ca şi cum nu era obişnuită să vorbească.

– Angeline?

– Da?

– Angeline, eşti surdă?

A dat din cap că nu.

– Nu eşti surdă?

– Nu, te aud bine.

– Şi cam ce naiba ai făcut azi, ei? am spus îngustându-mi ochii şi arătând spre fereastră. Ce i-ai făcut lui Sovereign şi lui Blake? Ce înseamnă toate astea?

– Ce am făcut *eu?* spuse ea lăsându-şi braţele să cadă şi clipind, după care îşi şterse nasul. Nu, nu am fost eu. *Eu* nu am făcut nimic.

– Cineva a făcut asta.

– Tata, spuse ea ştergându-şi în grabă lacrimile de pe obraji, tatăl meu. A înnebunit. Am auzit o explozie şi...

– *Tata?*

– L-am urmărit. A aşteptat până erau în capelă şi apoi a... i-a *închis* înăuntru, spuse ea ştergându-şi nasul cu mâneca. Se pricepe la explozibili. A ştiut dintotdeauna să facă lucrurile să explodeze. Am văzut, am văzut cum s-a întâmplat.

– Şi cine naiba e... Iisuse Hristoase, am spus lăsându-mi mâinile să îmi cadă, nevenindu-mi a crede. Totul se clarifica acum. Ce adevăr deformat mai era şi ăsta! Nu serios, am bombănit, nu serios, Malachi? El e tatăl tău?

– Nu au putut să iasă, spuse ea privindu-mă fix cu o expresie de nepătruns pe faţă şi o atitudine defensivă. Crezi că o să creadă că eu am fost?

PARTEA A DOUA

DUMBARTON

SEPTEMBRIE

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Sper că aţi reuşit să înţelegeţi de ce a trebuit să anulez şedinţa de săptămâna trecută. Se pare că aţi spus cum că nu v-am anunţat cu destul timp înainte ca să nu trebuiască să plătesc şedinţa şi desigur îmi cer scuze pentru asta, dar chiar cred că ar trebui să înţelegeţi, ca un adevărat profesionist, cam cum merg lucrurile pe aici. Sunt atât de... nici nu ştiu cum să mă exprim... atât de *groaznice* că nu am nici cea mai vagă idee când mă voi întoarce la Londra. Astfel poate că veţi înţelege de ce o şedinţă anulată nu este aşa o *tragedie* pentru mine. (Dacă tot am ajuns aici, aşa ca să ştiţi, secretara dumneavoastră nu m-a ajutat deloc în această chestiune, tot sâcâindu-mă. Vreau să spun că, deşi poate părea surprinzător, ştiu că trebuie să vă plătesc. V-am plătit oricum de fiecare dată la timp, nu? În plus, nu vă amintiţi care este principalul motiv pentru care mă aflu aici în Scoţia, şi anume să găsesc un mod în care să îi pot spune totul lui Oakesy, despre slujba mea şi tot restul? V-am spus că am de gând să îl conving să mă ajute cu facturile ori faptul că secretara dumneavoastră a tot răsucit cuţitul în rană spunându-mi că nu am niciun ban nu face decât să mă neliniştească *şi mai mult*.)

Vă amintiţi că mi-aţi spus că, în cazul în care aş fi ajuns la un anume prag de anxietate, o metodă bună de a rezolva problema ar fi să scriu despre asta? Vă amintiţi că mi-aţi spus că asta m-ar linişti? Ei bine, tocmai asta fac acum. Pun totul pe hârtie. Ce-ar fi să considerăm această scrisoare ca un fel de şedinţă? Aşa nu aş mai plăti timp nefolosit şi am fi amândoi fericiţi. Şi am mai făcut ceva, am citit tabelaşul pe care mi l-aţi dat (de fapt, l-am completat cu rigurozitate în fiecare zi), în încercarea de a găsi problema de viaţă/situaţie/relaţie/practică ce a declanşat această anxietate catastrofală. Ei bine, şi ce am aflat? Ca să vezi, surpriză, sursa este acelaşi lucru ca de obicei, ştiţi dumneavoastră cine şi nenorocita lui de slujbă şi incapacitatea lui de a mă lua în serios sau măcar de a *observa* că sunt şi eu pe aici. Dumnezeu ştie cum voi reuşi să îi spun de problema cu banii, mai ales după toate câte i s-au întâmplat *lui*.

Vă amintiţi că v-am spus că am venit aici ca să scrie un articol despre Cuagach Eilean, Insula Porcilor? Ei bine, îmi pot închipui ce faţă aţi făcut deja, pentru că sigur aţi auzit numele ăsta pe la ştiri săptămâna asta. Bănuiesc că deja aţi adunat doi cu doi şi v-aţi prins cam cine a reuşit să se lase prins în toată afacerea asta oribilă, fiind acum în centrul atenţiei. Acum chiar că nu voi reuşi să îl fac să mă asculte sau să îmi satisfacă necesităţile.

Ca să fiu sinceră, a fost absolut oribil de când am venit aici. Am petrecut o grămadă de timp alegându-mi garderoba pentru vacanţa asta, vreau să zic că am fost atentă la detalii. Mi-am cumpărat trei perechi de pantaloni scurţi şi vreau să zic că sunt scurţi, nu glumă. Da, parcă vă aud spunând: „Alex, eşti sigură că vrei să dai o tentă sexuală şi acestei negocieri?" Ei bine, cred că aţi fi foarte mulţumit să ştiţi că faza cu pantalonii scurţi nu a mers. Şi-a petrecut tot timpul cu nasul în calculator şi de-abia m-a băgat în seamă. Şi ceea ce a pus capac la toate astea a fost că m-a lăsat singură în bungalow-ul ăsta oribil, unde conducta de apă trece printr-un strat de turbă şi apa curge maronie, făcând vasul de toaletă să pară murdar. În plus, are şi fereastra asta enormă prin care intră soarele şi

coace totul pe aici de nu poţi nici să respiri. Nu v-aţi putea imagina cum e pe aici nici în cel mai urât vis. Grinzi false, pătrate de carton pictate cu spray contra furnicilor pe la colţuri şi nici picior de om pe aici cale de kilometri întregi.

Ei, şi cam cât credeţi că a fost plecat? O zi? Două? Ha! Mai încercaţi o dată. *Ei bine, trei, trei zile* am stat aici, cu cea mai apropiată casă la kilometri întregi depărtare, neavând nimic de făcut decât să frunzăresc prin extrasele de cont pentru a nu ştiu câta oară şi să mă holbez toată ziua la norii de musculiţe din copaci. Tocmai când chiar începusem să intru în panică şi aproape că terminasem banii pe care mi-i lăsase şi începusem să mă gândesc că nu avea niciun rost să mai stau în Scoţia, pentru că oricum nu avea să vrea să vorbească cu mine, apare dumnealui în prag.

Ei bine, atunci mai că mi-a pus capac. Se bătuse şi era de nerecunoscut. Era pe jumătate paralizat şi plin de sânge şi cineva îi smulsese jumătate din părul de pe cap. A trebuit să fac un mare efort să nu urlu la el. Desigur că l-am aşezat în pat şi mi-am jucat rolul de soţie devotată, dar eram furioasă rău. Ei bine, s-a dovedit că Malachi Dove (pariez că aţi văzut numele *ăsta* prin ziare de câteva ori săptămâna asta), inamicul numărul unu al lui Oakesy de ani buni, e bine sănătos pe Insula Porcilor, iar Oakesy, în stilul lui specific, şi-a dat toată silinţa să îl provoace şi să îl facă să îl înfrunte. Acum, serios, putea să îl omoare.

Mămica zice că e o chestie de diferenţă de clasă. Vă amintiţi că v-am spus că şi-a băgat în cap cum că faptul că sunt cu Oakesy e un fel de rebeliune la adresa ei? Ea spune că, odată ce te măriţi cu cineva care nu e de rangul tău, mai devreme sau mai târziu, problemele vor ieşi la iveală, şi asta garantat. Ei bine, am ajuns într-un punct în care aproape că sunt de acord cu ea. Vreau să zic de ce trebuie să bea atât şi unde îi sunt bunele maniere? (Apropo, cred că de asta eu şi Christophe suntem atât de atraşi unul de celălalt şi, orice aţi spune, nu se poate nega faptul că atracţia există. E o chestiune simplă de viaţă. Ne uităm unul la celălalt şi recunoaştem pe cineva din aceeaşi clasă, şi asta e tot.)

Oakesy s-a făcut bine cam în două săptămâni şi apoi s-a dus iar acolo, a închiriat o barcă să îl ducă. Ei, şi dacă credeam că asta m-a scos din sărite şi m-a făcut să ating nivelul maxim de stres, nici nu ştiam ce *coşmar* era pe cale să înceapă. Era duminică, destul de devreme, când a sunat telefonul. Dormeam. Era ştiţi dumneavoastră cine care mă suna de pe mobil, urlând ca să acopere zgomotul făcut de motorul bărcii, spunându-mi să mă îmbrac, pentru că urma să ieşim când se întorcea. M-am sprijinit de pernă şi m-am uitat la ceas. Era ora patru dimineaţa.

– O să fiu acasă în jumătate de oră, ţipa el. Se auzea cu întreruperi. Nu aşteptase şi el măcar să aibă semnal ca lumea. Îmbracă-te... îmbracă-te repede.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am bombănit cu capul încă greu de somn, pentru numele lui Dumnezeu...

– *Fă ce îţi spun, îmbracă-te!*

Ce mi-a spus în continuare m-a trezit de-a binelea din somn şi m-am ridicat în şezut dintr-odată, gândindu-mă la Malachi Dove şi la toate coşmarurile mele.

– *Oakesy?* am spus ridicând privirea spre fereastră şi perdele şi gândindu-mă la pădurea tăcută care mă înconjura şi la lunga alee privată cu rododendroni. Care e problema, ce se întâmplă?

– Aşteaptă-mă la uşa de la intrare, nu îmi ia mult. Şi, Lex, nu te gândi la vreo prostie, dar poate ar fi o idee bună să...

– Da? Poate ar fi o idee bună să *ce?*

– Să închizi toate uşile şi ferestrele.

– Poftim? *Ce vrei să spui cu asta*, Oakesy? am spus, dar nu am mai auzit decât bruiaje pe linie. *Oakesy?* am repetat, dar el nu mai era la telefon, mă lăsase stând în întuneric, cu mâna strângând receptorul şi privind fix afară pe fereastră.

Ştiţi cât de calmă sunt şi cât de greu mă impresionează ceva, nu-i aşa? Cu toate acestea, telefonul acela de douăzeci de secunde m-a speriat, m-a făcut să mă simt groaznic de neliniştită de cât de întunecat mi se părea dintr-odată bungalow-ul. M-am dat jos din pat şi m-am dus la bucătărie nesigură pe picioare, punând mâna pe primul cuţit pe care l-am

putut găsi în sertar şi am stat aşa cu el în mână cu vârful în faţă în întuneric. Nu te gândi la prostii, dar închide tot. M-am plimbat prin casă fără să aprind lumina, ţinând cuţitul cu ambele mâini şi verificând fiecare încuietoare cu mâinile tremurânde. Am verificat fereastra rapid, fără să trag complet perdelele, ci doar puţin, căci nu voiam să regăsesc vreo faţă privindu-mă prin geam.

În dormitor am aprins lumina şi m-am îmbrăcat cu spatele la perete, astfel încât să pot vedea fereastra şi uşa. Îmi tremurau mâinile aşa de rău că de-abia am reuşit să mă închei la blugi. Mi-am pus pantofii şi m-am dus în camera de zi, unde m-am aşezat pe un scaun sprijinit de perete, aflat între fereastră şi uşa de la intrare, ţinând în continuare cuţitul bine în mâini. M-am tot gândit la tot pământul acela care mă înconjura, înlănţuind casa. Fiecare sunet se auzea de o sută de ori mai puternic: ciudatul clic-clic al boilerului punându-se în funcţiune în dulapul pentru rufe, o pasăre ţopăind pe acoperişul din ţigle. Când a sunat din nou telefonul, am smuls receptorul din furcă cu inima bătându-mi nebuneşte.

– *Da? Tu eşti?*

– Sunt în faţa uşii, o să deschid eu.

Am auzit cheia răsucindu-se în broască. Uşa s-a deschis şi el a intrat obosit, lăsându-şi rucsacul să cadă pe podea.

– *Ce este?* am spus sărind în sus şi proptindu-mă în faţa lui. Ce se întâmplă? Mă sperii grozav.

El nu a răspuns însă, rămânând acolo plin de sânge, privindu-mă cu ochii injectaţi şi tricoul rupt. Desigur că nu se bărbierise şi avea pielea palidă şi bolnăvicioasă sub stratul de bronz. Au trecut câteva clipe, după care o altă siluetă şi-a târşâit picioarele înăuntru din întuneric, oprindu-se în pragul uşii, clipind şi răsucindu-se. Mi-a luat câteva clipe să îmi dau seama că era vorba de o femeie, pentru că avea părul foarte scurt şi negru şi pe alocuri puteai vedea bucăţi de scalp. Era foarte înaltă, aproape la fel de înaltă ca Oakesy, şi purta o haină groaznică din imitaţie de piele cu cordon şi o fustă de blugi care îi ajungea până la adidaşii ăia la modă, cu luminiţe, ştiţi despre ce vorbesc, numai că la ea luminiţele alea nu clipeau

deloc. Când s-a întors şi m-a văzut, şi-a ridicat mâinile în sus în semn de apărare, ca şi cum aş fi urmat să mă năpustesc asupra ei din întuneric.

– Soţia mea, a spus Oakesy trântind uşa de la intrare şi zăvorând-o, Lex.

Auzind asta, femeia s-a mai liniştit puţin şi şi-a coborât încet braţele, întorcându-şi capul într-o parte şi aruncându-mi o privire precautǎ. Ar fi fost destul de drăguţă dacă părul acela nu ar fi arătat de parcă fusese tăiat cu un foarfece cu lame în zigzag şi dacă şi-ar fi şters expresia aceea ursuză şi supărată de pe faţă. Arăta ca unul dintre adolescenţii ăia albi pe care îi vezi umblând prin centru prin Oban, trăgând clei pe nas, cu pielea lor decolorată şi cearcăne negre sub ochi.

– Ea cine e?

– Angeline, a spus el, ea e Angeline.

– Angeline?

– Angeline Dove.

– Angeline Do... am început, oprindu-mă însă imediat. Nu eram sigură dacă auzisem bine. Angeline *Dove?*

– E fiica lui.

– E adevărat? am spus întorcându-mă spre ea. Oakesy nu a spus niciodată nimic despre vreun copil. Chiar aşa e?

Nu a răspuns, continuând să mă studieze nesigură, ca şi cum ar fi fost gata să o ia la sănătoasa.

– Hei, bună dimineaţa, te-am întrebat ceva, am spus fluturându-mi mâna prin faţa ei.

– E adevărat, a bombănit repede, e adevărat.

– E în regulă, Lex, a spus Oakesy.

– În regulă? am spus întorcându-mi privirea spre el.

– E OK.

– OK?

– Da, chiar e OK.

Am scuturat din cap, ducându-mi degetele la tâmple. Trăisem cu poveştile despre Dove destulă vreme şi cred că îmi poate fi iertată reticenţa, nu?

– Oakesy? am zis mutându-mi privirea de la Angeline la el şi înapoi. Merit să mi se spună ce s-a întâmplat? am

adăugat holbându-mă la haina ei murdară şi ieftină, acoperită cu pete de iarbă, şi apoi la el, care arăta la fel de rău, cu tricoul pătat şi rupt, cu picioarele goale pline de tăieturi în care sângele se coagulase, murdare de praf şi pietriş. De ce se află *ea* aici? Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, Lex, îmi pare rău, trebuie să mergem la poliţie, a spus el pe un ton plin de tristeţe. Nu îl mai auzisem niciodată vorbind aşa.

2

Afară lumea era tăcută, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia. Era încă întuneric, dar lumina rozalie a dimineţii începea să apară la orizont. Stăteam în prag, clipind spre copaci şi ascultând în încercarea de a detecta orice mişcare. Era linişte. Nu era niciun cor de sunete din zori şi nu se auzea nicio aripă bătând printre ramuri. Oakesy s-a oprit preţ de o clipă, după care ne-a grăbit spre mica Fiesta în timp ce picioarele noastre striveau pietrişul, poftindu-ne înăuntru:

– Haideţi, haideţi.

Nu îmi spunea ce se întâmplase. Nu îmi spunea de ce era speriat şi de ce blocase toate uşile de îndată ce am intrat în maşină. A pornit motorul foarte repede şi am şi început să ne hâţânăm pe alee înspre drumul întunecat care ducea în partea de sus a peninsulei. Când am ieşit pe şoseaua de pe coastă, se tot uita la pădure şi la golfuleţele stâncoase pe care le depăşeam de parcă ar fi căutat ceva. La un moment dat, când treceam de o plajă cu pietricele, a redus viteza şi a examinat o barcă ancorată acolo.

– Oakesy, ce se întâmplă?

El însă a dat din cap, ca şi cum s-ar fi concentrat la ceva foarte important. Avea genul de privire pe care o afişa când încerca să ţină în echilibru ceva în vârful unui băţ foarte

subţire. Nu mi-a răspuns. Pe locul din spate, Angeline Dove era la fel de tăcută ca şi el. Stătea aplecată incomod pe-o parte, în timp ce mâinile i se încleştaseră pe scaunul din faţa ei ca şi cum ar fi fost rănită. Mă uitam din când în când la ea în oglinda retrovizoare. Stătea cu nasul lipit de geam şi se uita fix, ferm la Insula Porcilor cu ochii ei de stafie. De fiecare dată când întorceam după vreun colţ şi insula dispărea după cot, ochii îi căpătau o expresie goală, ca şi cum s-ar fi retras în interiorul ei. „E OK, spusese Oakesy. OK." OK? Ei bine, în mod clar nu era ca tatăl ei. Arăta de parcă ar fi crescut într-o temniţă întreaga ei viaţă: avea pielea pământie şi ridată şi, acum, că se lumina de ziuă, puteam vedea că avea şi ceva acnee în jurul colţurilor gurii. Tunsoarea era atât de groaznică, încât pe alocuri avea bucle şi chiar lângă ele bucăţi de scalp vizibil. Dumnezeule, ce dezastru! Mă întrebam oare cine i-o fi fost mamă.

Parcurseserăm vreo cinci kilometri când Oakesy a început să bată darabana pe volan, înghiţind cu zgomot.

– Ce este? am spus privindu-i mâinile. Care e problema?

Înainte însă să reuşesc să termin propoziţia, a scos maşina de pe şosea, trăgând-o pe banda de urgenţă, împroşcând o grămadă de pietriş. A deschis cu putere portiera, a sărit afară din maşină şi s-a îndepărtat, pe jumătate aplecat şi cu mâinile apăsându-i pe stomac. O, Dumnezeule, asta e acum, o să i se facă rău. Am coborât din maşină. Era destul de frig şi linişte şi mi-am simţit răsuflarea rămânând suspendată în aer în timp ce striveam pietrişul sub pantofi traversând banda spre el. M-a auzit venind şi s-a întors. Atunci am văzut că nu îi era rău, ci că *plângea*. Avea faţa umflată şi roşie şi îi curgea nasul.

– N-ar trebui, spuse el cu umerii cocoşaţi, ştergându-şi faţa cu mâneca hanoracului. N-ar trebui, vreau să zic, uită-te la ea. A văzut tot ce s-a întâmplat şi nu plânge.

– Cum adică tot ce s-a întâmplat? *Cum adică?* Cum pot să discut cu tine dacă nu vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

– E numai vina mea, Lex, a spus el ştergându-şi nasul cu dosul mâinii şi scuturând din cap. A respirat adânc de câteva ori, reuşind încet-încet să îşi controleze plânsul. Dacă nu ar

fi aflat din capul locului că mi-au dat voie să vin pe nenorocita aia de insulă... a spus el, inspirând din nou şi îndreptându-se apoi cu ochii roşii. A ridicat o mână în direcţia estuarului care lucea pictat în roz de lumina răsăritului. Sunt oameni morţi acolo, draga mea, a continuat dând din cap trist şi epuizat. Acolo, pe Cuagach, au murit oameni.

Inspirasem ca să pot să-i răspund înainte ca spusele lui să capete sens. Când mi-am dat seama ce spusese, am închis gura şi mi-am întors capul într-o parte, coborându-mi vocea.

– *Morţi?* Asta ai spus, *morţi?*

– Da.

– Cum adică morţi? am întrebată apucându-l de hanorac, undeva de deasupra buricului şi întorcându-l spre mine ca să îl pot privi în ochi. Ai spus că sunt oameni *morţi*. Cum adică morţi? Oakesy? Spune-mi că nu e aşa cum îţi ziceau oamenii ăia de la cârciumă.

– Nu vrei să ştii, Lexie, crede-mă, tu... a bâiguit el închizând ochii şi oftând.

– Nu îmi vorbi de sus, Oakesy. Orice ţi s-a întâmplat acolo, crede-mă că am mai văzut. Nu uita pentru cine lucrez. Spune-mi acum!

Într-un final mi-a spus. S-a aşezat obosit pe pietrişul îngheţat şi, în timp ce Angeline se chiora la noi prin fereastra aburită a maşinii, iar soarele se întindea portocaliu peste orizont, mi-a spus.

Sunt sigură că aveţi senzaţia că ştiţi ce mi-a spus, pentru că asta e peste tot în ziarele de săptămâna asta şi probabil că toată lumea îşi închipuie că ştie exact ce s-a întâmplat, dar credeţi-mă, nu ştiţi nici jumătate din adevăr. Revenea la nesfârşit asupra unor lucruri, ca şi cum mintea i s-ar fi blocat într-un fel de buclă. Vreau să zic, nu aţi văzut niciodată în ziar cum arată o faţă de pe care se ia pielea, nu? Ei bine, Oakesy se tot întorcea la partea asta, arătându-mi cu mâinile cât de mare era şi cum stătea spânzurată de ceva. Nu aţi citit în *Sun* nici cum porcii sfâşiau o adolescentă şi îi cărau laba piciorului cu ei sau cum aceasta încercase să rămână ataşată de oasele piciorului. Nici despre tipul pe care explozia îl aruncase

pe-o parte cu degetul mic de la picior îndreptat spre tavan sau oameni fără cap, cu gâturile ca nişte cioturi roşii şi câteva vertebre ieşind în afară prin carne, jumătate de craniu golit de conţinut de suflul exploziei... şi aş putea continua aşa la infinit...

Pot să aştern toate astea cu calm pe hârtie după câteva zile, dar, oricât de profesionistă aş fi şi oricât din munca lui Christophe aş fi văzut, nu sunt complet insensibilă, să ştiţi. Nici măcar nu îl puteam privi pe Oakesy în timp ce povestea. L-am ascultat cu ochii pironiţi pe firele de iarbă îngheţată de pe marginea benzii de serviciu cu braţele încrucişate, şi o parte din mine ar fi vrut să îi spună să tacă din gură. După ce a terminat, am tăcut vreme îndelungată, simţind cum inima îmi bătea în stomac, apoi m-am întors spre locul unde Insula Porcilor tocmai îşi iţise capul dincolo de promontoriu. Era prea departe ca să poţi vedea ceva, desigur, nu se vedea nici satul, nici capela, era doar silueta aia mare, tăcută, care răpea toată lumina.

– Lex? a spus el punându-mi o mână pe picior. Eşti OK?

– Am văzut diverse lucruri la muncă, ştii? am spus privind la mâna lui.

– Ştiu, a spus el frecându-se la ochi, ştiu.

A urmat apoi o perioadă de tăcere în care ne-am gândit amândoi la insulă. Apoi s-a ridicat şi a căutat în buzunarul de la spate al pantalonilor lui scurţi şi a scos la iveală o bucată de hârtie boţită, pe care mi-a înmânat-o. Am luat-o fără să îmi dezlipesc ochii de pe faţa lui.

– Ei bine, ce e asta? am spus.

Nu a răspuns şi şi-a îndesat mâinile în buzunare, privind spre mare, ca şi cum mi-ar fi înmânat una dintre fotografiile acelea groaznice de detectiv particular care l-ar fi înfăţişat alături de o altă femeie. Am despăturit hârtia cu o mână nesigură, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte.

– Este contractul de închiriere al bungalow-ului.

– Da, a spus plecându-şi fruntea şi scărpinându-se zdravăn în creştetul capului aşa cum face mereu când ştie că a greşit cu ceva. Preţ de o clipă am crezut că avea să înceapă

din nou să plângă. L-am găsit în casa lui Dove, a spus cu o voce profundă. M-am dus cu ea să își facă bagajul și l-am găsit. Nu ţi-am spus, dar dispăruse din rucsacul meu după ce m-a lovit cu toporul. Ştii ce înseamnă asta, a spus el după o pauză.

Simţeam cum mi se accelerează pulsul. O, da, ştiam ce însemna. Acum *totul* avea sens. De ce mă sunase și îmi spusese să închid uşile şi de ce era atât de neliniştit.

– Dumnezeule, am spus cu o voce slabă, simţind cum mi se taie picioarele. A ştiut unde eram în tot acest timp?

– Îmi pare rău...

– În tot acest timp, am spus privind de-a lungul şoselei pustii în direcţia bungaloului. Eram speriată rău. Tot îmi imaginam pădurea care înconjura bungalow-ul, gândindu-mă cât de aproape fusesem de sfârşit. Poate că stătuse pe acolo urmărindu-mă. Poate că era acolo *chiar acum*. Lucrurile mele, Oakesy, mi-am lăsat toate lucrurile în casă.

– Da, a spus el ridicându-se în picioare şi aşezându-şi o mână pe spatele meu. Se va ocupa poliţia de asta.

Deşi erau doar câţiva metri până la maşină, mi s-au părut a fi kilometri întregi. Mi-am ţinut spatele drept, necedând impulsului de a mă întoarce. Ştiam că, dacă m-aş fi întors, toţi munţii şi norii s-ar fi încruntat spre mine, examinându-mi spatele. În timp ce Oakesy punea mâna pe portiera şoferului, s-a oprit şi s-a întors brusc de parcă cineva l-ar fi strigat pe nume. S-a holbat la munţi, la copacii verde-închis, aproape negri, de pe pantele superioare.

– *Ce e?* Ce-ai auzit?

– Nimic, a spus el scuturându-se de un fior lung şi violent, ca şi cum ar fi încercat să îşi scuture ceva din spinare. A aruncat o privire spre Insula Porcilor, apoi s-a urcat în maşină, a închis portiera şi s-a aplecat spre mine să o închidă şi pe-a mea.

– Haide, să mergem, a spus el.

3

Nu ştiu dacă este un moment potrivit să scot ceva în evidenţă, dar probabil că deja aţi ghicit. Comentariile dumneavoastră despre Christophe m-au rănit.

– Lexie, chiar ar fi atât de dificil să accepţi faptul că domnul Radnor nu îşi doreşte altceva în afara unei relaţii profesionale cu tine?

Vă amintiţi, asta aţi spus. Ei bine, m-am tot gândit la asta, iar ieri mi-am amintit de un incident despre care ar fi trebuit să vă povestesc. Este ceva care *dovedeşte dincolo de orice îndoială* că relaţia dintre mine şi Christophe e mai complicată decât aţi putea *dumneavoastră* să vă închipuiţi.

Într-o dimineaţă, la vreo lună după ce mă angajasem la clinică, el a venit la serviciu devreme. Aşa îi era obiceiul. Era apretat tot şi mirosea a loţiune după ras, cu *Telegraph* sub braţ. De obicei ridica mâna în semn de salut în timp ce trecea pe lângă biroul meu, dar în acea zi, poate pentru că nu era nimeni pe-acolo, s-a oprit şi m-a privit curios.

– Bună dimineaţa! a spus el, ca şi cum nu m-ar fi văzut înainte şi ar fi fost impresionat de ceea ce vedea.

Purtam o bluză albă frumos călcată, cu guler marinăresc, şi o fustă neagră, destul de drăguţă, până la jumătatea coapsei. Dar domnul Radnor e prea gentleman ca să se uite

la picioarele mele, aşa că s-a prefăcut că admiră vaza cu *ranunculus* galben proaspăt pe care o aşezasem pe blatul biroului.

– Toate astea arată foarte bine, a spus el privind podeaua lucitoare, revistele frumos rânduite şi monitorul cu plasmă curăţat cu grijă. Da, a repetat el, totul arată foarte bine.

Ei bine, apoi s-a urcat în lift şi aici dialogul nostru s-a încheiat. Nu a fost nimic special, doar ceva scurt şi politicos. Eu însă nu-s proastă, mi-am dat seama prea bine ce îmi comunica. Luând în considerare ce cuvinte folosise, „totul arată foarte bine“ (spus de două ori), înţelesesem despre ce era vorba. Începând din acea zi, am continuat să ţin recepţia lună, folosind odorizant şi măturând podeaua de fiecare dată când intra un pacient şi aducea înăuntru frunze şi mizerie de pe stradă. În fiecare zi, Christophe intra plutind. Indiferent de cât de târziu venea sau cât de stresat era, îşi găsea întotdeauna timp pentru a comenta cât de bine arăta totul şi în fiecare zi mă străduiam şi mai mult, anticipând lucrurile şi încercând să fac ce i-ar plăcea.

Cred că v-am spus, şi dumneavoastră probabil că ştiaţi deja asta, despre toată munca asta pe care a făcut-o *pro bono,* despre lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru oameni din lumea întreagă care nu îşi puteau permite operaţiile. Ei bine, am păstrat o grămadă de tăieturi din ziare, interviuri şi fotografii cu el şi cu oamenii pe care i-a ajutat, şi dintr-odată mi-am dat seama ce frumos ar fi să le pun în ramă. Am găsit pe cineva în Tottenham Court Road care mi le-a înrămat destul de ieftin şi două săptămâni mai târziu m-am dus mai devreme la muncă şi am petrecut o oră agăţându-le la recepţie până când totul arăta perfect. Apoi am lustruit tot, am măturat, mi-am îndreptat bluza şi m-am aşezat dreaptă în scaun, aşteptându-l să vină.

A întârziat câteva minute şi a intrat scuturându-şi umbrela şi proptind-o în colţ.

– Bună dimineaţă, Alex!

– Bună dimineața, domnule Radnor! am spus, cu un zâmbet şi mai larg. De-abia puteam sta locului de cât de emoţionată eram. Ce vreme nenorocită!

– E oribilă, a încuviinţat el ridicând privirea. Când a văzut toate fotografiile aranjate pe perete în spatele meu, am observat cum i se schimbă expresia feţei. S-a oprit puţin, apoi a avansat încet, cu un zâmbet ezitant pe faţă.

– Sunt drăguţe, a spus el pe un ton nesigur. S-a oprit la biroul lui şi şi-a descheiat haina de ploaie, părând că se gândeşte la ceva. Poate că nu sunt potrivite *pe de-a-ntregul* la recepţie? a continuat el. Poate că sunt puţin prea... ăăă... fiţoase, ce zici?

– Aveţi o grămadă de lucruri de care puteţi fi mândru, domnule Radnor, am răspuns şi orice urmă de zâmbet mi-a dispărut de pe faţă.

– Ştii ce, nu crezi că ar arăta mai bine la mine în birou? a spus el pe un ton blând.

– În biroul dumneavoastră? am întrebat şi imediat mi-am dat seama, bineînţeles. Nu era supărat sau furios, pur şi simplu era modest. Ei, cam ăsta e el. Da, în biroul dumneavoastră, le voi aşeza acolo, am spus ridicându-mă de după birou foarte dreaptă şi mândră, după care m-am întors şi am început să le dau jos şi să le aşez una peste alta pe birou. Vi le aduc eu.

– O, nu, nu, nu, nu e nevoie.

– Niciunul dintre angajaţi nu va ajunge aici în următoarea jumătate de oră şi pot să încui uşa.

– Nu este nevoie.

– Dar *mi-ar plăcea* să fac asta.

M-am ridicat pe vârfuri ca să ajung la pozele de sus şi aici mă cam învinuiesc, pentru că nu m-am gândit nicio clipă la cum ar fi putut reacţiona văzând cum mi se ridică fusta şi cum mi se vede partea de sus a picioarelor în dresul negre. După ce am dat jos şi ultima fotografie şi m-am întors spre el, expresia i se înăsprise şi era roşu la faţă.

– Să mergem atunci, a spus culegând cam jumătate din fotografii. Chem eu liftul.

Nu mai fusesem niciodată în biroul lui, pentru că dragonul acela de secretară îl păzeşte ca un cerber. Ei bine, era absolut *delicios,* cu pereţi căptuşiţi cu panouri din lemn de stejar şi perdele elegante şi cu o panoramă minunată asupra acoperişurilor din Harley Street pe care bătea ploaia. Puteai chiar să vezi vârful câtorva dintre copacii din Regent's Park.

– O, e *minunat,* e pur şi simplu minunat aici sus, exact aşa cum îmi închipuiam! am spus oprindu-mă şi oftând în timp ce priveam în jur.

– Mulţumesc, a spus el dându-şi jos haina de ploaie şi agăţând-o în cuierul pentru pălării din spatele uşii. Poţi să le aşezi pe locul de la fereastră, o să mă ocup mai târziu de ele.

Am dus pozele la fereastră, pe canapeluţa de acolo, cu pernele ei de mătase de culoarea piersicii prăfuite, şi le-am aşezat într-o grămadă ordonată. Apoi m-am plimbat pe-acolo câteva clipe, lângă fereastră, unde pătrundea soarele, ca să îmi fie vizibile şuviţele din păr. Christophe s-a aşezat la birou şi a dat drumul la calculator.

– Mai era ceva? a spus.

Am zâmbit, întinzându-mă până în vârful picioarelor o dată sau de două ori, cu umerii ridicaţi, plină de entuziasm. Parcă am fi jucat un joc secret.

– Îmi cer scuze, am spus.

– Mai era ceva, a spus el cu un zâmbet puţin crispat.

– Secretara dumneavoastră are o slujbă grozavă, e genul de slujbă care mi-ar plăcea la nebunie, am spus.

El a dat din cap, s-a uitat la uşă şi apoi la ecranul calculatorului şi şi-a frecat puţin cu degetul buza de sus, oarecum nervos.

– Nu vă faceţi griji, am spus, pentru că ştiu că aşa stă treaba cu bărbaţii şi sexul, îi copleşeşte ca un val.

A avut nevoie de timp să coboare din nou pe pământ.

– Plec. Vă rog să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva. Ies la 5.

M-am oprit la uşă şi m-am întors să îi fac cu mâna în semn de rămas-bun, dar era ocupat la calculator, derulându-şi programul pe ziua în curs, ca un profesionist ce era, aşa că

m-am întors la biroul meu şi mi-am petrecut toată ziua însufleţită de acel sentiment pe care îl ai atunci când ştii că ai întâlnit pe cineva care îţi va schimba viaţa.

Nu v-am spus asta până acum din respect pentru domnul Radnor, pentru că zvonurile se răspândesc foarte repede în lumea medicală, nu-i aşa? Or, pentru Dumnezeu, nu îi este deloc uşor unui bărbat de vârsta lui să se lupte cu sentimentele lui. Cu toate astea, să nu credeţi că nu am luat în seamă ce aţi spus. De fapt, când aţi spus „relaţie profesională", cred că aţi fost mai aproape de adevăr decât credeaţi, pentru că în ultimele zile a devenit cât se poate de clar pentru mine că ceea ce îi trebuie lui Christophe este o *scuză* ca să aibă o relaţie profesională mai strânsă cu mine. Are nevoie de puţin spaţiu ca să se relaxeze când e în preajma mea, astfel încât să înceapă să se dezvolte chestia asta dintre noi. Ce ironic că nu mi-am dat seama de nimic din toate astea până în dimineaţa aceea oribilă când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Oakesy şi Angeline Dove!

4

Uneori te surprinzi pe tine însuţi. Când am plecat de pe banda de urgenţă tremuram din cauza şocului, dar apoi am coborât geamul şi am scos capul afară, simţind aerul rece intrându-mi în nas şi în plămâni, şi m-am gândit la un singur lucru. *M-am gândit la Christophe.* M-am gândit la lucrurile pe care le-a îndurat, la tragediile umane, pericolele şi zonele afectate de dezastre şi la toate condiţiile groaznice pe care trebuise să le suporte (fără *să plângă vreodată* aşa, ca idee). Soarele era sus pe cer, încălzindu-mi faţa şi dintr-odată m-am simţit foarte aproape de el. Am avut sentimentul ciudat că ceea ce se întâmplase pe Cuagach avea să ne unească într-un fel şi, când am ajuns la Oban, nu mai tremuram deloc, ba dimpotrivă, eram chiar plină de entuziasm. Mă aflasem în mijlocul unor evenimente extrem de importante şi nimeni de la clinică nu avea să poată ignora asta pentru foarte multă vreme.

Orăşelul de coastă era perfect tăcut. În afara feribotului de dimineaţă care ducea la Mull şi care se afla în port, luminat ca un pom de Crăciun, singurele urme de viaţă erau rămăşiţele băutelor din noaptea trecută: ambalaje de la chipsuri măturate de vânt pe strada pavată, un pescăruş care trăgea de un *kebap* pe jumătate mâncat, aruncat în şanţ. Oakesy a parcat pe o alee laterală şi am coborât cu toţii din

maşină, cu feţele ca de piatră, cu urme vizibile de şoc în soarele de dimineaţă. Lui Angeline i-a luat ceva mai mult să iasă din maşină, chinuindu-se puţin. Cred că atunci mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu ea.

Probabil că înainte mă gândisem că se rănise pe insulă şi că de aceea stătea aşezată atât de ciudat. E uimitor că, în ciuda experienţei mele la clinică, nu m-am gândit prea mult la asta. Acum însă, în timp ce ne îndreptam spre sediul poliţiei, am analizat-o cu coada ochiului şi m-a izbit gândul că ceva nu era deloc în regulă cu ea. Şchiopăta puţin, mergând puţin aplecată, ca şi cum piciorul drept ar fi fost mai scurt decât stângul şi o dată sau de două ori şi-a ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut să se prindă de ceva ca să îşi recapete echilibrul, în timp ce poala hainei i se legăna. Ţinea pasul cu noi, dar, de fiecare dată când încetineam şi încercam să o privesc de la spate, mergea şi ea mai încet şi nu puteam să văd nimic. Chiar şi aşa, aveam impresia că avea o chestie masivă, ciudată la spate. Dacă te uitai la ea, părea ca şi cum ar purta o geantă la spate, sub haină.

Secţia de poliţie era într-o clădire de cărămidă întunecată pe strada principală şi, în timp ce aşteptam la recepţie să vină cineva, ea a stat cu spatele la perete şi braţele în jurul ei, în timp ce privirea i se mişca dintr-o parte în alta ca şi cum se aştepta să se năpustească cineva asupra ei. Bărbatul din spatele paravanului de sticlă a fost foarte de treabă până i-a spus Oakesy de ce veniserăm. Apoi zâmbetul i-a îngheţat pe buze şi orice urmă de amabilitate i-a dispărut. Şi-a plimbat privirea între mine, Oakesy şi Angeline, ca şi cum ar fi fost sigur că voiam să îl tragem în piept.

– Aşteptaţi aici, a bombănit şi a dispărut pentru o vreme. Când s-a întors, ne-a condus pe o uşă, fără să ne privească în ochi, apoi de-a lungul unui hol până la un birou. Era o cameră mică, neaerisită, din fundul clădirii, plină cu dulapuri cu dosare şi căni ciobite pe masă.

– Aşteptaţi aici, ne-a spus aprinzând lumina. Detectivul Struthers a fost chemat la un caz, dar se întoarce să vorbească cu dumneavoastră. O să fac rost de nişte cafea.

Am stat în birou în aşteptarea cafelei, fără să scoatem o vorbă. Oakesy a stat tot timpul aplecat, inspectându-şi picioarele şi trecându-şi degetele peste tăieturile lungi care prinseseră deja coajă. Am continuat să o privesc pe Angeline, care nu putea sta locului de nervozitate. Înghiţea foarte des şi îşi tot ştergea sudoarea de pe frunte cu mâneca hainei. Stătea ciudat jos, pe jumătate pe piciorul drept, cu o mână încleştată pe scaun, ca şi cum ar fi durut-o ceva.

După vreo cinci minute, un bărbat adormit, îmbrăcat într-un costum cam boţit a apărut în pragul uşii.

Ne-am uitat cu toţii la el plini de speranţă, dar nu a spus nimic, ci a rămas doar acolo, studiindu-ne pe toţi. Era tânăr, probabil vreo douăzeci şi nouă de ani, şi era puţin cam gras (ce spune lumea despre ăştia din Glasgow, cum că ar avea o durată de viaţă mai scăzută decât etiopienii sau ceva de genul ăsta). Avea părul tuns la baza gâtului, cu ţepi în faţă, cu vârfurile decolorate şi vopsite în galben.

– Sunt detectivul Callum Struthers, a spus după o vreme. Sergentul de serviciu de la recepţie mi-a spus povestea voastră şi mă întreb dacă... e adevărată, a continuat el plimbându-şi privirea de la unul la altul.

– E adevărată.

– Aţi fost acolo, pe Cuagach, toţi trei?

– Doar eu şi ea, a spus Oakesy făcând semn din cap spre Angeline.

– Şi ce o să îmi spuneţi, că aţi văzut diavolul de pe Cuagach, o bestie urât mirositoare, care se târa prin pădure?

Am simţit cum Angeline se crispează lângă mine. Şi-a coborât privirea şi a început să se scarpine cu nădejde în cap, prin părul ei masacrat. Pieptul i se ridica şi i se lăsa, iar gura i se mişca fără a scoate vreun sunet: bombănea ceva ca pentru ea, ca şi cum ar fi încercat să se convingă să nu se ridice şi să o ia la sănătoasa. Oakesy s-a întors spre Struthers cu privirea aceea grea, cu ochii roşii, pe care o are atunci când e mânios.

– Sunteţi sigur că sergentul de la recepţie v-a spus ce s-a întâmplat?

– Da, dar, ca să fiu sincer, nu aud povestea asta acum pentru prima oară, a spus el coborându-şi privirea şi dând din cap. Oamenilor le place o mică păcăleală când vine vorba de Cuagach. Rămăşiţe umane aduse de reflux pe peninsula Craignish? Oare drept cine ne iau?

– Nu mai rostiţi cuvântul acela.

– Ce cuvânt?

– Păcăleală.

Ups, m-am gândit, iar o să se ia la harţă. Struthers însă a părut puţin descumpănit şi a intrat, aşezându-se şi examinându-l atent pe Oakesy pentru o vreme.

– Dispeceratul nostru din Govan a trimis un băiat să dea o fugă pe Cuagach să tragă un picuţ cu ochiul la ce se întâmplă pe-acolo. Probabil că au trimis pe cineva de la Lochgilphead şi se poate să fi închiriat ceva pe-acolo, nu ştiu, a spus uitându-se pe o hartă mare de pe perete, poate din Ardfern sau pe-acolo, pentru că nu o să primim ordin de la Clyde să ne mişcăm până... până nu ştim ce se întâmplă. Aşa că... a spus el trăgând aer în piept printre dinţi şi consultându-şi nesigur ceasul, ar lua cam... cam... două ore până să aflăm cum stau lucrurile acolo.

– Nu e nicio păcăleală aici, vi se pare că suntem adolescenţi?

Pentru câteva clipe, Struthers nu a scos o vorbă. După aceea a deschis un dulap cu dosare şi a scos unul, închizându-l apoi cu zgomot.

– Uite ce e, de ce nu facem noi lucrurile ca la carte? Hai să vă iau declaraţiile ca să fie totul clar.

Oakesy s-a dus primul, ieşind din cameră cu Struthers, ţeapăn ca un lemn, încercând încă să îşi controleze mânia. Mie şi lui Angeline ne-au lăsat nişte cafea oribilă în nişte ceşcuţe de polistiren, pe care o adusese sergentul de la recepţie.

Nu am vorbit. Ea stătea în partea opusă mie, chircită şi deloc comunicativă. Se oprise din scărpinat şi îşi ţinea mâinile între genunchi. Faţa ei micuţă şi posomorâtă era lăsată în jos, dar, din când în când, ridica privirea spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară cineva în fugă pe uşă. Mi-am odihnit

capul în palme, astfel încât nu ar fi putut observa că o studiam pe furiş. Era într-o poziţie aplecată, ciudată, de parcă ar fi stat pe o pernă mare sau cam aşa ceva. M-am gândit la modul în care reacţionase la cuvintele lui Struthers şi dintr-odată inima a început să îmi bată cu putere şi palmele să îmi transpire. Mi-a venit în cap ceva incredibil, ceva straniu şi greu de crezut, legat de masa aceea pe care părea că o cară sub haină. „De ce nu îşi scoate haina aia? Cred că se coace în ea..."

Clipul video.

O coadă umană pare ceva de domeniul fantasticului, nu? Un doctor însă ştie că de fapt în fiecare an se nasc *sute* de copii cu cozi, numai că la majoritatea acestea dispar în primele câteva ore. E vorba de vestigiul de coadă din zona coccisului. Văzusem un articol despre acest subiect într-una dintre revistele de la clinică. Există mai multe tipuri de cozi umane, unele sunt hemangioame[1], altele ţin de *spina bifida*[2]. M-am uitat la ea cu un zâmbet lipit pe faţă în timp ce rumegam în minte toate informaţiile astea ştiinţifice. Erau şi poze în articol. Una dintre ele înfăţişa un băieţel din India cu un tub lung de grăsime acoperită de piele atârnându-i de coloana vertebrală. Ce termen folosiseră? *Occulta? Spina bifida occulta*[3]*?* Însă coada lui era micuţă în comparaţie cu asta, cam de mărimea unui viermişor. Dar dacă ar fi vorba de o coadă la fel de lungă precum cea din clipul video? Apoi mi-a apărut în faţa ochilor chipul lui Christophe şi, cu ideile astea învălmăşindu-mi-se prin cap, mi-am mai dat seama de ceva. Nişte lucruri s-au clarificat şi mai că mi-a venit să zâmbesc. S-ar putea ca până la urmă din toată treaba asta urâtă să iasă şi ceva bun. Oakesy avea un material tare bun, mult mai bun decât o relatare despre Centrul pentru un Trai Pozitiv.

---

[1] Tumori vasculare de natură benignă, ce apar încă din primele zile de viaţă şi involuează până la vârsta de 10 ani (n. tr.)

[2] Defect congenital care implică dezvoltarea incompletă a tubului neural sau a oaselor care îl acoperă (n. tr.)

[3] O tulburare de închidere a arcului vertebral, ca semn principal, fără protruzia conţinutului intraspinal la suprafaţă, cu părţi moi de acoperire, de obicei normal (n. tr.)

Chestia asta avea să fie material de prima pagină şi avea să însemne sfârşitul problemelor noastre financiare. Angeline avea să îi spună lui Oakesy tot ce voia să ştie despre Malachi şi nu stătea în puterea ei să îl ajute doar pe el, căci Christophe s-ar da peste cap să fie implicat în povestea asta. Îmi imaginam faţa lui zâmbind din pagina de ziar, de lângă patul lui Angeline, după operaţie, ţinând-o poate de mână. Şi eu aveam să fiu cea care i-o găsise. Simţeam deja cum încep să mă mănânce palmele.

Am privit spre uşă, apoi m-am lăsat pe spate, sorbind din cafea şi zâmbindu-i. Inima îmi bătea cu putere, pentru că ştiam că Angeline Dove avea să ne ajute. Mai întâi avea să îl ajute pe Oakesy, iar apoi avea să mă ajute pe mine.

5

Nu a fost nevoie de două ore, aşa cum estimase Struthers, pentru că vestea a venit de la dispecerat după doar cincizeci de minute. Apoi totul s-a schimbat. În timp ce îi luau declaraţia lui Oakesy, secţia de poliţie s-a transformat dintr-un locşor adormit într-un loc cât se poate de zgomotos, unde oamenii umblau cu treburi de colo-colo, cărând formulare şi dosare babane, se auzeau telefoane sunând departe prin birouri, se trânteau uşi şi se dădea drumul la staţii radio ale poliţiei care emiteau zgomot alb. Ar fi trebuit să se folosească de o sală de judecată din Lochgilphead, dar aceasta era în renovare, aşa că organizaseră o unitate aici în Oban, într-o clădire mult prea mică şi deja până în prânz puteai auzi tot felul de certuri pe hol între ofiţerii de poliţie locali şi femeile din echipa HOLMES care tocmai sosise de la Glasgow cu echipamentul IT. Nu erau destule locuri de parcare şi unde Dumnezeu se aşteptau ei să îşi lase maşinile? Şi cum, exista doar o singură toaletă pentru femei în toată clădirea şi până şi aia avea boilerul stricat şi te puteai frige dacă nu erai atent?

La prânz, am stat fără să vorbesc cu Oakesy la biroul lui Struthers şi am mâncat sendvişuri de la supermarket ca nişte oameni care mănâncă la birou când plouă. Angeline nu a

putut mânca. Deşi a încercat, era evident că era ca şi cum ar fi încercat să înghită pietricele. Când a venit Struthers să o ducă în încăperea unde avea să îi ia declaraţia, s-a ridicat, dar tremura atât de rău că a trebuit să cheme o femeie ofiţer să o ajute să se deplaseze.

– E şocată, a spus Oakesy, poartă-te cu blândeţe cu ea.

Zece minute mai târziu a venit un detectiv care s-a prezentat drept şeful de la identificări cu persoane şi l-a luat cu el. Avea nevoie de el ca să scrie o listă de persoane dispărute. Ei bine, treaba asta a durat cam două ore şi în tot acest timp ia ghici cine a rămas singură în birou, neavând nimic de făcut în afară de a citi pliantele de la recepţia poliţiei din Strathclyde – *Siguranţa pe lac, Ce se întâmplă dacă sunt arestat, Programul pentru cadeţi: Aşadar, crezi că eşti prea tânăr ca să intri în poliţie?* – şi să mă holbez la harta zonei.

Nimeni nu mi-a spus dacă ne puteam lua lucrurile din bungalow-ul, indiferent de câte ori am întrebat, şi nu aveam telefonul la mine ca să pot trimite un mesaj.

– Nu mi-au oferit nici măcar o ceaşcă de cafea, i-am spus lui Oakesy când a revenit în birou alături de Angeline. Nimic de la prânz, nici măcar o ceaşcă de cafea.

La patru după-amiază a venit un grup de bărbaţi în haine civile de la Dumbarton, tăcuţi şi intimidanţi, cu nişte priviri posomorâte, conduşi de un inspector-şef de subdivizie. Era puţin mai în vârstă decât Christophe, poate pe la cincizeci şi ceva de ani, foarte slab şi auster, înalt ca un jucător de baschet şi cu o faţă lungă şi serioasă de profesor. Nu a salutat când a intrat în biroul lui Struthers, ci s-a îndreptat spre fereastră, şi-a lipit nasul de geam şi a examinat gânditor peisajul. Eu una ştiam pe de rost priveliştea, Dumnezeu ştie că avusesem destul timp să o studiez: o mică parcare din spatele secţiei de poliţie cu două maşini de poliţie şi un rând de containere de gunoi aliniate, şi dincolo de asta vârfurile acoperişurilor de pe strada din spate... apoi dealurile purpurii, cu smocuri de iarbă neagră, pustii şi stranii.

După câteva minute, a tras jaluzelele verticale, întorcând fâşiile de material în aşa fel încât blocau accesul luminii. Apoi a aprins luminile fluorescente şi s-a aşezat în partea opusă nouă, stând aşa o vreme, fără să vorbească, studiindu-ne atent pe fiecare.

– Sunt Peter Danso, a spus el în cele din urmă. Sunt comandantul Diviziei Evenimente, ceea ce înseamnă că voi conduce investigaţia. Îmi pare rău că a durat atât să vin să stăm de vorbă, dar a trebuit să mă ocup de o grămadă de lucruri.

Ne-am spus numele pe rând, ca nişte copii la înscriere. Părea atât de îngrijorat în ceea ce ne privea, că mă făcea să mă simt nervoasă.

– V-am citit declaraţiile, a zis el întorcându-se spre Oakesy şi spre Angeline, şi am câteva lucruri să vă spun amândurora. Desigur, o parte din ele privesc bunăstarea voastră pe plan mintal şi cam ce am putea face noi în acest sens ca să vă susţinem. Dar motivul pentru care sunt aici este ca să vorbim despre ce planuri aveţi.

– Eu rămân, rămân aici, a şoptit Oakesy.

– OK, OK, a spus Danso proptit într-un cot pe birou şi scărpinându-se după ureche, deloc în largul lui. Uitaţi ce e, nu trebuie să vă spun cât de serioasă e treaba asta. În timp ce vă citeam depoziţiile, au apărut câteva semne de întrebare în mintea mea, care m-au făcut să mă gândesc cu atenţie la siguranţa dumneavoastră. Având în vedere în ce situaţie se află tatăl acestei fete... ei bine, experienţa îmi spune că asta îl face periculos, a continuat, întâlnindu-i privirea lui Oakesy şi menţinând contactul. Chiar foarte periculos. În următoarele câteva ore, cineva va face o evaluare a impactului şi asta ne va spune cam cât de mult ar trebui să ne îngrijorăm...

Lui Danso i-a sunat telefonul în suportul de la curea. A verificat ecranul, a răspuns şi-a ridicat privirea spre noi.

– Ni s-a raportat o maşină furată din parcarea de la hotelul Crinian sâmbătă noaptea, în jur de 11. Cunoaşteţi hotelul Crinian? Este unul dintre locurile în care trag cei care vin din

insule. A luat barca de pescuit cea mică, din centru. Lipseşte. Da, şi, deşi mintea îmi spune că maşina furată are de-a face doar cu nişte băieţi din Glasgow care au venit pe-acolo, inima îmi spune altceva. Dumneavoastră aţi avut deja contacte cu el, domnule Oakes, şi v-a rănit o dată.

– Da.

– Ştie unde locuiţi? V-a ameninţat?

– Da.

Danso a oftat şi şi-a frecat tâmplele, apoi şi-a lăsat mâna să cadă, îndreptând-o spre Oakesy. Ce păcat că nu aţi semnalat asta. Dacă aţi fi raportat asta atunci, am fi putut să...

– Ştiu, ştiu, nu-mi mai spuneţi, mi-a trecut şi mie asta prin cap de un milion de ori. Dacă v-aş fi spus atunci, aţi fi putut să mă ajutaţi cumva.

Danso a dat din cap, studiindu-l pe Oakesy îndelung, ca şi cum ar fi încercat din greu să nu spună o răutate. Inima îmi bătea în continuare cu putere gândindu-mă cât de aproape fusesem de moarte, dar m-a încercat şi un sentiment temporar de satisfacţie. Îl implorasem pe Oakesy să se ducă la poliţie şi să raporteze ameninţarea, dar nu voise. „O să ajungă să te bântuie asta, Oakesy."

– Uitaţi ce e, a spus Danso în cele din urmă, am să fiu sincer cu dumneavoastră, nu am prea multă experienţă cu protecţia martorilor, dar... a continuat el în timp ce a tras un sertar dintr-un dulap, scoţând apoi un dosar după ce a scotocit puţin prin el... Poliţia din Strathclyde are un program special de protecţie a martorilor, a continuat el dregându-şi glasul şi privindu-ne de parcă şi-ar fi cerut scuze. Îmi pare rău dacă sună ca un fel de exerciţiu de PR, dar suntem unul dintre singurele departamente din poliţie care are aşa ceva. A deschis dosarul şi a împărţit fiecăruia dintre noi un set de hârtii capsate.

M-am uitat la pagina de început care îmi stătea în poală.

– Acestea sunt formularele care conţin criteriile de selecţie pentru acest program. Cred că ar merita să le completaţi şi să le trimitem la cartierul general să vedem ce zic.

Oakesy a frunzărit prin teanc cu faţa crispată. Angeline şi-a luat exemplarul, fără să îl privească în ochi pe Danso, şi a citit în tăcere cu hârtiile în poală şi ţinându-şi faţa în mâini.

– Asta nu se va întâmpla peste noapte. Chiar dacă cei din Pitt Street aprobă cererea, tot va lua ceva vreme să fie procesată, aşa că între timp băieţii mei din Dumbarton au vorbit cu localnicii să vă găsească un locşor sigur. Au găsit locul acesta, pe care întâmplător îl cunosc destul de bine. Impresia mea e că e mai bun decât orice v-ar putea oferi programul de protecţie a martorilor.

– O casă conspirativă, asta vreţi să spuneţi? O casă conspirativă? am spus.

– Doamnă dragă, dacă vreţi să o numiţi aşa, n-aveţi decât, sper că nu veţi fi dezamăgită, a spus Danso ridicând privirea şi zâmbind spre mine cu o expresie amabilă, pierzându-şi masca de austeritate. Este o proprietate pe care o folosim pentru ofiţerii de poliţie care vin în vizită. Este un loc secret unde victimele pot să îşi înregistreze depoziţiile. Vorbesc despre victime vulnerabile, dacă mă înţelegeţi: subiecţi de hărţuire rasială, abuzuri asupra copiilor, victime ale violurilor, a explicat el făcând o pauză ca să îmi dea timp să diger informaţiile. Haideţi să spunem lucrurilor pe nume, nu e în niciun caz ca la Hilton.

– Toate lucrurile mele sunt încă la bungalouw-ul, şi el ştie adresa.

– Am trimis deja pe cineva acolo să arunce o privire prin jur. După ce ne va transmite că e totul în regulă, vom merge să vă luăm lucrurile de acolo

– Poate că ăsta ar fi un moment bun să te duci în vizită la mama ta, Lex, ce zici? a spus Oakesy întorcându-se spre mine. Are să se termine totul în câteva zile şi apoi o să vin să te iau cu maşina. O să o ducem în barul acela de *tapas* care îi place şi...

– Nu, e în regulă, o să rămân. O să merg şi eu la casa conspirativă.

– Cred că ai fi mai în siguranţă...

– Vorbesc serios, am spus întrerupându-l. Nu mă duc nicăieri, stau aici cu tine şi... spunând asta, m-am aplecat în faţă şi am pus o mână pe braţul lui Angeline.

Şi-a îndepărtat mâinile de pe faţă, surprinsă de atingere, şi s-a uitat lung la degetele mele albe şi curate, la unghiile roz şi drăguţe comparativ cu pielea ei murdară de pământ... trebuie să vii şi tu cu noi.

– Trebuie să fii cu cineva care poate avea grijă de tine.

6

Am aflat că mama lui Angeline murise de doi ani şi că Angeline stătuse pe insulă de când era mică, fără să aibă contact cu prieteni sau cu rude de pe continent. Nu avea unde să se ducă.

– Uite, drăguţă, te poate examina un doctor dacă vrei, să vedem dacă ai nevoie de îngrijire psihiatrică sau medicală în general, a spus Danso, aruncând o privire vagă coapselor ei şi apoi părului, care, de acord, nu părea prea sănătos. Însă, în ciuda ofertei lui, ea a continuat să privească fix în faţa ei, aruncându-i din când în când câte o privire precautǎ şi mormăind un răspuns. A vorbit de-abia după vreo zece minute.

– Cu el, vreau să merg cu el, a spus ea ţeapănă, arătând spre Oakesy.

Un ofiţer de poliţie în civil ne-a însoţit pe parcursul drumului spre bungalow-ul cu Fiesta. Trimiseseră o echipă acolo să verifice locul, iar aceştia anunţaseră că era totul în regulă. Oakesy voia să ne întoarcem şi să ne luăm lucrurile şi apoi să mergem la casa conspirativă. Danso a trebuit să ne scoată prin spatele secţiei de poliţie, pentru că până am fost gata de plecare, după ce le-au luat amprentele lui Oakesy şi lui Angeline, ziariştii se strânseseră în faţă din ce în ce mai mulţi. Dacă la început erau doar vreo două sau trei maşini

uzate, în jur de ora zece se adunaseră vreo patruzeci sau cincizeci, aliniate pe strada dinspre coastă, cu portierele de la şofer deschise şi ocupanţii aşteptând răbdători, şi cu o dubiţă de la BBC înfiptă în mijloc.

– Hiene nenorocite! a mormăit Oakesy, uitând, se pare, cam care era meseria *lui*. Panarame murdare!

Oakesy a condus, şi eu am stat pe locul din dreapta. „Dădaca" noastră – un bărbat scund cu capul ras, îmbrăcat cu un tricou cu guler polo şi urme pe degete ce păreau să fi fost nişte tatuaje cu cuvinte „dragoste/ură" – stătea în spate cu Angeline. Nu a vorbit prea mult şi, cât timp am şerpuit prin îngustele străduţe dosnice, şi-a ţinut mâna încleştată pe spătarul scaunului din faţă şi s-a uitat în continuu prin lunetă, urmărind celelalte maşini.

Începuse să se lase noaptea şi, când am ajuns la bungalow, era deja întuneric. La baza aleii private era o maşină civilă şi o alta purtând însemnele poliţiei era parcată în capătul ei, cu luminile albastre intermitente luminând pădurea asemenea unei furtuni electrice. Oakesy a oprit maşina, apoi el şi „dădaca" au coborât şi s-au dus să vorbească cu şoferul, lăsându-ne pe mine şi pe Angeline să stăm în maşina cu motorul încă pornit. Farurile maşinii noastre aruncau conuri galbene de lumină, reflectându-se pe maşina de poliţie şi pe chipurile oamenilor. Dincolo însă de această aură de lumină, aleea şi bungalow-ul erau învăluite într-un fel de întuneric comprimat, fără margini, pe care nu îl poţi vedea dacă trăieşti la oraş. M-am uitat fix în direcţia bungalow-lui, încercând să îmi concentrez privirea pe el, ca să îl pot distinge în întunericul de nepătruns, şi mă întrebam de ce nu mă gândisem să las măcar o lumină aprinsă înainte să plec. Nu-mi stătea în fire să nu fac asta, *întotdeauna* lăsam o lumină aprinsă, aşa că oare de ce uitasem să o fac în dimineaţa asta? M-am dat mai în faţă pe scaun şi am pus mâna pe parbriz, făcându-mi mâna streaşină în încercarea de a vedea dincolo de faruri până la bungalow, în timp ce răsuflarea aburea geamul.

Şoferul coborâse din maşină şi toţi bărbaţii stăteau acum aliniaţi pe partea laterală a aleii, chiar la marginea petei de lumină, privind fix ceva de pe sol. Oakesy a spus ceva şi ambii poliţişti s-au uitat la el, apoi au privit gânditori de-a lungul aleii şi la maşina de poliţie. Şoferul s-a dus la ea şi s-a lăsat pe vine să examineze roata din faţă, după care a scos un pix din buzunar şi l-a înfipt în suprafaţa de rulare a roţii ca şi cum ar fi căutat ceva. Ceilalţi doi bărbaţi l-au privit, schimbând câteva cuvinte, şi după o vreme şoferul s-a ridicat clătinând din cap. Oakesy şi „dădaca" s-au întors la maşină.

– Ce este? am spus în timp ce urcau în maşină, aducând înăuntru mirosul aerului nocturn şi răceala unui ger timpuriu pe haine. Ce-aţi văzut?

– Când? a spus Oakesy întorcându-se spre mine şi întâlnindu-mi privirea.

– Chiar acum, acolo.

– Nimic, a spus el trăgând frâna de mână şi rotind volanul. Doar nişte urme de cauciucuri.

– Urme de cauciucuri, ale cui?

– Ale lui, a spus arătând spre maşina de poliţie. Asta e tot.

M-am holbat la maşină în timp ce treceam încet pe lângă ea. Poliţistul era pe locul şoferului şi examina ceva, o hartă sau un carneţel luminat de o lanternă de buzunar, care arunca o lumină roşiatică pe faţa lui.

– Eşti sigur? am spus încercând să îmi păstrez un ton egal al vocii. Mai devreme fusesem plină de entuziasm, dar acum începeam să fiu din nou nesuferită. Eşti sigur că erau ale lui? Nu putea să le confunde?

– Sunt sigur.

Am ajuns la bungalow şi a oprit motorul, după care ne-am aplecat cu toţii în faţă şi preţ de câteva clipe ne-am privit încordaţi imaginea în fereastra enormă.

– A fost cineva înăuntru?

– Am verificat chiar înainte să ajungem aici şi era totul închis, nu era ţipenie de om.

– Crezi că au stins lumina?

– Nu ştiu, probabil.

În spatele nostru, celălalt poliţist a pornit motorul maşinii şi a aprins farurile, după care a înaintat pe alee şi s-a oprit în spatele nostru, orbit ca şi noi de lumină.

– Nenorocitule! a spus „dădaca" ridicându-şi mâna să îşi apere ochii de lumina orbitoare care se reflecta în oglinda retrovizoare.

– Veniţi? a spus Oakesy deschizând uşa.

– Nu, mulţumesc, am spus privind la bungalow şi simţind cum mă trece un fior.

– Bine, nu întârzii mult, vreo zece minute. O să iau şi indexul să i-l dau proprietarului.

– Nu îmi împături hainele, lasă-le aşa.

M-a privit pentru o vreme de parcă ar fi încercat să se hotărască ce să-mi spună, apoi a oftat.

– Nu îţi face griji, a spus el ieşind obosit din maşină, nu îţi voi împături hainele.

După ce au ieşit din maşină, aceasta s-a răcit din ce în ce mai mult. Ofiţerul din maşina din spate a stins farurile şi s-a aşternut încet liniştea. Părea că întunericul se întindea în jurul maşinii şi ql bungalow-lui şi în spatele meu, iar Angeline îşi rodea o unghie, privind în gol pe fereastră. Pentru o vreme îndelungată, am fost doar eu şi ea, şi zgomotul făcut de respiraţia noastră, care părea să devină din ce în ce mai puternică pe fondul tăcerii absolute.

– Angeline, am spus după o vreme, crezi că tatăl tău va încerca să îl găsească pe Joe? Vreau să zic, crezi că e posibil să fi fost aici, printre copaci?

– Nu ştiu, a răspuns ea după o pauză.

Am aşteptat să continue, dar a tăcut din nou. „Aşadar, nu eşti mai comunicativă decât erai la secţia de poliţie", mi-am zis. Mi-am rezemat capul de tetieră şi am dus mâna la buzunarul de la cămaşă unde îmi ţineam telefonul mobil, dar desigur că acesta era încă în bungalow. Era atât de ciudat să nu am niciun contact cu lumea de afară, cu mămica şi cu Christophe. Aveam o imagine a lui Christophe în cap şi

încercam să o ţin acolo ca să nu trebuiască să mă gândesc la pădurea care ne înconjura.

În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am răsucit în loc. Angeline nu se mişcase. Stătea lângă fereastră, ţinându-se de mânerul de deasupra uşii, pentru a ridica o parte din greutate de pe şezut.

O rază rătăcită de lumină îi strălucea pe frunte, care părea largă şi bombată din cauza tunsorii ciudate. În maşina din spate, silueta ofiţerului de poliţie era nemişcată.

– Angeline, am spus, ce crezi că a vrut să zică detectivul? Detectivul Struthers. Când vorbea despre diavol, despre diavolul de pe Insula Porcilor. Ştii despre ce vorbea?

La început nu mi-a răspuns, continuând să privească afară pe fereastră la bungalow şi la uşa pe care intrase Oakesy, cu privirea fixă şi dinţii încleştaţi.

– Angeline? am spus aşezându-mi braţul pe spatele scaunului şi coborându-mi bărbia, urmărind-o. Te întrebam dacă ştii ce voia să spună, pentru că *eu una* cred că ştiu. Cred că ştiu despre ce vorbea, am văzut un clip video.

După un moment de tăcere, s-a întors foarte repede, fixându-mă cu privirea. O venă i se zbătea repede la tâmplă.

– Nu ştiai? Există un clip video, Angeline, un clip video cu ceva care se plimbă pe plaja de pe Cuagach. E cam neclar, dar nu există nicio îndoială, este o creatură pe plajă, pe jumătate om şi pe jumătate animal. Mi-am umezit buzele şi am aruncat o privire spre maşina de poliţie. Dintr-odată mi se părea important ca nimeni să nu mă urmărească prea îndeaproape. Sau poate, am spus cu voce scăzută, rostind distinct cuvintele şi aplecându-mă peste scaun, prinzându-i privirea intenţionat, poate că era pe jumătate animal şi pe jumătate *femeie*...

7

Lightning Tree Grove[1] (Dumnezeule, nu e numele destul de sugestiv?) este locul cel mai apropiat de ideea iadului pe pământ. Este o proprietate abandonată între Dumbarton şi Renton, unul dintre nenorocitele alea de exemple de planificare urbană eşuată din anii '50 şi '60. În esenţă, este deja moartă şi aşteaptă doar să vină dricul. Humbert Terrace nr. 29 este o casă cu patru camere, la marginea proprietăţii, şi când ridic capul de la scrisoare şi privesc pe fereastră, ce văd? Văd trei sute de case tremurând la marginea unor câmpuri mizerabile, pustii, cu unele dintre ferestre cu grilaje montate de Autoritatea pentru mediu, întrucât au descoperit azbest la mansardă, cu pereţii acoperiţi de graffiti, cu ţiglele în dezordine şi o stradă înfundată unde vin maşinile de la Dumbarton să lase fluturaşi, astfel încât străzile sunt împânzite cu sticle de vin cu apă tonică Buckfast şi scutece murdare. Au de gând să toarne ciment deasupra, ca să construiască un centru de divertisment, dar mai există vreo douăzeci de oameni care încă se agaţă de existenţele lor mizerabile de aici. Majoritatea ocupă ilegal locuinţele astea sau sunt persoane care cer azil, printre care o grămadă de femei care poartă văl şi umblă pe

[1] Crângul copacului trăsnit (n. tr)

stradă cu nişte expresii timide. Dumnezeu ştie ce cred *ele* despre locul ăsta. Au căzut din lac în puţ.

Desigur, când am ajuns aici era întuneric, aşa că nu aveam *nicio idee* despre cât de oribil era. Părea doar foarte, foarte liniştit şi părăsit. „Dădaca“ a deschis uşa, chinuindu-se puţin cu cheile necunoscute, şi ne-a lăsat să intrăm, aprinzând lumina. Am intrat cu toţii în căsuţa asta groaznică şi umedă. Oakesy s-a dus direct la ferestre şi a început să tragă de ele, verificând încuietorile, iar Angeline, care nu scosese o vorbă tot drumul, şi-a târât picioarele în lateral şi s-a aşezat pe cea mai apropiată canapea cu haina strânsă în jurul ei, privind supărată spre podea. Eu am rămas în mijlocul camerei, privind în jur şi simţindu-mă cu adevărat deprimată.

Mi-am dat seama imediat că era mult, mult mai urât decât la bungalow. Toate erau aranjate foarte rigid, de parcă ar fi tras un dans nebun în întuneric înainte să ajungem noi şi ar fi trebuit să îngheţe la auzul cheii „dădacei“ în broască. Două canapele roase din vinilin erau aşezate neglijent, şi un televizor plin de praf era poziţionat pe o măsuţă din furnir negru într-un colţ. Totul era imobil şi liniştit, ţi-ai fi putut imagina că locul se crispase, aşteptând să ne luăm tălpăşiţa, urând deranjul nostru. Parterul includea o sufragerie deschisă şi dincolo de ea o bucătărie pe care cineva încercase să o înveselească, acoperind pereţii în tapet de un galben-aprins şi folosind gresie turcoaz, precum şi nişte căni de un galben primulă cocoţate pe un suport rustic. Cu toate astea, avea aerul unei case părăsite.

NU folosiţi rotisorul!!! avertiza o hârtie lipită cu bandă adezivă deasupra cuptorului. *Pentru siguranţa dumneavoastră, rotisorul a fost scos din funcţiune!!!*

– Da, a spus „dădaca“ mergând în colţ, unde un ghem de fire ieşeau din tavan deasupra unui suport gol. Şi-a făcut degetul cerc în jurul suportului şi a tras puţin de el. Era o cameră video aici şi aici, ceea ce înseamnă că *pe undeva* trebuie să fie un... şi aici se întrerupse, deschizând un dulap din bucătărie, privind înăuntru, apoi închizându-l şi ducându-se în hol,

unde deschise o uşă de sub scări. A, da, uite, aici e camera consolei.

M-am dus şi eu acolo cu Oakesy şi am văzut tabloul de control cu toate contactele electronice smulse şi găurile rămase, pline de pânze de păianjen. O foaie veche pe care erau notate schimburile era prinsă de perete.

– Da, a spus el din nou, aşezându-şi mâinile pe cadrul uşii şi aplecându-şi capul în afara dulapului, întinzându-şi gâtul pentru a urmări firele care duceau la perete şi dispăreau sub covorul de pe scări. Mi-au spus că acesta era de regulă apartamentul pentru violuri.

– Poftim, apartamentul pentru *ce?*

– Apartamentul pentru violuri, a repetat întorcându-se spre mine şi, în clipa în care mi-a văzut faţa, i s-a schimbat expresia. Da, a spus în grabă, ieşind şi închizând uşa. Ştiu, e o expresie tâmpită, dar aşa îi spun băieţii. Unele dintre fetele care obişnuiau să vină aici fuseseră... şi se întrerupse roşind şi scărpinându-şi ruşinat scăfârlia.

– Vrei să spui că fuseseră violate? Ştim asta, ne-a spus inspectorul-şef.

– E ceva sigur, nu-i aşa? E mai sigur decât dacă aţi fi stat la secţie. Sunteţi în siguranţă aici.

– Sunteţi sigur?

– Desigur, şi oricum vă puteţi cuibări aici mai bine, e mai confortabil decât la secţie.

M-am frecat la ochi şi am oftat. Confortabil? *Confortabil?* Era oribil, pur şi simplu oribil. Dacă mă întrebai pe mine, toate fetele alea violate şi copiii abuzaţi, şi victimele hărţuirii rasiale trebuie să fi lăsat în urmă ceva prin casă. O parte din suferinţa lor încă mai îmbiba prin transfer tapetul decorat, pentru că, în timpul cât am stat de pază în noaptea aceea, am simţit cum mă trec fiorii de parcă ceva foarte rău se întâmplase acolo sau era pe cale să se întâmple. În spatele casei, după bucătărie, era o sală de interogatorii, care încă mai păstra o canapea în colţ, ca şi cum ar fi trebuit să ni se reamintească la ce fusese folosit locul acesta odinioară. Nu

fusese făcută curăţenie cum trebuie în niciuna dintre camere, pentru că încă mai era un pătuţ de copil pătat într-unul dintre dormitoare, cu o pată de vomă uscată pe peretele din spatele lui şi muşte moarte peste tot pe covoare, precum şi un prezervativ folosit în chiuveta de la bucătărie.

– Trăiască birocraţia! am spus apucând prezervativul cu o lingură şi aruncându-l în fundul unui sac alb de gunoi, unde a căzut, uscat şi maroniu, la fel de transparent ca pielea umană îmbătrânită.

8

După ce poliţia a plecat, ne-am dus bagajele la etaj şi ne-am ales camerele. Eu şi Oakesy am luat camera din faţă, iar Angeline pe cea din spate. Mai târziu, când am intrat acolo, am văzut că îşi despachetase geanta pe care o adusese cu ea şi îşi aranjase toate hainele pe umeraşele de pe bara de ipsos pentru agăţat tablouri. Avea nişte haine groaznice: fuste lungi de blugi şi tricouri Kappa albastru cu alb decolorate, spălate de atâtea ori, încât culorile se şterseseră sau deveniseră gri.

Am pregătit cina la parter din ceea ce aduseserăm de la bungalow, şi anume nişte sos de roşii pe care l-am turnat peste câţiva cârnaţi, zicând că am făcut nişte *casserole*. Mi-aş fi dorit să mai adaug şi nişte broccoli sau altceva pe farfurie, pentru că fata nu părea să aibă prea multe vitamine la bord. A mâncat puţin, fără să ne privească şi ţinându-şi capul atât de aplecat, încât tot ce puteam vedea din ea era fruntea aceea mare şi crăpată. A vorbit doar mult mai târziu, în timp ce eu eram la fereastră cu spatele la cameră, uitându-mă afară la geamurile sparte şi la maşina de poliţie parcată în susul străzii, iar Oakesy era la bucătărie spălând pahare.

– Cred că vreau să văd clipul video, a spus ea dintr-odată.

Am lăsat perdeaua să cadă şi m-am întors, tulburată să îi aud vocea după atâta timp. Oakesy se oprise din ceea ce făcea

la bucătărie şi o privea surprins, în timp ce de pe paharul pe care îl ţinea în mână picura apă. Ea stătea pe canapea, cu umerii căzuţi şi capul într-o parte şi, deşi spusese asta cât se poate de clar, ţi s-ar fi trecut uşor cu vederea dacă ai fi crezut că nu spusese nimic, căci ochii îi erau pironiţi în podea şi îşi muşca buza de jos cu privirea aceea paranoică şi defensivă ca şi cum nu ar fi fost în stare să privească pe altcineva în ochi.

– Ai spus ceva? a întrebat Oakesy.

– Da, vreau să mă văd pe mine.

– Ştii despre asta, a spus el clipind.

– Vreau să văd, a insistat ea ridicând privirea spre el. Dacă sunt şi eu pe-acolo, vreau să văd.

După câteva clipe de tăcere în care Oakesy a digerat toate astea, s-a întors spre mine.

– Trebuia să ştie, am spus deschizând larg braţele. Oricum cineva i-ar fi spus în cele din urmă.

Nu a zis nimic. Cred că era prea obosit ca să înceapă o ceartă sau poate că îşi dădea seama că aveam dreptate. S-a dus resemnat în hol şi a cules laptopul de unde îl lăsasem, rezemat de perete. L-a adus înapoi în bucătărie, a tras unul dintre scaune de la masă şi i s-a adresat lui Angeline:

– Aşază-te aici.

Ea a ezitat puţin, apoi s-a ridicat şi a şchiopătat spre scaun nesigură, punând mâinile pe masă ca să îşi susţină greutatea, apoi şi-a lăsat încetişor trupul neîndemânatic pe scaunul de aluminiu. Oakesy a pornit laptopul şi l-a aşezat în faţa ei. A scos o bere din una dintre sacoşe şi a stins lumina din bucătărie, ecranul calculatorului rămânând astfel singura sursă de lumină şi scăldându-i faţa lui Angeline într-un albastru-verzui.

M-am aşezat lângă ea la masă, aplecându-mă în faţă, cu bărbia în mâini. Deşi părea că mă concentrez asupra calculatorului, nu era aşa. Îmi roteam ochii în lateral ca să o pot urmări. M-am apropiat foarte mult de ea, până i-am putut distinge fiecare detaliu al feţei: pielea decolorată, fruntea mare, luminată de calculator, şi nasul mic, ca al unui băieţel.

– A fost filmat în vestul insulei, a spus Oakesy aplecându-se între noi şi apăsând pe iconiţa de Real Player, după care clipul a început să ruleze. Acum doi ani, înainte de construirea gardului. Uite aici, a spus el, indicând capătul lizierei, chiar aici, priveşte bucata asta.

Nu m-am întors spre ecran, căci văzusem clipul de destul de multe ori. De această dată i-am observat imaginea reflectată în curba vitroasă a ochiului stâng al lui Angeline: legănatul bărcii, bărbaţii cu tricourile de fotbalişti care îşi ridicau berile spre cameră şi apoi limba lungă şi gri a flancului Insulei Porcilor ridicându-se deasupra valurilor şi sub ea, pădurea coborând înspre plajă. Ştiam exact când avea să apară silueta neclară pe ecran, cu mersul ei împleticit, ieşind dintre copaci şi făcând câţiva paşi pe nisip. Ştiam cum se oprea, se întorcea repede şi dispărea printre copaci, aşa cum ştiam şi strigătele bărbaţilor din barcă.

Când s-a terminat totul, Oakesy s-a aplecat şi a oprit clipul. Am stat acolo nemişcată, privind-o în ochi, fascinată de modul în care se mişca dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi vrut să scape. Apoi a apărut un disc transparent de lichid care a început să se mărească, a tremurat o clipă deasupra irisului şi apoi s-a spart, căzându-i pe faţă. Şi-a împreunat mâinile, ducându-şi vârfurile degetelor la nas şi a început să tremure ca şi cum temperatura din cameră ar fi scăzut brusc.

– Eşti bine? a spus Oakesy. Vrei să...

– Aşa m-am născut, a şoptit ea împingând scaunul înapoi cu un scârţâit şi ducându-şi pumnii la ochi, apoi împingându-se în ei de parcă ar fi vrut să îşi pedepsească ochii pentru că se scurseseră. Nu e vina mea, aşa m-am născut. Nu mă puteţi acuza de asta, nu puteţi.

Am schimbat o privire cu Oakesy. El s-a aplecat puţin şi cred că era pe punctul de a o atinge, dar probabil că ceva l-a oprit, pentru că mâna i s-a oprit în aer, la jumătatea distanţei spre umărul ei, şi s-a întors nesigură pe masă.

– O să creadă că aduc necazuri, aşa cum au crezut şi pe Cuagach, au crezut că eram un... şi aici se întrerupse trăgând

adânc aer în piept. Avea fața roșie și îi curgea nasul. Au spus că sunt o monstruozitate, asta au zis, că sunt....

– Doar nu ai crezut asta, am spus, ai doar un handicap, asta e tot.

– Lex, a spus Oakesy.

– Ei bine, Oakesy, am văzut-o toți acum, nu trebuie să ne fie rușine de asta și oricum... sunt convinsă că se poate face ceva pentru tine, Angeline.

Când am spus asta, ea a încremenit. S-a oprit din plâns și tot sângele i-a pierit din obraji. Și-a coborât mâinile și m-a privit ciudat cu irisul ochilor puțin descentrat, ca și cum a fi avut ochii bolnavi.

– Este adevărat. Văd în fiecare zi oameni cu răni la coloană și cu diformități și sunt sigură că ai putea fi supusă unei operații foarte simple.

– Care m-ar face normală?

– Te pot ajuta, prietenul meu este cel mai bun neurochirurg din țară. Ți-ar plăcea asta, l-ai lăsa să se uite la tine?

– Eu... eu... bâigui ea ducându-și palmele la obraji și inspirând adânc de câteva ori, mutându-și privirea de la mine la Oakesy și înapoi. Tremura atât de rău, încât mai că îi clănțăneau dinții. Nu știu, *nu știu*.

Oakesy s-a ridicat și a aprins lumina, după care a căutat prin sacoșele pe care încă nu le despachetaserăm și a scos o sticlă de Jack Daniel's pe care o căra peste tot după el. A scotocit apoi prin dulapuri, până a găsit o ceșcuță de plastic pentru copii cu Omul Păianjen pe ea, a umplut-o pe jumătate cu whisky și i-a așezat-o în față.

– Ăăă, alcool, nu cred că e o idee prea...

Ea însă a înhățat ceașca și a dat-o pe gât din prima, fără să o miroasă sau să pună la îndoială gestul. Am închis gura și am privit-o uimită. A împins înapoi ceașca spre el, și Oakesy a umplut-o din nou. A mai dat pe gât încă două ceșcuțe pline. Ei bine, m-am gândit, cineva a mai făcut *asta* înainte. Oakesy a continuat să umple ceșcuța, privindu-i chipul în timp ce bea. Câteva fâșii de roșeață îi apăruseră pe gât, avansând spre bărbie,

şi deja la a patra ceşcuţă se oprise din tremurat. În loc să o dea şi pe asta de gât ca beţivanul oraşului, a sorbit puţin din ea şi a aşezat-o la loc pe masă. Apoi s-a îndreptat puţin şi şi-a şters nasul, făcându-şi curaj, în timp ce privirea i se plimba neliniştită de la mine la Oakesy şi înapoi.

– Eşti bine?

– Da, a spus ea după o pauză. Au văzut mulţi oameni clipul?

– Da, l-au văzut mulţi, a spus Oakesy fără să îi susţină privirea, aşa cum face atunci când e stânjenit. Ştiu o grămadă de oameni de el.

– Şi poliţia? Cel care a spus „diavol". A spus diavol la secţie.

– Da, bănuiesc că ştie şi poliţia.

Ea a tras adânc aer pe nas în timp ce digera ce i se spusese, apoi a ridicat privirea spre ecranul calculatorului şi a părut că pune toate piesele puzzle-ului la loc în mintea ei.

– De asta te aflai pe Cuagach din capul locului, ca să scrii despre mine?

– Ăăă, da, a răspuns el arătând groaznic de vinovat.

– Tata nu ştia asta, a spus ea dând din cap şi râzând scurt în timp ce îşi studia mâinile. Avea degete palide, cu unghiile roase din carne. Se gândea că te-ai întors să îl bântui.

– Să îl bântui? Cum adică? De ce ar fi crezut aşa ceva?

Ea a închis ochii şi i-a deschis din nou, ca şi cum ar fi fost o întrebare-capcană şi trebuia să se gândească la răspuns. A aruncat o privire la aparatul de fotografiat, care zăcea pe blatul de bucătărie, apoi la laptop, întorcându-se din nou la Oakesy.

– Ăăă, pentru că eşti Joe Finn?

El a privit-o cu gura puţin deschisă.

– Eşti Joe Finn, nu-i aşa?

– Da, a spus el grăbit, da, eu... Cum ţi-ai dat seama?

– Dar am ştiut întotdeauna de tine, a spus ea, părând surprinsă, de parcă s-ar fi întrebat cum de nu ştia deja el asta. Am ştiut de tine toată viaţa mea, am ştiut întotdeauna că într-o bună zi aveam să te întâlnesc.

9

Vine o vreme în viața fiecărui om când i se ivește o ocazie. Atunci se vede tăria de caracter, în modul în care alegi să răspunzi provocării...

Oakesy se uita la știri, la parter, iar Angeline era în pat cu ușa de la cameră închisă bine. Eu stăteam în dormitorul din față, așezată pe patul umed și plin de cocoloașe, cu laptopul lui Oakesy deschis pe genunchi, tastând de zor. Perdelele era trase și lumina portocalie de pe stradă pătrundea pieziș, căzând pe ecranul calculatorului. Mașina de poliție era tot acolo, mă uitasem să văd dacă mai era, și un bărbat stătea în ea urmărindu-ne. După cum spusese Danso, nu prea aveam nevoie de el, dar stătea acolo doar ca să ne facă să ne simțim în siguranță.

Astăzi mă regăsesc în această poziție, am scris. *Astăzi mi s-a pus în față o ghicitoare, o oportunitate. Provocarea e ori încerc să rezolv de una singură această ghicitoare, ori o pasez cuiva de încredere, cuiva care deține îndemânarea și profesionalismul necesare să o rezolve mai bine decât mine. E vorba de cineva care ar profita enorm de pe urma implicării în acest caz fascinant și cu vizibilitate maximă...*

Pusesem ca subiect al e-mailului „Anomalie a coloanei vertebrale, de mare interes pentru presă“ şi îl trimisesem de pe un cont de Yahoo anonim pe care îl creasem, pentru că ştiam că, dacă aş fi folosit numele meu adevărat, vrăjitoarea aia de secretară ar fi profitat de ocazie şi l-ar fi şters din căsuţa poştală a lui Christophe. Încă o consider vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. Vreau să zic, cine a încercat să transforme relaţia mea cu el în ceva sinistru, întorcând-o pe toate părţile şi spunându-le oamenilor că eram o pacoste? Cum că „îl bombardasem pe domnul Radnor cu mesaje pe intranetul clinicii“, ceea ce, desigur, era o exagerare fără margini, pentru că nu-i trimisesem decât câteva mesaje în care îi uram noroc când era plecat în vreuna dintre călătoriile lui peste mări şi ţări, odată când fusese tsunami şi altădată ca să îl ajute pe un băieţel din Ucraina cu spina bifida. A, da, şi câteva exemplare ale CV-ului meu. Probabil că CV-urile alea au enervat-o, căci *ştia* că eram un adversar redutabil pentru slujba ei şi *ştia* că trebuia să îşi facă treaba şi mai bine când eram prin preajmă. În plus, mai era şi comentariul acela plin de venin pe care o auzisem din întâmplare şoptindu-l în ziua în care îmi dădusem demisia.

– A sărit înainte să fie împinsă, spusese.

Probabil că ea aruncase toate fotografiile pe care le înrămasem. V-am spus că le-am găsit prin gunoiul de la clinică, alături de documente tocate mărunt şi ambalaje de sendvişuri Pret à Manger?

„În opinia mea – am scris încercând din răsputeri să îmi amintesc limbajul folosit în scrisorile de recomandare pe care le văzusem pe la clinică şi încercând să îl combin cu cel folosit în articolul din revistă –, această anomalie se va dovedi aproape sigur a fi legată de spina bifida, şi, prin urmare, de mare interes pentru dumneavoastră. Pentru a hotărî ce poate fi făcut pentru pacient, ar fi esenţial să vedeţi cât de afectată este coloana vertebrală şi în acest scop aş sugera să stabilim o dată pentru consultaţie cât mai repede posibil.“

Mi-am ros cuticulele întrebându-mă dacă ar trebui să menţionez ceva despre Cuagach şi despre ce se întâmplase acolo, dar în cele din urmă am decis că menţiunea „cu vizibilitate maximă“ avea să fie destul cât să îi trezească interesul. Am încheiat e-mail-ul cu: „Aştept cu nerăbdare să lucrez cu dumneavoastră la acest caz care nu ar putea decât să vă întărească reputaţia de chirurg integru şi de renume“. Am apăsat butonul *Send* şi m-am lăsat pe spate, aşteptând să apară pe ecran mesajul *out-of-office*.

Simţeam cum îmi bubuia capul. Aveam să mă întorc la clinică înainte să se termine anul.

Oakesy

1

Am visat Insula Porcilor, Cuagach Eilean. Am visat cum nori întunecaţi îşi coborau degete lungi ca să mângâie stâncile, am visat elicoptere zburând deasupra defileului la lumina lunii, ramuri de copaci care se întindeau înspre ele ca nişte mâini care încercau să le înhaţe. Am văzut poliţia înotând printre valuri şi lumini albastre strălucind intermitent, am auzit cuvintele „dispozitiv exploziv improvizat“ repetate de nu ştiu câte ori, purtate din gură în gură de femei şi bărbaţi ca un cor de buze în mişcare.

M-am trezit tresărind pe canapea, cu gura uscată, gâtul înţepenit şi o pată de whisky pe covor, unde îmi căzuse paharul în somn. Perdelele erau trase şi televizorul pornit, reflectând imaginile pe faţa mea şi redând ce văzusem în vis: Insula Porcilor pe lumină, văzută de sus, cu linia ţărmului ridicându-se din mare şi stâncile cunoscute acoperite cu iarbă şi corturi albe presărate prin sat. Apăreau din nou cuvintele „dispozitiv exploziv improvizat“. Elicopterele se înclinau şi se afundau deasupra ei, apoi camera se deplasa, arătând un mic feribot legănându-se pe valuri aproape de o plajă cu pietriş, legată de

pământ printr-un ponton de aluminiu. Doi soldaţi ridicau un camion de armată pe el.

M-am ridicat în şezut, cu mintea înceţoşată şi trupul trosnind din toate încheieturile, încercând să mă scutur de vis. A apărut Danso pe ecran, aşezat la o masă demontabilă cu un microfon în faţa lui şi un altul montat la reverul hainei. Pe fundalul din spatele lui era proiectat un ciuline albastru, simbolul poliţiei din Strathclyde.

– Crinian este una dintre zonele pe care le investigăm îndeaproape şi... şi aici se întrerupse să asculte o întrebare greu de distins din partea presei. Aşa este, din parcarea de la hotelul Crinian...

– La naiba, la naiba! am spus ridicându-mă în picioare şi împleticindu-mă spre bucătărie, urând cum îmi amintisem de toate, forţat. Mi-am ţinut faţa deasupra chiuvetei, aşteptând, întrebându-mă dacă aveam să vomit. M-am gândit la şeful de la Identificări, un tip scund, pe nume George, care petrecuse două ore cu mine la Oban completând cu grijă formularele lui galbene despre persoane dispărute, câte unul pentru fiecare membru al Preoţilor Tămăduitori Psihogenici, ajungând la final la treizeci. Cu o zi înainte îi făcusem o promisiune lamentabilă acum că mă gândeam la ea, cum că aveam să mă duc azi pe Cuagach să identific cadavrele. Numai gândul la asta îmi provoca o durere de cap, ca şi cum aş fi avut ceva tare, ca un ou, în interiorul căpăţânii.

Am dat drumul la robinet şi mi-am băgat capul sub jetul de apă, lăsându-l să îmi treacă prin păr, pe faţă şi în gură, stând aşa timp de câteva minute, simţind cum se răcea apa din ce în ce mai mult. Când mi-a sunat mobilul în buzunarul de la spate, îmi simţeam deja faţa paralizată de frig. M-am îndreptat de mijloc, căutându-l.

– Da, am spus ridicându-mi marginea tricoului ca să îmi frec faţa.

– Aşadar, trăieşti?

– Ei, Finn, salut! am spus.

– Mulţumesc că m-ai sunat să îmi zici că mai trăieşti.

– Păi de ce nu aş mai fi în viaţă?

– De ce nu ai mai fi? spuse el oftând. Dă drumul la televizor, Oakes. Nenorocitul ăla de Dove e peste tot la ştiri.

– Da, am spus scrutând mica bucătărie în căutarea unui ceainic, căci aveam nevoie de cafea. Ştiu.

– Ştii? a spus el după o pauză.

– Da, am fost acolo.

– Ai fost *acolo?* Acolo unde? *Pe insulă?*

– Da, eu am chemat poliţia.

– La naiba, Oakesy, vorbeşti serios?

– Serios ca moartea.

– Dumnezeule mare! zise el, făcând apoi o pauză lungă în timp ce digera informaţia.

Mi-l puteam închipui în biroul lui de la mama naibii cu masa îmbrăcată în piele. Pe când mergeam împreună prin America, era un împătimit al stilului *grunge:* purta blugi uzaţi, cămaşă de flanel şi tricou cu Soundgarden, şi fusese unul dintre primii care purtase tenişi Converse. Acum era imaginea omului aşezat: chelea şi în fiecare zi se ducea la muncă la costum, ceea ce ura din tot sufletul.

– Ce ai de gând să faci cu povestea asta? Ziarele naţionale se dau de ceasul morţii să îşi dea seama ce se întâmplă pe insulă...

– Păi e simplu, am spus ţinând receptorul între umăr şi bărbie şi ducând ceainicul la chiuvetă, după care l-am aşezat sub jetul de apă. El obţinuse un ordin de restricţie împotriva lor. Am apărut eu, el şi-a cam dat seama de una, alta, în principiu că încercau să îl aducă în faţa Curţii de protecţie, ceea ce, apropo, şi voiau să facă, am continuat, în timp ce am pus fierbătorul în priză şi m-am dus la fereastră şi am dat la o parte

perdelele. Era o zi luminoasă şi zgomotoasă, cu un soare cu dinţi care sclipea reflectându-se în parbrizul maşinii de poliţie şi în geamurile sparte ale casei de peste drum. M-am uitat la dreapta, dincolo de locurile de joacă maronii şi pustii, măturate de o suflare rece de vânt. Era o zi numai bună să vezi oameni morţi. Numai că nu pot să vând povestea, am spus.

– Dar de ce nu, pentru Dumnezeu?

– Nu, nu pot să îmi scot capul la iveală.

– De ce nu?

– I-ai auzit cumva la televizor spunând că l-au prins?

– Nu.

– Şi cam pe cine crezi tu că a luat în colimator acum? Pe mine. Ne-au dus undeva într-o locuinţă de urgenţă, un fel de replică Strathclyde la un sat Amish.

– Oakesy? a spus el precaut după o pauză de gândire, de parcă i-ar fi venit o idee. Ascultă aici, cred că... cred că nu e deloc rău, cred că e chiar bine. Da, da, ştii ce? Chiar e bine de tot. De fapt e... şi aici s-a întrerupt. Probabil că sărise în sus şi aproape că scăpase receptorul, pentru că n-am mai auzit nimic pe linie preţ de câteva clipe. Când a revenit, urla de-a dreptul. *Chiar e bine!* De fapt nici nu îmi vine să cred, e ireal de-a dreptul. A tras de câteva ori aer în piept şi mi-am dat seama că acum trebuia să se afle la fereastra boltită de deasupra traficului infernal de pe King's Road. Aşa, nu te înfierbânta, Finn, gândeşte lucrurile la rece. Oakes, dacă nu vinzi povestea ziarelor şi dacă reuşeşti să o ţii ascunsă până se linişte lucrurile, ăsta e material pentru o carte, nu crezi? Atâta vreme cât nu ajunge pe paginile ziarelor.

– Aha, acum eşti şi agentul meu?

– Da, *da!* Ascultă, Oakesy, *ascultă*... o să facem aşa. O să am nevoie să discut puţin cu eventuale persoane interesate şi între timp vreau un rezumat de vreo două pagini şi primele

15 000 de cuvinte. E aşa de simplu, crede-mă, poţi să scrii un articol, poţi să scrii şi o carte... Poţi să o faci, nu-i aşa?

Am deschis fereastra şi am inspirat aerul rece. Nu îl puteam învinovăţi, trebuie să priveşti moartea în faţă înainte de a putea înţelege sentimentul acela de oboseală rece care te cuprinde. Cu treizeci şi şase de ore în urmă, când văzusem porcul acela târându-i piciorul lui Sovereign, mintea mea de profesionist îşi luase o pauză, trăsese efectiv obloanele. Dar avusesem parte de o noapte întreagă de somn, iar Finn o trezise puţin din letargie. Bătrâna gorgonă, Joe ziaristul, începea să se trezească încet-încet, cu mişcări somnoroase, şi să-şi ridice capul ei urât. Mă gândeam la povestea care apăruse sub soare, amintindu-mi de ce mă dusesem pe Cuagach din capul locului.

– Poţi să faci asta, nu? Spune-mi că poţi.

– Da, am spus lăsând perdeaua să cadă, pot.

– Frate, o să fim *bogaţi,* auzi, bo-gaţi! Pricepi?

În timp ce vorbeam la telefon, am început să mă pregătesc. M-am dus în hol şi mi-am luat aparatul de fotografiat digital din buzunarul de la haină, după care l-am pus la încărcat. Am făcut cafeaua la bucătărie şi l-am ascultat în timp ce făcea planuri. Acesta era proiectul pe care dorisem să îl facem împreună în tot acest timp şi aveam să sărbătorim evenimentul printr-o petrecere monstruoasă. Aveam să ne plătim creditele ipotecare.

– Aşadar, înainte să se întâmple toate astea, ai reuşit să afli care e treaba?

– Care e treaba cu ce?

– Ştii tu, cu clipul video şi toată povestea, cu cacealmaua. Cu diavolul de pe Insula Porcilor. Te-ai prins despre ce era vorba?

– Da, m-am prins, am spus.

– Ei şi?

Am tăcut o clipă coborând ceaşca şi uitându-mă spre scări, gândindu-mă că Angeline închisese uşa camerei atât de bine, de parcă ar fi vrut să spună ceva cu asta.

– Oakes, haide, omule, aştept... vreau să ştiu ce îţi trece prin cap...

– Era un puşti, am spus vărsând cafeaua în chiuvetă şi dând drumul la robinet. Nu o mai voiam, voiam un ceai acum. Era doar un puşti de prin partea locului, care se dusese pe insulă îmbrăcat într-un costum pe care îl făcuse cu prietenii lui, exact cum am tot spus că era.

2

– Vreţi să vă uitaţi puţin la asta? urlă detectivul Struthers ca să acopere zgomotul motorului. Stătea îngrămădit lângă cabina spaţioasă a bărcii închiriate, cu picioarele încrucişate şi un braţ odihnindu-se de-a lungul copastiei. În cealaltă mână ţinea o fotografie Polaroid. S-ar putea să vi se pară interesantă, spuse aplecându-se şi împingându-mi poza sub nas. S-ar putea să o găsiţi foarte interesantă.

A trebuit să îmi ridic capul contra soarelui şi să mă uit printre gene la poza care înfăţişa o barcă cu motorul în exteriorul bordului, ancorată într-o parte pe o plajă.

– O recunoaşteţi?

I-am luat fotografia din mână şi am tulit-o în cabină ca să mă ascund de soare. M-am uitat la ea şi am recunoscut-o imediat: era barca de pescuit cu dungi galbene, puţin uzată, odihnindu-se pe plaja cu reţeaua de undiţe târându-se prin pietriş. M-am întors pe punte şi i-am înapoiat fotografia.

– Unde aţi găsit-o? am întrebat.

– La Ardnoe Point. A găsit-o un ofiţer în afara slujbei, când îşi plimba câinele. E o femeie tare afurisită, dacă e să mă întrebi pe mine, cred că îşi petrece timpul umblând cu scanerul

de frecvenţe al poliţiei. Unii oameni chiar nu îşi lasă slujba la uşă când pleacă de la serviciu, nu-i aşa? Cred că auzise de barcă noaptea trecută prin intermediul scanerului şi în dimineaţa asta, pe la şase, în timp ce îşi plimba câinele, s-a pomenit cu ea drept în faţă. Aşa că ce-a făcut? S-a simţit obligată să dea telefon şi să raporteze incidentul.

– Şi pe unde e Ardnoe Point? am întrebat întorcându-mă şi privind spre continent.

– În direcţia aia, mi-a spus el fluturând din mână către sud. Asta face ca ideea maşinii dispărute să fie şi mai atractivă, pentru că locul nu e departe de Crinian, de unde a dispărut maşina sâmbătă noapte. E ceva de mers. Acolo ai merge dacă ar trebui să o iei din loc la reflux, mai ales cu refluxul de ieri-noapte. Poate că se îndrepta într-acolo sau poate că nu ştia cum să piloteze şmecheria aia.

– În apropiere de Crinian... am murmurat privind fix spre coastă. Aceasta părea proaspătă şi rece, cu degetele de granit de pe ţărm părând ireale şi arhitecturale. Copacii se legănau ca şi cum fuseseră topiţi şi turnaţi apoi în peisaj. „Ce faci tu acolo, Dove băiete? m-am gândit, holbându-mă spre sud la braţul de mare care sclipea în depărtare. Unde te duci? Ce e în Ardnoe Point, aşadar? Îmi place că ai luat-o spre sud, şi nu spre nord, spre bungalow..."

– Cred că vă puteţi relaxa, a strigat Struthers din spatele meu. Nu îl veţi vedea din nou pe pastorul Malachi Dove.

M-am întors spre el. Lăsase poza deoparte şi se rezemase de partiţia cabinei, cu capul dat pe spate şi ochii concentraţi, cercetând continentul.

– Nu am să-l mai văd? am întrebat.

– Nu. E prea aproape să fie prins, cred că se va sinucide, a spus el dând din cap şi ştergându-şi spuma sărată de pe faţă. Da, din experienţa mea profesională, aş zice că se va sinucide. Nişte excursionişti o să-l găsească plin de viermi şi tot

tacâmul. Sau poate că se va arunca de pe un pod sau își va sparge fața de vreun baraj. Da, cred că atunci o să-l mai vedem pe Malachi Dove.

– Vorbiți din experiența dumneavoastră profesională?

– Am un nas de copoi, a spus el atingându-și nasul din lateral cu un zâmbet, am fost așa de când eram copil. Credeți-mă, am scăpat deja de el.

I-am zâmbit rece. Când eram încă în facultate și tocmai terminam articolul despre ficatul de pui, aveam o fantezie sau mai degrabă o teamă că l-aș ști cumva pe Malachi Dove ca pe mâna mea dreaptă. Mi-am dat seama din nou că exista o legătură între mine și el, pe care nimeni sau poate doar Angeline o avea, și știam că Struthers nu putea să aibă idee de ce era în capul lui Dove. Avea dreptate, Dove se gândea cum să termine cu toate. Numai că nu avea să fie așa de ușor. „Când va veni momentul final, Finn, o să fiu mai deștept decât tine..." Când spusese că avea să îmi ia liniștea sufletească cu el, nu se referise la ce făcuse în capelă.

– Da, a cam luat-o pe arătură, nu-i așa? Dacă e să mă întrebi pe mine... și aici s-a întrerupt umezindu-și buzele. Dacă e să mă întrebi pe mine, fata e deja orfană, asta ca și cum nu ar avea destule probleme.

M-am uitat gânditor la Angeline. Stătea așezată la pupa cu brațele încrucișate și bărbia plecată, privind în depărtare și mușcându-și posomorâtă buza de jos. Petele de piele care se întrezăreau prin părul ei rărit erau roșii și crăpate.

– Hei, mi-a șoptit Struthers aplecându-se spre mine atât de aproape că îi puteam simți respirația. Se uita cu ochii mijiți la ea, observând tricoul decolorat, de fotbalist, care ieșea din haină, și pantofii sport uzați. Voiam să vă întreb ceva.

Nu am ridicat privirea spre el, pentru că știam ce avea să urmeze.

– I-a spus şefului că a avut poliomielită, da, asta i-a spus, dar nu e adevărat, nu? a adăugat lingându-şi din nou buzele, are altceva.

Am închis încet ochii, după care i-am deschis din nou.

– Nu-i aşa? Nu e ceva aşa de simplu ca poliomielita, iar eu cred...

– Ştii ce s-ar întâmpla dacă ar afla presa de existenţa ei? am murmurat.

– O, da, a şoptit el, după care l-am simţit zâmbind. Tocmai de aceea eşti un mare norocos, Joe Oakes. Nu putem să le spunem despre tine, pentru că eşti „vulnerabil“, după cum spune procurorul, ceea ce îţi rezervă ţie exclusivitatea de îndată ce vei dori să ieşi la iveală. Am vreo sută de prieteni buni din presă aici care şi-ar da copiii ca să li se ofere şansa pe care o ai tu. Nu te gândi că îţi port pică sau ceva, a adăugat el râzând şi dându-mi o palmă prietenească peste braţ. Corect, *semper vigilo,* a spus el privind peste umăr. Aproape că am ajuns la cordonul de presă, a continuat ridicându-se în picioare şi făcându-i semn lui Angeline. A sosit momentul să intraţi amândoi în cabină. Haide, drăguţă.

M-am ridicat în picioare. În faţă, legănându-se pe valuri, erau vreo treizeci de bărci închiriate, care pluteau în dezordine, tăind pe furiş valurile. În faţa lor, o şalupă a poliţiei vopsită în galben fluorescent le ţinea în frâu, aplecându-se şi rotindu-se asemenea unui taur în arenă, aruncând în jur spumă strălucitoare.

– Vreau să spun chiar *acum.* Dacă nu vreţi să vă vadă, intraţi acum în cabină, a insistat Struthers.

Prin urmare, ne-am îngrămădit alături de căpitan în cabina afumată, privind fascinaţi şi îngroziţi în acelaşi timp cum Cuagach devenea din ce în ce mai mare în faţa noastră, cu elicopterele armatei înclinându-se spre ea, căutând printre stânci şi prin păduri singurul lucru pe care ştiam că nu aveau să îl găsească: supravieţuitori.

3

Operaţiunea desfăşurată de poliţie era serioasă. Chemaseră armata să păzească insula şi, cu cât ne apropiam, cu atât puteam vedea cât de multe forţe desfăşuraseră în cadrul acestei acţiuni. Vreo opt şalupe erau ancorate la ţărm şi părea că aproape tot ce se afla pe Insula Porcilor era acoperit cu banda galbenă a poliţiei şi cu foi de cort. Din clipa în care am ajuns la debarcader şi ne-am spus numele ofiţerului care stătea de pază acolo, am început parcă să ne mişcăm pe un platou de filmare.

Totul se schimbase al naibii de mult, atât de mult că nici nu mai recunoşteai locul. După ce ne-am înregistrat la punctul de întâlnire şi am pornit-o pe poteca dinspre coastă, primul lucru pe care l-am văzut pe pajiştea din sat, la vreo sută de metri în spatele crucii celtice, a fost elicopterul HM40 chircit şi tăcut, cu palele elicei mişcate uşor de vânt. Părea a fi corpul unei insecte gigantice. Iarba dinspre nord, unde feribotul descărcase vehiculele, era ciufulită şi purta urme de cauciucuri. Ordonate în cerc în jurul pajiştii asemenea unui cerc de căruţe în jurul focului erau două camioane de armată, patru adăposturi gonflabile şi trei Land Roveruri, albastru cu alb ale poliţie. Fiecare dintre acestea din urmă avea pe capotă câte o coală de

hârtie lipită cu bandă adezivă. Pe una scria *Comunicații,* pe alta, *Stație pentru colectarea victimelor*. Hârtiile se legănau în vânt în timp ce treceam pe lângă ele, de parcă am fi fost la vreo sărbătoare ciudată de la țară.

Ne-am îndreptat spre partea de sus a pajiștii, în direcția unei dubițe pe care scria *Dockards and Vinty, Monitorizare terestră. Tehnologie cu laser 3D.* Din dubiță ieșeau cabluri de înaltă tensiune îmbrăcate în cauciuc, care duceau la un generator și în spatele ei, parcat în așa fel încât bloca ferestrele casei familiei Garrick, era un trailer al diviziei mobile din Strathclyde, cu simbolul specific pe ușă.

– E punctul de control, a spus Struthers urcând treptele. Hei, șefu', m-am întors, anunță el intrând.

Trailerul a scârțâit puțin, probabil pentru că Danso s-a întors cu fața spre el.

– Dumnezeule, Callum, vorbește cu George, bine? Șeful i-a dat și lui o funcție ca să fie mulțumit, aceea de șef la Identificări, și acum se dă mare pe-aici spunând că are nevoie de un birou pentru victime cu șase linii telefonice, zece angajați și încă cinci aici la fața locului. Păi asta înseamnă *cincisprezece* oameni! Între timp, eu trebuie să mă descurc cu un consultant pe probleme de procedură, care mă sună din două în două minute de fiecare dată când își mai amintește cam cum e tactica pe care trebuie să o folosim, o Divizie Evenimente cam cât mâna mea de mică și o echipă HOLMES care încearcă să mă stoarcă de bani pentru fiecare minut de muncă peste program, spuse Danso oftând puternic. Dacă mă găsești mort pe undeva, Callum, caută urme de mușcătură pe gât, pentru că acest incident major îmi suge efectiv sângele.

– Am venit cu martorii.

– Îmi pare rău, a spus Danso ridicându-se și venind în spatele trailerului să ne inspecteze, după care sări treptele ca să dea mâna cu noi. Purta un hanorac în locul hainei de la costum și

era pământiu la față de parcă nu dormise. Îmi pare rău, credeam că ajungeți după masă, a continuat uitându-se atent la mine. Ei bine, ați dormit bine?

– E cald în casă.

– Bun așa, a spus el zâmbind. Ați luat micul dejun?

Am dat din cap, aproape pufnind în râs.

– Acum o să mă întrebați dacă sunt pregătit pentru asta.

– Da, care este răspunsul?

– Nu, desigur că este nu. Am să o fac, dar nu voi fi niciodată pregătit pentru asta.

4

Se pare că băieţii ăştia de la Strathclyde nu-s aşa deştepţi pe cât se cred ei. Ştiau că sunt ziarist, Struthers îmi spusese asta cât se poate de clar, dar mă percheziţionaseră ei oare în dimineaţa aceea pe Cuagach, îmi găsiseră minicamera digitală pe care o îndesasem în haină? Căutaseră şi găsiseră pe naiba, nu făcuşeră nimic.

La zece şi jumătate, Angeline plecase cu Danso şi cu un bărbat mărunţel şi chel, care era „Şef Locul crimei", după câte îmi spusese Struthers. Avea să le arate unde se ascunsese în momentul în care îşi văzuse tatăl aruncând explozibilul pe fereastra capelei şi pe ce rută ajunsese acolo ca să o poată schiţa şi să facă o captură 3D pentru laboratorul de criminalistică. Cineva adusese cizme şi mănuşi de cauciuc pentru mine şi m-am îndreptat cu Struthers spre nord, urmând o rută indicată de foi de hârtie fotocopiate lipite pe copaci pe care scria *Spre Zona de stocare a cadavrelor →*.

Era o cărare tăcută şi rece, acoperită de frunze, pe care nu mai mersesem niciodată. La dreapta, solul cobora înspre stânci şi din când în când vântul aducea briza mării şi ne biciuia feţele cu spuma ei sărată. La dreapta noastră era pădurea întunecată

unde banda galbenă a poliţiei fâlfâia printre trunchiurile copacilor. Dincolo de ea, puteam vedea linii albe pe sol, asemenea unui grilaj, fiecare linie fiind numerotată cu un marker roşu.

– Ştii la ce mă gândeam? a spus Struthers. Tocmai mă gândeam că locul ăsta trebuie că colcăie de amprentele tale, nu-i aşa? ne-a tachinat el puţin.

– Da, bănuiesc că aşa este.

– Dar în capelă?

– Am fost şi acolo o dată pentru cinci minute. Îţi aminteşti că ţi-am spus ieri asta? Mi-aţi luat amprentele la secţie.

– Nimic altceva, aşadar? Echipa de la criminalistică nu are să găsească nimic altceva, cum ar fi păr sau în fine... alte *urme?* a spus el cu un zâmbet bolnăvicios care i-a dezvelit dinţii galbeni. Vreau să zic, bătrâne, ai fost aici pe insulă vreo câteva zile şi, mă rog, se întâmplă diverse chestii între oameni, înţelegi ce vreau să spun?

M-am oprit, şi el a continuat să meargă câţiva paşi înainte să îşi dea seama că nu mai eram lângă el. S-a oprit şi el şi m-a privit. Am observat că avea vârful nasului şi extremităţile urechilor puţin roşii de la efort. În spatele lui, pe mare, orizontul era de un albastru-închis, neabătut.

– Nu, am spus pe un ton rece, nu ştiu ce vrei să spui.

– Încerc doar să îmi dau seama în ce relaţii erai cu oamenii ăştia, dacă erau bune sau rele.

– Erau bune, dar nu erau atât de bune încât să mi-o trag cu vreunul dintre ei, dacă la asta te referi.

Struthers s-a întors râzând, ridicând mâinile în aer, în timp ce avansa pe potecă.

– OK, OK, încercam doar să îmi dau seama cam care era atmosfera pe-aici. Dă-mă în judecată. E un formular CAP 1 la secţie.

Nu am schiţat nicio mişcare şi l-am lăsat să o ia înainte, privindu-i spatele cărnos, cu umeri largi. Se pare că nu aveam să mă înţeleg cu Callum Struthers. Eram ca două păsări care

vorbeau limbi diferite. Era cam ce mă aşteptasem din partea unui poliţist din Strathclyde: îmbrăcat prea gros, vanitos şi încăpăţânat. Încerca să pară mai inteligent decât era de fapt (oare de ce i se părea că e mai inteligent să spui „individ“ decât „persoană“?) şi mirosea de parcă ar fi ţinut una dintre dietele alea care îţi căuta probleme la rinichi. În ceea ce îl priveşte, Struthers se uitase puţin la mine, la genunchii mei plini de cruste şi la accentul meu de Liverpool, şi ştiu că primul lucru la care s-a gândit a fost: „Oare cum pot să îi fac viaţa grea ăstuia?“

Acum tocmai dispărea după curbă, lăsându-mă de unul singur pe potecă. Mi-am dat seama că acţionând astfel îmi făcuse un mic cadou fără să vrea. Am calculat puţin timpii, apoi m-am întors şi am privit printre copaci. Capela era pe undeva pe-acolo, câteva sute de metri mai sus, dacă mă orientam bine.

– Video, striga cineva din adâncul pădurii, video vă rog aici, la optzeci şi trei/douăzeci. Mă auziţi, echipa de filmare? Am nevoie de video la optzeci şi trei/douăzeci.

Am scos aparatul de fotografiat, m-am aşezat pe vine pe sub banda galbenă a poliţiei, mi-am sprijinit mâinile pe o creangă, pentru că nu puteam folosi bliţul, şi am făcut repede zece fotografii. Mi-am pus mâna streaşină la ochi şi m-am uitat pe ecran. Deşi zoomul nu era cine ştie ce, puteai distinge două siluete fantomatice în uniforme de un albastru-pal pe jumătate ascunse de copacii întunecaţi. Era echipa de căutări şi recuperări. Nu erau nişte poze excepţionale, dar mergeau.

– Ei, pe unde eşti? a strigat Struthers din faţă, cu o voce slabă.

M-am repezit afară din pădure, mi-am băgat aparatul foto în buzunar şi m-am întors pe potecuţa care o lua la stânga, îndepărtându-se de stâncă, urcând şerpuit prin pădure. El stătea acolo, la vreo sută de metri în faţă, urmărindu-mă.

– Aici e, a spus el în timp ce îl ajungeam din urmă, cred că aici e.

S-a întors şi a privit în jos, unde solul cobora, formând o depresiune naturală, rece şi umbrită de frunziş, protejată de paravane pe partea dinspre coastă. Câteva raze de soare pătrundeau ca nişte lasere prin coronament. Era o linişte ciudată şi nu se auzea decât bâzâitul generatorului care alimenta două camioane frigorifice. Le priveam acoperişurile, ca şi ventilatoarele deschise, ca să se alimenteze cu aer proaspăt. Lângă ele era o benă de mărimea unei maşini mici. Era deschisă, astfel îi puteam vedea conţinutul: erau nişte coşciuge cenuşii din fibră de sticlă, opace ca nişte coconi, ordonate unele peste altele. Un fotograf cu vestă, cască şi cizme de un verde fluorescent se uita pe ecranul camerei foto, trecând de la un cadru la altul, aşa cum făcusem şi eu.

Struthers şi-a trecut mâna pe la ceafă, fără să scoată vreo vorbă. Puteai să îţi dai seama după expresia de pe faţa lui că nu voia deloc să se afle acolo.

– Haide atunci, a spus el avansând pe potecă.

Ajunseserăm pe jumătate în luminiş când s-au deschis uşile celui mai apropiat camion şi George, tipul cu care petrecusem după-amiaza în Oban, a sărit din el. Purta un costum de lucru complet şi galoşi şi era urmat de un alt bărbat îmbrăcat la fel. Amândoi i-au spus ceva fotografului, care a lăsat aparatul foto jos şi a privit prin pădure în direcţia opusă celei în care eram eu şi Struthers. Au stat aşa cu toţii o vreme, privind plini de speranţă în aceeaşi direcţie, spre capelă. După câteva clipe, doi membri ai echipei de căutări şi recuperări au ieşit repede dintre copaci într-un foşnet de frunze, aproape alergând. Cărau între ei ceva greu, înfăşurat într-o folie groasă de plastic cu un formular rozaliu lipit în vârf. Au lăsat pachetul pe sol, i-au spus ceva lui George, apoi s-au răsucit pe călcâie şi s-au îndreptat înapoi spre pădure, în acelaşi pas aproape alergător. Cei trei bărbaţi s-au adunat în jurul pachetului.

– Aici încep să îmi merit banii, a bombănit Struthers lângă mine, părând puţin afectat. Asta e treaba pe care nu vrea nimeni să o facă. Haide!

Am ajuns la baza potecii, ieşind apoi în luminiş, grăbindu-ne pe parcursul ultimilor metri.

– George, a spus el ridicând o mână în aer în semn de salut.

– Da, a răspuns acesta fără să ridice privirea, vin la voi imediat, domnilor, trebuie mai întâi să termin de discutat cu medicul.

Am stat câteva minute în picioare, încercând să găsim un loc unde să ne retragem în tip ce fotograful dădea târcoale pachetului, trăgând fotografie după fotografie. Medicul s-a aplecat şi a dezlipit formularul roz pe care i l-a dat lui George, după care a despachetat cu grijă straturile de plastic. Înăuntru era o bucată mare de carne învelită într-o bucată de material. M-am oprit din respirat, gândindu-mă: „Nu se poate, asta e o glumă. Cineva a luat nişte carne de porc şi a înfăşurat-o într-un tricou. Pe cine încearcă ei să neliniştească?“ Lângă mine, Struthers a deschis gura şi a început să respire. Deşi încerca să facă asta delicat, îl auzeam oricum.

George a prins formularul de clipboard şi a început să bifeze nişte căsuţe.

– Buuun, aşadar, ce avem aici? Numărul 147, referinţă din perimetrul delimitat 52–10, a spus el după care s-a întrerupt, încruntându-se la ceea ce citea. Ah, care e locul unde a fost găsit? a continuat el supărat, lăsând să cadă clipboardul. Nimeni nu aude nimic din ceea ce spun.

– Ce este? a spus doctorul, ridicând privirea.

– Uită-te la asta. Secţiunea douăzeci şi doi. Ce căsuţă e bifată? Numărul unu.

– Da?

– *Căsuţa numărul unu,* a repetat el dând din cap sugestiv spre pachet. De câte ori trebuie să le spun? Căsuţa *doi.* Dacă

este doar o parte a corpului, trebuie să bifeze căsuţa *doi. Incomplet.* A dat apoi din cap şi a corectat greşeala, apoi a parcurs lista prost dispus, bifând câteva căsuţe. Aşadar, ce avem aici, ce avem de obicei? Uman, fără viaţă...

– Da...

– Ia... să vedem... ora 11.04 AM. Şi ce mai e? Alb?

– Da, bărbat.

– Şi tu vrei să zici că e...

– Tors, a spus doctorul întorcând bucata de carne de pe o parte pe alta şi privind la partea de dedesubt câteva clipe, lăsând-o apoi jos. Sub piele erau câteva oase întregi şi am ştiut de îndată ce erau: o bucată de coloană vertebrală tăiată. M-am gândit la Sovereign şi la sandalele ei de plastic roz, precum şi la felul ei adormit de a vorbi. Mi l-am închipuit pe George adunând oasele fragile ale picioarelor ei pe o masă demontabilă. M-am gândit şi la bătrânul misionar şi la degetul lui rupt de la picior îndreptat spre stele.

M-am întors şi m-am aşezat degrabă pe un trunchi de copac din apropiere, tremurând.

A trebuit să scuip şi să îmi folosesc degetele ca să scap de gustul din gură şi apoi să îl îndepărtez şi de pe ele, fluturându-le spre sol.

– Malachi, nenorocitule! am bombănit. Nelegiuitule!

– Da, este un tors, a confirmat doctorul. Jumătate din torace şi toată secţiunea lombară.

– Atunci ce este asta? Totul lipseşte în afară de 06 şi 07?

– Da, e suficient, a spus doctorul îndepărtând bucata de tricou rupt şi dându-i-o lui George să o examineze.

– Un tricou, a spus el trecându-şi pixul peste listă ţâţâind din buze. Când a scris asta Interpolul? Au un cod pentru un corset, pentru Dumnezeu, au unul chiar şi pentru burtieră. Dar există vreun cod pentru tricou? Cred că trebuie să facă un

curs despre viaţa din secolul XXI. TRICOU, scrise el mânios, cu litere mari.

– Cam ce culoare ai zice că e? a întrebat doctorul. Maro, purpuriu? Milly zice că eu confund maroul cu purpuriul.

– De culoarea vinului, a hotărât George după o vreme, mijindu-şi ochii pe deasupra ochelarilor.

– De culoarea vinului, a fost de acord şi medicul, lăsând materialul să cadă într-o pungă. Exact.

George a completat formularul şi medicul şi-a scris iniţialele pe el, după care cei doi au reîmpachetat totul, au lipit la loc formularul şi au luat câte un capăt al foliei de plastic şi au târât-o lateral, apoi au ridicat opintindu-se cadavrul în camion. Struthers nu a spus nimic şi după o vreme a venit să se aşeze lângă mine, fără să mă privească sau să îmi vorbească. Respira cu zgomot, de parcă ar fi încercat să strângă destulă flegmă cât să scuipe.

– Ei bine, a spus el în cele din urmă, asta va presupune un test de ADN, ceea ce înseamnă şi mai mulţi bani. Şeful o să fie extrem de încântat, a adăugat el, şi un muşchi al feţei a început să i se mişte chiar sub ochiul drept, ca şi cum i s-ar fi blocat un nerv. Un test de ADN, a repetat el ca şi cum nu aş fi auzit de asta cum eram din Liverpool. *A-D-N*.

5

– Organizare pe culori, doar aşa poţi fi eficient. Am văzut un organizator de dosare cu compartimente pe culori. După cum văd eu lucrurile, îmi pot aşeza formularele ante-mortem în tăviţa galbenă şi pe cele post-mortem în cea roz. Cum se pare că nu vom avea formulare pentru evacuaţi, o să păstrez tăviţa albastră pentru momentul în care voi fi reuşit să fac legătura între formularele post-mortem şi cele de persoane dispărute.

Eram cu George în camionul frigorific şi, deşi uşile erau deschise în spatele nostru, lumina era difuză, aşa că fotograful îmi dăduse o lămpiţă cu halogen pentru identificare. Am aşteptat în tăcere, cu lămpiţa bălăngănindu-se într-o mână şi ţinându-mă de nas cu cealaltă, în timp ce George se mişca prin semiîntuneric în celălalt capăt al camionului, deschizând şi reordonând două coşciuge din fibră de sticlă şi târându-le spre mijlocul podelei.

– Ce ziceai ieri, că nu au nicio fişă medicală şi nicio amprentă dentară? Ei bine, aveai dreptate. Tot căutăm, dar până acum nu am dat nici măcar de o biopsie sau de vreo radiografie, nu avem nici măcar vreo amprentă la dosar. O să fie în proporţie de nouăzeci la sută identificare pe baza ADN-ului,

pentru că o să mă consider norocos dacă reuşim să îi identificăm după faţă în proporţie de zece la sută. O să fiu îngropat până peste urechi în hârţogăraie.

Am aprins lămpiţa şi am plimbat-o deasupra a două maldăre de siluete înfăşurate în plastic îngrămădite în partea din dreapta a camionului, lăptoase şi opace din cauza frigului. Unele dintre corpuri arseseră în incendiul care urmase exploziei şi pe alocuri se puteau distinge siluete înnegrite prin folia de plastic. Deasupra celei mai îndepărtate grămezi spânzura un semn roz: Incomplete 1–100. Am ridicat lămpiţa spre pereţi şi raza s-a reflectat în panourile de aluminiu texturat. Cel de-al doilea semn de deasupra celei de-a doua grămezi zicea: Incomplete 101–200. Am stins lampa, cu inima bătându-mi nebuneşte.

– Pentru astăzi am doar două pentru tine, a spus George îndreptându-se de la mijloc şi privindu-mă. Chipul îi era plin de umbre care nu păreau să vrea să îl părăsească. În întuneric, am putut observa că deschisese ambele coşciuge şi dăduse la o parte învelitorile negre de cauciuc ca să le pot vedea feţele. Erau singurii care reuşiseră să iasă din capelă după explozie. Probabil că stătuseră în colţuri, în spatele celorlalţi. Acesta e singurul mod în care poţi supravieţui unei explozii. Altcineva absoarbe suflul ei în locul tău. Evident, asta nu înseamnă că pe termen lung ai şanse de supravieţuire.

– Am scos astea mai devreme, a spus el culegându-şi clipboardul de pe jos şi arătându-mi cele două pagini galene. Îţi aminteşti de discuţia noastră de ieri? Cred că ştiu cine sunt cei doi, dar totuşi aş vrea să am confirmarea ta.

Ştiam la cine se referea, la misionar şi la Blake Frandenburg, pentru că nu mai rămăsese nimic din Sovereign ce aş fi putut identifica. Am aprins lampa şi m-am apropiat, ţinând-o deasupra înclinată. În primul sicriu era misionarul, cu faţa intactă şi ochii supţi. M-am uitat la el în tăcere.

– E Okonole?

– Da, e Okonole.

George a marcat un trei citeţ într-o căsuţă din partea din stânga sus pe formularul galben şi l-a aşezat cu ceva satisfacţie sub celelalte. Ne-am mutat la cel de-al doilea sicriu, unde zăcea Blake Frandenburg cu ochii ca nişte găuri şi faţa descărnată, de parcă moartea îi răpise jumătate din greutate. Una dintre mâini îi ieşea ţeapănă din sacul de cauciuc, ca şi cum s-ar fi întins spre ceva, o lumină sau poate cerul. M-am holbat la mâna aia, gândindu-mă cum stătea în căsuţă cu vătraiul în mână, pregătit să se pună cu mine, care eram de două ori mai mare decât el.

– Eşti OK? m-a întrebat George. Ai nevoie de puţin timp de unul singur?

– Poftim? am spus întorcându-mă spre el, ţeapăn.

– Vrei să fii singur puţin?

– Ăăă... am bâiguit holbându-mă la el. Mi-au trebuit câteva clipe ca să pot răspunde, şi apoi întrebarea a declanşat ceva în mintea mea. Ăăă, da, am spus, sigur, doar câteva minute.

A ieşit din camion, coborând cu zgomot treptele de aluminiu.

– Hei, Callum, l-am auzit spunând, când te întorci la Oban, pune-l pe ofiţerul de serviciu al secţiei să se uite pe catalogul de consumabile de birou, da? Zi-i că la pagina 300 e un organizator pe culori...

Am aşteptat până când vocile s-au mutat în laterala camionului şi atunci am căutat repede aparatul foto. Cu lampa cu halogen în mâna stângă ridicată la nivelul braţului şi aşezată în aşa fel încât să reducă umbrele, am făcut cinci fotografii ale cadavrului lui Blake. M-am oprit după fiecare, ascultând vocile de afară şi întrebându-mă dacă puteau auzi mecanismul aparatului. Apoi l-am fotografiat pe Okonole şi m-am întors să fotografiez şi cele două grămezi de rămăşiţe umane. Mi-am îndesat aparatul în buzunar şi m-am dus spre uşi tocmai când George urca înapoi scările.

– Cum te simţi acolo înăuntru, eşti OK? Avem nişte apă îmbuteliată jos, dacă vrei, din camionul cu alimente.

– E Frandenburg, am spus. El credeai că e?

El a zâmbit şi mi-a arătat formularul galben de pe clipboard, pe care stătea scris cu litere mari BLAKE FRANDENBURG. A scos pixul cu un gest afectat şi apoi a adăugat un 1 citeţ în căsuţă, apoi a lăsat pixul deoparte şi a dat din cap spre mine.

– Vezi, asta mă face fericit, am două formulare pentru compartimentul verde.

6

Dacă îţi vine a crede, aveau un camion cu alimente pe insulă şi la ora 12.30 totul se oprea şi luau prânzul. După cum am spus, parcă eram pe un platou de filmare. Am stat la coadă să iau una dintre tăvile alea din plastic şi m-am dus cu ea la Angeline, care stătea cu spatele la restul, la marginea pajiştii, unde solul începea să coboare şi de unde puteai observa marea pe deasupra maşinilor Land Rover ale poliţiei.

Stătea pe scaunul verde al regizorului, aplecată într-o parte, cu piciorul drept încrucişat la mare depărtare peste celălalt. Nu se atinsese de mâncare, ţinea tava pe una dintre coapse şi tăia ceva în neştire cu cuţitul zimţat de plastic. Când umbra mea a învăluit-o, a încetat să mai taie şi a încremenit. Mi-am tras un scaun lângă ea şi, după câteva clipe, a pus jos cuţitul şi s-a aplecat în faţă, acoperind tava cu corpul, cu un braţ petrecut peste piept şi ţinut la subsuoară. Şi-a lăsat cealaltă mână să cadă spre sol, schiţând diverse lucruri cu ea în nisip.

– Ce se întâmplă, nu îţi este foame? am spus aşezându-mă.

A dat din cap şi a continuat să deseneze în nisip. Avea pete închise la culoare în obraji.

Mi-am despachetat tava şi am citit eticheta de pe sendviş: brânză Brie şi struguri în pâine franţuzească, adică prostiile

pe care le găsiseră ăia de la aprovizionare. Am lăsat sendvişul să cadă înapoi pe tavă şi m-am dat pe spate cu braţele încrucişate. Încă nu îşi ridicase privirea spre mine.

– Aşadar, ţi-au retrasat mişcările?

S-a oprit din desenat, dar nu a ridicat privirea spre mine. În schimb, şi-a ridicat mâna, a dus-o spre cealaltă subsuoară şi s-a lăsat pe coapsă, boţind tava de prânz.

– Ei bine?

– Ţi-am spus, nu ţi-am spus?

– Ce mi-ai spus?

– Ţi-am spus că nu o să mă creadă nimeni. Ei ştiu cine sunt şi cred că mint.

– Ei? am spus arătând în direcţia poliţiştilor peste umăr. De ce, ce ţi-au spus?

– Cu siguranţă, au văzut clipul video. E ca şi cum ar crede că sunt... a zis ea oftând şi muşcându-şi buza de jos. E ca şi cum nu ar crede nimic din ce le spun.

– Cine? Danso, Struthers?

– Amândoi. Le-am arătat unde mă ascundeam când l-am văzut făcând... ştii tu ce... şi acum ei spun că de unde stăteam, de pe poteca aia de acolo, nu aveam cum să văd clar că el era. S-a ridicat puţin şi a început să-şi roadă o unghie pe lateral cu dinţii ei mici. Deşi sigur că ştiam că el era, pentru că îl urmărisem prin defileu şi l-am auzit cum bătea cuiele, acum spun că trebuie să îmi fac povestea credibilă. Cel tânăr a spus...

– Struthers?

– Tot spune cum că nu sunt un martor credibil şi că va avea nevoie de o depoziţie suplimentară sau ceva de genul ăsta, a zis ea ştergându-şi nasul cu dosul mâinii. Şi ştiu sigur că se comportă aşa pentru că m-au văzut în clipul video.

– Nu, Angeline, ei te cred, am spus, râzând scurt.

Ea a ridicat privirea spre mine.

– Te cred, chiar te cred, am spus, dar sunt poliţişti şi îşi fac meseria. Nu se gândesc cum să îl prindă pe tatăl tău, gândesc în perspectivă, se gândesc deja la proces şi la cum va arăta mărturia ta la tribunal.

Ea m-a studiat şi, pentru o vreme, a părut că vrea să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. A scos un zgomot scurt, de nemulţumire şi a început din nou să îşi înfunde unghia în nisip. Se aşternu liniştea. O briză începu să tulbure iarba şi să facă adăposturile gonflabile din spatele nostru să fluture ca nişte pânze. Am desfăcut sendvişul cu brânză Brie şi l-am mâncat. Liniile pe care le desena ea în nisip, la picioare, deveneau din ce în ce mai mari şi mai complicate. Mi-am terminat sendvişul, am băut cafea, am mâncat nişte salată de fructe dintr-un păhărel de plastic pe fundul căruia pluteau seminţe de pepene în zeamăs, apoi am folosit şerveţelul şi am pus la loc capacul la tavă.

– Angeline? am spus

– Ce e?

– Nimeni nu ştia că Malachi are copii, ştiai asta? I-a lăsat să creadă că te-ai născut moartă.

– Ar fi fost mai bine dacă era aşa, a spus ea cu un rânjet dispreţuitor.

– Ba nu, am spus, iar acum că mă gândesc la asta mă mir de tonul blând al vocii mele de atunci, nu era mai bine, chiar nu era mai bine.

A făcut o pauză şi apoi şi-a ridicat privirea spre mine cu o expresie nedumerită şi prevăzătoare, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama dacă glumeam. Marginea interioară a ochilor i se înroşise. Pentru o bună bucată de vreme, singurul zgomot care tulbură liniştea fu bâzâitul îndepărtat al elicopterului, planând undeva unde nu îl puteam vedea, căutând prin pădure.

– Joe? a spus ea în şoaptă.

– Ce e?

– Ar fi cineva interesat dacă le-aş spune ce mi-a făcut? M-ar asculta cineva?

Am ezitat puţin, văzând cum îmi apare Finn în faţa ochilor, în biroul lui, cât se poate de entuziasmat, spunându-mi: „Poţi să scoţi o carte din asta."

– Te-ar asculta, am asigurat-o, dacă ţi-ai spune povestea aşa cum trebuie.

– Aşa cum trebuie? Cum adică?

– Nu ştiu, am spus aruncând o privire spre tavă, apoi spre cer şi încrucişându-mi braţele, dar bănuiesc că ai putea să îmi spui mie, bănuiesc că ai întotdeauna această opţiune la dispoziţie.

Danso şi Struthers voiau ajutorul lui Angeline ca să treacă în revistă hârtiile lui Dove. I-am spus lui Struthers că avea să fie nevoie să vin şi eu să îl ajut cu ea şi el a încuviinţat imediat. Undeva în ultimele douăzeci şi patru de ore fusesem desemnată persoana care să aibă grijă de ea. Ne-au urcat într-o şalupă a poliţiei şi ne-au dus în sudul insulei.

Aerul era proaspăt şi rece, iar cerul de un albastru profund era străbătut de un şirag de nori asemănători răsuflării unui pui de dragon pufăind dincolo de orizont spre vest. Lumina perfectă pentru făcut poze, m-am gândit eu, privind în soare cu ochii întredeschişi. Şalupa sălta pe valuri cu zgomotul motorului răsunând pe stâncile de granit de pe linia ţărmului din partea de est a Insulei Porcilor, făcând stoluri întregi de pescăruşi cu spatele negru să se ridice în cercuri, croncănind, de pe vârfurile stâncilor. Sudul insulei părea mai pârjolit decât mi-l aminteam, de un roşu-maroniu ars, care venea după verdele din sat, ca şi cum trecuse seceta şi nu atinsese decât această parte a insulei. În ciuda ofiţerilor de poliţie înarmaţi de pe ponton care vorbeau prin staţii, locul era stăpânit de o tăcere ciudată.

O echipă de criminalişti fusese acolo cu o zi înainte şi lucrase repede, părăsind locul în acea dimineaţă pe la ora 11. Adunase perii de cap, periuţe de dinţi şi lenjerie de corp murdară,

practic cam orice ar fi ajutat-o să obţină profilul ADN al lui Dove. În timp ce îşi făcea treaba, descoperise o colecţie de dinamită veche folosită în mină şi butoaie cu îngrăşăminte într-o anexă, la aproape un kilometru de casă. Era arsenalul de explozibili al lui Dove. Echipa de dezamorsare a Armatei se afla acolo de la răsărit, delimitând zece pogoane de pământ pe flancul dinspre est. În timp ce ne căţăram afară din barcă, i-am văzut de la depărtare, purtând jachete ale artileriei antiaeriene şi plimbând peste tot câini în lese scurte.

Angeline nu mai scosese niciun cuvânt de la ultima noastră conversaţie. Mergea cu braţele înfăşurate în jurul pieptului, fără să se uite la nimeni. Din când în când, aveam impresia că, atunci când stăteam cu spatele la ea, ridica privirea şi mă urmărea. Când mă întorceam, observam cum îşi muta atenţia în altă parte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În cea mai mare parte a timpului însă, era supărată şi stânjenită de ce îi spusese Struthers. Când acesta se opri lângă unul dintre stâlpii de oţel galvanizat ai gardului, întrebând-o cine ridicase gardul în locul lui taică-său, ea dădu din umeri. Îşi înfipse mâinile în buzunare şi îşi aplecă bărbia, după care îşi afundă degetul mare de la picior în pământ şi privi timid peste umăr, ca un adolescent care verifică să nu îl vadă prietenii.

– Angeline?

– El a pus gardul, bombăni ea, el singur. Nu ar fi lăsat pe nimeni să vină pe-aici.

– Era priceput, aşa-i? Avea cunoştinţe despre explozibili, nu, ştia cum să dea o gaură în granit?

– Da, bănuiesc, spuse ea ridicând din nou din umeri şi privind fix în depărtare ca şi cum nu ar fi gândit ceea ce îi ieşea din gură.

Era cam stânjenitor cum continua să dea răspunsurile acelea monosilabice. Da, nu, poate, fără a da vreo informaţie în plus faţă de ceea ce era întrebată. Ne-a condus cu părere de rău

prin jur, arătându-ne roaba cu care Dove obişnuia să care proviziile pe care proprietarul magazinului din Bellanoch le lăsa la ponton, ducându-ne acolo unde îşi ţinea barca cu motorul în exterior, sub o prelată, ferecată bine şi încuiată cu lacăt.

Urcând spre casă, am observat că generatorul rămăsese fără combustibil şi, când am intrat, nu era lumină. Ne-am înghesuit cu toţii în camera mică din faţă unde îşi ţinea Dove hârtiile, uitându-ne în jurul nostru la perdelele sfâşiate, ferestrele mizerabile şi la cei doi pereţi plini de sus până jos de carnete şi fotografii vechi.

– A luat fotografiile, spuse Angeline.

Ne-am întors cu toţii spre ea să o privim, pentru că era pentru prima oară când vorbea fără a fi întrebată. Se uita la două pete de pe tapetul scorojit.

– A luat pozele de aici şi a luat... *carnetele*. Un carnet, ba nu..., spuse ea întorcându-se, cu degetul ridicat în aer... nu, două. A luat două carnete.

– Ce fotografii? întrebă Danso stând în picioare lângă ea şi uitându-se foarte atent la locurile de unde lipseau pozele, de parcă ar fi fost capabil să prindă ceva vibraţii supranaturale dacă făcea asta. Ce era în ele?

– Erau el cu mama şi una în care se ruga.

– În care se ruga?

– Pare mort în ea, am spus eu, stă pe spate cu mâinile pe piept. E un obicei al lui.

Struthers îşi dădu ochii peste cap. Îşi petrecuse o grămadă de vreme ca ofiţer de poliţie la Glasgow având de-a face cu nebuni.

– Şi carnetele? menţionă Struthers. Care lipsesc?

– Filosofia Preoţilor Tămăduitori Psihogenici despre moarte, murmură Angeline coborându-şi privirea şi strângându-şi haina în jurul ei de parcă i-ar fi fost dintr-odată frig. În spatele ei, Struthers şi Danso schimbară o privire. Era mereu acolo, pe

raftul acela. Şi a mai luat unul, cel cu Filosofia Preoţilor Tămăduitori Psihogenici despre sinucidere.

– Ţi-am zis eu, rosti Struthers cu voce scăzută, cu un zâmbet de reptilă spre mine şi Danso. Era în al nouălea cer, gândindu-se că era singurul om de pe lume care prezisese că Dove avea să se sinucidă. Nu ţi-am zis eu asta?

– Măcar de-ar fi atât de simplu, am spus.

7

În timp ce Struthers, Danso şi Angeline scoteau carnetele de pe rafturi, deschizând evidenţele Preoţilor Tămăduitori Psihogenici, găsind dosar după dosar de scrisori hermeneutice ale Sinodului Bisericii Anglicane, topuri de versete din Biblie scrise şi rescrise în caligrafia sinuoasă a lui Dove, eu m-am strecurat afară, bombănind cum că simţeam nevoia să fumez o ţigară. Cum nu m-a oprit nimeni, am ieşit pur şi simplu în aerul rece şi în lumina puternică a zilei, liber ca pasărea cerului.

Am pornit rapid, făcând cale-ntoarsă, fotografiind exteriorul căsuţei, sticlele goale de scotch îngrămădite unele peste altele în spatele unui şopron, generatorul şi mormanele de gunoaie. M-am îndreptat spre cordonul de armată şi am făcut câteva fotografii cu teleobiectivul echipei de la explozibile, care lucra în depărtare, apoi am luat-o spre nord, ocolind căsuţa şi mergând prin pădurea tăcută, până am ajuns la mină. Ziua aceea era liniştită, nu răzbătea nici urmă de vânt prin luminiş, iar tăcerea goală apăsa peste maşinăria veche şi ruginită.

M-am întors spre sud. În depărtare, la distanţă mare peste vârfurile copacilor din Cuagach, puteam vedea promontoriul Crinian şi cerul de deasupra lui, împânzit de nori negri. Am

scos aparatul foto, l-am deschis şi am focalizat pe coasta din depărtare. Niciunul dintre ei, nici Danso, nici Struthers, nu avea instinctul pe care îl aveam eu în privinţa lui Dove. Nu avea de gând să se sinucidă. Nu înainte să mă termine pe mine. Era ca şi când l-aş fi simţit în propriul creier, târându-se şi făcându-şi planuri.

„Punctul Ardnoe? Crinian? Ce ai de gând, Malachi? De ce Crinian?"

Am fotografiat coasta, apoi am schimbat obiectivul şi m-am dus să fotografiez mina: ampatamentele ruginite ale unor vehicule părăsite de mult, sârmă ghimpată veche întinsă peste galeriile de acces. Din când în când mă opream şi aruncam o privire gânditoare spre coastă. Un roi de muşte bâzâiau în jurul găurii în care fusese sfârtecat porcul. Când le-am îndepărtat, am văzut omizi mişcându-se ca boabele de orez în ochii porcului şi ceva cafeniu şi spumos ieşindu-i din rât. Am făcut zece fotografii.

De ce Crinian?

Nu alunecase acolo pentru că nu putuse porni motorul bărcii, indiferent de ce credea Struthers. Dorise să meargă acolo. Am deschis apertura pentru lumină şi m-am învârtit în jurul porcului, făcând poză după poză, cu gândurile desfăşurându-se în mintea mea precum bătăile de metronom: *Ce treabă ai acolo, Malachi? De ce în sud? Eu eram în nord. Asta înseamnă că nu ai de gând să mă urmăreşti direct? Iar, dacă nu ai de gând să faci acest lucru, atunci ce ai de gând să faci? Cum altfel vei ajunge la mine? Sau crezi că m-am întors la Londra?*

În spatele meu s-a auzit o crenguţă trosnind. M-am întors şi am ridicat camera, gata să lovesc. Era Angeline, cu faţa roşie, respirând rapid, privind peste mine către porcul din groapă. Ajunsese chiar în spatele meu, fără ca eu să o aud. M-a prins de mânecă.

– Hei. Mi-am pierdut echilibrul şi am ţopăit câţiva metri înainte să mă repun pe picioare. Dă-mi drumul. Haide, dă-mi drumul. I-am prins degetele, încercând să le desprind de mine.

Ea rezistă, apoi scoase un ţipăt şi îşi prinse braţul ca şi când s-ar fi ars.

– Iisuse! Am prins camera şi am îndreptat-o la piept. Inima îmi bătea cu putere. Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Ea rămase nemişcată o clipă, pe jumătate întoarsă, tremurând, cu mâinile la piept.

– Ce s-a întâmplat?

– Porcul.

Mi-am şters fruntea şi am privit către animalul mort.

– Ce e cu el?

Trupul ei fu cuprins de un tremur prelung, ceva vizibil care îi trecu prin stomac până la umeri, apoi se evaporă în aer. Închise ochii şi îşi duse mâinile la gură.

– E mort, am spus eu. Nu-ţi va face niciun rău.

– Arată ca şi cum m-ar privi. Vocea ei era rapidă şi şoptită, ca şi când ar fi crezut că porcul o auzea. Ştiu că ţi se pare stupid, însă vorbesc serios. Mă priveşte.

– Atunci pleacă.

– *Mă va privi în continuare.*

Am oftat şi am fixat capacul obiectivului.

– Ce vrei să fac eu?

Scutură din cap, cu mâna la gură, cu muşchii gâtului mişcându-i-se.

– Nu ştiu. Pur şi simplu fă-l să nu mă mai privească.

Porcii. Se părea că porcii îi marcaseră viaţa lui Angelin în ultimii şase ani. Până la sfârşitul zilei aveam să înţeleg de ce credea că o priveau, de ce dorea să îl acopăr pe acesta. Nu aveam de gând să îngrop chestia aia, nu în starea în care se afla, aşa că am aruncat un tambur de fertilizator din morman şi l-am răspândit peste gaură ca să-i acopăr faţa, lovind

tamburul ca să astup groapa. Porcul puţea mai rău decât îmi aminteam din urmă cu două zile, iar în timp ce făceam asta mă chinuiam să îmi păstrez saliva în gură, frecându-mi limba de gerul gurii.

Angeline privea dintre copaci, la câţiva metri distanţă. Se lăsă în jos într-o poziţie ciudată, folosind o creangă să-şi sprijine greutatea, rămânând acolo, pe jumătate în umbră, holbându-se. După ce mi-am terminat treaba, m-am dus şi m-am aşezat lângă ea. Stătea cu genunchii ridicaţi, strângându-şi tenişii prăfuiţi. Faldurile hainei îi fluturau la spate, ascunzându-i diformitatea. Încă tremura.

– Deci nu e un om-porc, atunci?

Închise ochii şi-i apăsă cu degetele, ca şi când ar fi încercat să invoce o imagine în minte. Pe frunte îi apăruseră stropi de sudoare.

– Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

Dădu din cap şi trase adânc aer în piept. Mi-am scuturat rugina de pe mâini, mi-am sprijinit coatele pe genunchi şi am ridicat ochii spre cer, privind norii. Mi se învârtea capul, gândindu-mă cum naiba s-o fac să vorbească. Aveam nevoie de ea, era tot ce aveam. Instinctul care, în trecut, recunosc că mă făcuse să îmi pun braţul pe după umerii mamei victimei unui accident în care făptaşul fugise de la faţa locului şi să spun: „Vă simt durerea. Iar dacă îmi daţi fotografia cu băieţelul dumneavoastră, cea de pe şemineu, o va simţi şi cititorul", instinctul meu jurnalistic mă părăsea.

– Ascultă, am început eu, însă, când m-am întors spre ea, am văzut că mă privea.

Tot capul îi era întors din gâtul lung. Ochii ei erau injectaţi, iar albul din jurul irisurilor negre aveau firişoare roşii.

– A încercat să mă dezmembreze, vorbi ea, încă din clipa în care m-am născut.

Am privit-o lung, cu creierul bâzâindu-mi, ca după o lovitură sub centură.

– Poftim? Ce-ai spus?

– A crezut că poate să mi-o rupă. Chestia... Se înfioră și ridică privirea spre nori, la felul în care se adunau într-un șir lung deasupra promontoriului. Chestia mea, coada. A crezut că se va rupe dacă trăgea suficient de tare.

8

O potecă îngustă şi încadrată de copaci ducea de la căsuţă spre vest, către muchia stâncii. Angeline mă conduse pe acolo, rapid, cu hotărâre, cu braţele bălăbănindu-i-se, uneori ferindu-se de ramuri, şi de trunchiurile din cale. Rădăcini umede de ferigă şi rododendron mi se prindeau de glezne şi trebuia să mă chinui să ţin pasul. Cumva, fără să îmi dau seama exact cum sau când, intrasem prin urechea acului. Brusc avea nevoie să vorbească cu cineva: dorea să aflu totul despre viaţa nefericită pe care o dusese acolo pe Insula Porcilor. Poate datorită felului în care ascunsesem porcul. Pentru că îl făcusem să nu se mai holbeze.

Se opri şi îşi întinse mâna să mă oprească şi pe mine. Poteca ajunsese în vârful unei stânci, la sute de metri deasupra valurilor. Am rămas tăcuţi, privind printre copaci la cerul deschis. Eram la acelaşi nivel vizual cu norii care se îngrămădeau la orizontul îndepărtat.

– Frumos peisaj, am spus eu.

Ea se ghemui în praf şi începu să scormonească prin tufişuri cu un băţ. Firişoare de culoare de la efort îi apărură pe gât spre obraji, ca flăcările, iar ochii îi străluceau. Nu mai erau

înlăcrimaţi, ci duri şi lucioşi ca lemnul. Lovi cu băţul marginea prăpastiei, unde moviliţe de iarbă se întindeau ca nişte degete.

– Vezi?

Ridică băţul şi îmi arătă un ghemotoc de iarbă lipit de capăt. Era îmbibat de ceva ca gudronul.

– Vezi asta?

– Da. Şi o şi miros.

Mi-am prins braţul pe după un trunchi de păducel şi m-am aplecat cu precauţie în faţă. La treizeci de metri dedesubt, valurile se spărgeau de o bucată de plajă pietroasă. De unde mă aflam, o pată mare şi neagră se întindea pe fâşia de pământ până pe plajă; cele câteva tufe sărăcăcioase care atârnau pe stâncă erau lipicioase de la substanţă. Un aer cald de descompunere se ridica şi se amesteca cu mirosul înţepător şi rece de sare al mării şi plase de pescuit, care mă făcea să mă gândesc la bucătării. M-am îndepărtat de margine şi m-am întors între copaci.

– Porci? am spus eu scoţând capacul obiectivului şi jucându-mă cu el. Porcii lui morţi?

– Obişnuia să-i aducă aici în găleţi. Ce mai rămânea din ei după ce termina.

– După ce termina?

– Să-i măcelărească.

– Pentru carne?

– Carne? Râse uşor. Nu. Nu pentru carne.

– Pentru capete? Să le aşeze în gard?

– Pentru asta. Dar mai ales… Se opri. Mai ales pentru ce îmi făcea mie. După ce a murit mama.

M-am oprit să apăs pe butonul aparatului şi am ridicat capul.

– Ce ţi-a făcut ţie?

Şi-a îndreptat privirea în lateral, evitând-o pe a mea. Îşi roase neliniştită degetul mare, smulgând pieliţe uscate cu dinţii mici şi ascuţiţi.

– Ce ţi-a făcut ţie? am repetat încetând să mai parcurg pozele şi ridicând capul.

Ea şi-a ferit privirea şi a început să îşi roadă pieliţa de la unghia degetului mare, nervoasă, scoţând mici bucăţi de piele uscată de acolo cu dinţii ei ascuţiţi.

– Ei bine, ce ţi-a făcut?

Şi-a ridicat mâna la frunte ca şi cum şi-ar fi luat temperatura. Marea se zvârcolea neliniştită pe stâncile de dedesubt. După ce a stat aşa o vreme, s-a ridicat ajutîndu-se de o creangă, şi-a netezit fusta şi şi-a băgat mâinile în buzunare.

– Haide, a spus ea dând din cap cu o figură posomorâtă, trebuie să îţi arăt.

La vreo sută de metri de casă era un şopron folosit pentru împerecherea animalelor, unde abandonaseră o parte din echipamentul rămas de la ferma de porci. Se afla pe o potecă pe care crescuse iarba şi era aşa de neîngrijit, încât se contopise atât de mult printre copaci, că ai fi putut trece uşor de el dacă nu ştiai ce să cauţi. Avea acoperişul distrus şi tencuiala era ţinută la un loc de iederă.

– Aici, spuse ea deschizând uşa, aici a făcut-o.

Am înaintat un pas şi am mijit ochii, privind în întuneric. Înăuntru era întuneric şi frig, şi podeaua degaja un miros puternic. M-am întors din nou la soare şi m-am uitat la ea.

– Ei bine, nu vii cu mine?

– Nu.

– Eşti sigură?

– Care e problema? bombăni ea privind spre podea şi împlântându-şi degetul mare de la picior în sol, nu mă crezi?

Am studiat-o puţin, observând gura încordată într-o expresie ursuză, genele palide şi fruntea mare şi serioasă. Am oftat şi am deschis uşa. De îndată ce am pătruns în întunericul îngheţat, mi-am dat seama de ce Angeline nu voia să vină cu mine.

Am acţionat întrerupătorul, dar tuburile fluorescente de deasupra nu funcţionau, aşa că singurul mod de iluminare era lumina verzuie care pătrundea printr-o fereastră şubredă, plină de pânze de păianjen, cam la vreo doisprezece metri la dreapta mea, aşa că am stat pe loc aşteptând să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Se întâmplaseră lucruri cam nasoale pe-acolo, puteai pur şi simplu să îţi dai seama de asta. Încet-încet, am început să disting formele. Acoperişul era din tablă ondulată, podeaua din ciment crăpat era traversată de şănţuleţe şi găuri acolo unde fuseseră smulşi pereţii despărţitori. În mijlocul podelei era un cântar pentru animale cu vopseaua descojită, un model demodat, uzat şi plin de rugină. M-am dus la peretele opus, unde fusese prins în şuruburi un raft pentru unelte. Aliniate ordonat pe raftul de sus, erau topoare, fierăstraie şi dălţi şi o pereche de salopete portocalii atârna într-un cârlig dedesubtul lui, ca o sperietoare pe jumătate umplută cu paie, pregătită pentru foc. Pe podea era o găleată pe care se afla o cârpă spălată bine. Ceva m-a făcut să mă opresc şi să mă uit la găleată, apoi înapoi la scule şi la salopetă. Aceasta din urmă emana un miros ca de leucoplast dezlipit de pe o rană infectată.

M-am întors şi în spatele meu, lângă uşă, am observat un birou jos, din lemn de pin, şi nişte coli format A4 lipite pe peretele de deasupra. Pe birou erau un crucifix, o Biblie şi un mic flacon din sticlă. Foile A4 era tipărite la o imprimantă cu jet de cerneală.

> Îndată L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat... şi strigând cu glas puternic, a zis: Ce ai cu mine, Iisuse...

Am citit de două ori cuvintele, încercând să îmi dau seama de unde erau. Erau din Noul Testament, dintr-una dintre Evanghelii.

Ce ai cu mine, Iisuse?

Citind cuvintele acelea, am simţit cum începe să mi se formeze o idee în minte, m-am întors şi m-am uitat prin şopron. Cântarul pentru animale. O pată întunecată se propaga în jurul lui pe o rază de câţiva metri. Câteva muşte se plimbau leneş pe podea, de parcă ar fi fost lipicioasă.

Îndată l-a întâmpinat, din morminte... un om cu duh necurat.

Pe acoperişul de tablă ondulată o pasăre sau vreo veveriţă începu să facă zgomot. M-am apropiat şi mai mult şi am examinat celelalte foi de hârtie. Literele erau mai mici şi a trebuit să mijesc ochii ca să pot citi ce scria.

Toate legiunile cele rele, toate adunările şi sectele. Tu eşti o insultă pentru mine, demon de pe Cuagach, căci nu îţi plac lucrurile dumnezeieşti...

Am simţit cum mi se ridică părul de la ceafă şi am început să transpir la subraţ în aerul acela îngheţat din şopronul de tablă ondulată. M-am gândit la stâncă şi la porcii morţi. M-am gândit la rasa porcină, în general.

O, bestie, bestie, o, tu, purcel al lui Satana care încerci să scapi, pregăteşte-te acum să fii mântuit...

Am simţit cu mi se răceşte pielea. Îmi dădeam seama ce se întâmplase în şopronul acela îngheţat de beton, ce îi făcuse Dove fiicei lui adolescente şi de ce ea nu mai voia să intre niciodată acolo. Puteam să văd totul: lumina care scăpăra, silueta lui uriaşă deformată legănându-se pe tavan cu un ciocan cu

cap sferic în mână, sânge şi guiţatul animalelor pe jumătate măcelărite răsunând pe pereţi. Era o imagine pe care nu o mai întâlnisem de ani buni, chiar din vremurile vechi petrecute la Albuquerque. „Legiune este numele meu..., căci suntem mulţi, căci suntem mulţi..."

– Joe?

Am tresărit de parcă aş fi văzut umbra lui Malachi acoperindu-mi umerii. Scena mi-a pierit din memorie şi m-am întors în şopronul pentru împerechere, simţind cum îmi transpira scalpul.

– Joe? Ai spus ceva? mă întrebă Angeline din uşă.

Am deschis uşa şi am ieşit, trecând pe lângă ea fără să scot o vorbă. Câţiva metri mai încolo, pe potecă, m-am oprit într-un loc cu soare, am închis ochii şi mi-am dat capul pe spate, descheindu-mi gulerul şi suflecându-mi mânecile să simt căldura pe piele. Mă simţeam atât de obosit, atât de sătul de viermele ăsta nebun cu formă umană care era Malachi Dove. Ştiam de unde sunt cuvintele de pe perete. „Legiune este numele meu..." Erau din Noul Testament, momentul în care Iisus a alungat demonii în ţinutul Gadarenilor, când i-a scos dintr-un om şi i-a trimis într-o cireadă de porci. Era o exorcizare.

9

„Slujba de mântuire“ este răspunsul Bisericii Evanghelice la *Rituale Romanum* de exorcizare al Bisericii Catolice, cel mai bine ascuns şi mai întunecat dintre ritualuri. Cam pe vremea când eu eram la Londra, încercând din greu să o seduc pe Lexie, câteva sute de kilometri mai la nord, pe Insula Porcilor, Malachi Dove se dezintegrase, ajungând la cel mai josnic stadiu al umanităţii. Singura rezolvare pe care o găsise pentru problemele lui era să exorcizeze demonul care se autoconvinsese că îi poseda fiica handicapată.

– Era nebun, i-am spus lui Angeline în după-amiaza aceea, când am ajuns la casa conspirativă, dar tu ştii deja asta.

Eram amândoi arşi de soare, cu auzul puţin afectat de urletul permanent al vântului în barcă pe drumul de înapoiere. Aveam puloverul rupt şi plin de rugină de la butoiul pe care îl vârâsem în puţ, dar Lex nu era pe-acolo ca să se plângă. Lăsase lumina aprinsă în bucătărie şi un bilet pe masă: „M-am culcat, sunt complet epuizată. Merci de telefon! Ha ha, glumeam doar. Lex.“

Am boţit biletul şi l-am aruncat la gunoi, după care mi-am dat haina jos şi am pus MP3-playerul în mijlocul mesei, cu

microfonul spre Angeline. Mi-am luat o sticlă neîncepută de JD din bucătărie şi am umplut două ceşcuţe.

– Uite, cred că ai nevoie de asta, am spus împingând una dintre ele spre ea.

Ea s-a aşezat, şi-a luat ceşcuţa şi a dat-o pe toată pe gât, serioasă, de parcă ar fi luat o doctorie. Mi-a dat înapoi ceşcuţa, i-am umplut-o din nou şi a dat-o iarăşi pe gât. La a patra ceşcuţă, s-a lăsat pe spate, şi-a vârât adânc mâinile în buzunare şi a început să mă studieze. Se înroşise la faţă de la băutură.

– Ştii cine a fost mama mea?

– Da, Asunción, am spus apăsând pe butonul de înregistrare de pe reportofon. Am întâlnit-o odată, acum douăzeci de ani.

– Era drăguţă, nu-i aşa?

– Era frumoasă şi vreau să spun cu adevărat frumoasă.

A urmat o pauză şi ea a privit spre ledul roşiatic care clipea pe reportofon.

– Să ştii că am iubit-o, a fost singurul lucru de care mi-a păsat vreodată. Am fost în siguranţă cât timp a trăit ea.

E început de mai şi clopoţeii se îngrămădesc peste drum de căsuţa de lângă mină, în timp ce soarele îşi încheie lunga călătorie pe cer. Beat, Malachi intră împiedicându-se în baie, găsind-o acolo pe fiica lui adolescentă stând dezbrăcată în faţa ferestrei, purtând doar prosopul roz cu care îşi freacă faţa. Aceasta înlemneşte văzându-l, cu prosopul peste gură, prea şocată ca să se acopere. Se uită unul la celălalt, studiindu-se preţ de câteva clipe. Faţa lui Malachi se înroşeşte şi Angeline e sigură că are să ţipe la ea. Numai că el nu face asta. În schimb, se întoarce fără să scoată o vorbă şi pleacă nesigur pe picioare, închizând uşa în urma lui. Angeline rămâne nemişcată pentru o bună bucată de vreme, holbându-se la uşă, după care, în cele din urmă, lasă prosopul în jos şi se înfăşoară în el. Mult mai

târziu, când se gândeşte la acea seară, poate spune că atunci au început toate problemele.

La început nu a părut să fie mare lucru. Tatăl ei petrecea timp îndelungat în birou, imprimând pagină după pagină de texte biblice şi uneori, la masă, intra într-un fel de muţenie. Atât ea, cât şi Asunción au început să observe cât de mult mânca şi cât se îngrăşase. Gâtul începuse să îi iasă în evidenţă prin grosime, deasupra gulerului, pantalonii de velur îi rămăseseră mici şi trebuia să îi lase neîncheiaţi în talie. Totuşi, le-a luat ceva timp să îşi dea seama ce provocase toate acestea, aproape patru luni. Într-un sfârşit, Asunción şi-a dat seama ce se întâmpla cu adevărat în mintea soţului ei.

– Pune ceva pe tine când eşti în casă, i-a spus ea lui Angeline. Într-o noapte de toamnă a chemat-o pe Angeline în birou. Malachi era plecat să aducă motorină pentru generator de la ponton şi mama ei stătea la biroul lui cu faţa serioasă, luminată doar de mica Anglepoise. S-a aplecat în faţă, acoperind cu coatele un teanc de hârtii.

– O să cer să ne trimită nişte haine pentru tine de la magazine, *mija,* o să îţi facem ceva frumos de purtat. Nu vreau ca tăticul tău să se mai uite la tine.

Angeline s-a uitat pe furiş la hârtiile adunate sub coatele mamei ei şi a văzut versete din Biblie şi o copertă de carte ruptă care înfăţişa o litografie medievală cu o creatură asemenea unui dragon, cu aripi, stând drept, cu un bărbat şi o femeie în genunchi în spatele ei, care îi ridica coada ca să îi sărute şezutul. Înainte însă ca Angeline să privească mai îndeaproape, Asunción a tras hârtiile şi a stins lumina. Nu voia ca fiica ei să vadă prea multe.

– Tatăl tău îşi pierde minţile, *mija.* Elida întotdeauna cele două cuvinte, *mi hija,* ca un fel de nume de alint pe care îl folosea pentru Angeline. S-a ridicat şi şi-a aşezat mâinile pe umerii

fiicei sale, conducând-o afară din birou. Bea prea mult. Să stai îmbrăcată când e prin preajmă.

În anul care a urmat, sănătatea mintală a lui Malachi s-a degradat din ce în ce mai mult. A început să bea din ce în ce mai mult, petrecând ore întregi pe canapea, ca şi cum ar fi fost bolnav, mâncând şi bând, şi umflându-se ca o plantă uriaşă care parcă prinsese rădăcini acolo şi tuşind sec de parcă şi-ar fi scuipat maţele. Avea faţa plină de capilare sparte şi de contuzii. La masă, o privea pe Angeline cu ochii injectaţi. Uneori, în camera de zi, cele două femei tăceau, privindu-l cum întoarce paginile Bibliei cu mâinile tremurânde.

Angeline a învăţat să îi fie frică de el. Deşi nu i-a spus nimeni nimic, ştie din instinct că ceva s-a schimbat şi că doar mama ei o mai protejează de el. Asunción se asigură că Angeline e îmbrăcată prin casă şi îi permite să îşi scoată fustele lungi şi deloc confortabile pe care i le-a făcut doar când sunt departe de casă, în zilele când umblă împreună prin sudul insulei, făcând căsuţe în copaci şi învăţând una de la alta nume de flori. Uneori, petrec ore întregi pe plajă, privind în depărtare pe mare, sperând să vadă vreo balenă sau un stol de cormorani şi, când nimic din astea nu se întâmplă, îşi lansează provocări să meargă până în defileu şi să examineze butoaiele cu chimicale. Când vremea e rece, stau în dormitorul lui Angeline şi citesc cărţi sau se uită la seriale difuzate în reluare în timpul zilei la televizor. Camera lui Angeline este plină de rafturi cu cărţi.

Asunción s-a născut în Mexic, dar consideră Cuagach drept casa ei, locul unde i-a fost sortit să ajungă. Nu a ştiut mare lucru în afara vieţii de aici, a fost cu Malachi de la şaisprezece ani şi a venit pe insulă la optsprezece, aşa că iubeşte insula mai mult decât orice, o are în sânge. Poate că începe însă să se întrebe ce e pe continent, pentru că Angeline observă cum se schimbă modul în care vorbeşte. Apar o mulţime de *am putea*

şi *dacă am* şi Angeline ştie că nu se referă la toţi trei, ci doar la ele două.

Într-o bună zi, Angeline dă peste o scrisoare de la un adăpost pentru femei abuzate din Glasgow adresată lui Asunción, în care i se mulţumea pentru cererea de informaţii, şi asta o îngrijorează şi mai mult pe Angeline în privinţa lui Malachi. Dacă Asunción vrea să evadeze, poate că era cazul să îi fie teamă.

Şi apoi, tocmai când se gândea cum să îşi întrebe mama despre asta, se întâmplă ceva care schimbă totul.

Dios tiene sus motivos, dios tiene sus motivos...

Totul a început cu nişte aluniţe de mărimea unui vârf de ac care i-au apărut lui Asunción pe tot corpul, ca şi cum ar fi fost presărată cu piper. Apoi i-au apărut negi, nişte chestii maronii-deschise care i se legănau de bărbie ca nişte fructe de pădure. Se juca tot timpul cu ei, răsucindu-i între degete ca şi cum i-ar fi plăcut să îi rupă. Apoi unul dintre negi, de la tâmplă, s-a făcut din ce în ce mai mare, întinzându-se ca o pată lată sub piele, până a ajuns să îi acopere jumătate din ochi, apoi i-au crescut un fel de cucuie pe şira spinării, ca unei şopârle, pe care Angeline le vedea prin bluzele brodate ale mamei ei când stătea în bucătărie, deschizând conserve de roşii tocate şi chili ca să pregătească *casserole*. Noaptea, o auzea pe Asunción rugându-se. Lua din birou carnetele cu manifestele Preoţilor Tămăduitori Psihogenici despre moarte şi vindecare şi Angeline o auzea cum bolborosea ca o vrăjitoare lungile fraze liturgice la lumina lunii. Ziua, Angeline privea mâinile mamei ei, acoperite de făină şi carne tocată, şi o vedea cum îşi şterge sprâncenele cu dosul încheieturii ca să nu îi ajungă în păr. Deşi nimeni nu i-a spus, ştie că nu are să mai vadă multă vreme astfel de lucruri.

La sfârşitul verii, într-o zi când cerceluşii care împânzesc pădurea strălucesc în toată splendoarea lor, Malachi o duce pe continent. Când Angeline coboară, Asunción e deja la parter,

aşezată pe podea în cadrul uşii, înfăşurată într-un pled, în timp ce ziua explodează de viaţă afară.

– Vino la mine, *mija,* îi spune ea fiicei sale, zâmbind.

Angeline se apropie, îşi aşază mâna pe braţul mamei şi se uită adânc în ochii ei. Asunción scoate un crucifix de sub pled şi îl leagănă între degete.

– Întotdeauna m-am gândit că voi avea doi copii, spune ea. Să nu îl vadă tatăl tău.

Îşi înconjoară cu braţul fiica şi stau aşa, privindu-şi degetele de la picioare în sandalele deschise. Ale lui Angeline sunt roz şi sănătoase, pe când ale lui Asunción sunt cenuşii. O lacrimă cade în praf, dar o trec cu vederea. Angeline se gândeşte că trupul mamei sale miroase ciudat, dulce şi neplăcut, asemenea unor flori moarte într-o vază. Stau aşa cam o oră, în timp ce Asunción plânge încetişor până când Malachi coboară, cărând o geantă.

– A sosit momentul, spune el privindu-le indiferent.

Când Angeline înţelege unde se duc, intră în panică şi el trebuie să o târască la o parte, desfăcându-i degetele de pe braţele mamei sale.

– Nu, te rog, *nu!* strigă ea implorându-l să nu o ia.

Şontâcăie pe lângă ei încercând să i-o ia înainte pe drumul spre debarcader, unde barca lui e pregătită de plecare.

Când ajung la ţărm, o ia de umeri şi o întoarce cu faţa spre el, ridicându-i bărbia cu degetul, ca să o facă să se uite la el. Ea îi rezistă însă, mişcându-şi umerii, în încercarea de a-şi strecura privirea spre mama ei.

– Ne întoarcem până diseară, spune el, scuturând-o şi făcând-o să îl privească. El are faţa netedă şi strălucitoare şi miroase a băutură. Are două pete negre de sudoare care se lărgesc pe cămaşă şi câteva fire de păr blond rupte la tâmple. Acum du-te în susul plajei şi aşteaptă-ne.

Astfel, în cele din urmă, ea se lasă convinsă şi se duce ascultătoare printre copacii de deasupra plajei, stând acolo ore întregi după ce au dispărut şi mica barcă, ajunsă un punct minuscul a pierit de tot, iar apa s-a liniştit, tulburată apoi doar de câte un iaht de croazieră care tot acoperea distanţa dinspre Ardfern. După ce soarele apune şi ei tot nu s-au întors, continuă să stea acolo, dreaptă şi răbdătoare, aşteptând să i se acorde permisiunea de a pleca. Când răsare soarele, îşi dă seama că a fost păcălită şi se întoarce acasă. Lângă uşa din spate sunt adunate sticlele de whisky ale tatălui ei într-o ladă. Se aşază lângă ele, fixându-le.

Din acel moment, aveau să fie doar ea şi Malachi.

10

Dacă Finn ar fi fost acolo şi ar fi ascultat-o pe Angeline spunându-şi povestea, mi-ar fi zis că eram meseriaş. Mi-ar fi zis că am adus-o unde voiam, că am făcut-o să intre singurică în capcana pe care i-am întins-o. „Ce ciudat, mi-am spus, stând cu bărbia în mână, ascultând-o. Ciudat că nu mă simt deloc mai bine în legătură cu asta."

Aproape imediat ce se întoarce de pe continent, Malachi începe exorcismele. O dată pe lună o duce pe Angeline în şopronul de împerechere pentru vite. Întotdeauna sunt crucifixe şi pahare de apă pregătite pe masă şi un porc care guiţă în lada ruginită, lovind podeaua cu copitele şi făcând lada să se cutremure şi să scârţâie. Malachi foloseşte ritualul pe care îl scrisese pentru Preoţii Tămăduitori Psihogenici, bolborosind rugăciuni în pauze şi citând categoriile de demoni menţionaţi în Biblie: tronuri, dominioane, principalităţi, puteri şi spirite. O face să îngenuncheze pe podeaua de beton cu genunchii goi şi capul plecat. Trebuie să rămână acolo vreme de nouăzeci de minute cât durează ritualul.

Apoi, după ce o lasă să plece, ea aleargă direct în casă şi stă în picioare sub duş, lăsând apa să curgă ca să acopere zgomotele

care vin din şopron: guiţatul porcilor şi zgomotul pe care îl fac la contactul cu pereţii din tablă ondulată. Nu vede niciodată ce li se întâmplă porcilor, dar îşi poate da seama după urmele care apar dimineaţa. Le pune mâncare în faţă şi îi atacă cu ciocanul în timp ce mănâncă. Probabil că îi loveşte între ochi, pentru că îşi aminteşte că el i-a spus cum acela e locul cel mai vulnerabil la un porc. Apoi le deschide stomacul şi se aşază pe vine lângă coastele lor expuse şi examinează organele căutând pete negre care ar însemna că demonii au fost transferaţi. De obicei, aşteaptă o zi sau două ca să strângă după el şi apoi umple găleţi cu maţe şi carne şi le duce la stânci, unde le dă drumul în mare. Capetele le păstrează. Ea nu ştie ce are de gând să facă cu capetele. Poate nici el nu ştie ce vrea să facă cu ele.

Pentru prima oară în viaţă se gândeşte să evadeze, iar singura lume cunoscută pentru ea e reprezentată de cei cinci kilometri pătraţi de pădure din sudul insulei Cuagach. A mai fost până la defileu de destule ori, privind cum dospeşte sub soare cu butoaiele lui şi urmele de rugină şi chimicale care se scurg în sol. Să îl traverseze ar însemna să treacă prin iad şi niciodată nu i-a trecut prin cap să încalce limitele impuse de părinţii ei. Acum însă teama şi disperarea o împing să facă lucruri de neimaginat.

Traversează defileul într-o după-amiază de la sfârşitul lui august. Se mişcă cu grijă printre butoaiele cu reziduuri chimice, oprindu-se din când în când să verifice dacă nu o urmăreşte cumva de pe faleză. Roca maronie arsă de soare de la nord se măreşte din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trece şi, când ajunge în sfârşit la sat, totul e atât de verde încât i se pare că ar putea pur şi simplu bea frunzele. Apune soarele şi încep să se adune corbii în copaci, formând grupuri întunecate cu capul întors într-o parte, privind-o cu ochii lor de mărgele. Se mişcă de parcă ar fi într-un vis de-a lungul potecii care duce

spre comunitate şi atunci când ajunge acolo se opreşte şi se holbează. Pare ireal, precum un miraj în deşert, precum ceva ce vezi la televizor, cu pajişti îngrijite şi curate, case vopsite şi câteva lumini care ies pe ferestre acum, că se aşterne noaptea. Cineva, o femeie cu o eşarfă mov pe cap, iese dintr-o casă şi traversează pajiştea. Angeline se întoarce şi se târăşte nesigur până la primele crengi ale unui copac, cu inima bătându-i cu putere. Se înghesuie în spaţiul în formă de V al unei crengi, în timp ce scoarţa îi zgârie picioarele, şi stă şi priveşte.

Femeia trece doar la câţiva metri dedesubt şi intră într-o clădire lungă şi joasă, prin nişte uşi glisante. Se aprinde lumina înăuntru şi se aşterne apoi liniştea pentru o bună bucată de vreme. Angeline simte cum i se accelerează pulsul. Este prima fiinţă umană pe care o vede, şi nu la televizor sau de la distanţă, încărcând provizii pe ponton. Tocmai se gândeşte să se dea binişor jos din copac şi să se strecoare până la clădire când lumina se stinge şi femeia iese. Duce cu ea un castron de metal deasupra unei grămezi de şervete de hârtie şi, de cum ajunge pe potecă, se opreşte.

Pentru o clipă pare că se uită la castron, ca şi cum ar fi văzut ceva neaşteptat în el, pentru că îşi ţine ochii în jos şi gura închisă. Apoi, mişcându-şi falca într-o parte, îşi ridică încet ochii spre copac. Angeline îşi ţine respiraţia. Deşi nu li se întâlnesc privirile, ştie că a fost văzută. După o lungă pauză, deşi îşi simte inima bătându-i nebuneşte, îndrăzneşte să spere puţin. Îşi închipuie că femeia pune jos castronul şi întinde braţele. Îşi închipuie că este condusă în sat şi că oamenii ies din case să o întâmpine. Îşi imaginează o bucătărie din casa unei familii, un foc şi o masă pusă, şi pentru prima oară de când a plecat Asunción de pe insulă simte cum se naşte un licăr de speranţă în sufletul ei.

Dar desigur că lucrurile nu se întâmplă astfel. Susan Garrick lasă castronul să cadă. Acesta se rostogoleşte de-a

lungul potecii, oprindu-se la baza copacilor printre frunze şi apoi Susan ţipă. Este un ţipăt de teroare pură care pătrunde în pieptul lui Angeline şi rămâne acolo, croindu-şi drum spre inima ei în timp ce Susan se întoarce şi ezită, ca şi cum nu ar şti sigur ce să facă, apoi se repede împiedicându-se în faţă, spre case, ţipând şi urlând. Angeline simte cum încremeneşte prentru o clipă, apoi se lasă să cadă din copac cât de repede poate, în timp ce scoarţa îi juleşte piciorul. Se întoarce şi dispare printre copaci pe acelaşi drum pe care a venit. Este ultima oară când avea să mai vină în sat până în noaptea în care îl urmăreşte pe Malachi şi îl vede aruncând explozibilul în capelă.

Acasă, Malachi este în biroul lui, cu lumina aprinsă şi o sticlă la îndemână. Angeline se strecoară tăcută prin uşa din spate şi intră la baie să bea apă şi să-şi spele sângele închegat şi mizeria de pe corp. Tocmai a terminat baia şi se suie în pat tremurând, când aude un zgomot în afara casei care o face să se ducă instinctiv în capul scărilor. Cineva bate la uşă. La parter, Malachi ţâşneşte din birou, alarmat.

– Du-te în camera ta şi nu te mişca de acolo până nu vin după tine, şuieră el.

Se întoarce în camera ei, cu inima bătându-i puternic. La parter îl aude cum deschide cu zgomot uşa. Urmează câteva clipe de linişte şi apoi îl aude vorbind pe un ton atât de ciudat, încât îi vine să plângă.

– Benjamin. Benjamin, de ce eşti aici? Nu vreau să te afli aici.

– *Malachi?*

– Da, sunt Malachi. De ce eşti aici?

Urmează iarăşi câteva clipe de tăcere. Ea ştie cine este Benjamin. E Benjamin Garrick, i-a văzut poza şi acum îşi închipuie cum cei doi bărbaţi se privesc în tăcere, gândindu-se la anii care s-au scurs. Când vorbeşte din nou, vocea lui Benjamin e o şoaptă grăbită, ca şi cum s-ar teme de ceva.

– Malachi? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic!

– Malachi, se spun lucruri oribile. Se sugerează lucruri groaznice despre ce faci aici. Ceva rău a trecut prin pădurea asta.

– Ceva rău? Ce vrei să zici cu ceva rău?

– Lucrul de care se tem toţi creştinii, Malachi, cel mai vechi duşman al omului, un Pan, Malachi, un Dionisos, un Satana. Pe jumătate om, pe jumătate animal. O fiinţă *biformă*.

– Ţi-am spus să nu vii niciodată aici, Benjamin. Nu veni aici cu prostiile astea. Pleacă acum, până nu pun mâna pe topor!

Poate că pune într-adevăr mâna pe topor, ca să îi arate că vorbeşte serios, pentru că Benjamin se îndepărtează împleticindu-se de uşă, şocat. Angeline aude cum dărâmă un butoi şi zgomot de paşi târându-se pe sol, apoi uşa de la intrare trântindu-se şi respiraţia plină de furie a lui Malachi în camera de zi. Se repede la fereastră şi îşi lipeşte nasul de geam, văzând de sus capul unui bărbat. Luna este aproape de linia orizontului, dar e destul de puternică pentru a distinge cercul de piele palidă din părul lui rărit. Poartă o jachetă de un verde-închis şi cizme de cauciuc şi ea se uită la el fascinată în timp ce îşi mişcă mâna în sus şi în jos spasmodic. Se întoarce, descriind un cerc complet o dată, apoi de două ori, ca şi cum nu ar şti ce să facă, dacă să se lase să cadă sau să fugă, apoi se opreşte.

Doar la câţiva metri mai încolo, dincolo de gard, e un porc. Angeline nu l-a observat până acum, dar din unghiul ciudat în care îi spânzură capul bănuieşte că e vorba despre unul dintre sacrificiile lui Malachi pe care nu a apucat încă să îl cureţe după exorcizarea de duminică. Nu îşi poate imagina ce scule a folosit pentru asta, dar animalul este tăiat felii. Probabil că atunci când i-a deşertat maţele afară, le-a împrăştiat cu piciorul prin praf, pentru că zac peste tot, devenind deja de un roşu-închis, asemenea ficatului stricat.

Benjamin se linişteşte şi începe să respire cu greutate, în timp ce umerii i se ridică şi coboară. Face câţiva paşi în faţă cu mâna la gură, şi se uită cu ochii întredeschişi la creatură prin noianul de musculiţe care s-au adunat deasupra ei. Bombăne ceva în timp ce alungă muştele. Îşi împreunează grăbit mâinile a rugăciune, şoptind cu fervoare şi arătând spre cer. Ea vede creatura prin ochii lui, vede că rănile arată ca şi cum l-ar fi sfâşiat un demon. Ar putea fi cadavrul spintecat al lui Faust. Asunción i-a citit *Faust* odată, stând pe marginea patului şi şoptind cuvintele, deoarece cartea era un secret ştiut doar de ele două şi nu voiau să îl menţioneze pe diavol în prezenţa lui Malachi.

Uşa de la intrare se deschide în spatele lui şi Malachi iese din casă. Benjamin se întoarce automat cu o privire îngrozită pe faţă.

– Malachi, te rog, ce e asta? Ce monstru trăieşte pe Cuag... şi nu mai apucă să termine.

Malachi stă la câţiva metri de uşă cu toporul ridicat deasupra capului reflectând lumina lunii.

– Malachi, spune el bâlbâindu-se şi devenind livid, Malachi, te rog, te implor, ce ţi s-a întâmplat, cu cine te-ai înhăitat?

– Pleacă de lângă casa mea, spune Malachi făcând un pas în faţă. Auzi ce zic? *Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată.*

Benjamin se uită la topor şi apoi la porc, după care îşi ridică mâinile cu grijă.

– Plec, bombăne el dându-se înapoi. Plec, dar, Malachi, te implor, poate că ţi-ai întors inima de la Dumnezeu, dar nu e prea târziu. El, Care a aruncat din înaltul cerului balaurul cel desfrânat, nu te-a uitat şi El...

– Pleacă! urlă Malachi, făcând un alt pas şi ridicând toporul şi mai sus deasupra capului.

Atunci Benjamin se întoarce şi se repede împleticindu-se spre defileu, pe jumătate împiedicându-se de gard. Malachi nu se mişcă, privind după el până dispare. Toporul îi tremură în mână.

Angeline se face una cu peretele, cu capul în mâini, amintindu-şi cuvintele lui Benjamin: *monstru,* Pan, Dionisos, *Satana*. Aceleaşi cuvinte pe care le foloseşte Malachi în ritualurile lunare. Simte cum i se pune un nod sub coaste, ceva dens, pe care nu îl poate înghiţi sau scuipa, şi pentru prima oară în viaţă se întreabă dacă nu cumva Malachi are dreptate în ceea ce o priveşte.

– Şi după aceea au tot venit, a murmurat ea cu faţa împietrită, fixând ledul care pâlpâia pe reportofon.

Deşi nu îmi amintesc de asta, trebuie să fi plâns la un moment dat, în ultima jumătate de oră, pentru că avea ochii umflaţi şi roşii şi îşi tot ştergea nasul cu mâna.

– Eu... am găsit un copac din care să îi urmăresc. Parcă erau turişti.

– Turişti? am spus imaginându-mi încă faţa şocată a lui Susan Garrick când a scăpat castronul. Mai că puteam auzi zgomotul pe care îl făcuse. Încercau să te vadă?

– Aduceau până şi aparate foto. Asta se întâmpla înainte ca tata să pună gardul. Benjamin s-a întors şi a stropit cu apă sfinţită faleza. Aici s-a întrerupt şi s-a gândit la asta un răstimp, în timp ce ochii ei maronii, ca de nămol, se mişcau dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi retrăit momentul. Şi fata aceea, cea cu care erai, a încercat să mă prindă în capcană, a săpat o groapă în pământ.

– Cea cu care eram?

– Da, a spus ea pe un ton egal. Nu îţi aminteşti? „Malachi, bătrân nerod, hai vino şi arată-ne ce poţi cu coada ta detaşabilă."

M-am holbat la ea, amintindu-mi cum am pândit în spatele gardului, disperat să îi fac o poză lui Angeline în timp ce stătea în iarbă. Da, Sovereign. Simţeam cum mă încearcă un sentiment de milă sau ruşine probabil, ceva de felul ăsta.

– Voiau să te omoare, aveau planul făcut.

Ea a ridicat din umeri ca şi cum nu ar fi surprins-o asta şi a continuat să îşi roadă unghia. Avea haina descheiată şi sub tricoul de fotbalist am văzut că era mai slabă decât mi-o aminteam, de parcă ar fi suferit de foame. Lexie spunea că arată de parcă ar fi fost drogată.

– După ce vor citi ce vei scrie despre mine, a spus ea arătând spre reportofon, vreau să zic, după ce vor citi în ziare, crezi că le va mai fi frică de mine?

– Nu, am spus, deloc. Am apăsat butonul de pauză şi am verificat de câtă vreme vorbeam. Trecuseră patruzeci de minute. Dar nu e încă momentul, nu mă pot duce la ziare cu povestea până nu îl prind.

Am rămas tăcuţi o vreme, uitându-ne unul în ochii celuilalt şi apoi, ca şi cum am fi avut acelaşi gând, ne-am întors şi ne-am uitat spre fereastră. Perdelele erau încă date la o parte şi afară lumina portocalie pâlpâia, ca şi cum ar fi fost gata să se stingă în orice clipă.

– Ce crezi, Angeline? am murmurat. Crezi că are să se sinucidă?

– Da, a spus ea, are să se sinucidă, a repetat ea fără să se întoarcă spre mine, cu ochii pe lumina de pe stradă. Ai dreptate, însă cred că mai are ceva de făcut.

11

După ce m-am dus sus în noaptea aceea şi am început să mă dezbrac în dormitorul umed din faţă, am văzut că Lexie era trează. Îşi pusese mâna după cap, cu plapuma trasă până la bărbie, şi se uita la mine cu interes. M-am oprit cu puloverul rupt rulat până la jumătatea pieptului.

– Nu dormeai.

– Ai făcut destul zgomot când ai intrat.

– Nu voiai să vii jos, să vezi cum ne înţelegem?

– Nu am vrut să vă întrerup.

Mi-am tras puloverul peste cap şi am scăpat de blugi. Cum nu aveam de ce să îi agăţ, din instinct, i-aş fi pus înapoi pe mine şi m-aş fi băgat în pat. Dar cum ea mă urmărea, i-am lăsat cuminte să cadă pe podea şi m-am suit în pat.

– Vorbea cu tine, a spus Lex, odihnindu-şi o mână pe piept şi aplecându-şi capul într-o parte în timp ce mă privea. Am auzit-o. Nu se mai oprea.

– Am toată povestea, am zis frecându-mă la ochi. Mâine o să vorbesc cu Danso.

– O să vorbeşti cu Danso?

– Trebuie să îi găsească să stea în altă parte.

– Nu, nu poate pleca, nu încă, a spus Lexie ridicându-se într-un cot şi privindu-mă fix.

– Nu e responsabilitatea ta...

– Ba da, a şuierat ea, este. Pur şi simplu *nu poţi* să o laşi să plece aşa.

– Poftim? am spus întorcându-mă spre ea şi văzând lumina portocalie palidă de afară reflectată în ochii ei.

– Nu o putem lăsa să plece, nu încă. Trebuie ca cineva să o vadă. În Glasgow, nu la Londra, pentru că trebuie să parcurgem mai întâi nişte etape birocratice tâmpite înainte să o putem duce să o vadă Christophe, dar asta se va întâmpla săptămâna viitoare, aşa că trebuie să o mai ţinem la noi până atunci. Oakesy, ce zici? Doar câteva zile? Până luni? a spus ea cercetându-mi faţa în timp ce îşi muşca buza de jos.

Am oftat, după care am dat un pumn într-una din pernele acelea groaznice, într-o încercare jenantă de a face să intre nişte aer în ele. Apoi m-am întins cu mâinile sub cap fixând tavanul. Cred că tocmai îmi dădeam seama cât de frânt eram.

– Treci la somn acum, bine?

Numai că ea nu a făcut asta, ci a continuat să mă fixeze, muşcându-şi buza. Am închis ochii şi m-am rostogolit departe de ea.

– Oakesy, a spus ceva? a întrebat atingându-mi umărul. A zis ce e în neregulă cu ea?

– Nu cred că ştie nici ea. Pot să dorm acum?

– Nu are nicio idee?

– Nu prea cred.

– Dar tu ce crezi, n-ai nicio idee?

– Lex, te rog, nu-s doctor.

– Crezi că m-ar lăsa să arunc o privire?

– De ce nu o întrebi?

– Nu te interesează, nu? Pur şi simplu nu te interesează.

– Ba da, am spus, sigur că mă interesează.

Minţeam însă. Puţin îmi păsa ce era în neregulă cu Angeline. După ce am închis ochii şi m-am retras din nou în forul meu interior, nu i-am văzut nici faţa lui Angeline, şi nici pe cea a lui Lexie, am văzut faţa lui Dove.

„Malachi, Malachi... Care e planul tău?“ m-am gândit, simţind cum îmi explodează capul.

12

Danso era la fel de speriat de planurile lui Malachi ca şi mine. Instinctul îi spunea să mă asculte pe mine, şi nu pe Struthers. Cu toate acestea, el mersese mai departe decât mine cu fanteziile, gândindu-se la atentatorii aceia sinucigaşi de la Londra şi la toate talentele lui Malachi şi întrebându-se dacă moartea lui spectaculoasă avea să mai răpească pe cineva în afara lui. Adjunctul şefului poliţiei se consultase cu cei de la Ministerul de Interne şi, în următoarele câteva zile, ofiţeri cu vechime din echipa antiteroristă SO13 veniseră cu avionul de la Londra să se întâlnească cu el. Dintr-odată, Divizia Evenimente de la Oban s-a umplut cu profileri şi experţi în explozibili care au dat iama în calculatorul comunităţii. Fiecare fost membru al Preoţilor Tămăduitori Psihogenici a fost identificat, precum şi fiecare sponsor şi oricine trimisese vreo scrisoare sau e-mail acestora în ultimii zece ani. Au pus HOLMES să intervieveze pe oricine l-ar fi putut cunoaşte pe Dove, chiar şi oameni implicaţi în incendiile sau investigaţiile Fiscului din New Mexico. Câteva dintre televiziunile locale şi naţionale din Scoţia au televizat apeluri ca oricine văzuse vreo maşină Vauxhall albastră furată din Crinian să dea de ştire. Ca de

obicei, cei care voiau să se afle în centrul atenției au ieșit la iveală și ne-am pomenit că cel puțin douăzeci de oameni văzuseră mașina și mai bine de jumătate dintre ei îl recunoscuseră pe Dove. Știau din ziare că era ucigașul de pe Insula Porcilor, pentru că acestea se dădeau de ceasul morții scriind articole sforăitoare despre marele sfânt: *Misterul predicatorului dispărut: Călugărul nebun de pe Insula Porcilor*. Toate astea erau foarte comice, desigur, spunea Danso, pentru că poliția încă aștepta ca procurorul să le dea voie să facă public numele lui Malachi Dove ca suspect principal.

– Dar ce e bine e că s-ar putea să știm unde s-a dus de la Crinian, spuse el într-o dimineață, în timp ce stătea în picioare în bucătăria din casa conspirativă, fără să își fi scos haina de ploaie.

Era vineri și trecuseră șase zile de la masacru, ceea ce, după cum știa toată lumea, nu era deloc bine. Timpul critic pentru orice caz, primele douăzeci și patru de ore, trecuse, dar Danso avea în mână o casetă video la care voia să ne uităm.

– Tocmai când mă gândeam că totul se duce de râpă, apare chestia asta, spuse el, îndreptându-se spre televizor cu picioarele lui ciudate de struț și potrivind caseta în videocasetofon, după care îndreptă telecomanda spre aparat. Inverary, continuă el, uitându-se la Angeline care stătea pe canapea cu brațele încrucișate. E la vreo douăzeci și cinci de kilometri depărtare de Crinian, ai auzit vreodată de el?

– Nu.

– Tatăl tău nu ți-a spus niciodată nimic cum că ar avea vreun prieten pe-acolo, ceva neamuri sau pe cineva care făcuse parte din comunitatea Preoților Tămăduitori Psihogenici?

– Toți cei pe care îi cunoștea erau în America sau la Londra. S-a născut la Londra.

– Puteți să vă uitați la ea ori câte ori e nevoie și să nu vă fie teamă să spuneți dacă nu știți.

M-am aşezat împreună cu Angeline şi cu Lexie în jurul televizorului, privind cocoşaţi la ecran. Era o filmare cam neclară înregistrată de sistemul de camere de supraveghere cu circuit închis, dar cum nu era întreruptă de nimic, putea fi vizionată mai uşor decât ceea ce vedeai prin majoritatea mallurilor. În colţul de sus pâlpâia ora înregistrării, iar cumpărătorii se mişcau încoace şi-ncolo de-a lungul aleii, unii oprindu-se şi aşezându-se pe una dintre cele patru bănci libere. O casieră de la *Holland and Barrett* se holba la trecători de pe partea opusă camerei de supraveghere, rozându-şi plictisită pieliţele de la unghii.

– Cam în două secunde o să îl vedeţi venind din această parte şi... aşteptaţi... aşteptaţi... *uite aici,* îl vedeţi aici?

Un bărbat cu capul întors spre cameră apăru pe alee şi îşi târşâi paşii spre ecran, cu braţele atârnându-i în părţi. Tocmai era pe punctul de a dispărea din raza vizuală, când ceva îi atrase atenţia în vitrina unei farmacii Superdrug, aşa că întoarse spatele la cameră şi am avut timp să îi studiem părul destul de lung şi jacheta sport deloc ieşită din comun, precum şi pantalonii largi, închişi la culoare.

– E cea mai bună poziţie din care poate fi studiat. Sandalele l-au dat de gol, sandalele şi şosetele. Amândoi mi-aţi spus de sandale şi de şosete în declaraţiile voastre şi un asemenea detaliu îţi cam rămâne în minte.

M-am apropiat şi mai mult de ecran, holbându-mă la silueta aceea. Din unghiul acela, n-aş fi putut fi sigur că era el, nici dacă ar fi fost propriul tată. Am aşteptat să se întoarcă cu faţa la cameră, dar nu a făcut-o, ci a continuat să privească la vitrina farmaciei încă puţin, după care s-a întors şi a mers mai departe, ieşind din raza camerei. A urmat un moment de pauză şi ne-am întors cu toţii spre Angeline. Mă aşteptam să nu aibă nicio reacţie, dar, în clipa când i-am văzut faţa, mi-am dat seama. Se ridicase puţin în capul oaselor, cu capul drept, şi se

holba la ecran. Îşi ţinea mâinile pe genunchi, flexându-şi şi relaxându-şi degetele.

– Angeline, spuse Danso examinând-o, vrei să mai vezi o dată caseta? Sunt o grămadă de personaje din astea prin Inverary şi...

– Nu, nu mai vreau să o văd o dată, spuse ea expirând pe gură cu zgomot, ca şi cum ar fi încercat să îşi păstreze calmul. Nenorocitul, nenorocit ce este! bombăni ea spre televizor.

Recunoscuse jacheta pe care i-o spălase la începutul verii. Aşa ştiuse că era el. Trebuia spălată de mână, pentru că avea sânge pe ea de la porci. Danso a comunicat mai departe vestea Diviziei Evenimente, apoi s-a aşezat alături de mine pe canapea. Clipul video de la mall rula încă în aparat şi ne uitam la el la nesfârşit. A şasea oară când Malachi s-a oprit în faţa farmaciei Superdrug, am pus mâna pe telecomandă şi am îngheţat imaginea, apoi am luat un scaun şi l-am dus în faţa televizorului.

– Ce e?

M-am aşezat atât de aproape de ecran, încât simţeam cum îmi intră electricitatea statică pe nas. Am parcurs filmarea cadru cu cadru până când Dove s-a întors cu spatele pe alee şi apoi din nou spre vitrina farmaciei.

– Vreau să ştiu la ce se uită. E ceva ce nu vedem, nu vedem asta prin ochii lui. E ceva acolo...

Am examinat încă puţin ecranul, încercând să decodez pixelii neclari, zonele de gri, de alb şi negru şi, când tot n-am reuşit să îmi dau seama ce aveam în faţa ochilor, am dat scaunul mai în spate, am scos harta Ordnance Survey din buzunarul jachetei şi am desfăşurat-o pe masă. Am urmărit cu degetul lista numelor de localităţi: Inverary, Inveraish, Inveranan. Am trasat un cerc cu creionul în jurul localităţii Inverary şi m-am holbat la el, uitându-mă ce era prin jur: câteva proprietăţi, o staţie de epurare şi o centrală electrică.

– Ce e acolo, Malachi? am murmurat trasând cu degetul mare linia descrisă de un sector al Ocolului silvic. Ce e acolo?

Danso s-a ridicat şi a venit la masă privind peste umărul meu atât de aproape, că puteam simţi mirosul de curăţătorie chimică al costumului său.

– Dacă am putea să ne uităm la harta asta prin ochii lui, ia zi-mi, ce am vedea? spuse el.

– Acum douăzeci de ani, ţi-aş fi putut spune, am răspuns dând din cap. Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, dar e adevărat. Acum douăzeci de ani, ţi-aş fi putut spune ce a mâncat la micul dejun.

– Şi acum?

– Acum... am spus oftând şi întorcându-mă ca să îl pot privi, frecându-mi tâmpla în dorinţa de a-mi opri capul să mai bubuie. Acum răspunsul era nu. Nu ştiam.

– Asta pentru că s-a schimbat, a spus Danso citindu-mi gândurile. A omorât treizeci de oameni şi asta l-a transformat în altceva. Acum nu mai există reguli.

13

Danso a trimis douăzeci de poliţişti să bată din uşă în uşă în Inverary şi a oferit copii ale casetei video ziariştilor. Vorbea cu profilerii din oră în oră, dar nu putea să scape de un anume sentiment de nelinişte. Nu mai putea dormi şi numeroasele nopţi în care încerca să moţăie puţin cu capul pe birou sau înghesuit într-un fotoliu la secţie îl cam ajunseseră din urmă şi hernia de disc cronică de care suferea (vertebrele a treia şi a patra) se agravase. Pastilele de somn pe care i le dăduse medicul lui nu îşi făceau efectul.

– Mă omoară treaba asta, spuse el. Am avut o şedinţă a Biroului Victime la 7 dimineaţa şi am semnat două permise de liberă trecere, unul pentru SUA, celălalt pentru Nigeria, şi toate astea înainte de 8 dimineaţa. *Nu* aş numi asta un orar civilizat.

Era marţi dimineaţă. Angeline trebuia să ajungă la Glasgow Royal Infirmary la 11 dimineaţă şi ne ducea Danso cu maşina. Cunoştea traficul din Glasgow mai bine decât noi, dar bănuiesc că se oferise să ne conducă mai degrabă pentru că avea ceva să ne spună.

– George zice că de obicei, când se întâmplă aşa ceva, primeşti sute de rapoarte de persoane dispărute, de zece ori mai multe decât cadavrele găsite, dar... şi aici se întrerupse, privind

în oglinda retrovizoare, semnalizând şi schimbând banda, după care traversă traficul de pe Dumbarton Road.

Pe locurile din spate, Angeline şi Lexie stăteau tăcute, privind pe fereastră la podurile ruinate de cale ferată şi la casele acoperite cu graffiti şi pietricele ancorate în ciment de pe marginea drumului.

– Şi apoi se întâmplă treaba asta pe Cuagach şi ies în faţă doar douăzeci de persoane.

– Aşa făceau cei din secta Preoţilor Tămăduitori Psihogenici, tăiau orice legătură cu rudele, aşa că nu te poţi aştepta să ştie cineva dacă mai sunt în viaţă după atâţia ani.

– Da, bine, dar *douăzeci?* Sunt cu unsprezece mai puţin decât cadavrele pe care le-am găsit.

Până am băgat eu de seamă ce spusese, mai merseserăm ceva şi trecuserăm şi de două sensuri giratorii.

– Vrei să spui zece, nu unsprezece, am zis întorcându-mă spre el. Tocmai ai spus unsprezece.

– Vreau să spun unsprezece.

– Peter, trebuie să îţi mărturisesc, poate că eram unul dintre cei mai proşti elevi ai doamnei Leeper, pentru că de-abia mă târam, dar la matematică eram un geniu. Douăzeci plus zece face treizeci şi acum şi mâine şi întotdeauna.

– Vreau să spun unsprezece. Despre asta voiam să îţi vorbesc, zise el privindu-mă cu coada ochiului. Erau treizeci şi unu de persoane în capelă când a sărit în aer.

– Nu, comunitatea nu avea decât treizeci de membri.

Se strâmbă puţin, ţuguindu-şi buzele şi dând din cap, de parcă ar fi spus că era cel mai logic lucru şi aş fi putut să am dreptate.

– Da, aşa ai spus, dar eşti sigur că nu ai uitat pe nimeni?

M-am holbat la el, după care am scos un pix din buzunar. Am prins privirea lui Angeline în oglinda retrovizoare. Mă urmărea uluită, fără să clipească. Am scris pe mână iniţialele

numelor tuturor persoanelor care îmi veneau în minte. Mai trecusem o dată prin asta cu George şi ştiam că am dreptate. Blake spusese că aveau treizeci de membri, la fel spunea şi site-ul lor, şi eu întâlnisem tot treizeci de oameni.

– Vezi? am spus ridicându-mi braţul în faţa lui.

– Încerc să conduc, replică el împingându-mi înapoi braţul.

– Erau doar treizeci, nu am uitat pe nimeni.

– Nu ascundeau pe nimeni?

– Să ascundă pe cineva?

– Da, spuse el umezindu-şi buzele şi privind în oglinda retrovizoare ca să verifice maşinile din spatele nostru. Insula Porcilor era genul ăla de loc, după cum spui şi tu în declaraţie: „Genul de loc unde oamenii *migrează* când se împute treaba“. Nu ar fi primul caz în care o comunitate a primit în rândurile ei un fugar. Oare nu ar fi putut exista o mică ascunzătoare pe Cuagach?

– Dacă exista aşa ceva, au ţinut-o secret.

– Ei bine, cineva era acolo. Nu înseamnă mare lucru, nu e decât un pic de piele şi păr, restul e... în fine... spuse el aruncând o privire femeilor de pe locurile din spate, după care se aplecă în lateral către mine... e posibil să nu găsim şi restul din el.

– El?

– Da.

– Să fi fost Dove rănit în timpul exploziei?

– M-am gândit deja la asta, nu se potriveşte mostra de AND.

– Poate una dintre femei era însărcinată?

– Părul este de adult.

Am scuturat din cap privind la rândurile de case de prin anii ’30, la benzinăriile şi magazinele de cartier pe lângă care treceam: Larry’s Laminate Land, Kwik-Fit, Fred’s Foamwash and Valet.

– Nu ştiu, poate un alt ziarist? Poate când am plecat au adus pe altcineva pe insulă, care să le facă cunoscut mesajul, sau poate un avocat.

– Nu ştiu, spuse el semnalizând şi traversând din nou traficul. Ajungea în centrul oraşului. Totuşi, gândeşte-te puţin la asta, te rog, vezi poate îţi aminteşti ceva.

Maşina rula în continuare. Mi-am lipit capul de geam şi m-am uitat afară în timp ce treceam pe sub podul Erskine, subţire ca un fus. Era sus de tot, înnegrind cerul, cu maşinile legănându-se pe el. Nu mă gândeam la victima adiţională, ci la ce reuşise Dove să facă cu puţin îngrăşământ şi acid picric şi la ce ar fi putut face pe continent. Mă gândeam la Inverary şi la farmacie, şi la terenul Ocolului silvic. Şi mă mai gândeam la ceva, la cuvântul „memorabil". *De ce are să fie moartea ta memorabilă?* Ce ironie că aşa îmi funcţiona mie mintea, pentru că, privind acum în urmă, ar fi trebuit să mă concentrez la ceea ce spusese Danso: *Gândeşte-te puţin la asta, te rog.*

Ei bine, la final s-a dovedit că ăsta fusese cel mai bun sfat pe care îl primisem pe parcursul întregii afaceri: încearcă să îţi dai seama cine era cea de-a treizeci şi una victimă. Nu ştiam asta atunci, dar aveam să îmi învăţ lecţia. O, Dumnezeule, chiar aveam să îmi învăţ lecţia la timpul potrivit.

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Vă scriu din nou, pentru că am acest sentiment *groaznic* că timpul... nu știu, că nu mai am timp cumva. Desigur că e cât se poate de ridicol, pentru că, după cum bine știți, sunt o fire mult prea calmă ca să cred în premoniții, dar nu vă pot explica cât de oribilă e senzația asta. E pur și simplu oribilă. La început era palpitant să știi că te afli în mijlocul acțiunii în drama asta despre care citea toată țara. Acum însă nu mai e deloc comic și, sinceră să fiu, îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat vreodată.

Oakesy îmi ascunde ceva. Vorbește cu Danso în secret tot timpul, uitându-se pe niște hărți și citind hârtiile lui Dove. Dacă îl întreb pe Danso ce e, îmi spune să nu îmi fac griji, pentru că totul merge conform planului: au făcut rapoarte privind tot ADN-ul găsit în căsuțe și au dezvoltat profiluri pe baza rudelor pe care le-au găsit, și toate rămășițele umane au fost luate de pe insulă și au fost transferate într-un cavou temporar (de fapt, în esență e un depozit de pe o proprietate industrială de lângă Oban, destul de mare cât să intre acolo cu camioanele frigorifice; și Oakesy spune că le place locul pentru că pot să își descarce încărcătura fără să fie

văzuţi). Eu una însă zic că, dacă totul merge atât de minunat, unde e Malachi Dove?

Îmi pare rău, dar nu mă pot abţine. În dimineaţa asta am deschis fereastra şi m-am uitat la fabrica Ballantine's de un cenuşiu-închis şi la terenurile de joacă de dincolo de ea, care se întind până aproape de uşa noastră. N-am văzut niciodată pe cineva să se joace pe terenurile astea, sunt întotdeauna tăcute, cu copacii negri pe margine. Nu te poţi abţine să nu îţi închipui că ar putea fi cineva printre copacii aceia, aşa cum era şi la bungalou, unde îmi închipuiam că cineva stă şi pândeşte casa. Nimeni nu poate explica de ce nu sunt folosite terenurile astea, nici poliţia, nici vreuna dintre persoanele pe care le-am întrebat. Când mă trezesc noaptea, îmi imaginez cum undeva acolo afară e ceva care se adună şi se apropie din ce în ce mai mult de noi. Am coşmaruri în care o văd atârnând de casă în întuneric, pulsând ca o inimă uriaşă.

M-am gândit să plec de aici, ba chiar m-am gândit şi cum să fac asta. Nu pot să conduc maşina asta, pentru că are cutie manuală, dar, dacă i-aş spune lui Oakesy că mă duc la mămica şi aş găsi o scuză cum că nu îmi funcţionează cardul, aş putea cumpăra biletul de tren cu bani din contul nostru comun. Am reuşit să strâng şi circa treizeci de lire golindu-i buzunarele de la pantalonii scurţi în fiecare seară.

Desigur însă că nu am să plec. Cum aş putea să plec când sunt atâtea în joc, când sunt atât de aproape de Christophe? Nu pot să las totul şi să plec doar pentru că *mi-e frică,* pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să mai aştept o săptămână întreagă până când doctorul ăsta nenorocit de la Glasgow Royal Infirmary binevoieşte să ne acorde o consultaţie. Răspunsul la e-mailul meu a venit destul de repede: „Domnul Radnor regretă că nu vă poate consulta personal. Fără un examen este foarte dificil să pună un diagnostic şi în mod normal ar fi adecvat să vă trimită la un medic generalist. Cu toate acestea, dată fiind situaţia, este încântat să vă poată trimite la un coleg al său". Nu trebuia să primesc vreun premiu ca să ghicesc cine era arbitrul autodeclarat al valorii unui om din spatele acestui mesaj. Cumva reuşise să se prindă că e-mailul venea

din partea mea şi l-a oprit înainte să ajungă la Christophe. Desigur că ştiam că, în momentul în care doctorul avea să o vadă pe Angeline, îl va suna pe Christophe cât ai bate din palme şi că atunci cerberul ar fi făcut o impresie grozav de proastă pentru că nu îi transmisese mesajele mele. Între timp însă, nu aveam altceva de făcut decât să stau şi să aştept. Vă puteţi imagina, aşadar că în aceste condiţii, atunci când a venit în sfârşit momentul consultaţiei, eram deja cam nervoasă, chiar foarte nervoasă.

Guy Picot ne aştepta în biroul lui, îmbrăcat în ceva lejer şi elegant. Am rămas surprinsă de cât de bine arăta. Desigur că nu avea puterea de caracter a lui Christophe, dar avea gust la haine. Dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanţe şi dacă nu aş fi fost atât de neliniştită, cine ştie, poate ar fi apărut ceva scântei între noi.

– După această consultaţie, am spus după ce am intrat cu toţii în biroul lui, o să vorbiţi direct cu domnul Radnor?

– Am să-i trimit o scrisoare, din politeţe.

– O scrisoare, am spus gândindu-mă că o scrisoare nu avea cum să ajungă pe biroul lui Christophe, atâta vreme cât aia veghea asupra genţii poştaşului. Nu puteţi să-i telefonaţi?

– Am să-i trimit o scrisoare, a spus el privindu-mă lung, aşa cum am să-i trimit una şi lui Angeline, *pacientei,* care să cuprindă toate aspectele pertinente ale întâlnirii de astăzi. Voi avea nevoie de o adresă de corespondenţă.

Oakesy a scris adresa căsuţei de la oficiul poştal pe care o închiriaserăm la magazinul local şi m-am mai relaxat puţin după asta, pentru că aveam să am acces la poştă în fiecare zi şi măcar aşa nu aveam să fiu lăsată complet pe tuşă.

Guy Picot ne-a făcut ceai verde în mici boluri japoneze emailate (ceai verde la NHS!!!), apoi s-a aşezat, jucându-se distrat cu un ciocan mic pentru verificat reflexele şi uitându-se gânditor la Angeline.

Deşi nu am spus nimic, am observat că toate întrebările pe care le punea erau luate direct din e-mailul *meu.* Ar fi putut la fel de bine să citească un scenariu. Era mulţumită ea oare? Avea mobilitate la ambele picioare? Cum, la amândouă? Când

a aşezat-o însă pe masă să o examineze, nu m-a invitat şi pe mine acolo. A tras paravanul bine, de parcă s-ar fi gândit că aveam să încerc să mă uit. Mai avea puţin şi mă acuza de *lascivitate,* aşa că m-am îndreptat repede spre celălalt capăt al cabinetului şi m-am uitat afară pe fereastră cu spatele spre cameră, astfel încât toată lumea putea vedea că nu mă interesa să *trag cu ochiul,* pentru numele lui Dumnezeu.

Când a ieşit, avea faţa roşie şi era ruşinat.

– Am să fiu sincer, a spus el. Nu am fost avertizat asupra a ce trebuia să mă aştept, mă aşteptam la ceva mai mic. În afara acestui fapt însă, făcea eforturi să nu vorbească cu mine sau să recunoască faptul că era un caz unic. Eu însă nu m-am lăsat păcălită. A reuşit să aranjeze nu doar o radiografie, ci şi un RMN *în mai puţin de trei ore* şi, să fim serioşi, de câte ori face un doctor de la NHS aşa ceva? Ba chiar a deranjat doi tipi de la Radiologie de la masa de prânz ca să îi facă RMN-ul.

– Ai *pacemaker,* părţi de metal chirurgical sau implanturi cohleare?

Până la ora 1 dimineaţă, Angeline a ajuns în sala de RMN, purtând o uniformă din aceea de un albastru pal pe care ţi-o dau în spital şi completând un chestionar cu unul dintre tipii de la Radiologie.

– Nu ai nici un IUD?

– Ce e un IUD?

– Un inel. De fapt lasă, nu contează, s-ar fi văzut la radiografie.

Eu şi Oakesy eram în camera de control cu geam transparent, alături de Guy, şi puteam auzi ce se întâmpla prin intermediul interfonului. Oakesy stătea într-un colţ, îngrijorat de moarte. Probabil că îşi făcea griji pentru cea de-a treizeci şi una victimă despre care îi spusese Danso. Eu stăteam lângă geam, privind-o pe Angeline, iar Guy vorbea la interfon, dându-le ordine radiologilor.

– Aşezaţi-o în aşa fel încât să stea comod, nu contează dacă e pe partea din faţă.

După aceea a scos radiografia lui Angeline din dosarul maroniu şi a privit-o la lumină.

– Aşa, exact, aşa, a continuat, după care a închis microfonul şi s-a îndepărtat, oprindu-se când m-a văzut că mă holbam la radiografie. Ştia că reuşisem să văd puţin din ea după expresia de pe faţa mea.

– Aveţi de gând să mă lăsaţi şi pe mine să mă uit puţin? am spus. Mi-ar plăcea să o văd. Deşi nu mă uitasem decât câteva fracţiuni de secundă, a fost suficient ca să îmi dau seama că era ceva în neregulă cu radiografia aceea.

– Aş vrea să mă mai consult cu cineva înainte de a vă împărtăşi ceea ce cred.

– Cu domnul Radnor?

– Nu, cred că mă voi consulta cu cineva de aici, a spus, după care a dat la o parte radiografia. Imaginea aceea în alb şi negru însă îmi rămăsese în minte. Părea a fi o amprentă umană fantomatică. M-am uitat cum o aranjau pe Angeline pe masă pentru RMN. Radiologul i-a spus să îşi tragă picioarele în faţă şi, în timp ce făcea asta, uniforma s-a ridicat puţin şi am observat în spatele gambei o bucată de carne de culoarea unui cârnat cu pielea uşor îngroşată, ca o pieliţă. Ea şi-a dat seama ce se întâmplase, dar nu a încercat să se ascundă. Se uita fără ţintă la geamul de sticlă. Nu părea să mă vadă, avea o expresie gânditoare, detaşată, distantă. M-am întors spre Guy Picot:

– Ştiu de ce nu mă lăsaţi să mă uit, chiar ştiu.

El a dat din cap şi nările i s-au umflat. A continuat să o privească pe Angeline, ca şi cum aş fi fost o muscă ce îl deranja. Eu însă nu dezarmam atât de uşor.

– Să ştiţi că ştiu să citesc o radiografie, nu îmi imaginez ceea ce am văzut. Am văzut că era calciu în excrescenţa aceea. Era o masă de ceva şi sunt sigură că era calciu. Or asta înseamnă...

– Asta înseamnă?

– Înseamnă oase, am spus cu vocea redusă la o şoaptă, pentru că tocmai îmi trecea ceva prin cap. *Ectoderm, endoderm, mezoderm...* câteva cuvine pe care mi le aminteam din articol. A urmat o pauză, pe parcursul căreia l-am privit pe Guy Picot fără să clipesc. *Elemente eterogene...* Dar nu se poate, am murmurat, nu se poate, *ar fi trebuit să fie moartă...*

2

Privind în urmă acum, îmi dau seama că după consultaţia de la spital comportamentul lui Oakesy s-a schimbat şi mai mult în rău. Ca şi cum nu ar fi fost deja destul de rău. În dimineaţa următoare, pe când eu eram încă pe jumătate adormită, el a sărit din pat de parcă l-ar fi pişcat ceva şi a dispărut în baie, unde a stat sub duş aproape o oră. Când a ieşit, arăta groaznic, pur şi simplu *groaznic,* cu pielea cenuşie şi umedă de parcă ar fi luat vreun virus. Nu voia să discute cu mine, doar se plimba de colo colo, cu dispoziţia schimbătoare, palid şi necomunicativ, găsind tot felul de scuze să păstreze distanţa faţă de mine şi de Angeline, fără să ne întâlnească privirile şi stând la micul dejun cu o privire deloc liniştitoare, tras la faţă şi închizându-se în camera lui de la etaj când a avut ocazia.

– Ce ţi-a spus medicul? m-a întrebat mai târziu în noaptea aceea. Eram în pat. Despre ce vorbeaţi voi doi când ai spus că ai văzut calciu la radiografie, ce înseamnă?

Mi-am întors capul într-o parte şi m-am încruntat la el. Erau aproape singurele cuvinte pe care mi le adresase toată ziua. Se uita la tavan, părând grozav de nefericit şi plimbându-şi limba prin gură de parcă ar fi găsit ceva străin prin ea.

– Nu ştiu, am spus, ar putea fi un singur lucru.

– Ce?

– O tumoare, dar singura tumoare de care ştiu să aibă oase în ea este...

– Este?

– Un teratom, dar, dacă ar fi asta, nu ar fi avut cum să supravieţuiască. Teratoamele sunt maligne, sunt sigură că am citit asta pe undeva, sunt maligne.

– Şi atunci ce e? Ce e?

– Nu ştiu.

– Trebuie să ai vreo idee.

– N-am.

– Nu se poate, trebuie să ai vreuna.

– *N-am,* am spus iritată, nu am nici cea mai vagă idee.

Până acum pe Oakesy îl duruse în fund ce era în neregulă cu Angeline şi acum, dintr-odată se arăta atât de interesat şi se aştepta să îi şi ofer toate răspunsurile.

– Tocmai ţi-am spus, *nu ştiu.* Trebuie să aşteptăm să sune domnul Radnor.

De-abia mult mai târziu mi-am dat seama ce se petrecea în tărtăcuţa lui Oakesy, după ce el adormise şi eu stăteam trează în pat, ascultând vântul fantomatic măturând terenurile de joacă şi zgâlţâind ferestrele. Mi-am întors capul pe pernă şi m-am uitat la el cum dormea chircit, cu plapuma trasă peste cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de lume. Probabil că văzuse ca şi mine excrescenţa în camera de RMN, cu pielea ireală, de consistenţa cauciucului. Dintr-odată totul a căpătat un sens: modul în care se comportase toată ziua, distrat şi galben la faţă, cum nu putea să se uite în ochii lui Angeline. M-am holbat la umerii lui mari şi la cum se ridica şi se lăsa plapuma, în funcţie de respiraţia lui, şi am scos un hohot de râs sec, nervos. Tipic pentru un bărbat. Atât de *tipic.*

Peste noapte s-a iscat un vânt dinspre Marea Irlandei, care a măturat furios vestul Scoţiei, bătând în jurul casei, zgâlţâind ferestrele şi răscolind mări de frunze în copacii de la marginea proprietăţii. Când am coborât la parter dimineaţa, era întuneric în bucătărie de parcă ar fi venit iarna. Privind pe

fereastră, am văzut că ploaia cădea pe stradă şi nori întunecaţi mângâiau acoperişurile ca nişte degete, în timp ce soba cu gaz din sufragerie de-abia reuşea să încălzească puţin atmosfera. Noaptea trecută cineva lăsase un cărucior de magazin pe pavajul din faţa casei de peste drum şi rămăsese acolo, mişcându-se din când în când în bătaia vântului, cu lanţul din locaşul pentru monede legănându-se înainte şi înapoi.

– Ştii, i-am spus lui Oakesy când a coborât la micul dejun, ai fi putut să îţi ascunzi mai bine sentimentele, ţi-ar fi fost de ajutor. Eram doar noi doi, Angeline încă dormea cu uşa bine închisă. Oakesy stătea peste drum de mine, fără să ridice privirea spre mine şi prefăcându-se că citea propunerea pe care o scria pentru Finn.

– Ce ai spus? a zis el ridicând privirea şi pupilele se închiseră şi se deschiseră de câteva ori, ca şi cum i-ar fi fost greu să mă vadă.

– Ei, hai, am zis râzând scurt. Te ştiu prea bine, eşti cu adevărat supărat şi nu doar din cauza lui Malachi Dove, ci şi din cauza ei, dând din cap în direcţia scărilor.

S-a holbat de mine de parcă aş fi fost un străin, cineva care tocmai intrase de pe stradă şi se aşezase vizavi de el la masă.

– Nu face faţa asta încurcată, Oakesy, eu *ştiu,* ştiu *exact* ce îţi trece prin cap, nu sunt proastă.

A continuat să se uite la mine atât de concentrat încât o venă de pe frunte a început să îi pulseze.

– Lexie, ştiu că nu eşti proastă, nici nu m-am gândit vreodată că ai fi, dar eu... şi nu mai termină ce începuse. Ce se petrece în mintea ta? continuă el după o pauză.

– Eşti dezgustat, am râs, nu suporţi nici măcar să stai în aceeaşi cameră cu ea.

– Dezgustat? repetă el ca o mantră. Dezgustat, spuse, după care, fără să îşi dezlipească ochii de pe mine, lăsă jos manuscrisul şi se săltă cam ţeapăn, se duse la chiuvetă şi dădu drumul la robinet, după care bău puţină apă.

– Există o singură regulă de bază, Oakesy, o singură recomandare fundamentală de decenţă nu doar pentru medici, ci pentru toate fiinţele umane. Ar trebui să încerci pe cât posibil

să încerci să îţi ascunzi dezgustul, mai ales faţă de persoana pe care o găseşti *dezgustătoare*.

El se îndreptă de la mijloc şi rămase cu spatele la mine. Respiră adânc de câteva ori, ca şi cum ar fi încercat să se controleze. Apa i se scurgea de pe braţe şi degete pe podea. Tocmai când mă pregăteam să deschid gura, a ridicat piciorul şi a dat un şut în uşa dulapului, făcându-l să se clatine cu zgomot.

– Pentru Dumnezeu, *ce naiba* crezi că faci? am spus uluită, ridicându-mă în picioare.

Nu a răspuns, doar a rămas acolo cu braţele bălăngănindu-se şi capul plecat, holbându-se la unghiile de la picioare pe marginile cărora apăruseră firişoare de sânge. Apoi s-a întors, fără să ridice ochii spre mine, şi a venit la masă, prăbuşindu-se pe scaun. A stat acolo grămadă, cu umerii căzuţi, holbându-se absent la ibricul cu cafea. Arăta groaznic.

M-am aşezat cu atenţie, simţind un nod în stomac. Ştie ceva, mi-am zis, ştie ceva despre Dove.

– Joe? Ce este, ce se întâmplă?

– Alex, tu ştii că te iubesc, nu-i aşa? mi-a spus fără să mă privească.

– *Ce?* Da, sigur că ştiu, am zis deschizând şi apoi închizând gura, dar ce are a face una cu alta?

A respirat foarte, foarte încet, ca şi cum numai efortul de a sta drept l-ar fi epuizat. Nu a scos o vorbă pentru o bună bucată de vreme. Singurul sunet care se auzea era zgomotul ploii care bătea în geam.

– Nu se întâmplă nimic, vreau doar să ştii că te iubesc, a spus el în cele din urmă cu o voce tensionată.

Ei bine, asta era, nu avea să spună mai multe. S-a dus sus şi s-a închis în cel de-al treilea dormitor, lăsându-mă la masa din bucătărie privind uluită la dulapul rupt, apoi la scări şi înapoi. Acum, am spus ducându-mi mâinile la cap, acum chiar ştiu că a înnebunit lumea.

Oakesy

1

Trebuie să spun cu mâna pe inimă că atunci când l-am întâlnit pe doctorul Guy Picot (şi-a pronunţat numele franţuzeşte: *Ghi Pico)* nu mi-a plăcut deloc, cu gâtul lui lung, parcă sculptat, şi buzele alea mari, clasice, şi buclele perfecte. Adonisul din Gorbals. Rămâne un mister pentru mine cum cineva poate munci îmbrăcat ca un manechin de la Versace fără să se simtă ca un idiot.

În primul rând, nu a spus nimic, doar „salut“, apoi ne-a pus să ne aşezăm de partea cealaltă a biroului, privind-o pe Angeline în timp ce se aşeza şi studiind-o din cap până-n picioare. Lex era nervoasă şi îl tot întreba pe Picot de la cine primise cazul, dacă îl primise direct de la domnul Radnor. Dacă aş fi avut mintea ceva mai limpede, aş fi observat asta, dar dragul de Oakesy cu capul lui de lemn nu ascultă niciodată lucrurile importante, nu?

Picot i-a pus nişte întrebări lui Angeline, în mare parte despre picioarele ei, dintr-un motiv obscur pentru mine.

– Angeline, a spus el, lăsând pixul jos, privind-o atent şi ridicându-se apoi de la birou şi desfăşurând paravanul. Am să te rog să te dezbraci, este în regulă?

Ea nu a răspuns imediat şi ne-am întors cu toţii spre ea. Se holba la mâinile ei, rotindu-le mereu şi respirând cu greutate. Iritaţia din jurul gurii dispăruse căci folosise din fardurile lui Lexie, dar încă puteai vedea cum se înroşeşte.

– Angeline, ai vrea să...

– Da, spuse ea ridicându-se dintr-odată, cu ochii mari. Da.

Era ciudat să o vezi şchiopătând până după paravan şi să o auzi dezbrăcându-se şi, pentru o vreme, am stat fără să vorbim şi să ne privim. Şi eu, şi Lexie am luat câte o revistă şi ne-am prefăcut că ne uităm pe ele.

Apoi Angeline a spus că e gata şi Picot a trecut după paravan, punându-şi mănuşile.

Era un paravan de modă veche, cu un material verde întins pe schelet, de parcă ar fi fost desprins din filmul *Carry On*. Era o tăietură pe ambele părţi, iar Lexie şi-a dat scaunul pe spate şi şi-a întins gâtul ca să se poată uita prin deschizătură şi să vadă ce se întâmpla acolo. După câteva clipe, a închis revista încet şi s-a strecurat cu grijă spre paravan, stând în picioare cu bărbia în piept ca să poată arunca un ochi prin tăietură.

– Hei, am spus, cam dezgustat de ceea ce făcea.

Ea a dat din cap, şi-a dus degetul la buze şi tocmai era pe punctul de a se apropia şi mai mult când Picot a închis paravanul de pe partea cealaltă, făcând un zgomot plin de nerăbdare. Ea a înlemnit preţ de o clipă şi s-a înroşit, neîndrăznind să ridice privirea spre mine. Am crezut că avea să spună ceva, să se supere pe Picot, dar în loc de asta a pufnit uşor, de parcă ar fi spus: „Toţi doctorii sunt la fel“, după care a înşfăcat revista de pe scaun şi s-a dus la fereastra din capătul opus, uitându-se pe geam la parcare.

Am urmărit-o o bucată de vreme, apoi m-am întors la revista mea. Nu o citeam, mă gândeam la Dove şi la podul acela. Spectaculos. „Moartea mea are să fie spectaculoasă." Am ridicat privirea şi am văzut că, atunci când Picot mişcase paravanul, deschisese una dintre crăpăturile mai aproape de mine, prin care puteam observa ce se întâmpla acolo.

Nu m-am mişcat, am rămas complet imobil, de-abia respirând. Puteam să văd oblic spre o laterală a mesei, observând degetul mic de la piciorul drept al lui Angeline ieşind de sub un cearşaf alb gros, una din mâini ţinându-se de masă şi pe Picot care stătea în picioare lângă ea cu mănuşile trase până peste manşetele de la cămaşă.

– N-am să îţi fac rău, spuse el cu capul aplecat într-o parte spre ea. Doar am să mă uit, bine?

I-am aruncat o privire lui Lexie. Ea se uita încă pe fereastră, bătând cu unghiile în dinţi, deloc interesată de mine. Probabil că Angeline încuviinţase, pentru că după paravan Picot ridicat cearşaful.

– Am să îţi palpez puţin coloana şi... spuse el, după care se opri.

M-am ridicat şi eu puţin, observându-i expresia. Se holba la partea de jos a lui Angeline şi puteai vedea că nu ştia ce să zică. A mai ezitat o clipă şi apoi probabil că şi-a dat seama că Angeline se uita la el, pentru că şi-a dus mâna la cap.

– Da, a spus el, bun, ia să vedem noi acum. Întoarce-te puţin. Aşa, pe lateral.

A urmat un moment foarte lung de tăcere în care nimeni nu se mişca şi se auzea doar lipăitul îndepărtat al cărucioarelor pe coridoarele spitalului.

– Aşa, Angeline, mă uit la coloana ta vertebrală acum, bine? a spus el dregându-şi glasul. Am să îmi trec degetele de-a lungul ei... continuă el înghiţind şi făcând un pas spre capătul mesei, după care se aplecă în lateral şi ambele mâini îi

dispărură, trase în faţă. OK, a spus el cu limba între dinţi. Acum te poţi întoarce puţin spre mine? Aşa, nu, stai pe-o parte, vreau să văd cât de puternice îţi sunt gleznele.

Angeline s-a mişcat şi dintr-odată în micul spaţiu dintre paravan şi pieptul cămăşii lui Picot a apărut partea interioară a unui picior şi apoi, după ce s-a mai mutat puţin, acea porţiune a spatelui începând cu omoplaţii şi până la genunchi. M-am trezit privindu-i corpul pe lungime.

Excrescenţa se îndepărtase de picioarele ei şi zăcea pe masă înspre el, aşa că am putut observa locul exact unde se unea cu coloana ei vertebrală. Puteam vedea crăpătura în formă de ochi desenată distinct între coapsele ei, la fel ca la orice altă femeie, precum şi mai sus, până la punctul unde începea excrescenţa, mărindu-se pe măsură ce se îndepărta de coccis. Am clipit, era tare ciudat. Mi-am dus mâna la piept. Simţeam cum inima îmi bate cu putere sub cămaşă.

– Am să te acopăr aici, spuse Picot întinzându-se sub scaun să ia o pătură pe care i-o aşeză pe fund, astfel încât atârna în deschiderea din spatele excrescenţei, blocându-mi câmpul vizual. Vreau să îmi spui apoi ce simţi şi ce nu.

M-am uitat din nou spre Lexie. Deschisese revista şi o frunzărea, stând încă cu spatele la mine, ca şi cum ar fi vrut să îmi spună ceva. M-am mişcat foarte uşor pe scaun, având grijă să nu scârţâie, astfel încât să pot vedea ce făcea Picot. Mai văzusem excrescenţa înainte, în casa de pe insulă, dar nu îi văzusem baza. Era mai lată decât mă aşteptasem, la fel de lată ca încheietura unei mâini şi foarte palidă, părând de marmură. Îmi creasem o imagine în minte cam cum ar fi putut arăta acolo jos. Deşi nu aş fi recunoscut asta faţă de nimeni, îmi petrecusem ceva timp în ultimele zile punându-mi întrebări despre asta şi nu fusese deloc aşa. Nu mă aşteptasem la ceva atât de... am căutat cuvântul... atât de *frumos*. Da, m-am gândit, simţindu-mă ca un prost că alesesem un astfel de cuvânt: frumos.

Bucata aia de carne avea ceva special. Nu îi puteam da un nume, era ca o sculptură sau o piesă arhitectonică.

– OK, a spus Picot după o vreme. Am observat că se schimbase ceva în vocea lui, era uşor agitat. A ridicat cearşaful ca să o acopere. O să... o să... ia să vedem, a continuat el, jucându-se cu cravata, deloc în largul lui, şi fixând telefonul de pe perete, ca şi cum ar fi vrut să sune pe cineva şi să ceară ajutor. O radiografie şi apoi un RMN, a spus el după o vreme, scărpinându-se pe gât, ca şi cum cineva invizibil l-ar fi întrebat ce avea să facă. Da, corect, corect, a continuat el, scoţându-şi mănuşile. OK, dacă reuşesc să aranjez asta, aş vrea să îţi fac un RMN. Ştii ce e un RMN?

Angeline şi-a schimbat poziţia corpului, lăsându-se pe spate şi începând să se ridice apoi, astfel încât tot ce văzusem până atunci fu înlocuit de mâna ei stângă.

– Cred că da, e un... şi aici se întrerupse.

Se ridicase atât de repede, încât nu avusesem vreme să mă uit în altă parte şi mă prinsese holbându-mă la ea din cealaltă parte a cabinetului, palid, cu ochii cât cepele şi strângând cu putere revista în mâini. Am înlemnit în poziţia aceea, neputându-mi smulge ochii de acolo şi preţ de câteva clipe am rămas prinşi acolo, susţinându-ne privirile, amândoi mult prea surprinşi şi jenaţi ca să ştim ce făceam.

– Angeline? a spus Picot. Mă....

– Da, a zis ea în grabă, înhăţând cearşaful şi trăgându-l peste ea ca un scut protector. În tot acest timp nu îşi desprinsese privirea de a mea. Sunt gata, unde mergem?

Unul dintre poliţiştii lui Danso ne-a dus cu maşina înapoi la casa conspirativă. Nu am scos o vorbă tot drumul, stând pe locul de lângă şofer cu coatele pe genunchi, zâmbind rigid la parbriz şi simţind cum îmi explodează capul. Mă luptam cu

sentimentul că avusesem dintotdeauna asta în interiorul meu şi că fusese menit să iasă la suprafaţă într-o bună zi.

Era şiret rău Picot ăsta, îşi ţinea radiografiile la piept. Chiar şi după RMN nu voia să dezvăluie ce credea el că era în neregulă cu ea.

În loc să ne dea răspunsuri, nu făcea decât să vină cu mai multe întrebări şi cu un suport chirurgical şchiop, de culoarea pielii. Era doar o bucată de bandaj, fiartă ca să se înmoaie, purtând însemnele spălătoriei de la spital şi când i-a întins-o lui Angeline ştiam cu toţii că nu fusese făcută pentru ea şi probabil că nu i s-ar fi potrivit sau nu ar fi ajutat-o oricum. Când am ajuns înapoi acasă, s-a băgat sub plapumă pe canapea, cu o mână ascunsă sub ea. Deşi nu puteam vedea dacă era aşa, cred că se pipăia, plimbându-şi degetele pe corp, reexaminându-l. În cele din urmă m-am băgat în pat devreme şi am zăcut acolo, întrebându-mă de ce naiba nu îmi puteam scoate din cap ceea ce văzusem. În noaptea aceea, am avut un vis erotic cu ea.

Ea stătea pe marginea unei piscine, bălăngănindu-şi picioarele prin apă. Purta un fel de bikini roz şi pantaloni scurţi până în talie, şi excrescenţa scotea capul pe unul dintre cracii pantalonilor. Zăcea lângă piciorul ei stâng, cu apa din piscină strălucind pe ea, în timp ce vârful era în piscină, asemenea unei creaturi care sugea apa. Eu eram ceva mai departe, în piscină, holbându-mă la ea vrăjit. I-am spus ceva de neînţeles, lipsit de importanţă şi ea a ridicat privirea, a zâmbit şi şi-a lăsat vârful cozii să se mişte în sus pe picior oprindu-se când a ajuns la genunchi. Am deschis din nou gura să spun ceva, dar de această dată apa s-a ridicat într-un val în spatele meu şi m-a purtat spre ea. Şi-a deschis braţele şi picioarele şi a şerpuit coada ca un braţ, trăgându-mă spre ea. M-am trezit pe cearşafuri lipicioase, cu inima bătându-mi nebuneşte, plină de entuziasm şi de tristeţe.

– Ce este? a murmurat Lexie somnoroasă, scoţând o mână din plapumă. Eşti în regulă? Eşti bolnav?

M-am răsucit cu spatele la ea, am pus picioarele jos şi m-am ridicat în capul oaselor, holbându-mă la coapsele mele ude. Era dimineaţa devreme şi o lumină palidă se vădea în jurul perdelelor.

– Sunt bine.

Am aşteptat să dispară senzaţia, senzaţia aceea din piept, de parcă mi-aş fi injectat un drog direct în inimă, nicotină pură sau o capsulă din aceea cu nitrat de butil pe care le luam când eram la facultate. Când am simţit că pulsul îmi revine la normal şi mă întorc cu picioarele pe pământ, m-am dus la baie şi am stat în faţa oglinzii, holbându-mă la mine însumi.

„Doamne, m-am gândit în timp ce îmi aruncam o privire. Păr, muşchi, penis, asta e cam tot ce suntem. Mi-am privit penisul care era încă roşu şi pe jumătate ridicat. Ce se întâmplă aici, Oakes? m-am întrebat. Ce se întâmplă cu tine?“

2

Mai târziu în cursul aceleiaşi zile, Angeline a dispărut. A fost plecată patru ore şi eu am fost cel care a găsit-o. Am luat Fiesta şi m-am plimbat pe străzile pustii, auzind cum se striveau seringile sub cauciucuri. Se afla la vreun kilometru distanţă, pe şoseaua principală care mărginea proprietatea. Era un chioşc de ziare acolo cu ferestre zăbrelite şi o căsuţă poştală afară, şi ea stătea în picioare în faţa lor, privind traficul. Îi dădusem ceva bani de cheltuială la Dumbarton şi acum era îmbrăcată altfel: pe sub haina de piele purta o fustă pe care o făcuse din altele două şi un pulover maroniu, cu o broşă McFly prinsă pe el. Am urmărit-o preţ de câteva clipe din maşină, încercând să nu mă gândesc la ce se afla sub haina aceea. Venise momentul să îi spun că trebuie să se mute.

Am oprit la marginea trotuarului, m-am aplecat peste locul pasagerului din dreapta şi am deschis uşa.

– Hei, nu ştiam unde eşti, toată lumea e îngrijorată.

Ea ezită puţin, apoi se urcă în maşină şi închise uşa, adunându-şi haina în jurul ei şi frecându-şi nasul. Nu m-am uitat prea îndeaproape, dar am avut o viziune a unor ochi tulburi şi a unor capilare sparte în obraji. Plânsese. Am stat acolo liniştiţi

vreme îndelungată. Panoul de reclamă din faţa chioşcului de presă menţiona titlul: „Experţii în terorism în căutarea unui răufăcător la nivel naţional".

– Angeline? am spus. Încercai să te duci pe undeva, să ajungi la casa cuiva? Vrei să te duc pe undeva cu maşina?

– Nu, a spus ea ferm, scuturând din cap şi ştergându-şi ochii. Voiam doar să mă plimb puţin.

– Pot să te duc undeva cu maşina?

– Nu ştiu pe nimeni, doar pe tine, a spus ea legându-şi centura, aşa cum ne văzuse făcând pe mine şi pe Lexie, şi a rămas acolo cu mâinile în poală, privind prin parbriz.

– M-am gândit la ce s-a întâmplat ieri, a spus ea.

Am simţit cum mi se crispează muşchii feţei. Ştiam că mă privea, cercetându-mi faţa sfioasă în încercarea de a mă înţelege.

– M-am decis. Dacă e posibil să mă opereze, nu am să fac asta. Crezi că am dreptate, nu? a adăugat ea după o pauză lungă. Crezi că aş greşi dacă m-aş opera.

Ar fi trebuit să zic ceva, trebuia să zic ceva, ceva matur, dar simţeam că îmi stătuse mintea în loc. Am închis portiera, întinzându-mă peste ea.

– Fă ceva de dragul meu, Angeline, am spus băgând maşina în viteză şi trăgând frâna de mână, nu mai veni aici, nu se ştie niciodată cine trece cu maşina prin zonă.

* * *

În următoarele câteva zile, în casa conspirativă plutea o atmosferă de oală sub presiune care fierbea la foc mic. Angeline nu luase în seamă ceea ce îi spusesem despre plimbatul pe lângă şoseaua principală, pentru că era plecată în fiecare zi cu orele. Nici maşina care stătea cu ochii pe noi nu o mai urmărea. Discutasem despre asta cu poliţiştii şi hotărâserăm că era cazul să nu ne mai certăm cu ea, întrucât nu eram paznicii ei. În secret, mă simţeam uşurat, pentru că îmi era mai uşor când

nu era prin preajmă. Nu îmi plăcea cum mă tot privea, de parcă s-ar fi aşteptat să zic ceva.

Lexie ştia că era ceva în neregulă. Mă tot fixa şi îmi punea întrebări ciudate până simţeam că mă doare pieptul şi începea să îmi bubuie capul şi stăteam departe de ea cât puteam de mult, încuindu-mă în cel de-al treilea dormitor, pe care îl transformasem în birou, în încercarea de a scrie propunerea pentru Finn. Era acela cu pătuţul pentru copil şi cu urmele de vomă de pe perete. Mă închideam acolo şi lucram ca nebunul, scriind cam 2 000 de cuvinte pe zi, încercând să îmi îngrămădesc toate gândurile pe hard, ţinându-mă cu mâinile de cap şi pritocind ideile până când ajungeau mâncare pentru pisici şi începeam să îmi dau seama cam cum se simţise maimuţa de pe Sputnik[1]. Indiferent cât de mult mă concentram la scris, nu îmi puteam scoate din minte doi oameni: Angeline Dove şi tatăl ei, Malachi.

Vorbeam tot timpul cu Danso despre asta. Am petrecut ore întregi inventariind hârtiile din casa lui Dove, trecând de nu ştiu câte ori prin ele. În fiecare noapte se oprea pe la noi în drumul spre casă şi ne aducea diverse lucruri. Bănuiesc că erau nişte mici cadouri ca să se asigure că rămân cooperant şi nu plec înapoi la Londra. Într-o zi a adus o sticlă de whisky Jura, în alta – o jumătate de somon afumat ţărăneşte. Dumnezeu ştie dacă plătea pentru toate astea din propriul buzunar, dar nimeni nu s-a plâns niciodată. Lexie l-a convins pe unul dintre poliţiştii care ne supravegheau să îi aducă un borcan de capere de la Oban când avea să fie de serviciu şi le-am mâncat cu somonul cu mâna, stând în cerc ca oamenii cavernelor. Îl întrebam mereu pe Danso dacă îl mai văzuse cineva pe Dove şi să îmi arate pe hartă locurile unde mai apăruse, punând semne acolo. După ce pleca, îmi petreceam toată

[1] Autoarea face o confuzie, pe Sputnik au fost trimişi în spaţiu doar câini. (n. tr.)

noaptea gândindu-mă ce ar fi putut însemna aceste apariţii disparate.

Apoi, dintr-odată, într-o joi dimineaţa, poliţia a primit un pont.

Cineva zărise o maşină Vauxhall albastră în apropierea punctului cel mai sudic din Loch Awe şi în mai puţin de o oră cineva ajunsese acolo şi avea informaţii de raportat. Dove umbla în apropierea unui refugiu din piatră ascuns într-o crevasă pe dealurile din apropierea pădurii Inverliever. Poliţia a trimis acolo Corpul Regal de Logistică, cel care obişnuia să demineze terenuri şi să detoneze muniţie neexplodată din Al Doilea Război Mondial. Au introdus o sondă specială pe fereastra refugiului şi au aspirat ce culegea ea în nişte cartuşe absorbante. Când testul de explozibil a ieşit negativ, au trimis echipa de poliţie să spargă uşa. Nu era nimeni înăuntru.

– Era gol, a spus Danso în seara aceea la casa conspirativă, dar problema e că se află la mai puţin de doi kilometri depărtare de o cabană a unei foste membre a Preoţilor Tămăduitori Psihogenici care era pe lista noastră de UI.

– UI?

– Urmăreşte şi Intervievează. O tăiasem de pe listă marţi, dar a intervenit treaba asta, care ne-a tras un semnal de alarmă.

Mi-am îmbrăcat haina.

– Ce faci?

– Vreau să văd.

– Nu e nimic de văzut, el nu e acolo. E doar un refugiu amărât cu o grămadă de prostii în el.

– E ceva de văzut, am spus eu scoţând cheile de la maşină din buzunar, numai că nu vedeţi ce trebuie.

– Nu vedem prin ochii lui? spuse Danso oftând, ca şi cum l-aş fi obosit.

– Exact.

– Şi o să îi explici tu soţiei mele de ce o să întârzii *din nou* acasă?

– Nu trebuie să mă duci tu, spune-mi doar unde e, nu e nevoie să mă ţii de mânuţă.

– Ba da, este, a spus el pe un ton cât se poate de obosit.

* * *

Am mers în spatele maşinii lui, ţinându-mă după farurile din spate ale Bimmerului lui negru. Ne-am îndreptat spre nord pe B840 şi pe la ora opt am ajuns la marginea pădurii Inverliever, în munţii aceia îndepărtaţi şi întunecaţi ca noaptea care se înălţau pe cerul înstelat şi dispăreau în sus sub apele tăcute şi negre ale lacului Avich. Eram în nord bine. Mă întrebam ce însemna oare faptul că Dove îşi schimbase direcţia de deplasare. O luase spre nord şi nu spre sud, spre Londra. Când ne-am oprit pe o potecuţă care şerpuia în sus pe lângă un pârâiaş către trecătoarea dintre doi munţi, a fost ca şi cum am fi păşit într-un alt univers.

– Vezi cabana?

Merseserăm până la jumătatea cărării când Danso s-a oprit şi s-a întors privind în direcţia şoselei şi a lacului, după care mi-a arătat o casă micuţă, acoperită cu şindrilă, de pe mal, oglindită în nuanţe argintii în apa din spatele ei. Pe margine erau plantaţi chiparoşi Leyland şi, în timp ce stăteam acolo studiind-o, o lampă de siguranţă s-a aprins scurt, luminând copacii. Probabil vreo pisică sau vreun arici.

– Familia e plecată acum, sunt la casa lor din Londra, dar ne-au lăsat şi nouă o cheie. Am verificat deja, totul e în regulă. Vauxhallul era parcat acolo, pe o alee laterală, în capăt de tot, vineri cam pe la ora 5 după-amiaza. Nu poţi vedea aleea de aici, spuse el apoi întorcându-se spre vest şi arătând cu un deget lung şi palid în lumina slabă. Am privit într-acolo, unde lacul oglindea stelele şi câţiva nori. Apoi ne-am pomenit cu un şofer de taxi care zice că s-a oprit puţin pe aici, la baza potecii

unde tocmai ne-am lăsat maşinile, a ridicat privirea şi l-a văzut pe Malachi Dove stând în uşa refugiului şi fixându-l cu privirea. Zice că era ca şi cum l-ar fi privit un vultur. Ei, şi în noaptea aia, spuse Danso întorcându-se şi începând să avanseze pe potecă, detectivul din tura de noapte m-a sunat şi m-a trezit din primul pui de somn ca lumea pe care am reuşit să îl prind săptămâna asta.

L-am urmat, uitându-mă la pantofii buni pe care probabil că soţia lui îi alesese pentru o zi liniştită la birou, dar care acum continuau să alunece pe iarba moale. Am zărit nişte oi care se îndepărtau de noi ca nişte umbre grele, prin întuneric, îndreptându-se spre potecile mai înalte. Deşi vântul mătura frunzele şi iarba, dând-o la o parte într-o parte şi în alta ca şi cum ar fi făcut o cărare în păr, eu transpiram sub haină. Am încercat să îmi revin şi să îmi controlez frica, dar nu am reuşit. Dove nu era acolo. În faţa mea, Danso mergea cu umerii lui laţi şi spatele crispat, cu faţa şi pieptul relaxate. Am putut observa că şi el era speriat, deşi nu avea să recunoască asta.

Am trecut de o îngrăditură pentru vite şi am ajuns la refugiu, care era adăpostit între doi pereţi de stâncă. Vreo trei metri mai încolo ne-am oprit şi am privit locul în tăcere. Acoperişul era tapetat cu muşchi, iar ferestrele putrezeau în balamalele lor învechite. O fâşie de bandă galbenă a poliţiei flutura în vânt.

– Când am ajuns aici, era închis, spuse Danso şi vântul îi purtă vocea mai departe, spre clădirea goală, lovind-o de pereţii reci. Sergentul de la echipa SG a dărâmat uşa de parcă ar fi fost un băţ de chibrit. Ia aici şi aruncă o privire, zise el înmânându-mi o lanternă.

M-am apropiat de clădire şi am deschis încetişor uşa care nu era altceva decât cinci scânduri bătute în cuie care atârnau de nişte balamale ruginite. Era întuneric înăuntru şi se simţea un miros care îmi zbârlea părul. Preţ de o clipă mi s-a părut că aud pe cineva respirând şi că văd ceva subţire şi mlădios lovindu-se

de pereţi. Am stins lanterna şi am aşteptat cu inima bătându-mi nebuneşte, dar apoi vântul şi-a schimbat direcţia şi mi-a înfundat urechile, aşa că mi-am spus că mi se păruse. Am aprins lanterna şi am luminat întunericul. Am văzut o bucată de podea simplă, din pământ bătătorit, cu plante care creşteau pe pereţii interiori şi o rezervă de sticle de cidru White Lightning în colţ.

– Ce-s alea? am spus arătând spre un maldăr de prosoape adunate într-un colţ.

– Credem că a fost rănit, am găsit sânge pe unele dintre ele. Băieţii de la criminalistică le-au dus la laborator acum, încercând să vadă dacă se potriveşte cu ADN-ul lui.

M-am îndepărtat de refugiu şi am mers pe o potecuţă unde terenul urca şi îmi oferea o imagine de ansamblu asupra zonei. Am tot aprins şi stins lanterna cu un tic nervos.

– Ce-i acolo? am murmurat privind la linia ştearsă descrisă de potecuţa care şerpuia înapoi spre şoseaua principală şi la strălucirea lacului de dincolo de ea. Ce e acolo?

– Cabana? a spus Danso venind lângă mine. E puţin mai încolo.

– Nu, cabana ne poate spune *cum* de ştie locul ăsta... dar nu *de ce* a venit aici. A venit aici pentru altceva.

Am stins lanterna şi am stat acolo în întuneric, cu urechile ciulite, ascultând peste munţi şi păduri şi făcând să ni se reflecte gândurile ca un sonar pe suprafaţa vitroasă a lacului. M-am întors spre Danso. Studia cerul cu o privire flămândă, măcinat de gânduri, privire pe care o au oamenii când sunt gata să cedeze.

– Te sperie, nu-i aşa? am murmurat.

– Nu am mai lucrat niciodată la un caz de omor în masă, a spus el după câteva clipe de tăcere. Nu m-am ocupat nici de Dunblane, nici de Ibrox, Mull sau Lockerbie, le-am ratat pe toate. Nu am văzut niciodată mai mult de trei cadavre la un loc şi ăsta a fost un caz doar pentru adulţi.

– Nu, nu mă refer la asta, mă refer la *el*. Te sperie.

– Aş vrea să ştiu cum de a ştiut că venim, a spus el ezitând şi târându-şi picioarele, privind peste umăr la refugiu. Nu l-a văzut nimeni plecând. Când echipa SG a spart uşa, se aşteptau să îl găsească înăuntru. Te-ai putea gândi că e vreun tunel pe-acolo sau ceva de soiul ăsta după cât de repede a ieşit.

– Asta vreau să zic, te sperie.

Danso şi-a ridicat ochii spre mine şi mi-a susţinut privirea o bună bucată de vreme. Apoi şi-a aprins lanterna şi a îndreptat raza spre pantofii mei care erau acoperiţi de ceva negru şi lipicios.

– Căcăreze de oaie, scuze, am uitat să îţi spun să îţi pui cizmele, pe aici sunt oi peste tot.

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Vă rog să mă credeți când vă spun că lucrurile au luat-o razna de tot. Am făcut atâtea în ultima oră și am spus lucruri pe care nu voi putea niciodată să le iau înapoi. Foarte serios acum, cred că sunt pe punctul de a înnebuni, pentru că lumea s-a întors cu susul în jos. Partea cea mai proastă este că nu mai știu pe cine să cred. Am descoperit că sunt mințită în mod sistematic și – înainte să vă gândiți la asta – nu, *nu sunt paranoică,* sunt sigură de asta.

Stăteam pe canapea în dimineața asta și mă uitam la știrile de dimineață care relatau despre urmărirea lui Malachi. Oakesy era sus în camera lui, lucrând. Încă o zi oribilă în care ploaia biciuia casa și îmi dădeam vag seama că cineva se tot foia pe la etaj, dar nu eram prea atentă la asta. Doar când am auzit o ușă trântindu-se, am oprit sonorul televizorului și am privit spre tavan. Cineva se plimba pe holul din capul scărilor, la etaj. O altă ușă s-a deschis și s-a închis. Scândurile scârțâiau în baie și undeva se umplea cada. La început se auzea doar asta și ploaia care cădea afară. Apoi l-am auzit pe Oakesy spunând ceva din capul scărilor pe un ton foarte trist, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

– Îmi iubesc soţia.

M-am holbat la scări, cu gura deschisă. „Îmi iubesc soţia?“ Am simţit cum o mică bulă de suspiciune se desprinde din stomac şi pluteşte în sus. Trebuie că vorbeşte cu Angeline, dar de ce vorbeşte despre mine? M-am aplecat şi am închis televizorul, simţind cum mi se face brusc frig. O grămadă de lucruri de necrezut, imagini ridicole, au început să mi se perinde prin faţa ochilor. Erau lucruri evidente dacă stăteam să mă gândesc mai bine la ele: Oakesy stând în faţa chiuvetei şi dând un şut dulapului, Oakesy panicat şi părând bolnav pe drumul de înapoiere de la spital şi repetând ca un ecou cuvintele mele: „Dezgustat? Dezgustat“. Apoi Angeline, care începuse să aibă grijă de ea după vizita la spital, spălându-se şi machindu-se, pieptănându-şi părul astfel încât să îi acopere chelia şi făcând cumva să îşi cureţe tenul şi să arate mai bine în general. M-am uitat la dulap. Nu se poate. Chiar nu putea fi asta...

Atunci a apărut el, călcând apăsat în timp ce cobora treptele. M-am dus la baza scărilor, iar el s-a oprit când m-a văzut. A scuturat din cap ca şi cum ceea ce avea de spus era prea oribil.

– Joe, Joe, tocmai i-ai spus lui Angeline că mă iubeşti?

Ei bine, el ar fi putut să îmi răspundă la asta în orice fel voia el şi probabil l-aş fi ascultat. Ar fi putut să nege, să râdă sau să se arate jignit, dar nu a făcut nimic din toate astea, ci ceva mai rău, mult mai rău. Nu a spus *nimic.* A stat doar acolo, holbându-se la mine.

– Ce comic pare să spui aşa ceva, am zis crispată, simţind parcă cum cineva îşi vârâse mâinile în coşul pieptului şi mă strângea de inimă.

– Joe, te rog, Joe, spune-mi că glumeşti. Haide, e o glumă, nu-i aşa?

– Îmi pare rău, a spus el însfăcându-şi haina de pe balustradă, în timp ce îşi scotea cheile din buzunar. Lex, ştiu că n-o să mă crezi, dar chiar îmi pare rău, apoi a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă.

– Joe? am spus holbându-mă la el, uluită. Joe? *Aşteaptă, aşteaptă...*

El a deschis uşa de la intrare şi o pală de vânt şi ploaie a intrat pe hol, aproape trântindu-mă, dar el s-a aplecat în faţă şi a ieşit, cu haina fâlfâind în jurul lui ca o paraşută, lăsându-mă în cadrul uşii. Am stat acolo preţ de câteva clipe, gândindu-mă prosteşte că pantofii mei erau pe podeaua din bucătărie şi că nu puteam ieşi fără ei. Apoi l-am văzut ţinând cheia în mână şi am auzit zgomotul făcut de portiere în timp ce erau deblocate şi mi-am dat seama că totul era real şi că el chiar pleca. Am alergat în picioarele goale prin ploaie, în timp ce vântul îmi băga apă în ochi.

– *Aşteaptă, Joe, aşteaptă!*

El însă se urca deja în maşină. A trântit portiera şi, când am ajuns la bordură, am auzit mecanismul de închidere centralizată a uşilor şi asta m-a făcut să intru în panică. Am tras de mânerul portierei în timp ce vântul mă lipea de maşină.

– *Deschide uşa!* am urlat lovind cu mâinile goale în portieră.

Îi vedeam profilul prin fereastra unsuroasă şi spălată de ploaie. Părea cenuşiu şi rece. A întors cheia în contact fără să mă privească.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, vorbeşte cu mine!

A aprins farurile şi motorul s-a trezit la viaţă. Apoi a lăsat frâna de mână, a tras de volan şi a luat-o din loc. Cauciucurile au dislocat o cantitate mare de apă din şanţ, care mi-a udat leoarcă pantalonii şi m-a făcut să mă dau înapoi şocată. După ce a ajuns în capătul străzii, a aprins farurile de ceaţă, transformând picăturile de ploaie în rubine, şi apoi a dispărut înghiţit de furtuna întunecată, lăsându-mă desculţă în ploaia torenţială, gândindu-mă: „Ce... ce naiba s-a întâmplat? Ce naiba s-a întâmplat?“ în timp ce căruciorul de cumpărături din faţa casei de vizavi se legăna în bătaia vântului.

2

Preţ de câteva minute, după ce a plecat, chiar nu am ştiut ce să fac. Parcă visam. Stăteam acolo udă leoarcă, gândindu-mă că avea să se întoarcă şi să îmi spună: „Ha ha, te-am păcălit". Cum asta nu s-a întâmplat, m-am întors în casă cu apa şiroind pe mine. Am stat în picioare la baza scărilor, holbându-mă la uşa lui Angeline. Nu, nu, nu se întâmplă asta, m-am gândit. E diformă, e urâtă, e atât de urâtă.

Am pus mâna pe telefon şi am format numărul lui Oakesy cu degetele amorţite. Nu îmi venea să cred. Oakesy şi Angeline... şi când te gândeşti că *eu* avusesem ideea să stea cu noi *de la început*.

– Răspunde, hai, răspunde.

Dar telefonul a continuat să sune, fără să răspundă nimeni. Mă doare capul de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. A intrat căsuţa vocală.

– *Nu! Nenorocitule* ce eşti! NU!

Am sunat din nou, dar de data asta a intrat direct mesageria. Îşi închisese mobilul, nu voia să vorbească cu mine. L-am sunat din nou şi, când a intrat mesageria, am închis şi am sunat din nou, tastând furioasă de trei, patru, cinci ori, plângând. Cum tot nu am reuşit să dau de el, m-am dus la bucătărie şi i-am luat tremurând sticla de Jack Daniel's din dulap, mi-am

turnat vreo două degete din ea într-un pahar, apoi am completat cu nişte cola dintr-o cutie desfăcută, L-am băut pe nerăsuflate, tremurând ca o frunză, în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe faţă. Apoi mi-am mai turnat un pahar şi m-am aşezat la masă, ţinând telefonul şi formând numărul la infinit. După ce formasem numărul de douăzeci de ori şi telefonul lui continua să fie închis, am aruncat mobilul la coşul de gunoi şi m-am dus la fereastră. Am stat acolo o bună bucată de vreme, ţinându-mi faţa în mâini, cu unghiile intrându-mi în carne. Atunci mi-am amintit ceva ce mi-aţi spus odată.

„Tu reuşeşti să obţii ce vrei, Alex."

Vă mai amintiţi cuvintele acelea?

„Orice ai crede, Alex, eşti isteaţă şi ai capacitatea să obţii orice îţi pui în cap."

M-am oprit în timp ce stăteam acolo la fereastră, privind afară la căruciorul ăla şi în clipa aia am simţit cum ceva din mine se răceşte şi se transformă în ceva solid. De fapt, am simţit că îngheţ pe loc, pur şi simplu. M-am oprit din plâns şi mi-am şters ochii. Eram foarte calmă. Şi furioasă. Foarte furioasă. Am plecat de la fereastră şi am privit la uşa din capul scărilor, apoi m-am târât până la coşul de gunoi şi am recuperat telefonul, după care am format numărul lui Guy Picot. Eu fac lucrurile să se întâmple, nu sunt o femeie slabă. Fac ce îmi pun în cap să fac.

3

Guy Picot s-a prefăcut că nu îmi recunoaşte vocea. După ce i-am explicat cine eram, a fost cam rece, asta ca să o spun într-un mod drăguţ.

– Da, Alex, tocmai voiam să te sun astăzi, ca să o anunţ pe Angeline că i-am trimis o scrisoare de recomandare.

– Şi îi trimiteţi una şi lui Christophe? am spus vorbind cu propoziţii scurte, pentru că tremuram şi nu voiam să îşi dea seama că plânsesem. Mă va contacta el direct, suntem prieteni vechi şi colegi.

– E o procedură mai normală ca medicul să ia legătura direct cu pacientul. Angeline nu mi-a spus că doreşte să aibă un intermediar.

– Uitaţi, eu cred că asta este metoda cea mai simplă. Domnul Radnor ştie că am fost implicată în acest caz de la bun început şi va comunica cu Angeline prin intermediul meu de-acum înainte.

– Scrisoarea de recomandare nu este pe numele domnului Radnor, a spus el după o pauză.

Am deschis gura, apoi am închis-o din nou. M-am dus la baza scărilor să mă asigur că ea avea uşa închisă, apoi m-am întors la fereastră. Afară ploaia picura pe terenurile de joacă moarte, şiroind pe pereţii fabricii Ballantine's.

– Poftim? am spus pe un ton mai coborât. Dacă nu i-o trimiteţi la Christophe, atunci unde o trimiteţi? Trebuia să o trimiteţi la Christophe doar, nu?

– A fost o decizie foarte dificilă, a trebuit să hotărăsc dacă să o trimit la un oncolog sau la un chirurg pediatru. Deşi pot să greşesc, am ales a doua variantă şi o trimit la Great Ormond Street.

– Great Ormond Street? Dar asta nu e de competenţa unui *pediatru.*

– Boala lui Angeline nu ţine de specialitatea domnului Radnor.

– Desigur că este.

– Nu, de fapt nu este.

– De ce nu?

– Când discutam la cabinet, soţul dumneavoastră a spus ceva care mi-a rămas în minte, a zis el oftând.

– Soţul meu nu are nimic de-a face cu asta.

– Mama lui Angeline trăia în apropierea unui loc unde se depozitau deşeuri chimice, asta a spus el. Erbicide, dioxine. Echipa doctorului Richard Spitz vă va explica despre ce este vorba, a continuat el. S-au uitat pe RMN şi s-au arătat foarte interesaţi de caz. Chiar vor să...

– Richard Spitz? l-am întrerupt eu. *Aţi spus Robert Spitz? Acel* Robert Spitz?

– Da, *acel* Robert Spitz.

– Dumnezeule! am spus cu mintea aiurea, privind la copacii care aproape că se frângeau de la mijloc în bătaia vântului. Totul s-a clarificat. Aveam un prieten care lucrase la un moment dat pentru Robert Spitz şi ştiam exact la ce se referea Guy. Dumnezeule, acum înţeleg.

– Ce înţelegeţi?

– *De aceea* există os acolo, de aceea mai este încă în viaţă. De aceea.

Guy Picot avea dreptate, Christophe nu avea experienţă în ceea ce era în neregulă cu Angeline. „Coada“ ei nu era deloc o tumoare şi nu avea nimic de-a face nici cu spina bifida, ceea ce înseamnă că tot ce făcusem pentru ea, absolut *totul,* fusese o pierdere de timp.

Oakesy

1

Era întuneric pe scări când am ieşit din al treilea dormitor, nu era nici un bec aprins. Era puţină lumină de afară care venea din baie, unde uşa era deschisă şi se auzea cum cineva umplea cada. Ştiam cine era acolo, nu eram prost. *Ştiam* cine umplea cada, aşa că de ce nu mi-am văzut pur şi simplu de treabă? Ehei, asta ar fi fost mult prea uşor pentru Joe Oakes.

Am înaintat fără să spun o vorbă şi m-am oprit în pragul uşii. Era acolo, de-abia vizibilă din cauza aburului, înfăşurată într-un prosop, aplecându-se deasupra căzii, amestecând apa. I-a luat puţin să îşi dea seama că stăteam în pragul uşii şi când m-a văzut, a înlemnit. Nu a ridicat privirea, dar s-a oprit şi nu şi-a mai mişcat mâinile prin apă, apoi o roşeaţă uşoară s-a strecurat pe umerii ei goi şi în sus pe gât până la părul ei tuns scurt. A părut că o să-i ia un secol până să se ridice, să-şi îndrepte spatele şi să se întoarcă spre mine.

Am rămas tăcuţi o vreme, neştiind ce să ne spunem. Vedeam în ochii ei că are atâtea întrebări. Bărbia ei mică, triunghiulară era lăsată în jos, până aproape de coşul pieptului, şi tremura puternic. Cu toate acestea, nu îşi lua ochii de pe

mine. A respirat adânc şi şi-a îndreptat umerii, ca şi cum şi-ar fi adunat curajul. S-a întors puţin, fără să îşi desprindă ochii de ai mei, şi-a lăsat mâna în jos şi cu o singură mişcare a ridicat prosopul până la talie, astfel încât totul a devenit vizibil: picioarele dezgolite şi locul de unde apărea excrescenţa, de la baza coloanei vertebrale.

– La naiba! am spus, dându-mă un pas înapoi şi sprijinindu-mă de balustradă. La naiba! am repetat, pironindu-mi ochii în podea şi simţind cum îmi pulsează sângele sub pielea feţei. Am încercat să-mi găsesc cuvintele. Uite ce e... am început, dar vocea îmi era neclară şi lipsită de expresie, ca şi cum aş fi fost beat. Uite ce e, îmi pare rău... îmi pare rău. M-ai înţeles greşit, îmi iubesc soţia. *Chiar îmi iubesc soţia...*

2

În ultimul an de facultate circula o carte prin cămine: *Enciclopedia practicilor sexuale neortodoxe*, scrisă de un profesor universitar din California care își alesese ca pseudonim numele de Brenda Love (da, sigur, spuneau toți studenții, ca și cum ăsta chiar ar fi numele ei adevărat). Era pe lista de lecturi obligatorii a tuturor.

– E plină ochi cu tot felul de chestii de-ți stă mintea-n loc pe care să le faci cu prietena, mi-a spus Finn când mi-a trimis și mie un exemplar din State. Ultimele rânduri din secțiunea despre *zoofilie* (sau *bestialitate,* dacă vreți numele ei din popor) erau cele pe care și le șopteau toți studenții unul altuia, făcând mare caz de asta: „Sexul cu un partener nu prea inteligent, mai puternic decât tine și care intră ușor în panică este riscant..."

Pagina 298: *Zoofilie*

- *Zoofilia presupune sex între oameni și animale și în general ia mai multe forme decât sexul între ființe umane. Unii dintre strămoșii noștri considerau că sexul cu animale implică puteri magice...*

Există diferite feluri de zoofili şi, dacă crezi că nu eşti prea impresionabil, poţi căuta enciclopedia şi citi despre toate astea: androzoni, avizodomişti, bestio-sadişti, formicofili, necrobestialişti, ofidicişti. Însă eu mă gândeam din când în când la una dintre ele, numită „ginozonie“. Asta era o obsesie romană, un ginozon era un animal de gen feminin antrenat pentru sex cu o fiinţă umană de gen masculin.

La universitate citisem *Enciclopedia practicilor sexuale neortodoxe* din scoarţă în scoarţă şi înregistrasem tot: tipi care nu puteau trăi fără şocuri electrice, sex la subsuoară sau linsul globului ocular al partenerului. (Credeţi că inventez chestiile astea? Aş vrea eu.) Mai exista un exemplar în biroul meu de la Londra, dar nu mă mai gândisem la el de ani buni. Asta până acum, când mă tot gândeam până simţeam că îmi bubuie capul. Mă tot gândeam la faza cu ginozonul.

Pagina 92 I: *Dismorfofilie*

• *Dismorfofilie* (dis: *anormal,* morfo: *formă,* filia: *atracţie*): *cei care sunt atraşi sexual de parteneri cu diformităţi. Este legată de acrotomofilie şi apotemnofilie, iar pentru unii dismorfofili, un sentiment puternic de compasiune sau teamă îi poate condiţiona în a... confunda această emoţie cu atracţia sexuală. Alţii se simt în siguranţă din punct de vedere emoţional când partenerii lor nu îi pot părăsi pentru altcineva. Alţii trebuie să crească sau să salveze partenerul de sex pentru a simţi dragoste sau un fel de legătură cu acesta, în timp ce alţii sunt pur şi simplu atraşi de elementul de noutate....*

Am ieşit din casa conspirativă în ploaia torenţială, fără să am cea mai vagă idee unde aveam să mă duc. Pur şi simplu am băgat maşina în viteză şi am plecat, fără să mă gândesc unde întorceam, nefiind atent decât pe jumătate pe unde mergeam. Pur şi simplu simţeam nevoia să fiu pe şosea, să le las pe Lex

şi pe Angeline acolo unde erau. Când a sunat Lexie, am închis telefonul, l-am aruncat pe locul pasagerului din dreapta şi am continuat să conduc, depăşind camioane şi autocare, cu CD-ul cu Massive Attack în CD-player, până am simţit că îmi sfredelea mintea. Nici măcar nu mi-am dat seama că ploaia s-a transformat în burniţă, că maşinile care mă depăşeau şi-au pornit farurile, iar soarele de toamnă a început să ardă dintre nori. Nu mi-a trecut prin cap că mă îndreptam spre Vest. Doar după două ore de condus, după ce am văzut un indicator pe care l-am recunoscut, am lăsat-o mai încet şi m-am mai dezmeticit. Era oficiul poştal de la Ardfern, mă aflam pe peninsula Craignish. Ceva mă condusese înapoi acolo, ca şi cum ar fi fost cel mai familiar loc în care m-aş fi putut întoarce.

Am mai condus puţin, cu viteză redusă acum. Nu mai venisem aici din noaptea în care ne întorseserăm să ne luăm lucrurile. Aleea de la bungalou era mai pustie acum că venise toamna şi mai uşor de văzut de pe şosea. Am intrat pe ea, aplecându-mă în faţă să examinez bungaloul pe măsură ce apărea dintre copaci, ferecat bine şi mohorât, cu ferestrele murdare de la ploaia de dinainte. Acesta era ultimul loc unde dormisem o noapte întreagă în loc să zac doar ca o victimă torturată, gândindu-mă fie la Malachi Dove, fie la fiică-sa. Nu se schimbase prea mult.

Am oprit motorul la jumătatea aleii. Am blocat roţile şi m-am holbat dincolo de parbriz. Acum că nu trebuia să mai conduc, un exerciţiu care nu necesită gândire, am început să tremur. Era după-amiază devreme şi trebuie că furtuna avansase de la vest spre est, pentru că soarele se reflecta în micii stropi de ploaie din copaci, care străluceau ca nişte diamante. Dincolo de lac se vedea o pată de lumină colorată care venea dinspre ţărm. M-am uitat fix la ea, gândindu-mă la Lex stând în ploaie în Dumbarton şi plângând în timp ce eu mă îndepărtam. Mi-am făcut mâna pumn şi am dus-o la tâmplă, gata să mă pocnesc şi să îmi scot gândurile din cap.

– Nebun prost ce eşti!

Nu o mai văzusem plângând de ani de zile. Era genul de plâns de după un şoc, la fel cum plânsesem şi eu după masacru. Nu îmi dorisem niciodată să o văd plângând aşa, niciodată. M-am uitat la telefonul de pe locul de lângă mine. Ce aveam să fac acum? Să mă întorc, să iau telefonul în mână şi să spun: „Îmi pare rău, iubito, voiam să îţi zic asta de câteva luni, căsnicia noastră e cu un picior în groapă“? Sau oare aveam să mint? Avea să trebuiască să mint. Avea să fie necesar să o mint. Am făcut un gest spre telefon şi, tocmai când eram pe punctul de a-l lua, ceva m-a făcut să mă opresc, ceva ce nu remarcasem până în acel moment. Mi-am lăsat mâna să cadă foarte încet, în timp ce simţeam cum îmi trece un gând prin minte asemenea unui fior. Mi-am ridicat privirea spre lac.

Punctul de lumină încă se mai afla acolo. Era o rază de soare care se reflecta într-o fereastră. M-am holbat la ea în timp ce gândurile îmi deveniseră cât se poate de precaute şi mintea îşi încetinise ritmul. Erau doar câteva căsuţe acolo, adunate în jurul ţărmului, înspre sud, de cealaltă parte a lacului, unde solul şerpuia spre peninsulă. Dintr-odată, neştiind cum, mi-am dat seama că mă uitam la Ardnoe Point, la locul unde găsiseră barca de pescuit.

Am deschis portiera şi am ieşit din maşină încheindu-mi jacheta şi holbându-mă în continuare la punctul acela de lumină. Fusesem o dată pe-acolo cu Struthers, la trei zile de la masacru, doar să aruncăm o privire. Nu era mare lucru de văzut, doar câteva căsuţe, o plajă care nu prea era plajă, ci mai mult un teren mâlos format din aluviuni aduse de flux, cu o grămadă de alge încâlcite în el, întinzându-se vag spre apă şi purtând încă urmele a vreo două fâşii de bandă galbenă de-a poliţiei, prinse în ghearele verzi de algă. Barca stătea lungită într-o parte, fără a fi legată la mal, ceea ce îl făcuse pe Struthers, printre altele, să creadă că Dove ajunsese acolo întâmplător şi o ştersese. Discutaserăm

un pic despre asta şi nu reuşiserăm niciodată să ne dăm seama că, dacă ne-am fi întors puţin la dreapta, am fi putut vedea bungaloul de partea cealaltă a lacului.

M-am aplecat în maşină şi am scos harta rutieră din buzunarul din spatele scaunului pasagerului. Am desfăşurat-o pe capota maşinii şi am examinat-o îndeaproape, sprijinindu-mi un cot pe ea şi ridicând din când în când privirea spre Ardnoe Point, care încă mai sclipea în depărtare. Cum nu aveam nici un pix prin buzunare, mi-am folosit unghia de la degetul mare să fac un semn pe hartă, o cruce deasupra localităţii Ardnoe Point. Apoi m-am deplasat înapoi câţiva paşi, înaintând pe potecă, până am ajuns în acel loc din grădina bungaloului de unde puteam vedeam până unde ar fi trebuit să fie Loch Avich. Refugiul, locul unde mersesem cu Danso în acea noapte, în încercarea de a ne da seama ce avea de gând Dove, era în munţii din acea zonă.

M-am oprit preţ de câteva clipe, lăsându-mi gândurile să zburde în voie. Ardnoe Point era la stânga mea, refugiul era în spatele şi în dreapta mea, iar mallul de la Inverary era... Am înşfăcat harta şi mi-a luat câteva minute până când am reuşit să mă concentrez. Când am reuşit într-un final, am simţit că inima începe să îmi bată foarte încet, voit, în piept.

„O să fiu mai deştept decât tine, în clipa ultimă o să fiu mai deştept decât tine."

Bungaloul. M-am uitat apoi la cele patru puncte, Ardnoe Point, refugiul, Inverary şi Insula Porcilor. Formau un cerc în jurul peninsulei Craignish, în jurul bungaloului. Mi-am lovit palma peste hartă simţind cum inima îmi bate nebuneşte. În ultima săptămână, Malachi mersese în cerc în jurul bungaloului. Credea că încă mai stăm acolo. Mi-am ridicat privirea, examinând linia orizontului, copacii şi bungaloul din spatele meu cu ferestrele goale.

„Unde eşti acum?"

Ca şi cum ar fi vrut să îmi răspundă la întrebare, o maşină a încetinit pe şosea ca să se uite la mine. Am împăturit harta foarte încet, holbându-mă la ea. Era o maşină englezească albastru-închis. Am simţit cum mi se suie un fior pe şira spinării, ajungându-mi până la păr: maşina furată din parcarea de la Crinian era un Vauxhall albastru-închis. Deşi eram la cel puţin două sute de metri de ea, îmi puteam da seama că şoferul era un bărbat, un tip cu păr nisipiu sau blond, îmbrăcat cu ceva de culoare deschisă, poate un pulover de golf. „La naiba, m-am gândit, cu inima bătându-mi puternic şi picioarele amorţindu-mi puţin. Oare tu eşti?“

Am deschis portiera şi am aruncat harta înăuntru, încercând să par calm. Maşina nu s-a mişcat. Am scos cheile din contact şi m-am întors, îndreptându-mă spre şosea cu o atitudine relaxată, în ciuda faptului că tremuram. Aveam de gând să vorbesc cu el, doar să vorbesc. Asta voia. Un stol de păsări s-a întors şi a coborât pe cerul albastru, ca un nor ameninţător de furtună şi de undeva din depărtare s-a auzit ţipătul subţire, sărat al unei găinuşe-de-baltă. Nu m-am uitat spre cer, ci doar am continuat să merg cu paşi egali, măsuraţi, respirând constant.

În timp ce mă apropiam, am observat că ceea ce luasem drept păr blond-nisipiu era o şapcă de baseball trasă până peste urechi şi, tocmai când eram pe punctul de a mă uita mai bine la şofer, acesta a apăsat pedala de acceleraţie şi a demarat în trombă. Am luat-o la fugă, alunecând pe pietriş şi oprindu-mă în mijlocul şoselei cu picioarele depărtate, holbându-mă la pata întunecată care se micşora din ce în ce mai mult, dispărând spre sud, în direcţia Lochgilphead, îndepărtându-se de Craignish Point.

„Nu e el, normal că nu e el.“

Am stat acolo preţ de câteva clipe, în afara timpului, copleşit de un sentiment de neîncredere tăcută, cu imaginea acelui punct de culoare încă pe retină. „De ce ar fi fost atât de

relaxat? Nu era decât un localnic care a încetinit să vadă dacă nu mă pierdusem cumva." În ciuda acestor gânduri, simţeam cum sângele îmi zvîcneşte puternic în vene. M-am dus în grabă la Fiesta şi am turat puternic motorul. Cum nu e vreo maşină de curse, a început să pârâie şi să plângă în timp ce o forjam rău pe şosea, ducând-o la 100, 110, 120 de kilometri pe oră, cu inima spărgându-mi pieptul, scoţând-o de pe peninsulă şi conducând-o de-a lungul coastei. Am ajuns la o pădure şi apoi dintr-odată, fără vreun indiciu, cotind la dreapta, m-am pomenit în mlaştinile de lângă râul Add. Am trecut un pod şi şoseaua s-a transformat într-o stradă cu o singură bandă ce mergea paralel cu canalul. Fiesta se chinuia să înainteze pe ea, trecând de un semn care indica o curbă la dreapta – mergeţi în această direcţie sau rămâneţi pe şosea? –, apoi de încă unul şi încă unul. Apoi a urmat un pod la stânga, care traversa canalul, dându-mi ocazia să privesc bărcile înguste, vopsite în roşu, bicicletele legate pe punţi şi coşurile ruginite pe care ieşea fum de lemn ars în aerul rece.

Am căutat mobilul de pe locul pasagerului şi l-am deschis, cu ochii mutându-mi-se de pe ecran la maşina din faţă. Am auzit melodia de început în timp ce ecranul se aprindea. Aveam douăzeci şi cinci de apeluri nepreluate de la Lexie şi, înainte să reuşesc să formez numărul lui Danso, telefonul a sunat din nou. Era tot Lexie. Am aruncat mobilul pe scaunul pasagerului şi am aşezat Fiesta pe banda îngustă. Am luat o altă curbă şi am văzut o rulotă în faţă, la mai puţin de o sută de metri, de-abia târându-se şi ocupând toată şoseaua, atingând în trecere gardul viu. Am apăsat puternic frâna şi m-am oprit în mijlocul şoselei cu mâinile încleştate pe volan, aplecat în faţă, cu nasul aproape lipit de parbriz şi respirând atât de greu, de parcă aş fi alergat ultimii kilometri. Ştiam că sunt înfrânt. Deşi şoselele astea erau foarte drepte, dar nepotrivite pentru urmăriri. Dove ar fi putut fi oriunde de-acum.

Rulota s-a legănat ca o raţă până a dispărut în depărtare. Pe scaunul de lângă mine, mobilul a început din nou să sune. Am tras pe dreapta şi am aşteptat până a intrat mesageria, după care l-am smuls şi am format numărul Diviziei Evenimente din Oban. L-am convins pe Danso să trimită aici câteva patrule, după care m-am întors, reducând viteza să pot examina în voie fiecare alee, fiecare drum de ţară sau bandă de serviciu.

La fiecare cinci minute suna telefonul pe scaunul pasagerului din dreapta, sucindu-se şi legănându-se pe tapiţerie, nervos la culme că nu răspundeam. Nu se lăsa cu una, cu două. Nu puteam vorbi cu ea, cel puţin în momentul acela. Am luat-o la stânga şi am mers în arc pe deasupra capului canalului Crinian. După vreo douăzeci de minute, am văzut una dintre maşinile de poliţie. Deşi era incognito, puteai să îţi dai seama ce era de la un kilometru depărtare, căci rula încet, ca un animal de pradă, în direcţia opusă, şi atât şoferul, cât şi pasagerul din dreapta mestecau gumă, întinzându-şi gâturile şi holbându-se, arzând de nerăbdare să se angajeze într-o urmărire ca-n filme. Nu le-am dat de înţeles că îi recunoscusem, ci am trecut indiferent pe lângă ei. Ştiam că se terminase şi că tot ce puteam face era să verific la infinit aceleaşi locuri. Telefonul a început să sune şi de data asta am dus maşina până la gardul verde şi am oprit, după care l-am smuls de jos nerăbdător.

– Uite ce e, te sun eu înapoi.

– Ba n-o să mă suni, a spus ea pe un ton plin de răceală.

– Vorbim mai încolo.

– Să te ia naiba, Joe, o să vorbim acum! Nu îmi insulta inteligenţa, te rog.

Am oprit motorul, am scos telefonul de sub bărbie, unde îl îndesasem, şi l-am lipit de gură, ca să mă poată auzi mai bine.

– Lex, o să vorbim, dar nu acum, am ceva de făcut.

– O să te întreb ceva, a spus ea controlându-şi tonul vocii, şi vreau să fii sincer când îmi răspunzi. Vreau să ştiu adevărul,

adevărul, Joe, continuă ea emfatic, ca şi cum nu aş fi ştiut despre ce era vorba. Mă iubeşti? rosti ea după o lungă pauză.

– O să vin acasă, o să vorbim...

– *Te-am întrebat* dacă mă iubeşti.

Am tras adânc aer în piept. În depărtare, o maşină intrase pe şosea şi se îndrepta spre mine. Mă uitam la ea, nevăzând decât un punct, şi simţeam cum mă dor ochii de la concentrare.

– E o întrebare simplă, Joe, nu e fizică cuantică. Mă iubeşti, îţi place de mine, încă mai vrei să te mai culci cu mine, cu femeia care ţi-a fost alături ani întregi în timp ce tu îţi baţi joc de diploma aia de facultate sau vrei să ţi-o tragi cu vreo *nenorocită de târfă* urâtă? a spus ea, după care s-a oprit, respirând cu greutate. Aproape că îi puteam simţi răsuflarea amară la telefon. Ştii ce e în neregulă cu ea, Joe? Ştii *tu* asta? Ai vreo idee sau te mulţumeşti să mă laşi pe mine să mă ocup de asta, eu, care măcar *m-am deranjat* să fac rost de ceva pregătire medicală?

Am privit fix şoseaua, simţind cum mi se pune un nod în gât. Voiam să-mi pun ordine în gânduri, să găsesc un răspuns, ceva de zis, dar nu puteam, pur şi simplu nu îmi puteam face mintea să funcţioneze.

– *E o ciudăţenie a naturii şi, dacă îţi place de ea, eşti un pervers* şi ar trebui să îţi facă cineva o favoare şi să te ajute să dispari, *ciudat nenorocit* ce eşti...

– Lex, ascultă...

– Mă duc la etaj *acum* şi am de gând să îi spun că ea TE DEZGUSTĂ, înţelegi ce vreau să zic? Şi apoi, după ce te întorci, o să te duci la ea în cameră şi o să îi spui că EA TE DEZGUSTĂ, o să îi spui că *nu ţi-o tragi cu ciudăţenii,* continuă ea, după care începu să suspine staccato, cu respiraţia întretăiată. Maşina se apropia din ce în ce mai mult, reflectând cerul plumburiu pe parbriz. Mâinile mi se făcuseră ca de piatră pe volan. Am ascultat-o o bună bucată de vreme suspinând la telefon şi venindu-şi apoi în fire.

– Nu zici nimic, a bombănit ea după o vreme. Ai tăcut.

– După ce ajung acasă o să stăm şi o să vorbim despre asta.

– Nu, *să te ia naiba,* Joe, nu am de gând să stau cu tine şi să...

– Lua-te-ar naiba, Lexie!

– *Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine, să nu...* a spus ea respirând plină de furie, uluită că îi răspunsesem cu aceeaşi monedă.

– Poftim? Adică tu ai voie să îmi vorbeşti aşa, şi eu nu?

– Nu eu sunt *cea care înşală* în relaţia noastră, a ţipat ea. Faptul că *sunt înşelată* îmi dă anumite drepturi.

– *Nu te-am înşelat.*

– Dar vrei să faci asta, *nu-i aşa? Nu-i aşa?*

Nu am răspuns, punând apoi capăt apelului, închizând telefonul şi dându-i drumul în poală, după care mi-am aşezat coatele pe volan, sprijinindu-mi bărbia pe ele. Am stat aşa multă vreme, plimbându-mi bărbia înainte şi-napoi şi auzind cum se freacă pielea, în timp ce priveam cum se apropia maşina şi încetinea cât putea de mult ca să mă depăşească. Era o maşină de familie, un SUV de 2,4 litri, cu doi copii mătăhăloşi în spate, care se băteau cu baloane Nemo cu heliu. Nu era Dove, nici vorbă să fie Dove.

Lexie

1

După ce am vorbit la telefon cu Oakesy, tremuram atât de tare că simţeam cum îmi clănţăne dinţii în gură. Se loveau efectiv unii de alţii. Îi dădusem o mie de şanse să iasă din situaţia asta şi nu o făcuse. Se întorsese la tăcerea aceea vinovată. M-am ridicat şi m-am dus până la baza scărilor, inspirând şi expirând şi încercând să mă opresc din plâns, ştiind că eram pe punctul de a face ceva ce aveam să regret tot restul vieţii.

Era un efort să urc până în camera ei, îmi venea să plâng la fiecare pas, dar nu aveam să o las pe *ea* să îşi dea seama de asta, desigur. M-am oprit pe holul din faţa camerei ei şi mi-am şters lacrimile, îndreptându-mă pe cât de mult am putut. Nu am bătut la uşă. De ce-aş fi făcut asta?

Pur şi simplu am împins uşa care s-a deschis şi am rămas în prag, înaltă şi dreaptă. Perdelele erau trase şi lampa de pe noptieră era aprinsă. Ea stătea în pat cu spatele la perete, privindu-mă surprinsă, defensivă şi precaută. Îşi strânsese picioarele sub ea, ascunse sub o fustă încropită din mai multe materiale, cu bucăţi de mătase indiană care păreau murdare, un material cu floricele şi imitaţie de piele întoarsă cusute unele de altele. Am simţit

cum inima îmi bate mai tare când m-am gândit ce era sub fusta aceea şi ce ştiam *eu* şi *ea* nu ştia...

„O mică centură pelviană cu o extremitate liberă, ţesut adipos, muşchi şi un sac intestinal rudimentar... Asta îi voi spune domnului Spitz..."

– Angeline, am spus, o să îţi spun ceva.

– Să... să îmi spui ceva?

– Da. Dă-ţi jos hainele, lasă-le pe podea, stai în picioare în faţa patului şi o să îţi spun ceva.

Ea s-a uitat la mine neînţelegând.

– Am spus să îţi dai jos hainele.

– Nu, a spus ea pe un ton slab, nu.

– *Ba da!* am continuat, lingându-mi buzele. Da, Angeline, o să faci asta, pentru că... pentru că *eu* ştiu ce e în neregulă cu tine, am vorbit cu doctorul Picot.

Când m-a auzit pronunţând numele lui Picot, a încetat să mai dea din cap. Apoi şi-a ridicat bărbia şi m-a fixat cu privirea.

– Ştiu ce te-a transformat în ceea ce eşti. Ştiu ce te-a făcut o... şi aici mi-am pus mâna pe cadrul uşii, înfigându-mi unghiile în lemn. Ştiam că, dacă nu mă concentram îndeajuns, aveam să plâng. *Un parazit acardiac şi anencefalic, fără creier şi inimă, un parazit...* o ciudăţenie. Ştiu de ce eşti o *ciudăţenie*. Aşadar... Dumnezeule, trebuia să înghit aerul ca să mă pot controla. Aşadar, acum dă-ţi jos hainele, am spus rar.

S-a holbat la mine, procesând ceea ce spusesem cu fiecare celulă a creierului ei şi o venă a început să îi pulseze pe gât. Mi s-a părut că trece un secol întreg şi apoi, tocmai când mă pregăteam să spun ceva, s-a întâmplat. Dintr-odată a părut că îşi adună tot curajul şi a coborât din pat atât de repede că m-am dat un pas înapoi. Ea însă s-a oprit la câţiva centimetri în faţa mea cu braţele în lateral, tremurând ca o frunză. Preţ de o clipă m-am uitat la ea fără să spun o vorbă. Apoi şi-a dat jos puloverul şi l-a aruncat pe podea.

Am clipit foarte încet, închizând ochii pentru câteva secunde, până când mi s-a mai calmat pulsul, apoi i-am deschis din nou. Purta un tricou cu mâneci scurte. Avea braţele goale şi neaşteptat de musculoase. Încă se mai uita la mine, dar gâtul i se mişca într-un fel, ca şi cum ar fi încercat din greu să nu i se facă rău sau să nu plângă.

– Şi restul, am spus cu vocea răguşită, scoate tot.

Şi-a dat jos tricoul, ridicând braţele şi lăsându-mă să văd un smoc de păr de la subraţ. Era foarte subţire, cu sâni mici şi o talie minusculă, dar coapsele îi erau late şi musculoase. Purta un sutien cenuşiu de-acum, tivit cu dantelă, care părea că fusese spălat de cel puţin o sută de ori. L-a desfăcut şi l-a lăsat să cadă, arătându-mi sânii micuţi. A trebuit să fac un efort să nu îmi cobor privirea.

– Şi... şi fusta.

A descheiat fermoarul şi i-a dat un picior, îndepărtând-o. Nu purta chiloţi, erau doar picioarele ei subţiri, puţin zgâriate la genunchi şi părul pubian închis la culoare, dar nu încerca să se ascundă. Mă privea drept în ochi. Am simţit cum mă înroşesc.

– Întoarce-te, am şoptit, întoarce-te cu faţa la pat.

Nu s-a mişcat şi am stat aşa acolo vreme îndelungată, privindu-ne una pe alta. Am avut senzaţia că stăm pe marginea a ceva, că lucrurile se pot întâmpla ori într-un sens, ori în celălalt. Ceva îmi striga în cap să opresc asta.

– Am spus *să te întorci.*

Era linişte în cameră. La parter, maşina de spălat îşi începuse ciclul final de centrifugare şi acesta era singurul zgomot în afara respiraţiilor noastre. Apoi Angeline a înghiţit. Am auzit toate ligamentele şi toţi muşchii care s-au pus în mişcare pentru asta.

– Indiferent... a spus ea crispată, cu lacrimi în ochi, orice mi-ai spune, eu m-am gândit la asta şi nu am de gând să mă operez, nu mi-e ruşine.

Spunând asta s-a întors, înainte să îi pot răspunde, depărtându-se un pas de mine, şi dintr-odată era totul acolo, la vedere, sub ochii mei. Mi-am sprijinit mâna de cadrul uşii, ca să îmi recapăt echilibrul, cu ochii mari, privind fix. Coada (numai că eu ştiam că nu e o coadă) îi ieşea din coloana vertebrală asemenea unei rădăcini uriaşe de copac. Continua pe spate puţin, apoi atârna puţin într-o parte.

O colecţie de calcifieri în zona pelvisului, un singur os deformat care iese din zona sacro-cocciană. O formaţiune parazită....

Şi-a plimbat mâinile în zona spatelui preţ de o clipă, apoi şi le-a ridicat în aer, astfel încât acum puteam privi totul în voie. Acum, că ştiam despre ce era vorba, îmi dădeam seama, puteam vedea cât se poate de clar că nu era o coadă, ci un picior deformat.

Un membru parazit...

O venă vizibilă trecea de-a lungul părţii superioare, până la vârful umflat, care trebuie să fi fost un picior primitiv, în formă de trifoi. Mi-am imaginat ceea ce ştiam că se află în interiorul ei: o jumătate de geamăn cu gura deschisă, bându-i sângele lui Angeline, căscând şi sughiţând şi arătându-şi dinţii însângeraţi, aşa cum fac copiii în uter. Mi-am închipuit inima ei care bătea, chinuindu-se să îi hrănească geamănul. Voiam să o lovesc, să trag de picior şi să îl smulg din ea. Mi se părea de neconceput ca lui Oakesy să îi placă de ea, arătând cum arăta... Cum ar putea *cineva* să vrea să...

Mi-am muşcat limba, simţind cum un firicel de sânge mi se prelinge printre dinţi, până când a dispărut dorinţa aceea de a o lovi.

– *Duplicata incompleta,* am spus cu o voce mai puternică decât mă aşteptasem. *Duplicata incompleta.* Separare incompletă.

A urmat o pauză în care braţele lui Angeline au părut că devin dintr-odată mai grele, tremurând puţin, dar şi le-a ridicat din nou, tremurând de la efort.

– Nu am de gând să mă operez, a spus ea cu o voce slabă, tensionată. Nu sunt aşa din cauza vreunui lucru pe care l-am făcut şi nu e nimic...

– Un geamăn parazit, fără inimă şi fără cap, am spus, făcând apoi o pauză ca să îi dau timp să digere informaţia. E doar piciorul ăsta şi mai sunt câteva vertebre în interiorul tău.

Ea s-a lăsat în jos, a făcut un zgomot din gât, după care întregul ei corp a început parcă să intre în convulsii. S-a prăbuşit în faţă pe pat, rostogolindu-se şi încercând să îşi ia şi piciorul parazit cu ea în acelaşi timp, iar lacrimi de milă au început să îi curgă pe faţă.

– Nu plânge! *Eu* ar fi trebuit să plâng, nu *ea*. Încetează, încetează imediat! Am făcut câţiva paşi înainte, astfel că stăteam acum în picioare deasupra ei, privindu-i corpul şi picioarele pline de cicatrice. Încetează!

Dar ea continua să suspine cu fruntea lipită de genunchii adunaţi, lăsând să se vadă tot acolo jos: labia majoră, cu puţin păr (nu uitaţi că lucrez în domeniu şi de aceea pot fi atât de pragmatică în această privinţă). Avea mâinile împreunate în jurul piciorului, ţinându-l aproape de fund. Se prelungea de-a lungul coapsei ei, apoi atârna puţin, rigid şi solzos, ca şi cum ar fi vrut să coboare în pat, dar nu putea. M-am aşezat pe vine ca să ajung cu privirea la nivelul vulvei ei, mirosind parfumul ei uşor condimentat. Când şi-a dat seama că mă mişcasem, a deschis ochii, întâlnindu-mi privirea, şi a încercat să se ridice în capul oaselor, cu o expresie panicată pe faţă. Eu însă nu i-am lăsat timp să vorbească, ci m-am urcat în pat şi am pus mâna pe una dintre coapse, presând-o în lateral şi punându-mi un genunchi pe ea ca să o ţin pironită pe loc. Am forţat-o să îşi lase în jos şi cealaltă coapsă ca să pot vedea totul.

– Nu, a suspinat ea întinzând mâinile spre mine, te rog...

Eu însă i-am dat mâinile la o parte. Vaginul s-a deschis puţin şi am văzut un pic de umezeală acolo, ca o strălucire argintie,

apoi am observat perineul roşiatic dispărând într-un V şi în spatele lui bucata de coadă, cu un pliu uşor care mergea de-a lungul lui, asemenea cutei de sub scrot. Apoi nu ştiu ce mi-a venit şi am introdus două degete în vagin. Ea a tresărit, dar mi-am împins degetele şi mai adânc, săpând înăuntru, trecându-mi prin cap că, dacă pătrundeam destul de adânc, aş fi putut găsi chestia aia pe care o voia Oakesy şi, dacă aş fi găsit-o, aş fi scos-o din ea şi i-aş fi dat-o, înfăşurată într-o batistă însângerată.

– Dă-te jos, dă-te jos de pe mine! a ţipat ea prinzându-mi încheieturile şi încercând să mi le sucească, scoţându-le, în timp ce picioarele i se loveau de pat. Eu însă i-am urmat mişcările, ducându-mi degetele din vagin spre anus. M-am gândit cum se rupeau membranele în timp ce îmi împingeam degetele acolo, simţind cum îşi încordează muşchii în jurul lor şi interiorul moale, în ciuda faptului că îmi zgâria încheietura, îngropându-şi unghiile în ea. Geamănul era pe-acolo pe undeva. Mi-l închipuiam cu faţa, unghiile, măruntaiele şi coloana lui dorsală, toate reduse la o brumă de oase şi muşchi de mărimea unui fetus în interiorul pelvisului ei. Poate că aveam să dau peste un nas sau peste o ureche, sau poate că aveam să îi bag unghiile în ochi.

– *Dă-te jos de pe mine!* a spus ea rostogolindu-se departe de mine, în timp ce unghiile mele îi zgâriau interiorul pe măsură ce degetele ieşeau. A scos un geamăt lung şi s-a rostogolit undeva unde nu mai puteam ajunge la ea, împreunându-şi mâinile între picioare. M-am îndreptat, transpirând şi tremurând, respirând cu greutate şi cu inima bătându-mi cu putere.

– Îl dezguşti, ştiai asta? Îi faci *greaţă,* am spus cu lacrimile curgându-mi pe obraji. A spus că prima oară când te-a văzut s-a dus şi a vomitat, ştiai asta?

– Nu, a spus ea zăcând slăbită pe-o parte, tremurând şi plângând, nu a zis el asta.

– Ba da, am spus privindu-mi degetele răşchirate, lipicioase şi tremurând, asta a zis, crede-mă.

M-am dus ţeapănă la baie şi m-am spălat pe mâini cu apă caldă şi mult săpun, cu dinţii clănţănindu-mi ca şi cum aş fi murit de frig. Ştiam că depăşisem o limită şi că nu mă mai puteam întoarce. Mi-am tot spălat mâinile până am simţit că mă dor şi nu am mai simţit nevoia să plâng. Apoi m-am dus în dormitor şi mi-am schimbat bluza şi pantalonii. Mă hotărâsem. Venise vremea să mă duc la Londra. Nu aveam nimic să îi arăt lui Christophe, dar, dacă nu îl vedeam şi nu vorbeam cu el, aş fi înnebunit.

Oakesy

1

Oamenii reţin versuri aşa cum o face un disc, precum şi ritmuri pe care se mişcă atunci când cred că ştiu tot ceea ce e nevoie să ştie şi nu mai fac nici o încercare. În ceea ce o priveşte pe Lexie, credeam că o ştiu atât de bine, încât nu am mai încercat să mă mai gândesc la ea aşa cum ar fi trebuit. De aceea nu m-am aşteptat să găsesc ceea ce am găsit în ziua aceea, după ce m-am întors la casa conspirativă.

Mi-a luat două ore să mă întorc, bâjbâind pe şoselele pentru turişti, prins în spatele unor rulote care scoteau un fum cenuşiu, gândindu-mă la diverse strategii, cu muzica de la Massive Attack cântând obsesiv în capul meu. Mă gândisem atât de mult la Lexie, că mă aşteptam să mă simt mai bine când am parcat maşina lângă casă. În loc de asta, mă simţeam ca un mare rahat, prins pe picior greşit, preocupat să mă consum singur din interior. Nu am putut să intru. Am stat acolo afară vreme îndelungată cu mâinile pe volan, holbându-mă la mizeria adunată sub unghii, în timp ce mintea se chinuia să formeze propoziţii. Mi-am imaginat că intru în casă şi începu o conversaţie. Furtuna trecuse, străzile erau ude, strălucind în lumina

soarelui târziu, dar perdelele din sufragerie erau trase. Mi-o închipuiam stând acolo dreaptă pe unul dintre scaunele albastre Formica, privindu-mă fix când aveam să intru. Angeline ar fi fost sus, la etaj. După cinci minte de stat în maşină, când mi-am dat seama că încă nu puteam articula o propoziţie ca lumea, am pornit motorul şi m-am dus puţin mai în faţă, oprindu-mă la intersecţie. M-am uitat în stânga şi în dreapta. Maşina de poliţie care ne supraveghea era la locul ei obişnuit, privindu-mă de la zece metri mai la dreapta, parcată relaxat, îndeajuns de departe cât să îi permită poliţistului să vadă partea din faţă a casei. Soarele se lovea de parbriz şi preţ de câteva clipe nu mi-am dat seama că erau două persoane în maşină. Apoi soarele s-a ascuns după un nor, lumina s-a împuţinat şi am putut să o văd pe Angeline pe scaunul de lângă şofer, cu o batistă la ochi. Ofiţerul de poliţie îşi ţinea braţul în jurul scaunului ei, fără să o atingă practic, dar foarte aproape de ea.

Am parcat Fiesta şi am sărit afară, traversând şoseaua, după care am bătut în geamul lateral al maşinii. Sistemul de închidere centralizată s-a dezactivat şi ofiţerul a indicat locul din spate cu degetul mare. Am deschis portiera şi mi-am băgat capul înăuntru.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– A fost o ceartă, a spus el întorcându-se spre mine. Părul lui roşu era în dezordine şi am observat că nu îşi luase braţul de pe spatele scaunului lui Angeline. Ea era aplecată spre el, ca şi cum ar fi plâns pe umărul lui la un moment dat. Îşi tot atingea nasul, de parcă ar fi vrut să ţină ceva înăuntru. „E o invalidă, băiete... n-ai observat? E infirmă. Lasă-mă să îţi zic ce e sub haina aia..."

– Cele două tinere doamne au avut o mică neînţelegere.

Am urcat pe locul din spate şi am închis uşa. Dăduseră căldura la maximum şi unul dintre ei băuse sau poate chiar

amândoi. Mirosea în maşina aia de parcă ai fi fost într-un taxi din sudul Londrei.

– Ei bine, ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Angeline.

Ea a scuturat din cap, tamponându-şi ochii cu batista şi respiraţia ei întretăiată se auzea în toată maşina.

– O să aflu până la urmă, aşa că ai putea la fel de bine să îmi spui. Ce s-a întâmplat?

Ofiţerul de poliţie m-a săgetat cu privirea în oglindă şi i-am răspuns ridicând calm din sprâncene. Dacă mi-ar fi spus să nu fiu aşa sever cu fata, l-aş fi întrebat de ce are braţul în jurul ei şi de ce avea o faţă aşa urâtă.

– Angeline, te-am întrebat ceva. Ce s-a întâmplat cât am fost plecat?

Ea a încetat să îşi mai tamponeze ochii şi a ridicat privirea spre a mea în oglindă, cu faţa congestionată. Aşadar, ea băuse.

„E un nimeni, Oakes, nu înseamnă nimic pentru tine. O ştii de cinci minute...“

– Am luat nişte bani din servieta ta, a spus ea ştergându-şi nasul şi începând să scoată diverse lucruri de prin buzunare, aşezându-le pe bord în faţa ei. Erau două pachete de dulciuri pentru copii, trei sticluţe miniaturale de Stolichnaya, patru sticluţe de coniac şi câteva pungi goale de *nachos* Dorito. S-au rostogolit toate de pe bord, unele intrând în ventilele de aerisire, altele căzând pe podea. Poliţistul a trebuit să îşi ia braţul de pe spătarul scaunului şi să se repeadă să le adune.

– Încet, drăguţă, *în-cet*.

– Ea era la tine în dormitor, aşa că m-am dus la bucătărie şi am împrumutat bani de la tine, a spus ea ridicându-şi bărbia în direcţia magazinului Spar din cealaltă parte a proprietăţii. Am cumpărat toate astea şi nişte votcă şi deja sunt beată, vezi? a continuat scoţând nişte bancnote şi ceva mărunţiş din celălalt buzunar şi lăsându-le să cadă pe bord. O monedă de cinci pence s-a rostogolit, lovind schimbătorul de viteze şi căzând cu pajura

în sus la doi centimetri de degetul meu mic de la picior, în masca de piele de la baza frânei de mână. Sunt o hoaţă, sunt beată şi probabil că sunt „exact ca taică-meu, pentru că o urăsc pe ea şi te urăsc şi pe tine..."

– Ei, ei, drăguţă, nu fi aşa de dură cu tine, a spus poliţistul, punându-i mâna pe umăr, ceea ce a făcut-o să izbucnească în lacrimi.

Am oftat şi m-am uitat pe fereastră la casa conspirativă. Ce loc de doi bani unde să se întâmple aşa ceva, un proiect abandonat, un loc uitat de Dumnezeu, cu resturile lui prin jur, cu pajiştile moarte şi linia orizontului galbenă ca o rană, ca şi cum un nor de noxe s-ar fi apropiat de noi dinspre vest. O maşină a ieşit de pe strada paralelă cu casa conspirativă şi a luat-o pe şoseaua care ducea la terenurile de joacă. Când ne-a observat maşina, a făcut repejor la dreapta şi a dispărut. Lume, lume, veniţi şi aruncaţi-vă rahatul aici la Shitening Grove Estate, veniţi şi descărcaţi-l, lăsaţi-l pe unde puteţi. O să vină altcineva să se ocupe de el.

– Aşteaptă aici, i-am spus lui Angeline, deschizând uşa. Când mă întorc, va trebui să vorbim. Nu lipsesc mai mult de zece minute, am spus ezitând şi bătându-l pe ofiţer pe umăr. Sunt doar puţin mai încolo, te pot vedea de pe fereastra de la camera din faţă.

El a început să spună ceva, dar i-am închis uşa în faţă. M-am îndreptat, mi-am încheiat fermoarul la jachetă, mi-am ridicat gulerul şi m-am holbat la casa conspirativă. Parcă eram în *High Noon* sau ceva de soiul ăsta, ceea ce era o mare glumă, pentru că, atunci când am ajuns la casă, tot ce m-a întâmpinat au fost nişte aer stătut şi ceva mobilă cam veche. Lexie nu era acolo, nu se afla în casă.

2

Am stat în picioare în sufragerie, clipind, uitându-mă la scaune, la televizorul închis şi la ceainicul rece. Am urcat scările şi am verificat dormitorul nostru, dar ea nu era acolo. Plecase. M-am oprit preţ de câteva clipe în hol, simţind cum îmi explodează capul, gândindu-mă că m-a părăsit, *ea* m-a părăsit pe *mine,* nu invers. Apoi m-am întors la maşină. De data asta, poliţistul nu a mai aşteptat să bat, ci a deschis geamul şi s-a uitat la mine cu o faţă lipsită de expresie.

– Nu e în casă.

– Era acolo când am plecat, a spus Angeline, întorcându-se cu obrajii roşii şi pătaţi şi privind pe lângă mine, în direcţia casei.

Mi-am sprijinit cotul de capota maşinii şi mi-am coborât capul spre geamul din dreptul poliţistului.

– Ei bine, am spus rar, la cât a plecat?

Am observat cum o uşoară roşeaţă a început să se formeze la baza nasului în timp ce alta apărea pe gât, extinzându-se până la frunte. După câteva clipe de linişte, mi-am dat seama despre ce era vorba.

– Clovn nenorocit ce eşti! Ai plecat din post, nu-i aşa?

El s-a uitat urât la mine, rozându-şi interiorul maxilarului cu mişcări circulare.

– La naiba! Ai plecat din post, am spus lovind capota cu pumnul şi făcându-l să tresară.

– A venit să mă caute, a spus Angeline ieşind din maşină şi înfruntându-mă cu o privire înceţoşată pe deasupra capotei. Răsuflarea ei trimitea vălătuci albi în aerul rece şi am putut observa că se uita panicată pe deasupra capului meu spre casa conspirativă. A fost vina mea, m-am dus să mă plimb şi a venit după mine să mă caute.

Nu am spus nimic, am privit doar în jur la casele mohorâte şi la orizontul în flăcări, la perdelele trase ale casei conspirative. M-am întors şi m-am îndreptat spre casă, simţind cum mă cuprinde o sudoare rece.

– Nu intra în panică, a spus Angeline îndreptându-se şchiopătând spre mine, nesigură şi îngrijorată. Îmi dădeam seama după tonul vocii că era la fel de speriată ca mine. Îşi revenea din beţie. Sunt sigură că totul este în regulă. A zis că se duce înapoi la Londra, aşa a zis. Sunt sigură că e bine.

Cineva agăţase o cârpă de robinetul de la bucătărie, lăsând-o la uscat. În timp ce aşteptam să îmi răspundă mama lui Lexie, am observat cum cârpa începe să picure până când e trasă în jos de greutatea apei din ea şi cade cu un zgomot metalic în chiuvetă. Nu mă înţelegeam cu mama lui Lexie. Nu îi plăcuse niciodată ideea că fata ei se căsătorise cu mine, un băieţaş din Liverpool care nici măcar nu făcea efortul să îşi ascundă originile umile de proletar. În lumea din care venea ea era o practică să te lauzi că ţi-au intrat copiii la Oxbridge, în timp ce în lumea mea te lăudai că n-au ajuns la închisoare. În plus, îi spusese lui Lexie că nu câştig destui bani, că nu câştig deloc atâţia bani pe cât ar trebui. Prin urmare, vă daţi seama că nu aveam cum să fim în nişte relaţii prea bune. După ce am sunat de vreo şase ori şi a intrat mesageria, o parte din mine s-a simţit uşurată. Nu am lăsat nici un mesaj, am telefonat la casa din Kilburn şi am lăsat acolo un mesaj: „Te rog să mă suni

când ajungi, Lex". Apoi am închis şi m-am dus la bucătărie să fac nişte ceai.

Casa era tăcută. Angeline se dusese sus, ştiind probabil că ne-am fi certat dacă am fi încercat să vorbim. Am ciulit urechea să prind vreun zgomot pe care l-ar fi făcut în timp ce pregăteam ceaiul; am pus nişte lapte în cană, m-am întors să pun pliculeţul de ceai la coş când... m-am oprit cu pliculeţul în linguriţă, simţind pulsul bătându-mi la tâmplă. Poşeta lui Lexie atârna pe spatele scaunului. Era poşeta ei preferată de la Gap, din piele maronie, pentru că avea barete care o puteau transforma fie în rucsac, fie în geantă pentru shopping. I-o dăruisem de Crăciun cu un an în urmă şi o folosea peste tot, când se ducea la piscină, la cumpărături sau în oraş. Nu se despărţea niciodată de ea.

Am aruncat pliculeţul de ceai foarte încet la gunoi, ca şi cum orice mişcare rapidă şi neaşteptată ar fi putut face poşeta să o ia la sănătoasa, am aruncat linguriţa în chiuvetă, am luat poşeta de pe scaun şi am desfăcut fermoarul cu mâinile tremurânde. Un miros slab de piele şi de gumă de mestecat Airways cu aromă de fructe de pădure s-a ridicat dinăuntru, unde am găsit un pachet de şerveţele de hârtie, un tub pe jumătate consumat de Lockets, jurnalul ei cu spirală, o pereche de dresuri de schimb încă în ambalajul lor. Am răsturnat totul pe masă cu gura uscată. La fundul genţii era portofelul ei, cheile şi telefonul mobil.

M-am holbat la telefonul din mâna mea şi la iconiţa de semnal în zigzag, simţind cum mi se răreşte pulsul. În portofel am găsit nişte mărunţiş, cardul NatWest de la contul nostru comun, o tăietură din ziar cu şeful ei, permisul de la bibliotecă şi o fotografie cam ruptă de-a mea, tânăr şi bronzat, cu o grămadă de păr pe cap, stând în picioare pe pista de decolare în faţa unui Boeing 747 pe aeroportul din Atena, pe drumul de întoarcere din luna noastră de miere petrecută pe insula Kos.

M-am uitat fix la fotografie, simţindu-mă parcă lipit acolo, lăsând afară orice zgomot şi lumină din bucătărie. „Lex,

Lexie, nu ai fi lăsat asta în urmă dacă te-ai fi dus la Londra, nu-i aşa?"

M-am dus apoi crispat în hol şi am început să urc scările, mişcându-mă de parcă aş fi avut artrită şi strângând portofelul între degetele amorţite. Tocmai ajunsesem sus când am văzut-o pe Angeline ieşind din baie şi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

– Joe, a şoptit ea, cu ochii strălucitori, Joe, uită-te în baie, cred că ar fi mai bine să te uiţi.

3

– Ăsta e locul unei crime, a spus inspectorul-şef Danso, stând în picioare pe palier cu mâinile în buzunarele hainei de ploaie şi chiorându-se în baie. Ceva mai devreme, când urcasem, uşa era pe jumătate deschisă, destul cât să îmi dau seama că nu era nimeni înăuntru. Nu mă deranjasem însă să o deschid de tot. Dacă aş fi făcut asta, aş fi observat geamul spart al ferestrei de deasupra oglinzii, care lăsa să pătrundă înăuntru un pătrat de lumină cenuşie rece, aş fi văzut prosoapele aruncate în dezordine prin baie şi perdeaua de la duş smulsă de pe inele.

– Îmi pare rău, a spus Danso, dar va trebui să chem echipa de la Criminalistică. Să mergem jos, şeful de la Criminalistică va ajunge aici din clipă în clipă.

Am coborât la parter în tăcere. Luminile albastre ale maşinilor de poliţie clipeau afară. Ştiusem ce se întâmplă de cum văzusem expresia lui Angeline stând pe palier. Am ştiut că, indiferent de ceea ce crezusem eu că am văzut la Crinian, Dove fusese la Dumbarton în tot acest timp. Şoferul cu şapcă fusese un *doppelgänger*, un spectru, o coincidenţă. De-abia acum, cu Danso de faţă şi maşinile de poliţie pe drum, începeam să simt cu adevărat şocul. În timp ce coboram scările, am început să mă împleticesc într-o parte.

– Stai în două picioare, mi-a spus Danso venind din spate şi luându-mă de subsuoară. Aşa, bătrâne, aşa, pe-aici, hai să te aşezăm aici până nu cazi.

M-a condus în sufragerie şi m-a lăsat jos pe canapeaua roasă, unde am zăcut cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe genunchi, privind în gol, solemn şi nemişcat ca o stâncă, de parcă eram Lincoln la monumentul comemorativ din Washington. Angeline s-a aşezat pe canapeaua opusă, clipind repede cu ochii umflaţi de plâns.

– Mai eşti aici cu noi? a spus Danso aplecat cu mâinile pe genunchi ca să se afle la acelaşi nivel cu mine, examinându-mă ca să se asigure că nu aveam să mă răstorn ca o popică. Ai ceva de băut pe-aici? a continuat el îndreptându-se şi cercetând sufrageria şi bucătăria.

– Nişte Jack Daniel's, am răspuns automat, dând din cap. Da, Jack Daniel's, am repetat privind înspre bucătărie şi apoi repetând cuvintele încă de câteva ori, ca şi cum zgomotul propriei voci ar fi putut să alunge paraziţii din capul meu. E acolo, vezi în bucătărie.

– Să-ţi aduc un strop, atunci? Doar puţin, să îţi revii, ce zici?

Dacă mai erau ceva probe prin sufragerie care meritau păstrate, eu şi Angeline le distruseserăm deja tot umblând încolo şi-ncoace, în aşteptarea lui Danso. Cu toate acestea, Danso era un poliţist cu experienţă şi a procedat cu grijă, rupând o bucată de prosop de bucătărie şi luând sticla cu el, întrucât, de fiecare dată când era o intrare prin efracţie, dădeau iama în primul rând la băutură. Când a văzut uşa dulapului ruptă, s-a dat înapoi puţin, ca şi cum i-ar fi tras cineva o palmă, ridicând mâinile.

– Eu am fost, am spus pe un ton posac, dând din cap, eu, ieri, ca un elefant într-un magazin de porţelanuri.

S-a mai uitat puţin la dulap, apoi şi-a coborât încet mâinile. A luat o halbă ciobită cu Rangers din spatele raftului, a

turnat puţin JD în ea şi mi-a înmânat-o. Halba mirosea a cafea şi a lapte acru, dar am sorbit recunoscător din ea, auzindu-mi răsuflarea în interior.

– Aşadar, asta e poşeta ei? a spus Danso aşezându-se pe un scaun.

– Da.

– Şi nu şi-a luat nimic din haine?

– Nimic.

– Dormitorul e aşa cum l-ai lăsat?

– Doar baia, baia e singurul loc unde... şi aici m-am întrerupt şi mi-am dus degetele la gât, mişcându-mi mărul lui Adam, ca şi cum asta m-ar fi putut ajuta să nu mă înec, unde... înţelegi...

– Da, înţeleg, a spus Danso pe un ton liniştit, scărpinându-se în cap, trăgându-se apoi de pantaloni şi aşezându-se pe canapea lângă mine cu picioarele lui gigantice de păianjen, negre, subţiri şi ascuţite. Când ai intrat în casă, ţi s-a părut ceva în neregulă, ceva ciudat?

M-am holbat pe fereastră. Şoferul lui Danso stătea în picioare lângă maşină, vorbind la radio cu o mână pe capota maşinii şi una pe coapsă; haina îi era suficient de desfăcută ca să lase să se întrevadă o pereche de cătuşe strălucitoare care atârnau de curea. Din când în când se întorcea şi se holba în direcţia lizierei roşiatice care îşi trimitea umbrele lungi peste terenurile de joacă.

– Nu, am spus, nu am observat nimic.

Danso a început să bată darabana cu degetele pe genunchi. A urmat o tăcere prelungă. Undeva deasupra boilerul a pornit cu un ciripit, ca un gândac prins sub o grindă.

– Uşa din spate era încuiată, a spus el aplecându-se şi holbându-se pe coridor de parcă ar fi vrut să se asigure că îşi amintise corect, şi uşa de la intrare era...

– Încuiată, am spus simţindu-mi gura amorţită, de parcă aş fi fost drogat. Cuvintele îmi ieşeau în mod dureros, ca nişte dinţi smulşi. Am intrat cu cheia mea.

– Şi s-ar fi putut duce undeva? Are ceva prieteni sau rude prin zonă?

– Mama ei stă în Gloucestershire, dar ar fi sunat-o pe mobil mai întâi, dar singurele apeluri de pe telefonul ei sunt cele către mine şi către Royal Infirmary... am spus lăsând cuvintele să se piardă şi privind pe fereastră, amintindu-mi ceva.

– Joe?

– O maşină, am spus cu voce slabă, ridicând degetul înspre stradă. Era o maşină pe şoseaua aceea acum jumătate de oră, tocmai pleca.

– O maşină? s-a mirat Danso aplecându-se încruntat.

– O maşină albă, am spus ridicat pe jumătate, holbându-mă la casele de peste drum, albă sau poate argintie...

– Limuzină? Hatchback? Break?

– O limuzină... eu... eu... şi cu asta m-am ridicat repede în picioare, dând de perete uşa de la intrare şi mergând crispat să mă holbez la şosea în direcţia în care dispăruse maşina.

Ofiţerii de poliţie din maşini s-au oprit din conversaţiile lor prin staţie sau la telefon şi s-au întors să mă privească. Danso a ieşit din casă şi m-a ajuns din urmă. A stat umăr în umăr cu mine, holbându-se la aceeaşi bucată de şosea cenuşie dintre case.

– Erau din ăştia care vin să îşi arunce gunoiul, adică asta am crezut că sunt.

– Bănuiesc că nu ai reţinut numărul de înmatriculare, nu?

– A plecat prea repede, am spus clipind, privind fix şoseaua şi încercând din greu să îmi amintesc. Era ceva... ceva...

– Ai văzut cine conducea?

– Nu. „Era în maşină, prostovane? Chiar ai stat acolo şi te-ai uitat cum o ia de lângă tine?“ Era ceva legat de spatele maşinii... nu l-am zărit decât câteva secunde şi nu am putut vedea cine conducea sau dacă mai era cineva în... şi aici m-am oprit, pentru că mi-am amintit ceva. Adidaşi de fotbal micuţi, pe care îi atârni de oglindă, şi o panglică celtică în miniatură

atârnând de mânerul de la portbagaj, ca şi cum ar fi fost copii în maşină, de aceea nici nu i-am dat importanţă.

Era extrem de puţin ca informaţie, dar doar atât am reuşit să îmi amintesc. Danso a comunicat-o ofiţerului de poliţie şi acesta a trimis un semnal PNC de alarmă prin staţie. Danso s-a întors cu faţa crispată, puţin neliniştit în timp ce cerceta terenurile şi străzile pustii din spatele lui. Apoi s-a târât înapoi, declarându-se învins. M-am aşezat lângă Angeline. La etaj, boilerul începuse să bată ritmic, de parcă s-ar fi desprins din suportul lui.

– Îmi pare rău, a spus Angeline, îmi pare foarte rău.

M-am uitat la ea. Avea încă haina pe ea şi stătea îngrămădită, cu o expresie nefericită pe faţă şi bărbia aproape lipită de piept, de parcă nu ar mai fi putut nici să plângă şi nici să se mişte. Îi pierise expresia aceea pierdută de om beat, precum şi toată culoarea din obraji. Îşi ţinea picioarele întoarse spre interior în cizmele maronii, ca şi cum ar fi încercat să dispară.

– N-ar fi trebuit să ies din casă.

– Nu e vina ta, am spus, chiar nu e.

– E a lui, a tatălui meu. N-ar fi trebuit să ies, mi-ai spus să nu fac asta. Numai că noi, adică eu şi Lexie, ne-am certat şi... Dacă nu aş fi stat cu voi, nu ar fi venit niciodată aici.

– Nu e vina ta, am spus cu tristeţe.

Ea a clătinat din cap şi a încercat să zâmbească, dar îmi puteam da seama că nu mă credea. Danso s-a aşezat şi era pe punctul de a spune ceva, când zgomotul boilerului l-a întrerupt şi şi-a întors privirea spre tavan.

– E un aparat al naibii de zgomotos ăsta.

– Toate se dezmembrează pe-aici.

– O să vorbesc cu cei de la întreţinere despre... dar se întrerupse, pentru că ciocănitul boilerului se intensificase.

Acum şi eu, şi Angeline ne-am ridicat privirea spre tavan, holbându-ne la locul de unde venea zgomotul. Nimeni nu

spuse nimic pentru o lungă perioadă de vreme, apoi Danso își coborî privirea și o întâlni pe a mea. O ușoară roșeață i se strecura deja în obraji.

– Joe, spuse el pe un ton egal, înghițind și oferindu-mi un zâmbet chinuit, ca și cum nu m-ar fi întrebat ceva mai serios decât cât era ceasul, înainte să ne suni ai căutat prin toate camerele de la etaj?

4

– Am nevoie de puţin loc aici.

– A, şi eu nu? Trebuie să duc acest Hartmaan aici, i-ai spus consultantului că o să stai deoparte.

Medicul legist, o doctoriţă generalistă din sudul Glasgowului, se certa cu o asistentă de la secţia de arşi. Trusa de carton a medicului stătea deschisă pe un scaun în secţia de terapie intensivă de la Glasgow Royal Infirmary, dând la iveală eprubete sigilate şi mănuşi de latex. Asistenta trebuia să se tot înghesuie ca să treacă pe lângă ea, în timp ce se mişca în jurul patului unde Lexie zăcea imobilă, cu picioarele înfăşurate în bandaje reticulate cu petrol, în timp ce deasupra ei pluteau monitoare legate de braţe robotice şi trei tuburi diferite o conectau la nişte robinete de pe linia centrală Venflon care îi intrau în gât.

– De ce e verde aia? întrebă doctoriţa arătând spre o pungă cu cateter. Îi administraţi ceva?

– Propofol, spuse asistenta, îngrămădindu-se ca să treacă pe lângă ea. Neurologul nu vrea să se mişte, vrea să fie sedată puternic până îşi dau seama cu ce umflătură se va alege de la rana de la cap. Acum vrei să îi verifici tu singură volumul de fluide sau ai încredere în mine?

– Încerc doar să îmi fac meseria, bombăni doctoriţa aplecându-se şi luând o eprubetă din trusă.

Danso privea din colţul rezervei private, cu faţa pământie şi braţele încrucişate. Mă rugase să ies din cameră pentru o perioadă, dar spusesem că nu aveam să plec indiferent ce se întâmpla. Stăteam jos pe un scaun de plastic şleampăt, dincolo de paravan, fără să scot o vorbă, urmărind amorţit cum doctoriţa examina mâinile lipsite de reacţie ale lui Lexie, scobind sub unghii cu grijă şi sigilând probele în eprubete de test, etichetate şi datate şi consultând ceasul de pe perete ca să vadă ce oră era, după care îi înmâna probele lui Danso să le semneze. Era 7 seara şi ziua trecuse ca un fum. Lexie trăia. Trăia, deşi nimeni nu îşi putea da seama cum de trăia, pentru că ar fi trebuit să fie moartă, îmi tot repetau asta.

M-am întors crispat, simţind că avea să îmi explodeze capul. Angeline era acolo, la câţiva metri depărtare, albă ca hârtia şi şocată, fixându-mă. Nu vorbisem cu ea toată ziua. Nici măcar nu îmi dădusem seama de prezenţa ei.

– O să vorbeşti cu ea, am spus. Când se va trezi, îi vei spune ce să facă.

Ea deschise gura, părând că se mişcă cu încetinitorul, şi atunci am observat că interiorul gurii ei era roz.

– Poftim? şopti ea. Ce-ai spus?

– Ce să facă acum că e... am spus oprindu-mă şi întorcându-mă spre Lexie să o privesc din nou.

O aşezaseră pe o saltea albastru-închis cu aer care ar fi trebuit să preia presiunea exercitată asupra arsurilor care se întindeau până în partea de jos a picioarelor. Căile respiratorii erau libere şi nici una dintre arsuri nu îi înconjura picioarele. Consultantul spunea că toate astea sunt semne încurajatoare, dar nimeni nu se prefăcea că ar fi putut să scape fără să rămână desfigurată. Pe viaţă. Primul paramedic care ajunsese la Lightning Tree Estate pălise când văzuse arsurile. Îmi amintesc că încercase să îi înfăşoare picioarele în folie de plastic în timp

ce şeful de la Criminalistică ţipa la el să se grăbească şi ştiam după privirile de pe feţele tuturor că nu prea aveau ce să îi facă cu arsurile acelea.

– E sindromul pensionarului, bolborosi cineva în plină confuzie. Am văzut asta la un bătrân la care am fost chemat. A murit în patul lui. Când am ajuns acolo, fierbea efectiv pe o pătură electrică de şase zile.

Zgomotele de la boiler nu fuseseră vreun semnal că se pornise, pentru că asta se întâmplase cu mult înainte să mă fi întors acasă. Ceea ce auzisem alături de Danso şi Angeline din sufragerie erau călcâiele lui Lexie bătând ritmic darabana în rezervorul de apă caldă. Era un spasm neurologic, un tic, pentru că, atunci când am deschis uşa de la dulapul unde era boilerul, ea era inconştientă. Fusese suită pe rezervor cu picioarele desfăcute de o parte şi de alta a ţevii de cupru care ducea în pod, cu braţele trase înapoi. Avea gura deschisă şi capul lipit de perete, fără să se bălăngăne, drept şi imobil, deşi avea ochii închişi. Nu stătea aşa din întâmplare, căci fusese ţintuită acolo. Îi lovise capul în mod repetat de un cui care ieşea din perete. O lovise cu atâta putere, că îi făcuse o gaură în cap de mărimea unui pahar de *shot* şi probabil că o crezuse moartă. I-ar fi plăcut la nebunie să îmi vadă faţa când o găsisem.

„Mă joc cu liniştea ta sufletească, Joe."

Doctoriţa a scos trusa din celofan şi a înşirat conţinutul. Am simţit cum mă săgetează o durere surdă în spate şi în articulaţiile de la genunchi. Probabil că era oboseala care se instala după afluenţa de adrenalină. Ştiam pentru ce era trusa, ştiam ce avea să facă. Picioarele lui Lexie erau arse atât de rău, pentru că Dove îi scosese lenjeria intimă şi dresurile înainte să o urce pe rezervor. Izolaţia termică se desprinsese, aşa că partea de sus a rezervorului fierbinte din cupru fusese în contact direct cu coapsele şi fundul ei timp de două ore şi jumătate. Puteam să accept orice altceva, cuiul care îi perforase craniul,

vânătăile de pe faţă, urmele roşii de pe gât de la strangulare, dar acest detaliu, că îi scosese lenjeria intimă... asta mă făcuse să leşin şi să vomit în chiuveta de la bucătărie.

Danso m-a ajutat ca un tată: a stat aproape de mine, mi-a vorbit tot timpul şi m-a ajutat să îmi păstrez mintea întreagă. A stat cu mine cât am mers la secţie şi am dat o probă de ADN, pentru că, într-adevăr, încă mai împărţeam acelaşi pat, deşi nu prea îl mai foloseam pentru sex. L-am lăsat pe banditul ăla de doctor să ia ce avea nevoie: mostre de păr şi sânge. Mi-am petrecut restul zilei încercând să nu îmi închipui cum undeva în Glasgow un tehnician îmi sorta ADN-ul în laborator de cel al lui Dove.

„Mă joc cu liniştea ta sufletească, Joe."

Asistenta s-am oprit din ce făcea şi a privit-o pe doctoriţă scoţând un dilatator din trusă.

– E ce cred eu că e? a întrebat ea. V-a spus consultantul că e în regulă?

– De fapt da, cred că şi-a dat permisiunea, a spus doctoriţa privind pe deasupra ochelarilor.

– Pentru că rana de pe perineu e complexă, ştiţi asta, nu? a continuat asistenta, apropiindu-se şi mai mult de pat, unde doctoriţa trăgea cearşafurile în jos, desfăcându-i cu blândeţe picioarele lui Lexie. E şi mai rău, din cauză că s-a umflat.

Am ridicat privirea şi am observat că Danso mă urmărea. Ştiam ce voia să spună: „Nu trebuie să fii aici, nu cred că vrei să fii aici." I-am susţinut privirea, simţindu-mi pulsul în cap. Doctoriţa a îndepărtat cu grijă stratul de bandaje dintre picioarele lui Lexie, fiind atentă să nu mişte cateterul şi de aici nu m-am mai putut uita. M-am ridicat tremurând şi am ieşit din cameră, rămânând în picioare şi respirând cu grijă. Peste câteva clipe, am auzit un zgomot şi, când m-am întors, Angeline era în spatele meu cu faţa lipsită de orice expresie. Îşi descheiase

haina, pentru că în spital era cald, şi în mâna dreaptă ţinea o batistă, poate ca să îşi tamponeze fruntea sau ochii.

– Ce e? am spus. A trebuit să ies, nu mă pot uita la aşa ceva.

– Ştiu.

A stat o vreme acolo, privindu-mă, fără să scoată un cuvânt.

– Ce e? Ce vrei?

– Joe? a spus ea încetişor. Când se trezeşte...

– Da?

– Când ai să o vezi, nu o să fii...

– Nu o să fiu ce?

– Nu o să îi arăţi că eşti dezgustat?

– Poftim? am spus holbându-mă la ea preţ de câteva minute, neînţelegând. Aveam mintea atât de opacă, încât nu pricepeam nimic. Ce-ai spus?

– Nu o lăsa să creadă că te dezgustă, a spus ea după o pauză.

– Angeline, am rostit pe un ton crispat, nu am spus asta. Indiferent ce crezi... nu am spus niciodată asta.

5

Pe la ora 9 în dimineaţa următoare a sosit mama lui Lexie, cărându-şi bagajul după ea, cu picioarele ei osoase îmbrăcate în ciorapi scumpi ieşind de sub fusta de tweed. Purta o pălărie de astrahan de la Harrods peste buclele de păr roşcat-cafeniu.

– Asta s-ar fi întâmplat oricum, Joe, a spus ea pe un ton categoric, de îndată ce a intrat pe uşă. Şi te rog să mă ierţi dacă dau vina pe tine şi pe slujba ta.

Nu i-am răspuns, ci am urmărit-o în timp ce o săruta pe Lexie, după care a chemat asistenta să şteargă urma de salivă care se scurgea pe bărbia fiicei ei. Am urmărit-o în timp ce examina camera şi se făcea comodă, agăţându-şi haina şi pălăria în cuier, aranjându-şi lucrurile şi aşezându-se afectată jos, cu o mână pe fustă, pentru că în mod evident eram destul de porc încât să încerc să mă uit la lenjeria ei intimă, hoaşca bătrână. Nu am scos o vorbă.

Am stat aşa pentru următoarele treizeci şi şase de ore, prinşi într-o bătălie a voinţei de proporţii monumentale: primul care cădea, care renunţa să mai stea de gardă, ar fi fost învinsul. Mi-am petrecut vremea zăcând în scaun, privind posac prin cameră, boţind în mână un prospect pe care mi-l dăduseră:

„Cum să îţi continui viaţa după arsuri: nevoi psihosociale". Ea stătea dreaptă în scaun, privind pe deasupra ochelarilor rebusul din *Telegraph*. Am tot studiat-o să mă asigur că nu avea să îşi deschidă telefonul. Ni se spusese să nu aveam nici un contact cu lumea de afară, nici măcar cu rudele sau prietenii şi nu aveam de gând să îi dau ocazia să facă asta, pentru că poliţia are o problemă.

La început, când s-a auzit despre Lex, toată lumea de la Oban a respirat uşurată, pentru că Malachi Dove făcuse ce avea de făcut ca să se joace cu mintea mea şi asta nu implicase decât o singură victimă, şi nu sute de persoane după cum se temuseră. Acum însă vedeau care era problema: în mintea lui Dove, treaba era încheiată, pentru că el credea că Lex era moartă, or realitatea era alta. Un reporter local prinsese un zvon legat despre o neînţelegere familială la casa conspirativă şi, deşi nu făcuse încă legătura dintre asta şi masacrul de pe Insula Porcilor, după ce persoana lui obişnuită de contact de la poliţie refuzase să îi dea informaţii, îşi dăduse seama că e ceva mai mult pe-acolo şi începuse să facă săpături. Danso înnebunea încercând să nu lase să se scurgă informaţii, ştiind că Dove terminase acum. Cu toate acestea, voia să fie sigur înainte să spună ceva presei. Voiam cadavrul lui Dove. Rezerva privată avea jaluzele şi fiecare asistentă şi doctor care intrau acolo erau avertizaţi să nu vorbească cu nimeni despre asta, nici măcar cu prietenii. Totuşi, aveai senzaţia că urma să se afle totul din moment în moment. Aşa că, dacă mama lui Lexie şi-ar fi mişcat numai mâna spre telefon, m-aş fi năpustit asupra ei.

Angeline încercase să ne convingă să ieşim din cameră şi să ne odihnim ca lumea. Erau canapele în camerele rezervate rudelor, unde am fi putut să ne întindem puţin şi ea ne-ar fi chemat dacă s-ar fi întâmplat ceva. Tot intra şi ieşea din rezervă, aducându-ne cafea şi batoane de Snickers şi întrebându-ne când aveau să o trezească pe Lexie. Pe la 11 dimineaţa în cea de-a

doua zi, ne-a adus patru gogoşi într-o cutie cu dungi roz şi albe. A aşezat un şerveţel pe scaunul de lângă mama lui Lex şi apoi a pus cu grijă două gogoşi acolo.

– Când te gândeşti că se spune că tineretul nu ştie să mănânce ca lumea, a spus mama lui Lexie privind la gogoşi şi izbucnind în râs.

Angeline s-a oprit puţin şi preţ de o clipă am crezut că avea să ia înapoi gogoşile, dar nu a făcut-o. În loc de asta, s-a îndreptat de la mijloc şi s-a deplasat spre scaunul meu, punând cutia jos şi aşezând cafeaua lângă ea.

– Mama mea a murit, a spus ea, fără a se adresa cuiva anume, dar făcându-ne să ne ridicăm privirile spre ea. Mama mea a murit, dar era frumoasă şi bună şi mă iubea.

M-am uitat la ea. Cumva în ultimele două săptămâni îi crescuse părul astfel încât să îi acopere locurile golaşe de pe cap. Îşi pieptănase părul şi acesta strălucea chiar, reflectând o rază de lumină. Părea ca s-a dat cu rimel şi avea o atitudine mândră în timp ce o privea pe mama lui Lex.

– Da, a continuat ea tremurând de efortul de a-şi controla tonul vocii. Şi ştiţi ce? Cred că avea dreptate, avea dreptate să mă iubească.

A acoperit cu un şerveţel cutia cu gogoşi şi s-a aşezat pe scaun într-un colţ, a scos capacul paharului de cafea şi a băut din ea, de parcă nu ar fi spus nimic şi nu ne-am fi holbat nici unul la ea.

6

Venea toamna. De la fereastră monumentele şi mausoleele din cimitir, se înălţau spre cerul întunecat de nori. Pe strada de sub rezervă, pacienţii îmbrăcaţi în halate şi papuci stăteau în picioare fumând cu mişcări rapide, încercând să nu ridice privirea şi să vadă pietrele acelea funerare însemnate şi statuia austeră a lui John Knox. Angeline stătea tăcută şi mă privea din partea opusă a salonului de spital.

Era a treia zi şi în dimineaţa aceea se vorbise numai despre piele. Asistenta de la secţia de arsuri adusese un metru uzat ca să îi ia măsurile lui Lex pentru haine speciale şi colanţi care să împiedice formarea de cicatrice şi verificase că Lexie îşi va putea mişca articulaţiile după ce avea să se vindece. Asistenta spusese că va trebui să îi poarte timp de un an şi jumătate.

Un tehnician de la laboratoarele Myskin a venit să facă nişte biopsii. Acolo unde lucra el, puteau lua bucăţele de piele şi le făceau să crească în fâşii mari, gata să fie folosite la grefe de piele. Pe la prânz, chirurgul plastician a început să îl grăbească pe neurolog, spunându-i că voia să debrideze picioarele lui Lexie şi să o scape de pielea moartă. Neurologul se tot câcâia, dar în cele din urmă s-au decis că aveau să facă asta în

după-amiaza aceea. Până seara, Lexie avea să fi scoasă din operaţie şi să fie mutată într-o rezervă bine supravegheată de la secţia de arsuri. Avea să fie trează şi urma să ştie tot ce trebuia despre viitorul ei, despre serviciile de psihologie clinică şi despre cum pielea ei era crescută într-un laborator la sute de kilometri distanţă.

În scaunul de lângă Angeline, Regina de Gheaţă moţăia cu bărbia în piept şi cu o revistă mondenă mototolită în poală. Când a sosit, Danso nu a intrat în cameră, nedorind probabil să dea ochii cu ea. A rămas la uşă cu Struthers, semănând cu Columbo în haina lui de ploaie boţită şi a ciocănit în geam, făcându-ne semn mie şi lui Angeline.

– Vă ducem să beţi o cafea, a spus el când am ieşit. Ţinea în mână ziarele din ziua aceea şi după feţele lor mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Struthers în special părea ceva mai roşu decât de obicei.

– S-a schimbat ceva şi vă ducem să beţi o cafea.

Danso a pornit-o în direcţia bufetului spitalului şi eu l-am urmat fără ezitare, ţinând pasul cu el şi ieşind prin uşile batante, traversând parcarea în timp ce burniţa ne lipea părul de scalp.

Struthers a rămas în spate cu Angeline, oferindu-i braţul văzând-o cum şontâcăie.

– O să îţi spun asta acum, cât nu ne aude el, zise Danso în timp ce mergeam în faţă, trecând prin alte uşi de plastic, întorcându-ne în clădirea principală, cu picioarele făcând podeaua ceruită să scârţâie. Nu se întoarse spre mine, ci îşi fixă ochii pe uşa bufetului din capătul coridorului.

– Struthers?

– Deşi nu ne aflăm aici pentru asta, este o chestiune importantă pentru tine şi am vrut să îţi spun asta în particular, zise el încuviinţând.

– Ce anume?

– Am primit rezultatele în această dimineaţă de la medicul legist.

Fraza m-a prins la mijlocul pasului. După ce am ezitat puţin, cu piciorul ridicat în aer, am continuat să merg cu încetinitorul, apoi am lăsat piciorul jos pe podea şi am reluat mersul cu aceeaşi viteză ca înainte, ca şi cum nu mi-ar fi spus nimic.

– Le-aţi primit, şi? am spus pe un ton egal.

– Şi nu a lăsat nimic în urmă. Nu avea nimic sub unghii, nici păr, nici piele.

– Dar s-ar fi luptat.

– Da, avea trei unghii smulse. Restul...

– Restul?

– Pe restul le-a curăţat. Se uită la aşa multe crime la televizor că toţi cam ştiu cum să îşi acopere urmele în ultima vreme. Trebuie să fi fost inconştientă.

Am continuat să merg, acordându-mi timp să diger informaţiile.

– Cum adică, Peter, *nu a lăsat nimic în urmă?*

Danso s-a oprit. Ajunseserăm la bufet şi s-a oprit cu mâna pe clanţă, privindu-mă serios. Mi-am amintit de o scenă în care el se comporta părinteşte cu mine. Mai avusesem parte de un asemenea tratament din partea lui Danso.

– Nu a ajuns la ea, băiete, spuse el, punându-mi mâna pe umăr. De ce a lăsat-o dezbrăcată? Cine ştie? Însă nu a atins-o, aşa că poţi să stai liniştit acum.

Am stat acolo, simţind dorinţa de a-l îmbrăţişa, pentru că acum o bună parte din mintea mea, care fusese paralizată mai înainte, avusese un declic şi începuse să funcţioneze normal din nou, ca un aisberg care se desprinsese de calota glaciară. Apoi Struthers şi Angeline au apărut în capătul culoarului, venind spre noi şi momentul acela a luat sfârşit. În clipa următoare ne aflam în cafenea, dându-ne jos hainele ude şi căutând o masă lângă calorifer.

7

Danso bea ceai dintr-o cană de inox, în timp ce noi beam cafea din nişte filtre de plastic care picurau peste tot pe masă. Am mâncat biscuiţi cu ghimbir umezi de pe farfurii grele, albe, care erau calde încă şi miroseau a varză, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din maşina de spălat vase. Bufetul spitalului era ca o baie turcească, cu samovarele şi plitele care umpleau totul de abur, făcând să se prelingă condensul pe ferestre.

Danso şi Struthers ne-au făcut să aşteptăm, dându-ne informaţii cu linguriţa, care nu aveau nimic de-a face cu marea veste. Au spus că ei credeau că Dove ne găsise prin intermediul firmei de la care închiriasem maşina. Dumnezeu ştie cum, dar cumva reuşise să îmi ia urma într-una dintre plimbările mele, poate pe drumul de la secţia de poliţie din Oban, şi urmărise casa conspirativă zile întregi. Ne-au spus că vreo şaptezeci şi opt de persoane văzuseră limuzina, pentru că se pare că o raniţă celtă care atârna de uşa din spate nu e deloc o raritate prin partea aceea a Scoţiei. Ne-au arătat un mic articol în *Glasgow Herald* în care se spunea că poliţia refuză să confirme sau să infirme un atac petrecut în Dumbarton care s-a soldat cu o femeie rănită grav.

– Asta îmi aminteşte de ceva... spuse Danso ştergând-se la gură şi uitându-se la mine. Voiam să te mai întreb ceva, continuă el înghiţind bucăţica de biscuit. Maşina aia, eşti sigur că nu era parcată când ai văzut-o? întrebă el luând un pix cu gel din haină şi scoţându-i capacul cu dinţii. Despături un şerveţel şi trasă nişte linii rudimentare. Vezi tu, noi credem că ar fi putut fi parcată aici, spuse, marcând cu un X strada care ducea spre estul proprietăţii, de-a lungul terenurilor de joacă. Ce zici?

– Tot ce se poate, dar când am văzut-o era aici, pe strada asta, am spus indicând strada paralelă.

– Aşa, ca să ne lămurim, ai mers aici, spuse el marcând strada dinspre vest, de unde era „dădaca“ ta, te-ai oprit aici cu faţa în direcţia asta şi l-ai văzut aici, paralel cu Humbert Place.

– Da.

– Aşadar, a parcat ori aici, ori aici şi oricine de pe strada asta sau oricine s-ar fi plimbat pe terenurile de joacă l-ar fi putut vedea.

– Oricine cu excepţia „dădacei“ noastre.

– Încercăm doar să îi urmărim mişcările pe proprietate, spuse Danso, dregându-şi glasul.

– Pentru că vreţi să vă scoateţi omul basma curată?

– Joe, îmi pare rău, văd că tu crezi că am venit aici să ne certăm cu tine, spuse el oftând, dar nu e aşa. Ofiţerul ar vrea să îţi ceară scuze după ce i se încheie perioada de suspendare disciplinară.

– Te rog, nu te juca cu mine, am spus expirând şi lăsându-mă pe spate cu braţele încrucişate, cu un zâmbet neîncrezător.

– Vorbesc serios, vrea să îşi ceară scuze. I-ar face bine să vorbească cu tine, ce zici?

– Tu ce *crezi* că cred eu? am spus rânjind strâmb mai întâi la el şi apoi la Struthers. Chiar credeai că o să fiu de acord?

– Da, aşa am crezut că vei reacţiona, spuse Danso băgându-şi când un deget sub guler, deloc în largul lui. Nu

ne-am gândit că va fi bucuros, nu-i aşa? continuă el aruncând o privire spre Struthers.

– Nu.

– Bine, nu am de gând să te forţez să... spuse Danso.

– Vorbesc serios, nu am de gând să vorbesc cu el. Nu vreau să îl ascult plângându-se de cât de greu era să îl observe pe Dove pe proprietatea aia.

– Nu de asta ne gândim la mişcările lui Dove.

– Atunci de ce? am spus lăsându-mi în jos mâinile şi privindu-i pe amândoi. Simţeam cum începe să mă încerce un sentiment de furie. Din ce alt motiv aveţi nevoie să ştiţi *pe unde* a ajuns pe *proprietatea* aia nenorocită ca să îmi bage *nevasta* în *comă?*

– Pentru că vrem să ştim când a trimis asta, mă întrerupse Struthers, puţin roşu la faţă, scoţând un plic maroniu din servietă şi aşezându-l pe masă. De aceea.

A urmat un moment de linişte în care şi eu, şi Angeline ne-am holbat la plic.

– A curăţat casa, a spus Danso iritat, ţi-am spus, nu era nici o urmă de-a lui acolo. Nici măcar nu aveam vreo dovadă că a fost pe proprietate până n-am dat peste asta. Este singura noastră dovadă, continuă el deschizând plicul şi răsturnând conţinutul pe masă. Înăuntru erau două fotografii alb-negru şi un plic pentru documente sigilat în punguţe de plastic pentru probe. A fost pus în cutia poştală de pe proprietate cu puţin înainte să fie luată poşta la ora 3 după-amiază, în ziua în care s-a ocupat de Lexie. Dacă este ceea ce credem noi că este, atunci totul merge bine pentru noi.

– Totul merge bine?

– Totul merge bine, spuse el mutându-şi privirea de la mine la Angeline. E un bilet de sinucigaş, ne spune că are de gând să se sinucidă.

8

Plicul nu era timbrat. Îi era adresat lui Danso, pe adresa de la Oban, şi conţinea cele două poze ale lui Malachi Dove care dispăruseră din biroul lui de pe Insula Porcilor. Prima îl înfăţişa cu mama lui Angeline, Asunción. Se prea poate să fi fost la nuntă, pentru că ea purta flori în păr şi avea şi el una prinsă de reverul hainei. Cea de-a doua fotografie era cu el rugându-se, zăcând pe spate de parcă ar fi fost mort. Când am văzut-o, şi eu, şi Angeline ne-am întins spre ea.

– Ăăă, nu puteţi pune mâna pe ele, ne avertiză Struthers. Am făcut pe dracu-n patru ca să le pot scoate de la probe pentru după-amiaza asta. Scrie „continuitatea probelor" mare de tot pe el. Dacă i le duc înapoi cu amprentele voastre pe ele, o să mă tragă în ţeapă. Scuză-mă, drăguţă, pentru limbaj, continuă el oferindu-i lui Angeline un zâmbet anemic.

– Sunt ale lui, sunt din biroul lui, spuse Angeline holbându-se împietrită la el.

– Da, ştiu, sunt pline de amprentele lui latente.

Danso a întors fotografiile cu spatele, dând la iveală un scris mic, cu înflorituri. A împins poza cu Dove şi Asunción spre

noi. Ne-am aplecat peste ea şi am privit scrisul şi imediat am simţit cum mi se strânge inima.

– E despre tine, a spus Struthers, despre tine şi Alex.

Am tras fotografia mai aproape.

Am arat cu viţica ta, prietene, şi acum că ai plătit preţul cel mai mare eşti înlănţuit în cătuşe de fier şi suferinţa ta e cea pe care o simte un scorpion atunci când înţeapă un om. Să trăieşti plin de obidă e mai rău decât să fii mort. În clipa din urmă vei căuta moartea şi nu o vei găsi, îţi vei dori să MORI *şi moartea va fugi de tine...*

Un zâmbet strâmb îmi flutura pe buze şi cuvintele acelea mă duceau cu gândul înapoi la zilele petrecute în Albuquerque, când el era inamicul meu şi eu eram plin de *cojones* datorită lui şi eram tânăr şi îndeajuns de furios încât să încerc să îl înjunghii pe ticălos. Numai că de această dată eu ieşisem învingător, pentru că Lexie trăia. Era ca şi cum cele două capete ale firului vieţii mele s-ar fi întâlnit.

– Ei, şi asta chiar că o să îţi placă, spuse Struthers după o vreme. Era vorba despre ce era scris pe spatele fotografiei în care Dove se ruga. Vezi dacă nu cumva ne spune ceea ce *credem* noi că ne spune.

Dove împărţise pagina în două coloane, una cu titlul „Luat de Dumnezeu“ şi cealaltă „Luat de Antihrist“. Sub coloana cu Antihristul, scrisese „Iuda, Ahitofel“. Sub cea cu Dumnezeu, scrisese „Abimelec, Samson, Malachi Dove“. Apoi, în josul paginii, erau câteva rânduri:

Am fost rănit în casa prietenilor mei şi acum a trecut vremea de strâns recolta, vara s-a încheiat, zilele mele sunt ca iarba, vântul trece peste ele şi le face să dispară. Aşa cum sufletul tânjeşte după apa pârâului, aşa şi sufletul meu tânjeşte după tine, DOAMNE, *o să zbor departe şi nici un om nu o va lua de la mine, ci eu singur o voi depune aici, la sfârşitul celor cincizeci de ani ai mei.*

A urmat un moment de tăcere şi undeva în bucătărie cineva a scăpat un teanc de farfurii, s-a auzit o uşă lovindu-se şi cineva râzând. La masă însă nimeni nu a scos o vorbă.

– La sfârşitul celor cincizeci de ani ai mei? am spus după o vreme.

Struthers şi Danso au dat din cap afirmativ. Se uitau de la mine la Angeline, urmărindu-ne cum filtram informaţiile, să vadă dacă aveam să ajungem la aceeaşi concluzie ca şi ei.

– E vorba de ziua lui?

– Noi asta credem.

– Ziua lui e pe 25 septembrie, spuse Angeline cu voce slabă.

– Exact.

– Şi asta e...

– Mâine, încuviinţă Struthers, mâine. Tot ce trebuie să facem este să o ţinem pe Alex departe de presă pentru încă douăzeci şi patru de ore.

Ei, şi uite aşa am ajuns să ne petrecem toată ziua următoare plini de nerăbdare, stând ca pe ace pe scaune, aşteptând să treacă ziua mai repede şi gândindu-ne că, dacă reuşeam să trecem de ziua lui, aveam să fim OK. Asta era cât se poate de comic, al naibii de comic, o mare glumă pe seama mea, dacă te gândeşti că, în momentul în care ziua lui se apropia de sfârşit, eu nu mă mai gândeam la Malachi Dove. Uitasem să îmi mai pese de el, de locul unde s-ar fi putut afla şi de cum aveau să îi găsească trupul, pentru că, în noaptea zilei lui de naştere, singurul lucru la care mă gândeam era Lexie şi cum se întâmplase să moară. Murise de septicemie, la ora 9.30 pe 25 septembrie, la treizeci şi doi de ani.

PARTEA A TREIA

LONDRA

FEBRUARIE

Oakesy

1

Zece sticle goale de Newkie Brown atârnate pe perete...

Erau zece sticle goale de Newkie Brown aliniate pe colacul de la toaletă. Zece. Zăceam în cadă holbându-mă prostește la ele, încercând să îmi dau seama cât îmi luase să le beau. Nu mă puteam convinge să ies din cadă și să mă duc până la toaletă, deși aveam nevoie la toaletă. De fapt cam avusesem nevoie la toaletă în ultimele douăzeci de minute, așa că probabil stăteam acolo cam de... cât...? O oră? Două?

Trecuseră patru luni de la moartea lui Lexie („Septicemie, spusese specialistul, era vulnerabilă la septicemie încă de când a akuns la spital și îmi vine greu să cred că nu ați fost avertizat asupra acestei posibilități") și bănuiesc că ar fi corect să spun că mă lăsasem în voia sorții. Până la urmă nu știu dacă eram mai deprimat că murise decât că Dove învinsese. De fiecare dată când găseau un cadavru prin Scoția, niște oase amestecate în interiorul unei stânci sau ceva umflat plutind ca o foaie de cort pe mare, credeau că era vorba de cadavrul lui Dove. Cu toate acestea nu era. Crezusem că avea să fie ușor să îl găsească, dar greșisem și în această privință. În unele zile

credeam că aveam răspunsurile, pe când în altele îmi ziceam că nu este aşa.

Mi-a sunat mobilul pe podea, aşa că mi-am întins mâna şi am înşfăcat blugii, după care i-am scuturat până a căzut telefonul din buzunar.

– Oare e bine să foloseşti telefonul când eşti în baie? am întrebat aparatul, uitându-mă fix la el. Pe ecran stătea scris: „Finn. Răspundeţi?“ Nu ştiu, adică oare mi se întâmplă ceva dacă răspund? Sunt în cadă, am spus la telefon, m-ar putea omorî faptul că răspund la telefon.

– Minunat, a spus el, e 2 după-amiază, tu eşti în cadă şi eu mă holbez la o căsuţă de e-mail goală. Mă aşteptam să primesc cele 15 000 de cuvinte şi rezumatul până la 9 dimineaţa în cel mai rău caz. În loc de asta am primit şase manuscrise, pe care nu le-a cerut nimeni, şi o cerere de la unu' din Ghana care îmi zice să îi trimit bani în cont.

Nu am răspuns. Mă tot câcâisem aşteptând să îi găsească cadavrul lui Dove înainte de a mă angaja să închei un contract pentru carte. Cu toate astea, ştiam că îmi scapă ocazia printre degete, pentru că o grămadă din ceea ce se întâmplase pe Cuagach apăruse în presă. Publicul ştia acum despre cadavrele porcilor, despre gargui, despre cum era viaţa în comunitatea Preoţilor Tămăduitori Psihogenici. Doi foşti membri semnaseră deja contracte cu editurile ca să îşi spună poveştile. Povestea şi de fapt scopul ultim a tot ceea ce făcusem în ultimele şase luni îmi scăpa printre degete.

– E mort, Oakes, e mort, auzi ce spun eu aici?

Mi-am ridicat piciorul din apă şi am început să îl examinez. Era roz şi ridat, cu falduri de piele, ca pielea unui pui de şobolan. Am încercat să dau drumul la apa caldă cu unul dintre degetele de la picioare, dar n-am reuşit să mişc din loc robinetul.

– *Oakes,* se răsti Finn la mine, mă auzi?

Am apăsat mai tare robinetul cu degetul şi, văzând că asta nu funcţionează, mi-am schimbat tactica şi mi-am împins

degetul în sus pe el. L-am privit preţ de câteva clipe şi am izbucnit în râs. Mă gândeam la un film vechi în care instalatorul intră în baie şi găseşte o blondă cu un deget de la picior prins în robinet. Am râs din nou, plăcându-mi sunetul vocii mele răsunând pe pereţi.

– Oakes, mă îngrijorezi. Te auzi ce faci? Râzi. *Râzi,* nu?

– Da, ştiu, mi-am pus un deget de la picior pe robinet, e comic, am spus.

– Joe, n-ai decât să stai acolo şi să râzi că ai degetul de la picior pe nenorocitul ăla de robinet, dar aici, în lumea reală, ies articole în fiecare zi despre ce s-a întâmplat pe Cuagach, spuse el după o pauză lungă, plină de răceală. Numai în dimineaţa asta a ieşit ceva despre nevasta lui mexicană, Asunción. Ştiai că a murit pe continent acum doi ani?

– Da, ştiam.

Iarăşi s-a aşternut liniştea şi am continuat să mă holbez la deget, care semăna şi mai mult cu pielea de şobolan acum. Un şobolan cu nasul pe robinet.

– Oakes, ai nevoie rău de tot de bani, nu-i aşa?

– Da, ai dreptate, am spus dându-mi jos degetul de pe robinet şi făcând cu piciorul să pleoscăie apa. Trecuse ceva de la ultimul salariu şi contul meu era pe zero. În plus, după ce mă întorsesem la Londra, descoperisem găuroiul pe care îl făcuse Lexie în buget fără să îmi spună. Îşi deschisese o linie de descoperire de cont de peste 3 000 de lire în numele contului nostru comun şi îşi plătea terapeutul cu 70 de lire pe şedinţă. Era şi un formular P45 de la clinică în cutia poştală, o altă parte din viaţa ei de care uitase să îmi spună.

– Ei, şi ieri am auzit că un tip din Glasgow îşi vinde la licitaţie povestea. Zice el că i-a intervievat pe câţiva dintre actorii principali din cadrul poliţiei *şi* echipa care a debarasat insula de cadavre. Zice că l-au lăsat să intre în camera mortuară temporară şi zice că are poze de-acolo.

– Am *eu* poze din camera mortuară, am spus pe un ton rece. Ţi-am zis deja...

– Ştiu, dar mi-ai spus asta acum mai bine de patru luni.

– Da, şi în alea patru luni mi-am pierdut soţia.

– Îmi pare rău, chiar îmi pare rău, oftă Finn, dar te porţi de parcă ai sta pe un nor şi ai pluti prin văzduh. Ascultă, o să îţi spun ce să faci, zise el. Îl puteam auzi închizând calculatorul şi învârtindu-se cu scaunul. Mai întâi de toate, trimite-mi cuvintele alea. Nu îţi face griji din cauza lui Dove, doar trimite-le. După aceea vreau să vorbeşti cu tinerelul ăla.

– Care tinerel?

– Cel care a filmat clipul video, cel care umbla de colo colo, vorbind de afacerea cu diavolul. Are un rol important în povestea noastră. Ai vorbit deja cu el?

Am ezitat, privind soarele de iarnă formând steluţe de condens pe fereastră. Angeline era în grădină. Venise cu mine la Londra şi avea să stea cu mine până îi găseau cadavrul lui Malachi şi până la deschiderea testamentului. Ştiam că era o greşeală. Îi dădusem camera din faţă, cu salteaua japoneză pliabilă pentru oaspeţi, aceea cu flori portocalii după care era înnebunită Lexie, şi a stat acolo zi după zi, cu uşa închisă, ieşind doar ca să gătească sau să se ducă în grădină. Petrecea ore întregi acolo, săpând şi plantând legume, uneori chiar şi pe întuneric. Dar marea majoritate a timpului şi-l petrecea urmărindu-mă. Obişnuia să stea la masa din bucătărie cu bărbia în mâini, holbându-se la mine, de parcă s-ar fi aşteptat să spun ceva. Ajunsesem într-un asemenea hal că nici nu mă uitam la ea, pentru că ştiam că, dacă m-aş fi uitat la ea, ar fi trebuit să umblu la partea aceea din mintea mea la care nu voiam să umblu.

– Ei bine? spuse Finn, ai stabilit o întâlnire ca să îi iei interviu puştiului? Dacă nu îi iei interviu, e ca şi cum ai fi făcut treaba de mântuială, ai fi neglijent.

– Atunci ştii ce?

– Ce?

– Păi poate chiar sunt neglijent. De fapt, uite, sunt atât de puturos încât în clipa asta fac treabă mică în apa din cadă. S-a răcit şi asta fac acum în timp ce vorbesc cu tine.

– Nu, nu se poate, nu faci asta, nu vorbi prostii, spuse el după o pauză.

– Ba da, am spus închizând ochii şi relaxându-mi muşchii, simţind cum se scurge urina printre coapsele mele. Ţi-am zis.

– Iisuse, Oakes, ce se întâmplă cu tine? Ce se întâmplă? Trebuie să îţi revii...

Am aruncat telefonul pe jos şi m-am relaxat în cadă. Picăturile de condens atârnau ca nişte lacrimi de tavan, întreaga baie era plină de abur. Nu e de mirare că e răcoare, baia asta îmi fură sufletul, m-am gândit, şi dintr-odată am început să plâng. Tremuram şi plângeam, ţinându-mi faţa în mâini, scuturând din cap şi suspinând ca un bebeluş. M-am ridicat, hohotind furios. „Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ai făcut pe tine. Când o să se sfârşească toate astea?“ Am dat drumul apei din cadă, am pornit duşul şi m-am aşezat sub el epuizat şi plângând cu sughiţuri, simţindu-mă tare nenorocit, în timp ce apa rece curgea peste mine şi apa murdară din cadă dispărea pe scurgerea dintre degetele mele.

2

Locuisem în casa aceea, nu departe de Harrow Road, aproape patru ani. Casele victoriene de prin zonă aveau fiecare aleea lor privată şi intrări laterale şi erau foarte căutate, dacă era să îi crezi pe agenţii imobiliari de pe-acolo, care îţi tot puneau fluturaşi în cutia poştală. Ştiam însă că a mea nu prea făcea cinste cartierului, cu ferestrele ei de pe care se desprindea vopseaua şi cu beciul plin de ce lăsase în urmă fostul proprietar: cutii cu vopsea, bucăţi de faianţă, un frigider ruginit pe care nu avusesem curaj să îl deschid niciodată. După ce m-am întors cu Angeline din Scoţia (casa fusese nelocuită timp de patru luni), puteai simţi mirosul din beci prin scândurile podelelor. Prin urmare, primul lucru pe care l-am făcut după ce am dat drumul la căldură şi am măturat muştele moarte de pe pervazul ferestrelor, a fost să cobor acolo şi să deschid uşa care dădea spre grădină, ca să las să intre nişte aer curat.

Asta se întâmpla cu cinci săptămâni în urmă şi nu mă mai gândisem la asta de atunci. Deschisesem uşa şi nu mai apucasem să o închid.

Era marţi, a doua zi după ce mă sunase Finn. Stăteam sub mărul bătrân şi găunos, făcut covrig din cauza frigului, în

puloverul meu subţire, şi mă holbam la uşa beciului, încercând să îmi adun energia să mă ridic şi să fac ceva în această privinţă. În colţul grădinii, Angeline săpa argila întărită cu furca şi respiraţia îi era vizibilă în aer. Când ieşeam în grădină să stau cu ea, aproape că nu vorbeam niciodată şi, în ciuda zgomotului pe care îl făcea ea respirând şi furca lovindu-se de pietricele, se aşternea o linişte atât de profundă, de parcă s-ar fi pogorât din inima neagră a iernii. Dacă ar fi fost weekend, vecinii ar fi ieşit pe alei, alergând de-a lungul gardurilor, mutând cu roaba saci de îngrăşăminte şi humus în grădini. Astăzi însă cartierul era pustiu. Eram singurii care ieşiseră din casă şi toate ferestrele erau doar nişte găvane goale care reflectau în geamuri crengile dezgolite ale copacilor.

Angeline lucra conştiincioasă, înfigând furca în pământ cu mici icnete şi aplecându-se din când în când să scoată vreo rădăcină sau vreo bucată de piatră şi să o arunce în grămadă. Purta un batic pe cap, nişte cizme murdare de noroi şi o fustă groasă de cânepă. Îi crescuse părul, foarte negru şi ondulat, şi de fiecare dată când se apleca membrul suplimentar se vădea prin materialul fustei, conturat în umbră.

– Ce e? spuse ea îndreptându-se de la mijloc. Lucrul şi frigul îi coloraseră obrajii, iar faţa îi era înviorată prin comparaţie cu culorile terne ale grădinii. La ce te holbezi? continuă ea împingând din nou sub batic câteva şuviţe rebele.

– La nimic, am spus.

– Te holbezi la mine. Care e problema? Ştii ce e sub haina mea, ai văzut doar, aşa că de ce te holbezi acum?

Am dat afară aerul din piept şi am simţit că mi se accelerează puţin pulsul. Aşadar, azi aveam să vorbim despre asta.

– Ei bine?

– Ei bine ce?

– Ai văzut, dar nu ai spus niciodată ce crezi cu adevărat despre asta, spuse ea roşie la faţă, cu încheieturile degetelor

albite de efortul depus ca să împingă furca în pământ. Joe, ce părere ai despre geamănul meu?

Am privit-o fix, fără să pot răspunde. Pur şi simplu nu puteam scoate un singur cuvânt. Nu ştiam ce părere aveam. Citisem scrisorile lui Lexie, vorbisem cu Guy Picot şi cumva îmi aduceam vag aminte că mă obişnuisem cu asta, că o făcusem să îmi intre într-un fel în cap, dar reuşeam să nu mă gândesc la asta. Închisesem pe undeva acest gând, într-un loc unde nu voiam să merg.

– Ei bine?

M-am ridicat, evitându-i privirea, şi am traversat solul îngheţat, îndreptându-mă spre poarta dinspre alee, pe care vântul o deschisese puţin. Prin crăpătură se observa o porţiune de teren cu pietriş. Am aşteptat câteva secunde, întrebându-mă dacă puteam spune ceva, dar nu mi-a venit nimic în minte, aşa că am închis poarta, proptind o piatră sub ea să o blochez. M-am uitat la poartă, apoi la piatra de sub ea, după care m-am întors spre Angeline.

– Ştii ceva? Ştii când o să mă simt mai bine?

– Nu, când o să te simţi mai bine?

– Când o să îi găsească trupul tatălui tău, am spus. M-am dus şi am închis uşa de la beci apoi mi-am, scuturat mâinile şi am privit pătura anostă de nori. Bănuiesc însă că ştii deja asta.

În bucătărie am deschis o sticlă de Newkie Brown şi m-am aşezat la masă. Afară se lăsa întunericul şi norii deveniseră apăsători, de parcă ar fi fost gata să scuipe grindină asupra noastră din clipă în clipă. Am stat drept pe scaun, cu mâinile pe genunchi şi inima bătându-mi nebuneşte, şi am încercat să citesc ziarul, dar nu am reuşit. Ceasul bătea cu putere pe perete.

După vreo zece minute s-a deschis uşa. La început am crezut că era vântul, dar apoi a intrat ea, aducând înăuntru ploaie şi frunze moarte. Nu m-a văzut stând acolo în întuneric. S-a

oprit pe preş şi şi-a şters noroiul de pe cizme, cu atâta râvnă, încât ai fi zis că are ceva cu podeaua. Şi-a scos una din cizme cu călcâiul celeilalte şi tocmai voia să o scoată şi pe cealaltă când şi-a dat seama că eram acolo. A îngheţat şi şi-a îndreptat privirea spre mine.

– Ce? am spus eu, vinovat că stăteam în propria bucătărie. Ce este?

A scuturat din cap şi a dat să spună ceva, dar apoi a închis doar ochii şi a început să respire dintr-odată foarte greu şi repede, de parcă ar fi fost bolnavă. Apoi a început să plângă, iar lacrimile au început să îi curgă pe faţă, rostogolindu-se sub bărbie.

– Of, Hristoase, am spus şi m-am ridicat în picioare ducându-mă la ea, neştiind ce să fac. I-am mângâiat cumva umărul cu grijă, fără să las mâna acolo prea mult, ca şi cum aş fi mângâiat un animal care m-ar fi putut muşca. Of, Dumnezeule, îmi pare rău, chiar îmi pare rău.

Şi-a întors faţa de la mine spre perete, şi-a dus mâinile la urechi şi a plâns în hohote, fără să se poată opri. Am stat aşa acolo, eu oarecum şocat şi inutil, fără să am curajul să o îmbrăţişez, şi ea cu fruntea lipită de perete şi umerii scuturându-i-se de plâns.

– Când se va termina asta, Joe? Când?

– Când o să se termine ce?

– Asta, asta... spuse ea, de-abia putând articula cuvintele, atât de tare tremura. Eşti paralizat, Joe, eşti pur şi simplu paralizat şi nu înţeleg de ce. Vreau să zic, ai citit scrisoarea, ştii ce a făcut.

– Ce a făcut cine? Lexie vrei să zici?

– Da, Lexie, ştii ce a făcut. De ce nu o poţi uita?

– De ce nu... Nu, nu e vorba doar de ea, nu mai e vorba doar de ea.

– Atunci e vorba de tatăl meu, e din cauza lui.

– Da, e din cauza lui, am spus, e şi din cauza lui. Sunt o grămadă de...

– Şi asta e la fel de rău. Nu vezi, chiar nu vezi? Dacă îl laşi să te împiedice să scrii, atunci a câştigat. A câştigat din nou şi tu nu faci decât să stai acolo şi să laşi să treacă lumea pe lângă noi.

– Da, dar... hei, stai puţin...

A şters-o din bucătărie, împleticindu-se pe lângă mine, luând-o apoi pe scări şi închizându-se în camera ei. Am stat preţ de o clipă şi am ascultat, neştiind dacă trebuia să mă duc după ea. Puteam să aud cum muta lucruri dintr-un loc în altul şi după câteva minute am ieşit în hol, luându-mă după urmele lăsate de cizma cu care rămăsese încălţată. Pe palier m-am oprit. Uşa de la dormitorul ei era deschisă şi ea mergea şontâc-şontâc de colo colo, dând jos grămezi de lucruri de pe rafturi. Nu mai fusesem în camera ei de săptămâni bune. Şi-o umpluse cu cărţi de la bibliotecă, cu caiete şi cu foi de hârtie printate, luate de pe internet.

– James Poro, spuse ea în clipa în care mă văzu, aruncând o carte pe jos. Era deschisă în dreptul unei fotografii alb-negru. Nici nu am avut timp să mă uit bine la ea că o altă carte i-a urmat, apoi încă una şi încă una. Lazarus-Joannes Baptist Colloredo, Betty Lou Williams... continuă ea întorcându-se spre rafturi şi sortând celelalte cărţi, lăsându-mă clipind în faţa celei aflate pe jos.

Aceea înfăţişa o fată atât de frumoasă, încât îţi lua piuitul, îmbrăcată cu o rochie cu volănaşe în genul celor care se poartă când mergi la rugăciune. În poală ţinea patru membre mici, grăsune şi negre, contrastând cu rochia ei albă. Dacă era şi un cap, nu îl puteai vedea, pentru că era îngropat în stomacul fetei. Mi-am tot mutat privirea între membrele alea micuţe şi faţa ei.

– Betty Lou, spuse Angeline venind şchiopătând spre mine şi aducând şi alte cărţi. Se aşeză pe vine, cu cărţile între genunchi şi piept şi îşi duse mâna spre faţa fetei. Se oprise din plâns. Lacrimile i se uscaseră pe obraz şi avea o privire fixă. Geamănul lui Betty Lou e epigastru. Ştii ce înseamnă asta? Nu, de unde ai putea să ştii? Înseamnă că e ataşat aici, de pieptul său. Majoritatea sunt epigaştri, dar unii sunt ca mine, continuă ea deschizând o altă carte şi trântind-o pe podea. Uită-te la astea, Frank Lentini. Era la fel ca mine, avea un picior în plus. Uite, Joe, uită-te unde e ataşat.

Am ridicat una dintre mâini, oprind-o. Nu putea procesa toată literatura asta SF, bestiarul ăsta victorian pe care mi-l arăta.

– Nu e adevărat, nu e adevărat, am spus.

– „La un nivel mai profund, parazitul este compus din structuri mari, cistice şi tubulare", citi ea cu o voce feroce, luând în mână o bucată de hârtie. „Şi organe zdravene care seamănă cu ficatul şi...

– Angeline...

– „Care seamănă cu ficatul şi splina. Există structuri gastrointestinale rudimentare, cum ar fi un fel de sac intestinal, un sistem urinaro-genital rudimentar, anomalii scheletale severe care compromit vertebrele geamănului-gazdă." Îmi împinse apoi în faţă o altă carte, aşa că am fost nevoit să mă uit. E adevărat, Joe, e adevărat. Cartea asta înfăţişa un tânăr cu un mic *pagri* pe cap, care zâmbea graţios spre aparat, ţinând ridicate două braţe mici care atârnau anemic de partea din faţă a tunicii lui brodate. Alte două membre, două picioare, se legănau dedesubt, ajungându-i până sub curea. Descrierea fotografiei menţiona „© Colecţia Barnum and Bailey". Până să apară radiografiile prenatale şi microştiinţa, circurile erau pline de gemeni paraziţi. Acesta e Laloo, a fost faimos şi a făcut o grămadă de bani. Dar ştii ce a fost ce mai rău pentru el, pentru Laloo?

Am dat cartea la o parte, aşezându-mă cu spatele lipit de cadrul uşii, cu mâinile pe glezne. Nu mă mai puteam uita.

– Partea cea mai grea era că nu putea să îşi împiedice geamănul să urineze. Nu putea să împiedice să se întâmple asta. Şi tu crezi că *eu* am probleme!

Stătea deasupra mea în prag, răsuflând cu greutate, cu vârful urechilor, nasul şi gura roşii. Umbra unei crengi de afară i se tot plimba pe faţă. Mi-am dat brusc seama că nu îi mai cercetasem faţa până atunci, că nu înregistrasem, nu observasem că era drăguţă. Tot timpul mă gândisem doar la corpul ei. Mi-am coborât privirea, cu inima bătându-mi nebuneşte, neputând să mă uit la ea.

– Joe, spuse ea cu voce scăzută, Joe, nu mă mai poţi lăsa să păstrez secretul ăsta. Nu pot să nu vorbesc despre asta. Nu mă mai pot descurca cu el de una singură.

Am stat acolo cu faţa roşie şi imobilă, holbându-mă la materialul din care era făcută fusta ei, luptându-mă cu sentimentul că momentul ăsta mă aşteptase mereu la cotitură. „Hai, bătrâne, confruntă-te cu asta, fă-o. Fă-o sau crapă." Mi-am dres glasul şi am îngenuncheat aplecându-mă în faţă, făcând să îmi zornăie mărunţul din buzunarele jachetei, apoi am întins mâna, introducând-o sub poala fustei ei. A încremenit, dar nu mi-am retras mâna. I-am găsit gamba subţire şi caldă şi i-am cuprins-o între degetul mare şi arătător. Marginea cizmei ei îmi apăsa pe încheietură. Am stat în poziţia aceea ciudată vreme îndelungată, fără să ne privim, în timp ce vântul urlând prin pod deasupra capetelor noastre era singurul zgomot care tulbura liniştea.

– Nu eşti singură, am spus după o lungă pauză, nu îţi poţi da seama de asta?

3

– Ei bine, nu suntem chiar în fundul Londrei aici? spuse Finn scuturându-şi haina de ploaie, ca şi cum la Kilburn ploaia provenea de la conductele de canalizare, în loc de apa îmbuteliată Evian pe care o aveau ei în Chiswick. Era joi şi venise, pentru că îi spusesem că era, pregătit să discutăm. Uitasem cât de oribil e aici. Vreau să zic, e remarcabil de nasol.

Şi-a dat haina jos şi a lăsat-o să cadă pe un scaun. Deşi purta costum, puteam vedea urme ale lui Finn cel subversiv: favoriţii în stilul anilor '70, care îi ajungeau până aproape de linia maxilarului, o cravată lucitoare în formă de scrumbie, prinsă cu un ac Playboy, un cercel în forma simbolului Zenner în ureche şi bronzul lui uşor, pe care îl afişa indiferent de sezon. Se aplecă să îşi verifice ţinuta în oglinda de pe hol, scuturându-şi picăturile de ploaie din păr, apoi se opri şi se uită la mine dintr-o parte.

– Nu arăţi atât de rău pe cât mă aşteptam, spuse el bătându-mi braţul. Deşi nu avea să îmi spună asta, era îngrijorat. Doar îmi e văr şi unele lucruri nici nu trebuie spuse. Vreau să zic că arăţi destul de rău, dar nu aşa de rău pe cât mă aşteptam.

– Nu trebuie să stai prea mult, am spus consultându-mi ceasul cu un gest deliberat. O să te dau afară la 11.

– Da, spuse el ridicând mâna, şi eu mă bucur să te văd.

Ne-am dus în sufragerie. Angeline stătea în picioare lângă uşa de la bucătărie, trăgându-şi pe ea haina de grădinărit şi legându-şi baticul. Când l-a văzut pe Finn, a înaintat zâmbind spre el cu o mână întinsă în semn de salut şi dându-şi la o parte buclele rebele de pe frunte. Se mişca încet, cu o ţinută regală şi atât de ciudat în largul ei, cu ochii ei căprui, serioşi, încât, pe lângă ea, m-am simţit ca un turist sărac cu cămaşa mea decolorată şi pantalonii largi de bumbac.

– Finn, ea e Angeline.

– Bună, Angeline! spuse Finn ridicând mâna în chip de salut. S-a uitat bine la ea, înregistrând părul negru şi cârlionţat şi nasul mic, parcă de ghips sau porţelan. Avea chiar şi puţin ruj pe buze. Cum merge treaba?

– Bine, mulţumesc.

– Minunat, Angeline, îmi pare bine că te-am întâlnit, spuse el.

– Angeline tocmai se ducea în grădină, nu-i aşa? am zis eu.

– Se pare că am făcut o pasiune pentru asta, spuse ea arătând mănuşile de grădinărit, după care merse calmă până în bucătărie, ieşind pe uşa din spate.

După ce a plecat, el a făcut o scurtă pauză, apoi s-a întors spre mine, cu faţa mirată.

– Ce e?

– *Ce e?* s-a mirat el. Nu mi-ai zis nimic de ea. E cât se poate de *în formă,* a spus, intrând în bucătărie şi trăgând perdeaua de la fereastră. S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit nasul de geam să o poată vedea mişcându-se prin grădină. Care e problema cu ea? Şchiopătează sau mi se pare mie? a continuat întorcându-se spre mine. E rănită?

Am stat acolo în tăcere, privindu-l cu o faţă lipsită de orice expresie.

– Ce e? a spus. De ce uiţi la mine aşa? Fata şchiopătează, aşa că te întreb ce are. N-o face pe diplomatul cu mine.

– Hai sus să îţi arăt ceva.

– Ce e? a repetat el lăsând perdeaua să cadă şi urmându-mă cam prost dispus în sus pe scări. Ai de gând să mă seduci?

Când am ajuns în birou, am aprins lumina şi am pornit laptopul.

– Am propunerea aici. Propunerea şi primele zece capitole.

– Aşadar, ai avut o revelaţie. Chiar eşti pregătit?

Am ezitat, bătând darabana cu degetele pe birou, fără să ridic privirea spre el. A urmat o pauză şi Finn a dat din cap oftând, citindu-mi parcă gândurile.

– Amice, omul e mort, e mort de mult. Dacă nu ar fi aşa, am mai fi auzit de el.

– Da, da, ştiu, am spus făcând o pauză. Tot încercam să îmi imaginez cadavrul lui Dove pe undeva prin munţi. Dacă ne apucăm de treaba asta, cât timp avem la dispoziţie până publică volumul?

– Asta depinde de editură. Dacă vor să o scoată repede... trei, patru luni poate?

– Trei luni?

– Oakes, spuse el oftând, scuză-mă dacă îţi par mojic, dar mă chemi aici zicându-mi că eşti gata.

– Păi sunt, sunt gata, m-am gândit la asta şi aveţi amândoi dreptate. Şi tu, şi... Angeline, am spus arătând spre fereastră. Aveţi dreptate.

– Îţi spune ce să faci? Ce treabă are ea cu asta?

Am tăcut preţ de-o clipă, susţinându-i privirea, apoi am rotit scaunul spre calculator, am apăsat pe iconiţa de Media Player şi am căutat clipul video filmat de turist.

– Ai văzut vreodată chestia asta? Ţi-am mai arătat-o?

– Sigur că da, spuse el aplecându-se în faţă şi privind cum silueta neclară a lui Angeline traversa plaja. E ciudat rău, ca toate astea de altfel. Idioţii ăştia de puşti! Ai vorbit cu el cum ţi-am zis?

– Nu e vorba de un puşti.

– Poftim? spuse el întorcându-şi privirea spre mine.

– Nu e un puşti.

– Oakesy, spuse el zâmbind prevăzător, mi-ai spus că e un puşti.

– Am minţit.

– Atunci cine e?

Mi-am întors privirea spre el, după care am privit din nou, încet, la clipul video.

– Ce e? spuse el.

Clipul rula din nou şi Angeline traversa plaja. Culorile de pe ecran se transferaseră pe faţa nedumerită a lui Finn. S-a încruntat, deschizând şi închizând gura. S-a uitat la mine şi am văzut că începuse să îşi dea seama de ceva. Încet de tot şi-a aşezat mâinile pe birou şi s-a uitat mai îndeaproape la clip, apoi şi-a lăsat privirea să rătăcească pe fereastră afară, în grădină.

– Nuuuu, şopti el, pălind dintr-odată sub bronzul ăla, nu se poate... Cred că glumeşti.

Apoi, mişcându-se ca un somnambul, s-a dus la fereastră şi s-a holbat în grădină vreme îndelungată. Angeline era acolo, bătând o scândură la locul ei sub bara transversală, ca să ţină poarta bine închisă. Finn s-a întors şi s-a uitat la ecranul calculatorului lingându-şi buzele cu o privire pe jumătate plină de repulsie şi pe jumătate plină de entuziasm.

– Ce este? Ce Dumnezeu are acolo jos? spuse el cu fruntea plină de broboane de sudoare.

– Are un membru parazit.

– Un membru para-*cum?*

– Un membru care face parte dintr-un geamăn care nu s-a format niciodată. Ai putea spune că este vorba despre gemeni siamezi. Nu e ciudat, Finn. Indiferent de ce zice faţa ta, nu e deloc nemaiîntâlnit.

– Nu e *nemaiîntâlnit?*

– Nu, am spus, oprind clipul, nu e. Se nasc în fiecare an astfel de copii.

Ochii i s-au mărit în timp ce filtra informaţiile, apoi, când i s-au limpezit lucrurile în minte, a priceput.

– La naiba, la naiba, vreau să zic *la naiba,* de-abia am venit! spuse, aşezându-se dintr-odată pe canapea şi holbându-se la mine uimit şi plin de veneraţie, cu mâinile la tâmplă, de parcă ar fi încercat să îşi oprească creierii să i se reverse din ţeastă. Dumnezeule mare, *i-o tragi,* nu-i aşa? Asta e, i-o tragi.

– Da, da, exact, am spus pe un ton liniştit.

4

După ce a plecat, m-am băgat în pat, deşi era încă lumină afară. M-am dezbrăcat şi m-am întins pe spate, privind cerul plumburiu pe fereastră. După o vreme, a venit şi Angeline din grădină. Îşi scosese haina şi baticul şi purta un pulover descheiat, prins cu o curea, de un verde-oliv. Când a intrat în cameră, m-am rostogolit pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mână, privind-o.

– Bună!

– Bună!

Venise, pentru că ştia că eram acolo, dar era timidă. Toate astea erau noi pentru amândoi şi încă nu ne obişnuiserăm cu ele.

– Ei bine, o să vin în pat, spuse ea, văzând că nu zic nimic.

Şi-a desfăcut cureaua şi puloverul şi le-a lăsat să cadă pe podea. Pe dedesubt purta un maiou cu bretele subţiri, care îi descoperea umerii înguşti. L-a dat jos, a desfăcut fermoarul fustei şi a dat-o jos, rămânând dezbrăcată complet, cu excepţia unei perechi de şosete gri până la genunchi. Deşi nu se mişca, muşchii lungi de la picioare erau vizibili.

A râs puţin, stânjenită, după care a stat aşa câteva clipe sprijinindu-şi piciorul stâng de dreptul. Ştia că îi cercetez corpul. Din spatele gambei, vârful membrului suplimentar trăgea cu ochiul,

îngustându-se în mod inegal ca să ia forma piciorului deformat care se odihnea lângă gleznele ei. Mi-am închipuit rădăcina sus, în coşul moale format de stomacul ei: o brumă de membre, oase şi tendoane împachetate acolo, ceva străin care trăia în interiorul ei. M-am uitat la burta ei şi la micul fald de deasupra părului pubian.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– M-am gândit la asta toată ziua.

– La Finn?

– Ce a spus?

– A spus... am început scărpinându-mă în cap şi încercând să zâmbesc. A spus că îi place la nebunie.

A urmat o pauză şi colţurile gurii ei au început să se contorsioneze într-un mic zâmbet. S-a urcat în pat, a tras plapuma peste ea şi s-a aşezat în aceeaşi poziţie în care stăteam eu, cu faţa spre mine şi cotul pe pernă, cu capul pe mână, susţinându-mi privirea şi luptându-se să nu zâmbească. Ne-am privit în tăcere. În lumina piezişă care intra pe fereastră, i-am observat detaliile microscopice ale feţei: puful fin de pe faţă şi faldurile netede şi strălucitoare ale pielii. În noaptea dinainte stătusem în pat vreo două ore, ea întoarsă pe jumătate, cu membrul suplimentar zăcând pe cearşaf, între noi. Mă lăsase să îl examinez. Ţinusem în mână nodulii de mărimea bobului de mazăre de sub piele, acolo unde ar fi trebuit să fie degetele de la picioare. Mă jucasem cu ele, mişcându-le de colo colo, făcându-le să se lovească unele de altele. Îmi lăsasem mâna să se odihnească pe locul umflat de la jumătatea membrului unde pielea era întinsă la maximum peste carne, simţind rezistenţa muşchiului pe os. Era un genunchi.

– Şi i s-a părut ciudat? Adică eu i-am părut ciudată? Ce-a zis?

– A zis că eşti frumoasă.

– Frumoasă?

– Da.

– Ce, serios? Că-s frumoasă? spuse ea după o pauză, muşcându-şi buza şi împiedicându-şi un zâmbet.

– Serios.

– Dumnezeule, spuse ea zâmbind şi arătându-şi dinţii albi, nu îmi vine să cred. Tresări, pe jumătate râzând, şi îşi ridică umerii, zvârcolindu-se încântată sub aşternuturi, astfel încât genunchii ei reci îmi atinseră picioarele.

– Eşti entuziasmată? am spus.

– Şi speriată, sunt grozav de entuziasmată, dar şi speriată, amândouă, de fapt.

Vorbiserăm despre asta, despre cât de mult avea nevoie ca oamenii să ştie de ea. Trebuia să îmi amintesc că nu avea decât nouăsprezece ani, iar eu aveam treizeci şi opt. Uitasem ce înseamnă să vrei normalitatea aşa cum ţi-a dori un drog. În cazul ei, să îşi facă publică povestea, cât se poate de publică, era calea cea mai scurtă spre normalitate. Nu conta ce credeam eu şi undeva, într-un colţ al minţii mele hârşâite, cam ştiam că trebuia să fac ceva cu starea asta de nelinişte. Am dat din cap, încercând să zâmbesc şi să par mai entuziast.

– O să dureze trei luni, nu e aşa mult.

– Nu e mult? spuse ea rânjind, scuturată de un fior, trei luni mi se par o eternitate. Se târî spre mine, aducându-şi faţa aproape de a mea, cu ochii ei lăcrimoşi măriţi, astfel încât îmi vedeam propriul chip reflectat în ei: cenuşiu, tras şi deloc sigur. O eternitate, murmură ea aplecându-şi faţa în lateral şi punându-şi gura peste a mea, în timp ce simţeam răsuflarea ei caldă pe nas. Apoi şi-a ridicat mâna, înconjurându-mi gâtul şi trăgându-mă mai aproape.

Am închis ochii şi am sărutat-o, apoi am întins mâna prin aşternut şi am tras-o puternic lângă mine, gândindu-mă că, dacă i-aş presa destul de tare stomacul de al meu, neliniştea ar dispărea şi nu m-aş mai gândi: „Trei luni, trei luni nu înseamnă nimic şi încă nu l-au găsit pe Malachi..."

5

Eram în biroul lui Finn când am primit vestea. Era cam ironic, pentru că tocmai semnam contractul pentru carte. Angeline stătea dreaptă la biroul lui Finn, purtând o haină pe care nu o mai văzusem înainte, cu broderie pe mâneci şi blană falsă la guler, cât se poate de emoţionată şi îmbujorată. Eu stăteam lângă ea, purtând un pulover enorm, pentru că îmi era frig tot timpul în zilele alea, încercând să nu mă gândesc la senzaţia de greaţă pe care o simţeam în stomac. Finn negociase contractul zile bune şi, deşi nu era afacerea grandioasă la care spera, nu era rău deloc.

– E destul cât să te ţină pe Newkie Brown câţiva ani buni.

În plus, aveau să mă plătească separat pentru poze, ceea ce era chiar cireaşa de pe tort. Cu toate acestea, simţeam un nod în stomac. Doar trei luni.

– Ei bine, acum pune-ţi iniţialele pe paginile astea şi semnează aici, pe ultima dintre ele, spuse Finn dându-i lui Angeline un stilou mare, foarte arătos. Ea avea să semneze împreună cu mine o clauză care o obliga să promoveze cartea. Pentru că, Angeline, tu eşti cel mai bine păstrat secret, după ascunzătoarea unde a dus Saddam tot uraniul ăla, care, după câte ştim cu

toţii, era în fundul lui Tony Blair, adăugă Finn făcându-i cu ochiul şi suflecându-şi mânecile, dând astfel la iveală braţele bronzate şi brăţara veche şi murdară de la Glastonbury. Presa o să te mănânce de vie, aşa că trebuie să ne asigurăm că jucăm bine.

Au urmat câteva momente de linişte. Soarele de iarnă pătrundea pe uriaşa fereastră boltită şi se reflecta în părul ei cârlionţat în timp ce se apleca peste contract. Nimeni nu scotea o vorbă şi singurul zgomot care se auzea era scârţâitul stiloului. Apoi îmi întinse stiloul. Aşadar, după ce am ezitat puţin, l-am înşfăcat şi am semnat repede contractul, întorcând paginile şi scriindu-mi iniţialele în viteză, înainte să mă răzgândesc. Erau zece pagini şi, chiar în secunda când am luat stiloul de pe hârtie, mi-a sunat mobilul în buzunar. Era Danso.

– Joe, spuse el, unde eşti?

– La Londra.

Finn mă privea tăcut de lângă biroul din faţa mea.

– Eşti cu maşina?

– Da.

– Atunci ai putea să îmi faci plăcerea să te urci în maşină şi să o iei şi pe fătuca aia cu tine?

– Da, am spus precaut, simţind cum mă trece un fior de nelinişte, cred că aş putea, dacă mi-ai spune unde eşti.

– La Dumfries, chiar peste graniţă.

– Dumfries? Şi ce e la Dumfries?

– Joe, credem că l-am găsit, spuse el după o pauză, pe un ton jos, emoţionat. Chiar credem că el e.

Dumfries este în sudul Scoţiei, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri sud de Insula Porcilor. Se află în apropierea graniţei cu Anglia, în estuarul Solway, la vest de Lockerbie. Îl culeseseră dintr-o pădure la trei kilometri de oraş pe la 11 în noaptea dinainte şi acum zăcea pe o masă la morga de la Dumfries and Galloway Royal Infirmary.

Mi-a luat cinci ore să ajung cu Angeline acolo cu maşina şi când am ajuns se întunecase. Cu toate astea, Danso ne aştepta în afara staţiei de preluare a cadavrelor a antreprenorului de pompe funebre, părând calm şi oarecum mulţumit. A înaintat şi a deschis portierele. Angeline tremurase nervos mare parte din drum, dar, după ce a ieşit din maşină, a reuşit să zâmbească puţin.

– Bună, fetiţo! zise Danso, uşor surprins să o vadă atât de stăpână pe ea. Trebuie să-ţi spun că arăţi foarte bine. Îţi prieşte Londra, nu-i aşa?

– Probabil că da, spuse ea strângându-i mâna.

Struthers ieşi de la morga spitalului trăgându-şi haina pe el şi, când o văzu, se opri preţ de o clipă, înroşindu-se puţin.

– Bună! spuse el în grabă, când îşi dădu seama că ne uitam toţi la el, ştergându-şi pe ascuns mâna pe pantaloni şi întinzând-o spre ea, cu privirea fixată pe faţa ei. A trecut multă vreme.

Ea se schimbase, dar asta se întâmplase atât de treptat că nu observasem, dar acum, văzând cum o urmăreau bărbaţii cu privirea în timp ce se îndrepta spre clădirea luminată, puteam spune că era cu totul altă femeie faţă de cea pe care o întâlniseră tremurând de frică la secţia de poliţie din Oban. Îşi lăsase haina brodată pe scaunul din spate al maşinii şi purta un pulover cu dungi, mulat pe corp şi o fustă gri. Îşi legase părul la spate cu un elastic cu mărgele, pe care îl luase probabil din sertarul lui Lexie. Arăta de parcă s-ar fi dus la un dineu de gală. Struthers se tot uita la fustă cu coada ochiului în timp ce intra în clădire.

Doi bărbaţi aşteptau într-o cameră din spate: ofiţerul de legătură cu familia şi medicul legist, îmbrăcat la costum şi cravată, cu ochelarii de citit în buzunarul de la piept. Se ridicară să se prezinte lui Angeline, explicând cine erau, de ce se aflau acolo şi ce avea să se întâmple în continuare.

– Procurorul mi-a cerut să fac o autopsie...

Danso aşteptă câteva clipe, apoi îmi puse mâna pe braţ şi îmi făcu semn să mă întorc pe coridor, unde nu puteam fi auziţi.

– Joe, spuse el închizând uşa în urma noastră, voiam doar să îţi zic ceva. Individul ăsta de pe masă nu are acte de identitate. Doctorul nu crede că va putea lua amprente, pentru că s-a scurs prea mult timp.

Stăteam în picioare, sprijinindu-ne de un panou vopsit în roz de pe perete cu feţele de o culoare bolnăvicioasă în lumina fluorescentă.

– Ştii ce vrea să zică asta? Că a început deja să se ia pielea de pe el.

– Din cauza procesului de descompunere?

– Da, şi aşa nu poţi obţine nici o amprentă, spuse el mergând şi uitându-se prin geam în sala de aşteptare.

Înăuntru, Struthers îi adusese lui Angeline o ceaşcă de ceva şi stătea în picioare cu faţa spre ea, privind-o fără cuvinte, cu zâmbetul ăla al lui de doi bani.

– Am discutat cu şeful şi o să ne acoperim spatele înainte să facem publică povestea, o să luăm mostre de ADN. Dar asta ar dura până luni şi se pare că e cea mai rapidă modalitate de a face autopsia. Dar uite ce e, când zic că începe să se ia pielea de pe degete... spuse el dregându-şi glasul.

– Da?

– E ceva şi pe faţa lui, asta voiam să-ţi zic. Nu sunt sigur că vreau să treacă prin aşa ceva.

Mai că mi-a venit să strig: „Las-o baltă, hai să aşteptăm ADN-ul".

Am privit-o amândoi pe Angeline prin geam. Stătea în mijlocul camerei, ascultând ce spunea medicul legist. Ţinea băutura cu ambele mâini. În mod obişnuit, ea şi-ar fi încrucişat timid mâinile la spate. Partea din spate a fustei ieşea în evidenţă, îndepărtându-se agitată de talia ei minusculă.

– Ştii ceva? spuse Danso zâmbind. Ştii ceva? Nu ştiu de ce îmi făceam griji, după cum arată acum, cred că poate suporta orice.

Mirosul de la morgă nu era ce mă aşteptasem. Era mai proaspăt şi mai dulce, ba chiar mult mai acceptabil. Nici măcar camera de identificare nu mirosea a moarte, aducând cu mirosul unei bucătării industriale proaspăt curăţate, cu vaze cu flori galbene în fiecare colţ. Pe lângă pereţi erau aşezate şapte sau opt scaune, cu o Biblie şi o cutie albastră de şerveţele de hârtie pe fiecare. Spre celălalt capăt al încăperii, pe o masă cu rotile, zăcea o siluetă acoperită cu un cearşaf. Un antreprenor de pompe funebre într-un halat alb stătea în picioare lângă ea, urmărindu-ne cum intrăm. Îşi ţinea o mână pe prosopul cu dungi albe şi albastre care acoperea faţa cadavrului.

– Vă daţi seama de împrejurările în care a fost descoperit acest cadavru, spuse medicul legist. Ar putea ca faţa să aibă altă culoare. Dacă acesta este tatăl dumneavoastră, s-ar putea să nu arate exact aşa cum arăta când era în viaţă.

– Ştiu

El dădu din cap, studiind-o atent.

– Ei bine, şi-acum uitaţi-vă în voie, oricât de mult timp doriţi. Dacă aveţi nevoie de o pauză, vă putem scoate la aer, după care vă puteţi întoarce mai târziu. Nu ne grăbeşte nimeni.

– Sunt gata.

Mi-am ţinut respiraţia, simţind cum inima îmi bate mai să-mi sară din piept. Antreprenorul de pompe funebre lăsă în jos prosopul. Dove zăcea pe spate. I se vedea doar faţa, fiind acoperit cu un cearşaf care ascundea frânghia cu care se spânzurase. Primul lucru la care m-am gândit a fost cât de slab era. Probabil că slăbise vreo treizeci de kilograme, arăta complet diferit: avea bărbia atât de lăsată că aproape i se topea pe piept şi fălcile în cădeau în cute, ajungând până la cearşaf. Din părul des şi blond mai rămăseseră doar mici pete pe scalp, iar pielea îşi pierduse culoarea aceea roşie chiar şi sub machiajul folosit de îmbălsămător. M-am holbat la el fără să

clipesc, ascultându-mi respiraţia. În mintea mea fusesem deja aici la morgă de sute de ori, privindu-i cadavrul.

– Angeline, spuse medicul legist dregându-şi glasul, sunt acestea rămăşiţele tatălui tău, Malachi Dove?

Ea se întoarse spre mine cu mâna la gură. Am îmbrăţişat-o şi ea şi-a îngropat faţa la pieptul meu.

– Dumnezeule, Dumnezeule!

– Angeline? spuse Danso cu blândeţe. Ce se întâmplă cu tine, drăguţă?

– *Da,* bombăni ea dând din cap, *da,* e el.

– Eşti sigură, fetiţo? Eşti sigură că nu vrei să te mai uiţi puţin ca să fii sigură? Poţi să te uiţi în voie. A slăbit ceva, a dus-o rău tot timpul ăsta.

– Nu contează, nu contează, şopti ea.

– Nu contează?

– Nu, e el, l-aş recunoaşte oriunde.

– Eşti bine?

După identificare, Angeline s-a dus cu Struthers să bea un pahar de apă, iar eu am ieşit să fumez o ţigară. Danso a venit să stea cu mine, ţinând mâinile în buzunare, uitându-se prin parcare la ieşirea de urgenţă care ducea spre secţia de patologie.

Am dat din cap, trăgând din ţigară şi ridicând privirea la stele. Era o noapte senină, nu erau decât câţiva nori, nori ca în filmele de groază, plutind pe cer.

– Mi-am petrecut jumătate din viaţă aşteptând clipa asta.

– Da, pun pariu că ai aşteptat-o.

– Şi ştii ce e ciudat? am spus privindu-l pieziş. Ce e ciudat e că nu mi-am închipuit niciodată că va fi aşa. Am crezut întotdeauna că se va întâmpla altfel.

– Altfel cum?

– Nu ştiu, am spus izbucnind într-un râs scurt, bănuiesc că nu am reuşit niciodată să uit ce a spus: „Moartea mea va fi me-

morabilă". Îţi aminteşti? „Memorabilă." M-am întors spre morgă. Ferestrele proiectau pătrate de lumină pe pietriş.

– Vrei să spui că te-ai gândit că va face un spectacol din asta?

– Da.

– Păi a fost.

– A fost? am spus dând afară nişte fum.

– Da, spuse el scoţând din haină un portofel din plastic transparent cu poze şi întinzându-mi-l. Nu ar trebui să îţi arăt astea, înţelegi?

Mi-am vârât ţigara în gură şi am ţinut pozele în lumina. La început m-am gândit că erau nişte haine prinse într-un copac sau o paraşută încurcată acolo. Apoi am recunoscut mâinile şi am putut distinge conturul unui corp prin tot materialul ăla, ţeapăn ca o sperietoare, cu capul prăbuşit în piept.

– Funia venea în jurul trunchiului, spuse Danso. A sărit din copac şi funia i-a rupt gâtul, în timp ce ramurile i-au prins braţele. Chestia asta de aici e foaie de cort care era înfăşurată în jurul lui. Trăia acolo rău de tot de săptămâni bune. Uită-te la el, Joe, continuă el după o pauză, arată exact ca un înger, nu-i aşa?

Nu am răspuns. Mă uitam fix la foaia de cort şi la modul cum se desfăşura de pe braţele răşchirate, asemenea unor aripi.

– Un înger. Foaia aia de cort flutura în vânt. Te băga în sperieţi, băiete, îl puteai auzi înainte să îl vezi. Fâl-fâl-fâl se auzea printre copaci. Şi puteai să îl şi miroşi, spuse el adulmecând aerul, de parcă ar mai fi avut încă mirosul în nări, să îl şi miroşi.

I-am dat înapoi fotografiile, am aruncat ţigara şi m-am sprijinit cu spatele de uşa mare pe care o foloseau antreprenorii de pompe funebre, cu capul şi cu coatele pe genunchi.

– Joe? Eşti OK, băiete?

Am dat din cap, fără să-mi ridic privirea. Mă holbam la pământul dintre picioarele mele şi prin faţa ochilor mi se

perindau tot felul de imagini, ca vagoanele unui tren: mama lui Finn, eu şi Lexie, modul de-a dreptul bolnav cum Dove se materializase dintre copaci şi se aşezase în cârca mea. Danso ar fi vrut să sar în sus şi să încep să mă bat cu un duşman imaginar. Ştiam că asta voia, pentru că la fel îmi imaginasem şi eu scena, dar nu puteam să o fac. Tot ce simţeam era un ocean de oboseală care se deschide în mine şi se întinde şi se întinde până când mi-am dat seama că eram mai obosit, mult mai obosit decât fusesem vreodată în viaţa mea.

6

La Londra venea primăvara. Erau furtuni şi inundaţii. Jumătate din East Anglia şi Gloucestershire era sub ape, iar londonezii stăteau în faţa televizorului privind la maşini care pluteau pe străzile principale ca nişte lemne, mulţumind lui Dumnezeu că trăiau într-un oraş suficient de civilizat încât să aibă diguri împotriva inundaţiilor. Poarta din spate fusese deschisă din nou cu forţa. Am pus asta pe seama vântului, dar vecinii spuneau că şi la ei în grădină se întâmplase acelaşi lucru. Se gândeau că ar putea fi un vagabond care stă prin cartier. Deşi nu îl văzuse nimeni, erau siguri că se aciuase pe acolo. Călca peluzele şi lăsa în urmă bucăţi de şerveţele de hârtie şi ambalaje de Twix, pe care trebuia să le aduni cu furca. Folosea aleile din spatele caselor ca să se furişeze noaptea în grădini, în căutarea unui loc călduţ unde să doarmă. În unele grădini spărsese lacătul de la şopron.

Nu mi se părea ireal tot ce se întâmplă. Odată cu dispariţia lui Dove, parcă se dusese dopul pe care îl pusesem vieţii mele. Mă simţeam mereu obosit şi, oricât de mult aş fi dormit, nouă, zece ore, mă trezeam mai obosit decât înainte şi ajungeam să adorm la birou, cu degetele pe tastatură, scriind rânduri după rânduri de litere pe ecran. M-am gândit să consult un medic,

dar mi-am dat seama ce m-ar fi întrebat: „Aţi trecut printr-o perioadă de stres de curând, domnule Oakes?“ Ei, şi atunci ar fi ieşit totul la iveală: moartea lui Lexie, faptul că nu mă simţeam deloc mai bine că se terminase totul, grijile pe care mi le făceam în legătură cu cartea şi, până să mă dezmeticesc, m-aş fi pomenit ţinând în mână o reţetă pentru Seroxat. Prin urmare, aveam de gând să îi dau înainte orbeşte, ca şi cum aş fi fost sub apă, ignorând pacostea asta de pe capul meu.

După zece zile interminabile, am dus manuscrisul la editură. Departamentul lor de creaţie ne trimisese mostre cu supracoperta şi acum stabiliseră o şedinţă foto pentru Angeline la un studio din Brixton. Am vorbit mult cu Finn şi cu Angeline despre asta, despre cum ar trebui să se înfăţişeze lumii. Nu aveam să îi lăsăm să fotografieze diformitatea, aşa că ne-am oprit la o fotografie din clipul video şi i-am aranjat cu un tip de la o firmă de furnituri medicale să facă un mulaj din fibră de sticlă al unei secţiuni a anomaliei şi să o fotografieze. Editura avea de gând să o trimită pe Insula Porcilor ceva mai încolo în luna aceea, ca să îi facă nişte poze la capelă, însă voiau şi nişte portrete făcute în studio, doar capul şi umerii. Şedinţa foto a avut loc în martie, la începutul primăverii, şi, dacă privesc înapoi acum, s-a dovedit a fi începutul unei altfel de schimbări care plutea în atmosferă.

– Ei, cum te simţi?

Stăteam în cabina de machiaj privindu-ne. Nu îşi dăduse jos hainele pentru afară, purta încă pardesiu şi un fes tricotat, în dungi. Adusesem sticla de JD cu mine şi acum am desfăcut-o, i-am turnat puţin într-un pahar din plastic şi i l-am dat.

– O să fii OK?

– Nu ştiu, spuse ea luând paharul şi înfiorându-se, în timp ce arunca o privire îngrijorată spre uşă.

Când omul de serviciu ne dăduse drumul înăuntru, studioul era gol. Acum însă veneau şi ceilalţi, pentru că le auzeam vocile.

– Au văzut clipul video, mă întreb ce vor spune despre mine, zise ea privind la rândul de rochii împins într-un colţ. Deşi erau acoperite cu celofan, puteai vedea poalele lungi târându-se pe jos. I se făcuse probă pentru fiecare dintre ele, în mod special, ca să nu se vadă nimic. Oricum, indiferent ce aş purta, nu contează, vor şti.

– Poţi să te răzgândeşti, am spus, o să îl pun pe Finn să rupă contractul. Trebuie doar să spui...

– Nu, nu, serios, spuse ea cu un râs nervos, scoţându-şi fesul şi trecându-şi mâna prin buclele scurte, în timp ce îşi privea timid în oglindă faţa fără machiaj şi lipsită de orice culoare. O să fac asta, sigur că o voi face.

Când a intrat fata de la machiaj, am ieşit şi le-am lăsat singure, plimbându-mă apoi prin studio şi gândindu-mă la ce spusese ea: „Ce vor crede despre mine?“ Studioul era într-un depozit cu podele de beton lustruit, cu contraforturile de pe tavan vopsite în negru şi lămpi mari stând ca nişte santinele în colţurile întunecate, neaprinse încă. O rolă de hârtie care atârna de sus fusese trasă până la podea şi un taburet rotativ fusese aşezat în centru. Un asistent se plimba de colo colo, ajustând luminile, deschizând difuzoarele şi discutând cu voce scăzută cu fotograful, care se apleca peste aparat, uitându-se în vizor. Fotograful avea vreo douăzeci şi ceva de ani şi arăta de parcă ar fi fost un corespondent de la o revistă de muzică alternativă gen *Mojo* sau *NME,* cu tricoul lui decolorat cu Bob Marley şi blugii care de-abia i se ţineau de fund. Nu mă văzuseră, aşa că m-am apropiat şi i-am ascultat o vreme până când mi-am dat seama că vorbeau despre manechine cu dizabilităţi.

– E o obsesie majoră cu chestia asta acum. Marc Quinn şi tipa aia însărcinată, Alison Lapper.

– Da, şi Aimee Mullins... adăugă asistentul, amândouă cât se poate de mişto.

– Acu', dacă e să mă întrebi pe mine, *cam venise vremea pentru aşa ceva.*

– Ştiu.

– A trecut atâta vreme şi chiar nu e deloc comic. Venise vremea să...

Fotograful se întrerupse brusc, îndreptându-se de la mijloc şi privind spre colţul îndepărtat al studioului. Atât eu, cât şi asistentul ne-am întors să vedem la ce se uita. Uşa cabinei de machiaj era deschisă, şi Angeline stătea în pragul ei, clipind nesigur la luminile din studio. Purta o rochie argintie cu un decolteu care cobora cam până la jumătatea stomacului, care părea să fi costat cât jumătate din salariul meu pe un an, şi parcă era cu totul alta. Fata de la machiaj îi îndreptase buclele scurte, lipindu-le de cap ca un coif negru, îi pusese gene false şi îi scoese în evidenţă buzele cu un ruj roşu aprins. Deşi îi tremurau mâinile, faţa îi era impasibilă ca a unui manechin din magazin, părând aproape din sticlă în perfecţiunea ei. A înghiţit puţin şi apoi a început să meargă încet, testând parcă, ducând un picior în faţa celuilalt, ca şi cum s-ar fi gândit că ar fi putut cădea. Toată lumea şi-a ţinut respiraţia în timp ce îi înregistram prezenţa, iar liniştea a coborât în studio. Nu se auzea decât zgomotul tocurilor ei pe podea. A ajuns la marginea luminilor, ezitând, apoi a păşit pe hârtie, s-a îndreptat repede spre taburet şi s-a prăbuşit pe el, ca şi cum ar fi fost o plută de salvare.

– La naiba! a spus fotograful, fluierând uimit. La naiba, frate! a adăugat el apoi cu voce scăzută. Şi-a scuturat capul, şi-a tras blugii în sus şi s-a dus apoi pe hârtie, la vreo cincizeci de centimetri în faţa ei, studiind-o curios, ca şi cum i-ar fi pus o întrebare.

– Eşti frumoasă, Angeline, a spus el după o pauză, cât se poate de surprins, eşti pur şi simplu superbă.

La început ea s-a holbat la el, de parcă nu ar fi înțeles ce spusese sau cine era, gândindu-se poate că o lua peste picior. Apoi însă s-a întâmplat ceva cu ea și s-a înroșit brusc.

– Mulțumesc, a șoptit ea timidă, mulțumesc.

– Să îți fie de bine, să îți fie de bine, a spus el, izbucnind într-un hohot de râs neîncrezător, fără să își ia ochii de pe ea. A continuat să o privească de parcă ar fi fugit dacă nu ar mai fi făcut asta, apoi s-a întors la aparat, ridicând mâinile, ca și cum ar fi vrut să liniștească un animal agitat.

– Nu te mișca, a spus el, privind prin vizor, nu te mișca, a repetat și a tras un cadru înainte ca ea să își poată da seama ce se întâmplă. S-a declanșat blițul și el a potrivit din nou aparatul.

– Gata? a întrebat Angeline, clipind spre el.

– Da, a spus el mutând pe modul ecran și privind printre gene la aparat. Vezi ce ușor o să fie? a zis el, ridicând privirea spre ea.

M-am simțit foarte ciudat să stau acolo în picioare în după-amiaza aceea, în întuneric și să o privesc cum... nu găsesc cuvântul... cum se *extindea* poate, ca și cum ar fi crescut sub ochii ăștia fixați asupra ei care îi acordau atâta atenție. Părea că de fiecare dată când se declanșa blițul, mușchii feței i se relaxau puțin, până când privirea de păpușă se îmblânzea și chiar eu trebuie să recunosc că arăta minunat. Nimeni nu o trata ciudat și nu o privea de sus, nimănui nu i se părea ciudat că trebuia să stea așa jos, pentru că nu se simțea deloc comod pe taburet și trebuia să se țină cu mâinile de marginile lui. În loc de asta, toată lumea se comporta de parcă era ceva cu adevărat frumos.

După vreo douăzeci de poze, au pus-o să se schimbe și să îmbrace altă rochie, i-au coafat altfel părul și așa mai departe. Pe parcursul zilei a schimbat șase rochii, din care majoritatea mi se păreau cât se poate de ridicole, semănând cu scenele alea de modă de budoar, dar se pare că tuturor le plăceau, chiar și lui Angeline. Pe la 3 după-amiaza a trebuit să mă așez,

pentru că obosisem. În plus, mai era un motiv. Începuse să mă enerveze fotograful.

Mai întâi mi s-a părut minunat, pentru că vedeam cât de fericită o făcea, dar acum începuse să mă obosească prostiile astea. Felul în care-i spunea: „Frumos, frumos", mă scotea din sărite. Am început să îl urmăresc mai îndeaproape şi m-am cufundat mai tare în întuneric, ca să nu mă vadă. Am stat acolo, jucându-mă nerăbdător cu cheile, rotindu-le între degete, luându-le de pe inel şi punându-le la loc, încercând să nu îmi spun: „Ce, îţi place de ea cumva? Nu te mai holba aşa la ea". Apoi, la sfârşitul zilei, când eram toţi obosiţi şi m-am gândit că măcar se terminase, s-a dus aproape de ea, şi-a lăsat capul în jos şi i-a spus ceva cu voce scăzută, am încetat să mă mai joc cu cheile şi am început să îi urmăresc îndeaproape. Lui Angeline i-a dispărut zâmbetul de pe faţă şi a rămas acolo cu ochii în podea, ascultându-l cum vorbea, dându-şi părul după urechi şi gândindu-se la ce îi spunea.

– Ei bine? a spus el îndreptându-se de la mijloc şi dându-se un pas înapoi.

– Hei, am spus eu apropiindu-mă de platou şi simţind lumina reflectoarelor pe faţă.

Ea însă nu s-a întors spre mine, nici măcar nu a părut să mă audă, pentru că avea ochii fixaţi pe ai lui. După câteva clipe, a dat uşor din cap.

– Hei, am murmurat, Angeline?

Nimeni nu a reacţionat însă. Fotograful s-a dus şi a deşurubat aparatul de pe trepied şi s-a aşezat pe burtă, sprijinindu-se pe coate, cu aparatul ridicat la ochi. Se concentra pe tivul fustei ei şi dintr-odată, luându-ne pe toţi prin surprindere, ea şi-a ridicat fusta până la genunchi.

Am fotografia de-atunci şi chiar şi astăzi mă mai uit la ea. I se văd gleznele subţiri, urmele transpirate ale picioarelor ei mici pe fundalul de hârtie şi, cel mai important, cel de-al

treilea picior, rupt şi strivit. Nu ai zice că e făcut din acelaşi material ca celelalte două, stă acolo atârnând alături de umbra lui. S-a dovedit a fi cea mai bună poză din album, cea despre care vorbeşte toată lumea. Cert e însă că atunci îmi venea să îl omor pe fotograf.

După ce au terminat şi ea s-a dus să i se dea jos machiajul, cineva a adus cafea şi o sticlă de vin rosé. Mi-am luat paharul şi m-am aşezat lângă el. Nu aveam de gând să îl las să vorbească din nou de unul singur cu ea.

El stătea tolănit pe canapea, pe jumătate lungit pe spate, trecându-şi degetele printre brăţările de pe braţe, cumpărate în semn de solidaritate cu diverse cauze. Dacă ştia că mă scoate din sărite, nu arăta asta.

– Aşadar, spuse el pe un ton perfect normal, ce se întâmplă când iese cartea? Se opri o clipă ca să dea paharul de vin pe gât, apoi îşi întoarse privirea spre mine. Când o priveam mă gândeam doar la ce s-ar întâmpla dacă tatăl ei ar citi cartea. Oare ce părere ar avea despre asta? Dacă aş fi în locul lui, mi-aş găsi o gaură în pământ şi m-aş ascunde acolo.

– Malachi Dove e mort, cum ar putea citi cartea? am spus privindu-l fără să preget.

– Serios?

– Nu citeşti ziarele? Au vuit toată săptămâna în legătură cu asta.

– Ah, cadavrul acela din Dumfries. Bine, dar nu s-a confirmat, nu au spus că ar fi el cu adevărat, nu?

– Nu, am spus rar, ca şi cum ar fi fost un copil care nu voia să înţeleagă, aşteaptă să aibă rezultatele testului ADN, înainte să facă asta, dar e el şi e mort.

Angeline a apărut atunci cu o cutie de coca-cola dietetică în mână şi am ridicat amândoi privirea spre ea. Purta un halat alb şi mi-am dat seama că îi şterseseră machiajul, pentru că avea o linie în jurul gâtului deasupra căreia pielea era roz,

strălucitoare, nepermis de strălucitoare după cinci ore sub luminile reflectoarelor.

– Hei, spuse fotograful, ridicându-se şi uitându-se la ea cu zâmbetul ăla fals, de parcă l-ar fi dat pe spate. Ia un loc.

Ea se aşeză prinzându-şi buclele cu două agrafe deasupra urechilor.

– Sunt *atââât* de obosită, a zis ea zâmbind şi privindu-mă, atât de obosită.

– Ai fost minunată, am spus, forţând cuvintele să îmi iasă din gură.

– Hei, Angeline, a zis fotograful, aplecându-se în lateral şi băgând o mână în buzunarul de la spate al blugilor, de unde scoase o carte de vizită. I-o dădu cu două degete, cu un gest atât de delicat de parcă ar fi fost vreun fluture exotic, şi nu o bucată de carton. Lucrez mereu cu ea, opera ei e luxuriantă, pur şi simplu luxuriantă, îndrăzneaţă, autentică, înţelegi ce vreau să zic?

Ea a luat cartea de vizită, s-a uitat la ea şi şi-a mişcat puţin buzele.

– Ce e? am spus aplecându-mă. Ia să vedem.

Mi-a dat cartea de vizită după un moment de ezitare. A trebuit să i-o trag puţin, puţin de tot, dintre degete. Am întors-o şi am văzut că era a unui redactor de la *Daily Mail*. Ce se întâmpla acolo?

– Ei bine, ce e asta? am spus întorcându-mă spre fotograf şi dând crispat din cap.

– Vrea mult de tot să scrie un articol despre Angeline.

Aşadar, un afurisit de redactor de la un ziar naţional ştia de Angeline? Cum de se întâmplase asta?

M-am aplecat în faţă şi i-am atins puţin genunchiul, făcându-l să se uite la mine şi dorind să stea drept, fără să se mai cocoşeze.

– E OK, e perfect, numai că noi negociem drepturile de publicare a acestei poveşti în foileton, şi nu cu *Mail,* OK? am spus făcând o pauză ca să mă asigur că mă auzise.

– Îmi pare rău, prietene, a zis ridicând paharul de parcă ar fi ciocnit în cinstea noastră, nu am vrut să mă bag, nu e treaba mea să fac valuri.

– Haide, haide să te schimbi, am spus ridicându-mă şi întinzând mâna spre Angeline.

Ea însă nu s-a ridicat, ci a stat acolo, holbându-se la mâna mea întinsă. Hai, am repetat, a venit vremea să te îmbraci şi să plecăm. Să îi lăsăm amicului nostru timpul necesar să îşi citească contractul.

– OK, a spus Angeline pe un ton sarcastic, oftând şi dându-şi ochii peste cap. Era acelaşi ton pe care îl folosea Sovereign cu mama ei. *Vin* acum.

Şi-a terminat cutia de coca-cola şi a aruncat-o la coş, după care şi-a ridicat mâna, ducând degetul mare la ureche şi cel mic în colţul gurii şi zâmbindu-i fotografului.

– Sună-mă, a spus ea şi a trecut pe lângă mine, sărind de pe un picior pe altul până în cabina de machiaj, târându-şi leneş papucii pe podea, aşa cum văzusem că fac târfele în Tijuana. M-am ridicat privind-o, dar tot ce mi-a venit în cap a fost vremea adolescenţei mele în Bootle, când taţii se aliniau în maşini în afara cluburilor de noapte când venea vremea ca ele să fie date afară de acolo. Obişnuiau să iasă din maşină şi să stea cu coatele pe capotă, arătând relaxaţi, deşi îţi puteai da seama cam ce gândeau. Se gândeau că, dacă unul dintre nenorociţii dinăuntru le atinseseră fiicele măcar cu un deget, aveau să primească o bătaie de pomină.

7

Am mers înapoi spre casă în tăcere, cu Angeline în dreapta, mestecând o gumă pe care o culesese de pe undeva. Tot butona radioul, încercând să prindă Choice FM, până când m-am întins şi l-am închis. Mă hotărâsem că nu aveam să mai vorbim cu fotograful. Nu îmi plăcea că intervenise şi nu îmi plăcea nici cum vorbea despre Dove. Cadavrul din Dumfries era el, nu spusese nimeni că n-ar fi fost. Aveam de gând să îl sun dimineaţa pe Danso să aud din gura lui că testul ADN ieşise pozitiv. Chiar şi aşa, când am ajuns acasă, m-am dus în grădina din spatele casei şi am închis bine de tot poarta, apoi am verificat încă o dată uşa de la beci şi am blocat-o cu maşina de tuns iarba.

Am auzit telefonul sunând în casă şi, în timp ce intram în bucătărie, am auzit paşii grăbiţi ai lui Angeline pe scări.

– Da, bună ziua, a spus ea trăgându-şi sufletul.

Am intrat în hol şi am stat acolo în picioare, dându-mi jos haina pe jumătate, holbându-mă la ea.

– Da, spunea ea la telefon, eu sunt, după care chicoti puţin. Da, ştiu, mi-a spus toate astea, continuă, după care, văzându-mă în pragul uşii, se întoarse cu faţa la perete, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt şi bâţâindu-se în timp ce

vorbea. Nu, cred că este *în regulă*. Ca să fiu sinceră, *îmi doream* să sunaţi.

Eu am stat acolo fără să scot o vorbă, gândindu-mă dacă să acopăr receptorul cu degetele sau nu. În loc de asta însă, mi-am dat jos haina şi m-am aşezat la masa din bucătărie în semiîntuneric, desfăcând nervos o sticlă de Newkie Brown. Mi se tot plimba prin faţă imaginea cu taţii care stăteau şi îşi aşteptau fiicele să iasă din clubul de noapte Crosby.

– Joe? mă strigă ea, după ce termină de vorbit, apărând în pragul uşii de la bucătărie cu ochii strălucind şi bărbia coborâtă şi un zâmbet de fetiţă pe faţă. Am fost neascultătoare, nu-i aşa?

– Ai de gând să faci chestia asta?

– Vineri.

– Vineri? Chiar crezi că e bine, înainte să ştim dacă tatăl tău e mort sau nu?

– Bine, dar era el.

– Arăta foarte deferit.

– Nu începe din nou cu asta, a zis lăsându-şi umeri în jos.

– Nu ştiu, am spus oftând şi frecându-mi tâmplele îngrijorat, chiar nu ştiu şi nu îmi place deloc treaba asta. Mi-am lăsat mâinile în jos şi am privit pe fereastră, gândindu-mă la încuietorile de siguranţă de pe ea. Nu le mai folosisem de ani buni, oricum nu aveau ce să ne fure, şi nu îmi puteam aminti ultima oară când văzusem cheia de la ele. Probabil că era în vechea cutie de cafea de pe raftul din beci. Mi-am spus din nou că Danso mi-ar fi telefonat dacă ar fi fost vreo problemă.

– Joe, spuse ea venind şi punându-şi mâinile pe umerii mei, după care îşi petrecu piciorul pe după ale mele şi se aşeză în poala mea cu faţa spre mine şi cu fusta adunată între coapse, dezgolindu-şi picioarele.

Puteam să simt mirosul cafelei pe care o băuse şi al cremei pe care o folosise ca să se demachieze.

– De ce nu mă crezi? Era el.

– Şi *tu de ce* nu mai poţi aştepta până suntem siguri? O să aibă rezultatele de la testul ADN în orice clipă de-acum. O să îl sun pe Danso mâine-dimineaţă.

– Dar era el, Joe, şi oricum n-o să spun nimic, continuă ea mişcându-se puţin şi dându-şi fusta la o parte, astfel încât coapsele ei dezgolite se frecau de blugii mei. N-o să spun unde locuiesc.

– Va trebui să aştepţi până vorbesc cu Finn. Dacă nu eşti atentă, ai putea să ne strici contractul. Nu o să îi placă deloc.

– Ba da, o să îi placă mult, spuse ea luându-mi mâinile şi împingându-le sub fusta ei. Nu purta lenjerie intimă, era umedă şi caldă şi puteam simţi membrul diform presându-mi încheieturile degetelor. Promit, promit, şopti ea închizând ochii şi începând să îşi mişte coapsele în cerc. N-o să spun nimic despre tine.

8

Nu încerca să îmi facă în ciudă, chiar nu făcea asta, pur şi simplu nu se gândea la mine şi îmi dădeam seama de asta. Tot ce dorea era să fie auzită. Pentru numele lui Dumnezeu, avea nouăsprezece ani şi, dacă atunci când veniseră cei de la *Mail* să îi ia interviul se purtase de parcă mi-ar fi făcut în ciudă, fusese doar vina mea.

Vorbisem cu Finn şi nu îi plăcuse deloc treaba asta. Parcursese contractul de-a fir a păr şi, cu excepţia cazului în care ar fi vorbit despre masacru în sine, nu o putea opri în nici un fel, şi asta îl înfuria la culme. Îl tot sunasem pe Danso, dar de fiecare dată îmi intra mesageria, aşa că i-am lăsat o grămadă de mesaje în care îi spuneam să mă sune dacă nu se potrivea profilul ADN. Cu toate astea nu m-a sunat înapoi. Începusem să cred că nu era chip să fac faţă acestei furtuni, ceea ce m-a transformat pe *mine* în prietenul de doi bani nervos ca naiba care stătea în spatele ziaristei pe tot parcursul interviului pentru *Mail,* făcându-i semn peste capul acesteia de fiecare dată când credeam că spune mai multe decât trebuie.

Îşi tot pierdea concentrarea, devenind neglijentă în ce spunea. La un moment dat, a zis: „Nu pot să vorbesc despre asta pentru că eu şi Joe..."

– Angeline, am spus ridicând vocea, ăăăă...

– O, da, pe unde mi-o fi fost mintea? Ce voiam să spun este că...

Mi-am petrecut restul timpului uitându-mă furios la ea şi aşteptând să o prind cu un cuvânt sau o expresie greşită. După o vreme s-a săturat să mă tot vadă prin preajmă şi a dus-o pe ziaristă în bucătărie, unde au stat apropiate ca fetele, bând ceai şi fumând. Am tot căutat motive să mă duc la bucătărie: ba să fierb apa, ba să ies să mă plimb prin grădină. De fiecare dată când intram, se opreau din chicotit şi se întorceau spre mine cu nişte zâmbete drăguţe şi lipsite de expresie, aşteptând politicoase să ies ca să poată continua interviul.

Nu am ştiut dacă se ţinuse de promisiune până când nu a apărut articolul trei zile mai târziu. Era luni şi, deşi pusesem ceasul să sune la 7, când m-am trezit patul era deja gol. Ştiam unde era. Se dusese la chioşcul de presă să ia ziarul. Când a sunat telefonul, eram încă în pat, frecându-mi capul şi încercând să mă trezesc. Era Danso, cu tonul lui obişnuit, auster, obosit şi crispat.

– Ai o voce de rahat.

– Păi mă şi simt ca atare. N-am dormit toată noaptea şi am venit aici direct la aeroport. Suntem pe pistă acum.

– Suntem?

– Eu şi Sancho[1] Struthers, tovarăşul meu de călătorie.

– Aşadar, n-ai plecat la Miami. Sau îl iei cu tine şi în vacanţă?

– Joe, spuse el, fără să râdă, te duci pe undeva azi?

– Eu? Doar la magazinul din colţ, stau în casă, am o carte de scris.

– Ne îndreptăm spre Heathrow, venim în câteva ore. Vreau să mă *consult* cu tine într-o chestie, dacă eşti de acord.

– Să te consulţi cu mine? Ce s-a întâmplat?

---

[1] Referire la Sancho Panza, personaj din romanul *Don Quijote,* la Sancho Panza, cu sensul de prieten de nădejde, care te însoţeşte peste tot.

– Sunt prea multe lucruri de discutat pe o linie nesigură, Joe, dacă înţelegi ce vreau să zic, spuse el ezitând. Nu putem să lăsăm detaliile pentru când ne vom vedea faţă în faţă?

Am dat la o parte aşternutul şi mi-am coborât picioarele din pat. Ceva din tonul lui mă pusese în alertă.

– Nu e el, aşa-i? Amărâtul ăla de la morga din Dumfries nu e Malachi, nu? Ţi-am lăsat o grămadă de mesaje legate de asta, Peter, şi am tot aşteptat să mă suni înapoi.

A urmat o pauză în care nu am auzit decât zgomotul paraziţilor pe linie şi uruitul constant al unui motor de avion mic.

– Peter, mă auzi? Am zis nu e el, nu?

– Nu e el, a spus în cele din urmă. Testul ADN a ieşit negativ.

– La naiba, *ştiam!* am spus ridicându-mă în picioare. A găsit pe cineva care semăna cu el. Biletul sinucigaş şi tot restul, a vrut să te trimită pe o pistă greşită pentru câteva săptămâni.

– Nu, nu credem că e implicat în treaba asta, credem că e o coincidenţă, continuă el cu vocea scăzută, probabil pentru că se uitau ceilalţi pasageri urât la el. Tipul din Dumfries e un fost militar, care nu a mai fost întreg la cap după operaţiunea Furtună în Deşert. Ameninţa de ani buni că se va sinucide.

– Peter, am spus eu măsurând camera în lung şi-n lat şi aruncând cuvintele în aer, cât timp ia un test ADN?

– Nu mult, e...

– Exact, nu durează mult, ai zis vineri. Vineri a fost acum trei zile şi ţi-am tot lăsat mesaje, rugându-te să îmi spui dacă...

– Joe, ascultă...

– ...dacă nu se potriveşte ADN-ul şi între timp Angeline a spus presei povestea ei. M-am dus la fereastră şi am tras perdelele, aşteptându-mă să o văd venind pe stradă. O să citească articolul în dimineaţa asta, o să afle unde e şi...

M-am întrerupt, pentru că văzusem ceva pe stradă care îmi atrăsese atenţia.

– Peter? *Peter nenorocitule,* ce se întâmplă? Ce nu îmi spui? am zis, simţind cum începeam să mă răcesc puţin. Ce naiba se întâmplă?

Am deschis fereastra şi m-am aplecat, în timp ce răsuflarea se transforma în vapori şi condensul îmi uda umărul gol. Era o maşină de poliţie afară, cu luminile aprinse.

– E de la Salusbury Road. Joe? *Joe!* Ascultă, e doar o măsură de precauţie.

– *O măsură de precauţie?* Dumnezeule mare, ai face mai bine să îmi spui ce se petrece.

– Poate e mai bine să stai în casă azi, nu ai nici un motiv să ieşi, nu? Nu te mai duce la cumpărături. O să îţi dau un mesaj cu numărul de la secţia de poliţie locală, cei de-acolo sunt la curent cu situaţia.

– Ce situaţie?

– Avionul decolează, Joe, se uită stewardesa urât la mine.

– Ascultă, Angeline e plecată, ce pot să fac...

– Relaxează-te, nu ai de ce să îţi faci griji, a spus, iar telefonul a murit.

Am format 1471, apoi 3, dar mi-a intrat mesageria. Am închis şi m-am holbat la telefon, simţind cum mi se accelerează pulsul.

– Nenorociţilor, am spus, *aţi ştiut* de asta, am spus privind afară pe fereastră. Luminile de pe stradă erau încă pornite şi portocaliul se amesteca cu albastrul luminilor maşinii de poliţie. Când m-am dus spre pat, punând mâna pe partea pe care dormea Angeline, aceasta se răcise. Chioşcul de ziare era la cinci minute de mers pe jos şi am simţit dintr-odată cum frica pune stăpânire pe mine, simţind-o în gură asemenea acidului din stomac.

Mi-am tras blugii pe mine şi am coborât scările, în timp ce îmi puneam şi un tricou. Mă panicam din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Când am ajuns în hol, îmi clănţăneau deja dinţii.

Am alergat afară în picioarele goale, ezitând, apoi m-am întors şi am smuls cheile de deasupra telefonului, am trântit uşa în urma mea. În maşina de peste drum, ofiţerul de poliţie şi-a întors capul în direcţia mea în timp ce mă deplasam pe alee. Nu îi puteam vedea faţa, pentru că era ascunsă după paravanul solar, tot ce puteam distinge erau mâinile crăpate aşezate pe bord. Am alergat în mijlocul străzii, simţind cum frigul îmi pătrundea în picioare. M-am întors şi am verificat ambele sensuri şi tocmai mă pregăteam să mă duc la el şi să îi bat în geam când am văzut-o venind spre mine în depărtare.

M-am simţit atât de uşurat, pe parcă m-ar fi tăiat cineva în două. Am şchiopătat înapoi şi m-am sprijinit de poartă, ca să-mi trag sufletul. Am văzut-o venind. Ducea trei ziare în mână şi ochii îi străluceau.

– Joe! a strigat ea, începând să meargă mai repede când m-a văzut. E aici! a spus fluturând unul dintre ziare spre mine. A spus că sunt frumoasă.

– Intră imediat.

– Nu ai pantofi în picioare, a observat ea ezitând, şi zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar braţele i-au căzut de-a lungul corpului.

– Intră odată înăuntru, am spus luând-o de braţ şi conducând-o pe alee, fără să scot o vorbă. Când am ajuns în casă, am încuiat uşa, am pus zăvorul şi lanţul. Ea a aşteptat în linişte în timp ce am încuiat uşa din spate, am golit cutia de cafea pe podea şi am căutat printre chei până am găsit-o pe cea de la încuietoarea ferestrelor. M-am dus în fiecare cameră şi am încuiat ferestrele, am tras perdelele şi apoi m-am întors în hol, luându-i ziarul din mâna imobilă.

– Ăsta e articolul? am spus desfăşurând ziarul pe masa din bucătărie şi uitându-mă prin el. Zice că stăm împreună?

– Nu, a spus ea cu grijă în timp ce îşi desfăcea eşarfa, nu spune nimic despre tine.

Am găsit pagina cu articolul şi mi-am aşezat mâinile pe el, aplecându-mă să îl examinez. Deasupra mea, lumina electrică se mişca încet în cerc şi umbra ei se rotea peste ziar ca o piatră de divinaţie.

Articolul avea două pagini, cu o fotografie mare în centru a lui Angeline, cap şi umeri, şi altele două: una cu Dove şi una cu Insula Porcilor, cu corturile poliţiei şi bărcile îngrămădite în jurul satului.

Am scanat repede textul. Era genul de articol clasic, care îţi spunea ce se întâmplase, cum şi când: oroarea masacrului, câţi fuseseră omorâţi, fuga lui Malachi Dove, moartea lui Lexie, toate astea erau relatate în primul paragraf. Apoi articolul se concentra pe Angeline şi fraza ei preferată era acolo: „o frumuseţe care dă semne că ar avea o inteligenţă pătrunzătoare“. Spunea că era infirmă din naştere şi că mergea cu un uşor şchiopătat, fără a furniza alte detalii. Urma apoi un rezumat al vieţii ei pe insulă, impresiile ei faţă de membrii cultului ucişi, iar articolul se încheia făcând o referinţă la carte, care avea să fie publicată în august. Eu nu eram menţionat nicăieri.

M-am aplecat şi mai mult şi am cercetat fotografia, uitându-mă la ce se reflecta în ochii ei şi aşteptându-mă pe jumătate să mă văd acolo, stând în umbră nervos şi gelos. Cu toate astea nu se vedea nimic în afara bliţului fotografului.

– Joe, mai bine mi-ai spune ce se întâmplă.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat la masă, presându-mi tâmplele cu degetele. Aveam nevoie de un calmant. Am tras ziarul spre mine şi m-am uitat la el încruntat.

„Dar Angeline spune că membrii Preoţilor Tămăduitori Psihogenici s-au purtat frumos cu ea. «Au fost cu toţii atât de drăguţi cu mine. Cred că ştiau ce se întâmpla cu mine.»“

– Erau atât de drăguţi? am spus ridicând privirea spre ea. Asta ai spus? „Cred că ştiau ce se întâmpla cu mine?“ Nu îmi amintesc să-mi fi spus aşa ceva.

– Nu, a rostit ea roşind şi frecându-şi nasul, nu am vrut să par... înverşunată. Nu am vrut să par înverşunată.

– Nu ai vrut să pari *înverşunată?* am spus oftând. Uite ce e, tu crezi că ştii ce faci, dar aici avem de-a face cu lucruri periculoase. Nu a fost prea deştept din partea ta să vorbeşti cu ei.

– E doar o chestie de autoconservare.

– Crezi că asta e autoconservare? am spus privind-o cu faţa ca de piatră, în timp ce îmi auzeam cuvintele întorcându-se ca un ecou.

– Da, da, asta cred.

– Ştii cum sună asta? Ştii cum îmi sună asta?

– Cum?

– Nu doar că ai spus altă poveste faţă de ce rahat o să spun eu, ceea ce are să fie cel puţin penibil, de vreme ce o parte din carte a ajuns deja la editură...

– Te rog să nu vorbeşti urât.

– Ascultă aici, am spus ridicând mâna, lasă-mă să termin. Aşadar, nu e doar asta, dar mi se pare că încerci să te pui contra, ca şi cum l-ai ademeni pe tatăl tău.

– Ca şi cum l-aş *ademeni?* a spus ea pufnind. Ei bine, asta e o prostie. Cum aş putea să îl ademenesc? Doar e mort.

– Stai jos, am spus luându-mi mâna de la cap şi privind-o cu o expresie serioasă.

– De ce?

– Aşază-te.

– Joe? Mă sperii, a spus pălind puţin în timp ce se aşeza în partea opusă a mesei.

– Vin de la Oban să vorbească cu noi, s-a întâmplat ceva.

– Tocmai de la Oban?

– Angeline, am spus oftând, crezi că l-ai văzut pe tatăl tău acolo la morgă, dar... nu era el, am continuat aşezându-mi mâna peste a ei. Au făcut un test ADN.

– Ce tot spui acolo? a rostit ea smulgându-şi mâna de sub a mea şi pălind rău de tot.

– Nu era el. Ştiu că... ştiu că *îţi doreai* să fie el şi ştiu şi de ce, dar nu era el.

– Dumnezeule, a şoptit ea ducându-şi ambele mâini la faţă, Dumnezeule, tu chiar vorbeşti serios, nu? Tu chiar vorbeşti serios când spui că nu era el.

– Nu e doar vina ta, şi ei îşi doreau la fel de mult să fie el. Privind acum lucrurile însă, cred că şi tu, şi Danso vă agăţaţi de un fir de păr.

A respirat adânc de câteva ori în timp ce procesa informaţiile, apoi a ridicat încet privirea spre fereastra de la bucătărie şi spre perdelele bine trase, după care s-a întors şi a privit de-a lungul holului la încuietoarea de la uşă.

– O, nu, a şoptit ducându-şi o mână la gât, ne-am baricadat aici, nu? Ei cred că vine încoace, a continuat, privindu-mă.

Am tăcut vreme îndelungată, apoi i-am luat mâinile în ale mele.

– O să ajungă aici în două ore şi e o maşină de poliţie afară, o să fie totul bine.

9

De câteva zile cerul de deasupra Londrei era inert şi umflat deasupra acoperişurilor caselor, părând că nu poate respira. Cu toate acestea, în dimineaţa aceea, târziu, chiar înainte de prânz, norii au ieşit din inerţie şi au început să toarne bucăţele de grindină peste casele din nordul Londrei, sărind pe acoperişuri şi făcând *pogo*[1] pe stradă.

Deşi nu am vorbit prea mult cu Angeline în dimineaţa aceea, eram convins că gândeam acelaşi lucru, şi anume că Malachi era deştept şi că putea intra pe gurile de aerisire, în jos pe coş sau prin găurile din scândurile podelei. Ea aprinsese toate luminile, verificase sub paturi şi în fiecare dulap. Apoi se dusese în sufragerie, încercând să citească ziarul, dar nu se putea concentra. Din când în când se ducea la uşile cu geam şi dădea la o parte perdelele, uitându-se la grădina îmbibată de ploaie.

– E cineva în copac, a spus ea pe la prânz, cu nasul lipit de geam.

Am venit şi eu să mă uit. Era un ofiţer de poliţie, purtând cizme şi un pulover albastru cu epoleţi. Când ne-a văzut, ne-a

---

[1] Pogo/moshpit, manifestare la concertele rock în care tinerii se aruncă unii în alţii, lovindu-se şi împingându-se. (n. tr.)

făcut cu mâna şi i-am răspuns şi noi în acelaşi mod. După aceea, Angeline a încetat să se mai uite pe fereastră, lăsând perdelele trase.

Nu eram mulţumit cu încuietorile ferestrelor, aşa că am bătut nişte cuie în sistemul de închidere al ferestrelor, ca să le închid perfect, şi am astupat bine de tot fanta cutiei de scrisori cu nişte bandă adezivă pentru împachetat. Am luat o lanternă şi am urcat în pod, rupându-mi blugii în timp ce m-am târât pe-acolo, verificând fiecare bucată de şindrilă, fiecare cărămidă, fiecare grindă şi fiecare rolă de material izolant putrezit, în timp ce grindina bătea pe acoperiş la câţiva centimetri de capul meu. Parcă auzeam cum se deschide iadul, curgând din cer.

– Beciul, am spus după ce am terminat, o să verific beciul.

Angeline stătea pe canapea rozându-şi unghiile şi aruncând priviri nervoase spre ceas.

– Chiar trebuie? a spus ea sărind în picioare şi urmându-mă şchiopătând până la uşa de la beci. Nu poţi să stai aici? Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

– Nu-mi ia mult.

Am coborât treptele şubrede, plimbând lumina lanternei de colo colo. Angeline a stat în capul scărilor urmărindu-mă până am dispărut în întuneric. Încuiasem uşa dinspre grădină pe dinafară, proptind maşina de tuns iarba în ea, dar acum am mai bătut încă patru cuie în uşă, asigurându-mă că nu avea să se mişte. După ce am terminat, m-am lăsat într-un vechi balansoar, stingând lanterna şi lăsând întunericul să mă împresoare. Mirosea a gaz şi a muşchi, dar şi a ceva mai vechi şi mai cunoscut.

Deasupra, Angeline plecase din cadrul uşii şi se dusese în bucătărie, unde făcea acum să scârţâie scândurile podelei. Am aprins lanterna şi am îndreptat-o spre bârnele de sub podeaua de la bucătărie, ascultând cum se mişca de colo colo şi privind firişoarele de praf desprinse din tavan. Deşi nu îşi putea da seama, mă supărase grozav cu comentariile alea despre Preoţii

Tămăduitori Psihogenici. Acum trebuia să vorbesc cu Finn să scoată cumva bucata aia din manuscris. Am plimbat raza lanternei până în adâncurile boltite ale beciului care ajungeau până sub grădină. Toate erau cum mi le aminteam, toate prostiile alea adunate acolo, congelatorul ăla sclipind anost spre mine. Ce ciudat că aici totul era la fel, deşi deasupra se schimbase totul.

S-a auzit soneria de la uşă. Am urcat scările, stingând lanterna şi zăvorând uşa beciului. I-am dat şi un picior ca să mă asigur că se închisese bine.

– Au ajuns.

M-am îndreptat spre uşa de la intrare, aprinzând lumina de pe verandă şi lipindu-mi faţa de fereastră.

– Da? Cine e? am strigat.

– Noi suntem, l-am auzit pe Struthers spunând sec, ridicând vocea ca să acopere zgomotul făcut de grindină. Tocmai din însoritul Oban.

Am desfăcut lanţul şi zăvoarele şi am deschis uşa. Stăteau amândoi îngrămădiţi pe verandă, înfriguraţi şi sumbri sub lumina de deasupra capului, cu umerii uzi din pricina grindinei. În spatele lor, pe strada întunecată, se afla o altă maşină de poliţie fără însemnele specifice, cu luminile pâlpâind leneş. Şoferul era întors spre noi, urmărindu-ne, cu cotul pe volan.

– El ne-a adus de la Heathrow, a spus Danso, văzând încotro mă uitam. Recunosc că nu mă aşteptam să fie atât de cooperantă Poliţia Metropolitană[1], umblă atâtea poveşti despre ei. S-a lăsat pe spate şi a aruncat o privire prin grădina din faţă, mai întâi peste un umăr şi apoi peste celălalt.

– Joe? a spus el privind printre gene la holul cald, îmi pare rău să te deranjez, băiete, dar e cam frig aici.

M-am dat câţiva paşi înapoi, aşezând lanterna pe pervazul ferestrei şi făcându-le loc să intre.

[1] Poliţia locală din Londra (n. tr.)

– Nu e mort, nu-i aşa? am spus punând la loc zăvoarele şi lanţul şi întorcându-mă spre ei, după ce intrară. Şi ştiţi unde e.

– Ştim unde e, a spus Struther dând din cap.

– Ascultă, am putea... a spus Danso privind prin hol. Cred că ar fi mai bine să mergem şi să ne aşezăm.

– E aici, la Londra, nu? Şi ştiţi asta de zile bune, am zis, înfuriindu-mă subit.

– Cred că ar trebui să ne aşezăm, a spus din nou Danso, de această dată pe un ton mai rar şi mai deliberat, incluzându-ne pe mine şi pe Danso în fraza lui. Pe aici, nu? puse el mâna pe uşa de la sufragerie.

Am intrat în sufragerie. Eu eram furios. Danso, obosit, îşi târa picioarele. Struthers ne urma, verificând în mod ostentativ camera, ridicând perdeaua şi uitându-se printre gene la maşinile de poliţie de afară.

– Drăguţ loc, spuse el, lăsând perdeaua în jos şi uitându-se la postere şi la plante. Dar ai şi o slujbă drăguţă.

– Aici erai, spuse Danso ridicând mâna în chip de salut spre Angeline, care apăruse în cadrul uşii de la bucătărie, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Bună, fetiţo, te-am văzut în ziar în dimineaţa asta. Eşti celebră.

– Bună, spuse ea cu un zâmbet slab. Bună, continuă, uitându-se spre Struthers.

– Bună, spuse Struthers stând nemişcat şi holbându-se la ea, la puloverul decoltat, la ceva ce îi strălucea la gât şi la părul prins cu un elastic, care îi lăsa câteva bucle libere peste urechi. Ce mai faci?

– Da, da, eu... se bâlbâi ea lăsând prosopul pe blatul de lucru şi deplasându-se şontâc-şontâc până în faţa lui Danso. Nu era el deci? Aşa mi-a spus Joe, că bărbatul pe care mi l-aţi arătat nu era tata.

– Îmi pare rău, drăguţă, spuse el cu un zâmbet trist. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

– Îmi pare rău că am greşit.

– Nu, să nu îţi pară rău, spuse el dând din cap.

Am stat toţi acolo în picioare preţ de câteva clipe, privindu-ne stânjeniţi.

– Ei bine, vreţi ceva de băut? întrebă ea, dând obosită, din umeri şi arătând spre dulapul cu băuturi, unde era sticla de Armagnac VSOP pe care mi-o dăruise Finn de ziua mea. Avem coniac şi gin şi nişte apă tonică cu gust de lămâie la frigider. Oakesy nu bea decât bere Newkie Brown şi bănuiesc că nu vreţi aşa ceva.

– Nu, drăguţă, mulţumesc, dar suntem în timpul serviciului. Putem să ne aşezăm? întrebă el făcând semn spre canapea.

– Da, sigur, îmi cer scuze, bâigui ea.

Struthers îşi dădu haina jos şi o lăsă pe braţul canapelei, apoi se aşeză confortabil, cu picioarele întinse, punând mâna pe material şi dând din cap aprobator, de parcă s-ar fi aflat la o expoziţie de mobilă cu vânzare şi ar fi testat o canapea.

– Joe, spuse Danso ridicându-şi pulpanele hainei şi aşezându-se pe canapea, scoţând un mic sunet, de parcă fiecare mişcare ar fi fost dureroasă pentru el, trebuie să îţi punem nişte întrebări.

– Să-mi puneţi nişte întrebări? Ce-ar fi să vă pun eu nişte întrebări şi să primesc şi nişte răspunsuri? Malachi e la Londra?

– Dacă te-aş asigura că eşti în siguranţă, m-ai crede?

Am ezitat.

– Vreau să zic că sunteţi cât se poate de în siguranţă, tu şi Angeline, dar trebuie să investigăm o nouă pistă şi aici intri tu în scenă. Ai puţină răbdare cu noi, băiete, o să ţi se pară că o luăm cam pe departe.

– Dar nu e aşa, spuse Struthers, care încă mai cerceta canapeaua, sărind puţin cu fundul pe ea ca să îi verifice arcurile. Vrem să ajungem undeva.

M-am aşezat şi eu jos pe canapeaua din faţa lor, privind la paharul gol de pe masă. Probabil că Angeline băuse nişte gin tonic în el.

– Ei bine, ce este? am spus încrucişându-mi braţele pe piept în încercarea de a mă calma.

– Uite ce e, ştiu că am tot vorbit despre asta, dar e vorba din nou de maşina aia, spuse Danso, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi şi aplecându-se în faţă ca să mă poată privi. Vreau să te gândeşti din nou la maşina pe care ai văzut-o pe lângă casă în ziua în care a fost atacată Lexie.

– Limuzina?

– Varianta ofiţerului supraveghetor diferă de a ta. Băiatul spune că mai întâi ai venit spre casă dinspre est, dinspre strada paralelă cu partea din spate a terenurilor de joacă.

– Aşa este.

– Da?

– Dar nu am văzut maşina parcată acolo. M-am tot gândit şi sunt sigur de asta.

– Joe, Joe, de ce nu ne-ai spus asta mai demult? spuse Danso oftând. Nu ne-ai spus niciodată că ai venit dinspre est.

– Nu?

– Nu, ai spus că ai venit pe strada principală şi că ai parcat peste drum de maşina de poliţie.

– Da, dar eu... am spus deschizând şi închizând apoi gura. Ei şi, ce dacă am uitat? Care e diferenţa?

– Înseamnă că, atunci când ai ajuns la strada principală, fuseseşi deja în casă.

– Da, adică nu *în* casă, nu. Mă oprisem *în afara* casei cu maşina.

– Joe? spuse Struthers aplecându-se în faţă, în aceeaşi poziţie ca şi Danso. Îţi aminteşti când am fost pe Cuagach?

– Da, pentru probele pentru criminalişti, am spus precaut, mutându-mi privirea între el şi Danso. Ce e cu asta?

– Îţi aminteşti că te-am întrebat dacă fuseseşi în capelă şi că tu ai spus că fuseseşi înăuntru doar preţ de câteva clipe ca să faci poze? Bănuiesc că nu te poţi gândi acum dacă s-a mai întâmplat şi altceva acolo.

– Altceva?

– Altceva care să lase urme din ADN-ul tău acolo.

– Nu, poate doar nişte amprente, ţi-am zis. Acum puteţi preleva ADN şi din amprente? Cine ştie?

– Nu, e vorba de sânge. Îţi aminteşti de cea de-a treizeci şi una victimă? De părul şi pielea de pe podea? Era şi sânge.

– *Sânge?* am spus uitându-mă clipind la el. Nu înţelegeam, chiar nu înţelegeam. Nu, nu sânge.

– Nu s-a întâmplat nimic care să lase urme din părul, pielea şi sângele tău acolo? Poate o bătaie? Vezi tu, ADN-ul celei de-a treizeci şi una victime, cea din capelă – îţi aminteşti de ea, nu? –, ADN-ul este al tău, Joe.

– Poftim?

– E ADN-ul tău, tu eşti cea de-a treizeci şi una victimă, Joe. În plus, îţi aminteşti crăpătura aia din dulapul din casa conspirativă?

– Stai puţin, stai aşa, ce se întâmplă aici? am spus scuturând din cap şi întinzându-mi mâinile rugător spre Danso.

– Îmi pare rău, probabil că nu m-ai auzit. Ziceam de crăpătura din dulapul din casa conspirativă. Îţi aminteşti cum a apărut acolo?

– Am întrebat ce se întâmplă aici?

– I-ai spus şefului meu aici de faţă că ai crăpat dulapul în urma unei certe cu soţia ta. Când s-a întâmplat asta?

– OK, gata, am spus privindu-l fix în ochi pe Struthers şi arătându-l cu degetul. *Am spus ce naiba se întâmplă aici?* ADN-ul meu e în capelă? Şi ce dacă? M-am luptat cu Dove şi m-a dus undeva, eram doar pe jumătate conştient, aşa că putea

foarte bine să mă fi dus în capelă, din câte îmi pot da seama, dar *ce legătură* are *nenorocitul* de dulap cu asta?

– Nu ridica degetul spre mine, lasă mâna jos.

– Am spus ce legătură are nenorocitul de dulap cu asta?

– Destul, spuse Danso dregându-şi glasul şi ridicând privirea spre mine cu ochii lui lăcrimoşi. Nu voiam să procedez aşa, dar, te rog, lasă mâna jos, spuse el arătând spre degetul meu ridicat.

– Ce se întâmplă?

– *Mâna,* te rog, Joe!

– Haide, bătrâne, ce se întâmplă aici? am spus lăsând încet mâna jos şi mijindu-mi ochii spre el.

– Îmi pare rău, spuse el, căutând în haină şi scoţând carnetul de poliţist, după care îl aşeză în faţa mea pe masă, refuzând să mă privească. Ştii cine sunt, dar să facem toată treaba în mod oficial. Sunt inspectorul-şef Peter Danso şi îţi dau un avertisment, Joe Oakes, în baza paragrafului 14 din Legea de Procedură Penală Scoţiei din 1995.

– Îmi dai *un avertisment?*

– Vei fi cercetat în legătură cu o serie de crime comise în Argyllshire la sfârşitul lunii august şi în prima săptămână a lunii septembrie 2005, în care credem că ai fi implicat, spuse el luându-şi înapoi carnetul şi punându-l înapoi în buzunar. Nu eşti obligat să răspunzi la întrebări, dar, dacă vei face asta, răspunsurile tale vor fi luate în considerare şi pot fi folosite ca dovezi la proces, continuă el.

M-am uitat la el gândindu-mă: „Asta e o glumă, cineva face mişto de mine... Ia zi, Danso, băiete, porţi bretele pe sub costumul ăla, asta e, nu?“

– Nu, asta trebuie să fie o glumă, am bombănit, lăsându-mă pe spate, înghiţind cu greutate şi scuturând încet din cap, în timp ce îmi mutam privirea de la unul la celălalt.

– Joe, facem asta în baza legii scoţiene şi a jurisdicţiei pe care o deţinem în baza convenţiei transfrontaliere, ceea ce

înseamnă că te arestăm. Dacă ar fi să respect litera legii, ar însemna că îţi pot refuza dreptul la avocat, dar nu ţi-aş face aşa ceva, Joe.

– *Am putea* pur şi simplu să te interogăm timp de vreo patru ore. Ia gândeşte-te puţin, doar eu şi cu tine timp de patru ore, spuse Struthers ridicând din sprâncene. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu de-abia aştept.

– Nu se poate, am spus izbucnind într-un râs timid. Opriţi-vă, vorbiţi prostii! M-am distrat la început, dar acum nu îmi mai place, haideţi să terminăm cu asta, am spus mutându-mi privirea de la unul la altul, aşteptând să îl văd pe vreunul zâmbind şi făcându-mi cu ochiul: „Ha-ha, te-am păcălit!"

Danso însă mă privea serios, cu ochii puţin înceţoşaţi, în timp ce Struthers mă privea cu un zâmbet atotştiutor şi braţele încrucişate pe piept, ca şi cum ar fi ascuns o armă acolo. M-am gândit la luminile maşinilor de poliţie de afară clipind intermitent şi am simţit cum ceva începe să se mişte sub coaste. Maşinile fuseseră acolo toată ziua, dar nu ca să ne protejeze, ci ca să mă împiedice să ies din casă. Angeline mi-a ridicat braţul şi şi l-a înfăşurat în jurul umerilor, lipindu-şi capul de pieptul meu. Eu i-am pus mâna pe cap şi am tras-o aproape de mine, continuând să îl privesc pe Struthers. În clipa aceea îl uram mai mult decât urâsem pe cineva vreodată.

– Ei bine, aţi face bine să începeţi să îmi daţi nişte răspunsuri.

– Singura dată când am mai văzut receptori ADN precum cei pe care i-ai lăsat în capelă a fost în cazul unei bătăi, spuse Struthers cu o privire rece, scoţând un caiet din buzunarul hainei şi dând jos capacul unui stilou. Nu prea îţi plăceau Preoţii Tămăduitori Psihogenici, nu-i aşa? Am vorbit cu editura în dimineaţa asta şi ne-au spus cum...

– Nici măcar nu eram pe nenorocita aia de insulă când el i-a omorât pe oamenii ăia.

– Vezi, asta e problema, Malachi nu i-a omorât pe „oamenii ăia".

– Ei, hai acum, ce prostie mai e şi asta? *Sigur că i-a omorât.*

Struthers şi Danso s-au uitat unul la altul.

– Joe, nu avea cum, spuse Danso apropiindu-şi şi netezindu-şi pulpanele hainei.

– Nu avea cum?

– Da, era deja mort.

M-am holbat la el, simţind cum pălesc.

– Da, aşa este, era mort de mai bine de o săptămână.

– Poftim, ce-ai spus? zise Angeline ridicând capul în braţele mele.

– Era mort când s-au întâmplat toate astea, spuse Struthers. O să auzi toate detaliile astea ştiinţifice la proces, se pare că un ciudat cu barbă de la Universitatea din Edinburgh îşi dedică viaţa studiului insectelor. Iar începutul iernii în Argyll a fost o adevărată comoară pentru un entomolog criminalist.

– OK, hai totuşi să nu îi divulgăm toate probele noastre, spuse Danso în chip de avertizare.

Struthers însă se apleca deja în faţă, rânjind ca un *pitbull* în lesă, cu ochii lăcrimoşi.

– Da, se pare că sunt lucruri pe care insectele nu le pot face unui corp când e atât de frig. Vezi, eu nu am ştiut asta niciodată. Unele insecte nu îşi depun ouăle dacă nu e temperatura potrivită. Dacă ar fi ajuns în pământ după crimele din capelă, nu ar fi...

– Bine, hai să ne oprim aici.

– Unde era? întrebă Angeline ridicându-se în capul oaselor şi dându-şi părul din ochi, după care îşi îndreptă privirea spre Struthers.

– Pe Cuagach, drăguţă, lângă casa ta. L-au găsit constructorii în timp ce curăţau zona de chimicale. Şi de data asta ştim sigur că e el, testul ADN a ieşit pozitiv. Da, a spus el holbându-se

la mine, roşu la faţă. Era vârât cu capul înainte într-unul din puţurile alea de mină, şi amprentele prietenului tău erau peste tot. I-a făcut poze şi porcului. Asta e încă o chestie pe care ne-au spus-o cei de la editură. Se pare că e un colecţionar de amintiri când vine vorba de făcut poze.

– Uite ce, nu are cum să meargă treaba asta, a fost văzut după crime, începând cu Loch Avich, am spus pe un ton rezonabil.

– Testul ADN din refugiu a fost negativ, a spus el scuturând din cap.

– A fost negativ?

– Da, era doar un vagabond, Dove era deja mort şi acum se leagă toate. Faza comică e că în tot timpul ăsta, cât îl urmăream noi prin Argyllshire, nu există dovezi care să îi ateste prezenţa în Argyll în septembrie.

– Nu sunt dovezi care să ateste că era acolo? am spus holbându-mă la el.

– E adevărat, spuse el ridicând din umeri. Ciudat, dar adevărat. I-am prins pe nătărăii care au furat maşina aia Vauxhall din parcarea de la hotelul Crinian. Erau nişte băieţaşi din Glasgow, după cum am susţinut eu mereu.

Angeline a scos un zgomot slab, încercând să se ridice încet, tremurând. Avea faţa trasă şi pătată, iar capul îi tremura puţin. A întins o mână ca să îşi recapete echilibrul, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina, şi Struthers s-a ridicat imediat în picioare, luând-o de umeri şi lăsând-o în jos pe canapea.

– Încet, drăguţă, aşa.

A stat acolo preţ de câteva clipe, respirând adânc de câteva ori cu mâinile la tâmple, privindu-mă fix ca şi cum ar fi înţeles acum cum se petrecuseră lucrurile.

– Nu l-ai plăcut niciodată, murmură ea, nu l-ai plăcut nici pe el, şi nici pe ei, pe soţii Garrick, mi-ai spus că nu aveai încredere în ei.

– Când am spus eu asta?

Nu mi-a răspuns, ci s-a întors spre Danso, privindu-l rugătoare, cu lacrimi în ochi.

– Pot să plec, vă rog? Nu pot să... să stau aici... în locul ăsta... cu... cu el. De ce ai făcut asta? spuse ea scoţând un sunet jos, furios, din gât şi ridicând piciorul ca să mă lovească cu răutate în gambă cu tocul cui.

– Du-te naibii, am spus întinzând mâna ca să o opresc să mai repete gestul. *Să te ia naiba!*

– Ei, ei, stai acum, stai cuminte...

A încercat să mă lovească din nou, dar Struthers a tras-o înapoi înainte să ajungă la mine, întorcând-o spre el şi cuprinzându-i faţa. Plângea necontrolat acum, tot ştergându-şi nasul şi dând din cap. Hai să nu ne mai gândim la asta acum, fetiţo, auzi ce zic?

– Vreau să plec, *vreau să plec,* nu stau aici cu *el.*

– Callum, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Danso, fluturându-şi mâna spre Struthers. Doar ai pregătire de ofiţer de legătură cu familia, du-o undeva. Ai unde să te duci, drăguţă?

– *Nu!*

– Nu ai pe nimeni la care să poţi merge în vizită?

Scutură din nou din cap, după care îi veni o idee, pentru că îşi şterse ochii cu palmele şi începu să respire adânc ca să îşi calmeze mişcarea pieptului.

– Ba da, la Paul. Pot să mă duc la el.

– Paul? Cine naiba e Paul?

– Nici măcar nu te-ai deranjat să afli cum îl cheamă, spuse ea privindu-mă plină de dispreţ.

– Artistul fotograf? Aşadar, de cât timp sunteţi voi prieteni?

– Destul, du-o de-aici, spuse Danso făcând semn spre stradă. Ne vedem la Salusbury Road.

În timp ce Struthers o ridica în picioare, sânul ei drept, cald şi catifelat, apăru de sub pulover şi dispăru înapoi când se

îndreptă. Îşi scutură capul, dându-şi o buclă după ureche, având grijă să nu îmi întâlnească privirea.

Am stat acolo perfect imobil, amorţit şi tăcut, cu capul bubuindu-mi. „Puţul de mină, mă gândeam, înghesuit într-un puţ de mină."

– Era cumva un stârv de animal deasupra lui? l-am întrebat pe Danso pe un ton ca de pe altă lume, fără să îmi iau ochii de la Angeline, care se lăsa condusă spre uşă.

S-au oprit în hol în timp ce Struthers îi căuta haina, întrebând-o dacă avea nevoie de geantă, de chei sau de telefon.

– Un animal? Unul dintre porci, am continuat, simţindu-mă de parcă ceva fantastic s-ar fi deschis în faţa mea şi ceva rece şi otrăvitor şi-ar fi lipit buzele de ale mele şi mi-ar fi suflat încet, dar constant în faţă.

– Bănuiesc că, dacă cineva ar fi vrut să ascundă mirosul, ar fi fost o idee bună...

– Da, un porc mort ar fi ascuns mirosul... şi amprentele mele erau... şi aici m-am oprit.

Struthers o conducea pe Angeline pe uşa de la intrare pe aleea din grădină. Acum o ţinea de umeri şi ea se sprijinea de pieptul lui în timp ce mergea şchiopătând pe stradă. Preţ de o clipă eram parcă din nou pe Cuagach, cu vântul bătând puternic, şi i-am auzit vocea: „Fă-l să nu mă mai privească..."

– Amprentele mele erau pe un butoi de chimicale, nu? Acolo le-aţi găsit.

– Am un caz de rezolvat, Joe, trebuie să înţelegi asta. O să te ducem acum la Salusbury Road şi o să te interogăm.

– Dar acolo erau amprentele mele, nu? Pe un butoi de chimicale? am spus îndreptându-mă spre uşa de la intrare de parcă aş fi fost în transă. Era un butoi aruncat peste el.

– Trebuie să stai aici, Joe, până aducem nişte oameni, spuse Danso. Eşti *arestat,* Joe, *arestat,* spuse el ridicând vocea, văzând că nu mă opresc.

Am deschis uşa larg. Pe strada întunecată, luminile poliţiei pâlpâiau intermitent, aruncând umbre pe faţadele caselor vecine. Grindina se oprise şi Struthers stătea în picioare lângă maşina de poliţie, închizând portiera în urma lui Angeline. În timp ce înaintam pe alee, s-a dus pe cealaltă parte a maşinii şi a intrat şi el. Danso se apropia de mine din spate.

Am smuls aproape din balamale poarta grădinii.

– *Hei, tu, Angeline!* am strigat năpustindu-mă asupra maşinii de poliţie şi trăgând de mânerul portierei. Deschide, deschide uşa asta nenorocită! am spus bătând cu pumnul în geam.

Am văzut cu colţul ochiului cum săreau afară din celelalte maşini poliţiştii în uniformă şi l-am auzit pe Danso respirându-mi în ceafă.

– Joe, haide, băiete, spunea el.

– Deschide nenorocita asta de uşă! am urlat.

Şoferul mi-a aruncat o privire nervoasă şi am prins doar un colţ din ea de sub chipiu, băgând apoi maşina în viteză şi lăsând frâna de mână, în timp ce Struthers se apleca spre el, spunându-i să se grăbească.

– *Nu, nu, nenorociţilor!* am strigat la Danso, care era în spatele meu cu mâinile pe umerii mei, înhăţând mânerul portierei şi îngropându-mi unghiile în el. Am pus nenorocitul ăla de butoi în puţ *pentru ea*. Angeline, deschide uşa asta nenorocită! am spus bătând în geam, cu venele umflate la tâmple. Angeline, târfă ce eşti, TÂRFĂ ce eşti, târfă malefică.

Apoi dintr-odată geamul electric s-a lăsat în jos, cu un curent de aer rece şi faţa lui Angeline a apărut aproape de a mea. Toată lumea a înmărmurit. Şoferul a tras din nou frâna de mână şi Struthers s-a lăsat pe spate cu o mişcare bruscă.

– Ce-ai spus? a întrebat ea aplecându-se spre mine. I-am simţit răsuflarea acră, de parcă ar fi emanat ceva din ea. Ce-ai spus adineauri?

– *Am spus târfă malefică ce eşti.*

– Joe, a spus ea scoţând o mână şi ducând-o spre faţa mea, Joe, tu nu crezi în lucruri malefice, nu crezi că cineva poate fi posedat şi nu crezi în rău, chiar tu ai spus asta.

– *Taci din gură!* Taci, am urlat, în timp ce dintr-odată mai multe perechi de mâini au început să se înfăşoare în jurul meu, ţinându-mă de mâini. Cineva mă pipăia, căutându-mă prin buzunare. M-am sucit în strânsoarea lor, izbind cu piciorul în maşină şi dând jos chipiul cuiva, care se rostogoli în şanţ. *Nenorociţilor!*

– Joe, indiferent ce ai făcut... spuse ea urmărind cum mă zbăteam cu o privire plină de milă, în timp ce alte lacrimi i se adunau în ochi, nu te învinovăţesc, vreau să ştii că nu te învinovăţesc.

Cu asta s-a lăsat înapoi pe scaunul maşinii, lăsând geamul electric să se ridice, lăsându-mi faţa afară. Şi-a încrucişat picioarele în care purta ciorapi, iar lângă ea Struthers s-a aplecat uşor, ca să se uite mai bine. A urmat o pauză, după care şoferul a lăsat din nou frâna de mână şi maşina a demarat. Preţ de o fracţiune de secundă mi s-a părut că văd ceva spiralat şi întunecat, ca un fum sau un spirit, ieşind din maşină şi rămânând puţin în apropierea unui acoperiş, după care maşina a ajuns la capătul străzii, şoferul a ezitat puţin, apoi a semnalizat, a luat curba şi a dispărut din raza mea vizuală, lăsându-mă acolo, stând în picioare în faţa propriei case, ţinut de doi ofiţeri de poliţie, neavând nimic mai bun de făcut decât să urmăresc maşina îndepărtându-se.

Sceptic din fire, jurnalistul Joe Oekes este convins că totul are o explicație rațională, chiar și întâmplările aparent supranaturale. Dar când vizitează o comunitate religioasă secretă de pe o insulă scoțiană izolată, toate convingerile sale încep să se clatine. Iar întrebările încep să se adune: De ce a fost această comunitate acuzată de satanism? Ce s-a întâmplat cu conducătorul lor, pastorul Malachi Dove? Și probabil cea mai importantă: De ce nimeni nu vrea să vorbească despre strania apariție care bântuie plajele pustii de pe Insula Porcilor? Consecințele căutărilor sale sunt atât de violente și sângeroase, încât Oaksey începe să se întrebe dacă nu cumva Diavolul însuși este implicat în teribilele crime petrecute acolo.

editura rao

ISBN 978-606-609-302-6

www.rao.ro
www.raobooks.com